

4|5|6

ΝΤΑΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤ

Το γεράκι της Μόσχας

Μεταφρασμένο από την Ελπίδα Καραγιάννη

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΝΤΑΣΙΕΛ ΧΑΜΜΕΤ

ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ
ΤΗΣ ΜΑΛΤΑΣ

Μετάφραση
ΤΕΛΗΣ ΛΙΒΑΝΙΔΗΣ

Γιά τόν Ντάσιελ Χάμμετ

Ὁ Ντάσιελ Χάμμετ, δημιουργός τύπων τῆς σύγχρονης Ἀμερικάνικης λογοτεχνίας, ὅπως ὁ Ντέντεκτιβ τῆς Κοντινένταλ, ὁ Σάμ Σπαίρντ, καί ὁ Θίν Μάν, γεννήθηκε μέ τ' ὄνομα Σάμουελ Ντάσιελ Χάμμετ, στήν κομητεία τοῦ Σαίντ Μαίρη, στό Μαίρυλαντ, τό Μάη τοῦ 1894. Ἡ οἰκογένειά του ἦταν Καθολικοί, μέ ρίζες Σκωτσέζικες καί Γαλλικές. Πέρασε τά μικρά του χρόνια στή Βαλτιμόρη καί Φιλαδέλφεια, ὅπου καί παράτησε τίς σχολικές του σπουδές νωρίς, μόλις ἓνα χρόνο μετά ἀπό τή στιγμή πού ἄρχισε τό κολλέγιο.

Στά ἐπόμενα χρόνια, ὁ Χάμμετ κάνει ἓνα σωρό διαφορετικές δουλειές, μέ μικρή ἐπιτυχία κι' ἄκόμα μικρότερο ἐνδιαφέρον, στούς σιδηρόδρομους τοῦ Ὁχάϊο καί τῆς Βαλτιμόρης, σέ ἐργοστάσια, σέ χρηματιστηριακά γραφεῖα καί, κατά περιόδους, σάν ἐργάτης.

Γύρω στά εἴκοσί του, ἀπαντώντας σέ μιὰ ἀγγελία σέ μιὰ ἐφημερίδα τῆς Βαλτιμόρης, πιάνει δουλειά στό πρακτορεῖο Πίνκερτον, τό διασημότερο γραφεῖο ἐρευνῶν τῆς Ἀμερικῆς. Αὐτό θά τοῦ κεντρίσει ὀλοκληρωτικά τό ἐνδιαφέρον. Ἡ δουλειά του εἶναι γεμάτη ἐκπλήξεις, κίνδυνο, περιπέτεια καί χιούμορ. Τόν κάνει νά περιπλανιέται σ' ὅλη τή χώρα, γνωρίζοντας διαφορετικές κοινωνικές τάξεις, καταστάσεις καί γεγονότα. Ἡ ἐπίδραση ὅλων αὐτῶν στή μετέπειτα συγγραφική του καριέρα, δύσκολα μπορεῖ νά ἀγνοηθεῖ.

Τό 1918 κατατάσσεται στό σῶμα ἀσθενοφόρων τοῦ Ἀμερικανικοῦ στρατοῦ, κοντά στή Βαλτιμόρη. Στή διάρκεια τῆς θητείας του παθαίνει γρίπη βαριάς μορφῆς, πού θά εἶναι ἡ ἀρχή γιά τή μελλοντική του φυματίωση. Εἶναι ἡ πρώτη του ἐπαφή μέ μιὰ μακριά σειρά ἀπό πνευμονικά προβλήματα πού θά ἀποβοῦν στό τέλος μοιραῖα.

Τό 1919 ξαναγυρίζει στήν παλιά του δουλειά στό Πίνκερτον, στά ταξίδια καί στήν περιπέτεια. Ἡ ἔντονη ζωή τοῦ ἰδιωτικοῦ ντέντεκτιβ τοῦ φέρνει ἄλλη μιὰ κρίση φυματίωσης,

καί περνᾷ τό 1920 καί 21 σέ κρατικά νοσοκομεῖα στή Δυτική Ἀκτή. Ἐκεῖ, ἀναπτύσσει ἓνα δεσμό μέ μιᾷ ἀπό τίς νοσοκόμες καί παντρεύονται, πρὸς τό τέλος τοῦ 1920.

Τό Μάη τοῦ 1921 βγαίνει ἀπό τό νοσοκομεῖο καί ἐγκαθίσταται μέ τή γυναῖκα του στό Σάν Φραντζίσκο. Ἡ πόλη τοῦ κινεῖ τό ἐνδιαφέρον καί πιάνει δουλειά ξανά στό Πίνκερτον.

Θά ζήσει στό Σάν Φραντζίσκο ὀκτώ χρόνια καί τό περιβάλλον θά τοῦ προμηθεύσει πλούσιο καί πολύτιμο ὕλικό γιά τή μετέπειτα συγγραφική του δουλειά.

Σιγά - σιγά ἀνακαλύπτει μέσα του νέες φιλοδοξίες. Φλερτάρει μέ τήν ἰδέα νά γίνει συγγραφέας καί ἀρχίζει νά γράφει στίχους, μικρά κομμάτια ἀπό τή δουλειά του σάν ντέτεκτιβ καί ἄλλα πρωτόλεια.

Τελικά, μιᾷ σχεδόν μυθιστορηματική λύση σέ μιᾷ ληστεία πού ἀντιμετωπίζει τό Πίνκερτον, μέ πρωταγωνιστή τόν Χάμμετ, τόν κάνει νά παρατήσῃ τή δουλειά του, ἐνοχλημένον ἀπό τήν ἴδια του τήν ἐπιτυχία, ὅπως θά πεῖ ὁ ἴδιος ἀργότερα.

Ἀκολουθοῦν ξανά διάφορα ἐπαγγέλματα καί μιᾷ νέα αἰμόπτυση. Καταλαβαίνοντας ὅτι δέν τοῦ μένει πολὺς καιρὸς καί ἀποφασισμένος νά γράφῃ, ἀφήνει τή γυναῖκα του καί τὰ παιδιὰ του, πιάνει ἓνα φτηνὸ δωμάτιο κι' ἀρχίζει νά γράφῃ. Ζεῖ μπόεμικα καί πίνει ὅλο καί περισσότερο. Πρὸς τό τέλος τοῦ 1922, ἀρχίζει νά βλέπῃ τὰ ἔργα του τυπωμένα. Κομμάτια του ἀρχίζουν νά δημοσιεύονται στό Σμάρτ Σέτ καί στή Μαῦρη Μάσκα, λαϊκὸ ἀστυνομικὸ περιοδικό, πού σύντομα θά γίνει καί ὁ κυριώτερος δέκτης τῆς συγγραφικῆς του δραστηριότητος.

Τόν Ὀκτώβρη τοῦ 1923, βγαίνει ἡ πρώτη του δουλειά μέ τόν ντέτεκτιβ ἀπό τό πρακτορεῖο Κοντινένταλ, φιγούρα πού θά γίνει σύντομα πασίγνωστη, κρατώντας τόν ἀμετάβλητο ρόλο τοῦ ἀνώνυμου ἀφηγητῆ.

Ἀπὸ τότε μέχρι τό 1930, καθὼς τό στυλ τοῦ Χάμμετ ἀλλάζει καί βελτιώνεται ὅλο καί περισσότερο, αὐτό θά εἶναι καί τό γενικὸ ὕφος τῶν βιβλίων του. Μέχρι τὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ 1920, ὁ Χάμμετ θά γίνει γνωστός σάν ὁ σημαντικὸς ἀνανεωτὴς σέ ἓνα καινούργιο εἶδος φιλολογίας πού κερδίζει ὅλο καί περισσότερους ἀναγνώστες.

Τό 1927 ὁ Χάμμετ εἶναι ἔτοιμος νά δουλέψῃ σέ μεγαλύτερη κλίμακα. Ἀρχίζει νά δημοσιεύῃ στή Μαῦρη Μάσκα μεγάλα κομμάτια ἀστυνομικῆς λογοτεχνίας, πού στήν πραγματικότητα εἶναι σχεδόν αὐτόνομες ἀστυνομικὲς νουβέλες. Μετά τήν ἐκδόσή τους στό περιοδικό, τὰ διορθώνει καί ἐμφανίζονται σάν ξεχωριστὰ βιβλία.

“Έτσι δημοσιεύτηκαν τό «Κόκκινη σφαγή» καί ἡ «Κατάρα τῶν Νταϊν».

Ἡ δημοτικότητα τοῦ Χάμμετ ἀνεβαίνει. Τό 1929 ἐφευρίσκει τόν Σάμ Σπαϊντ καί γράφοντας τό «Γεράκι τῆς Μάλτας» γίνεται ἀμέσως διάσημος. Ἀμέσως μετά, τό 1930 γράφει τό «Γυάλινο κλειδί» καί τόν «Ἀδύνατο ἄνθρωπο», πού θά εἶναι καί ἡ τελευταία του νουβέλα, τό 1934.

Πρός τό τέλος τῆς δεκαετίας τοῦ '20, ὁ γάμος τοῦ Χάμμετ διαλύεται ἐντελῶς. Ζεῖ ἔντονα, γράφει συνεχῶς, πλουτίζει καί βυθίζεται ὁλοένα σέ μιά αὐτοκαταστροφική δίνη, ὅπου τό πιστό, οἱ γυναῖκες καί ἡ σπατάλη κυριαρχοῦν. Συχνά, περνᾷ διαλείμματα ἐντατικής δουλειᾶς καί ἀσκητικῆς ζωῆς, πού γίνονται ὅμως ὅλο καί σπανιότερα. Στό μεταξύ, ἔχει μεταφερθεῖ στή Νέα Ὑόρκη. Ἀπό κεῖ, μέ τήν κρίση τοῦ '29, πηγαίνει στό Χόλλυγουντ ὅπου ἡ Γουῶρνερ τοῦ προσφέρει μιά καλοπληρωμένη δουλειά σεναριογράφου. Μετά ἀπό ἓνα ἀλκοολικό μαραθῶνιο, μιά νύχτα τοῦ Νοέμβρη, γνωρίζεται μέ τή Αἴλιαν Χέλλμαν. Ἐτσι ἀρχίζει μιά ἱστορία, πού καί γιά τοὺς δύο θά εἶναι τό ἰσχυρότερο αἰσθηματικό ἐρέθισμα ὅλης τους τῆς ζωῆς. Ἦταν μιά σχέση θυελλώδης, ἔντονη, πολλές φορές καταστρεπτική καί συχνά ὁ ἓνας ἀφηνε τόν ἄλλον γιά νά ζήσει μόνος του, ἀλλά ἄντεξε. Τριάντα χρόνια, μέχρι τό θάνατό του.

Στή δεκαετία τοῦ '30, ὁ Χάμμετ συνεχίζει νά γράφει καί νά δουλεύει σάν σεναρίστας. Συμμετέχει, ὅπως τόσοι ἄλλοι συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς, σέ διάφορες φιλοαριστερές καί ἀντιφασιστικές ὁμάδες. Ἐχει γίνει Μαρξιστής καί ἀφιερώνει μεγάλο μέρος ἀπό τίς δραστηριότητές του στό Κομμουνιστικό Κόμμα τῆς Ἀμερικῆς. Γράφεται μέλος του γύρω στό 1937. Παρ' ὅλο πού διατηρεῖ τίς ἀμφιβολίες του γιά πολλές ἀπό τίς δραστηριότητες καί θεωρήσεις πολλῶν ἀπό τοὺς πολιτικούς του φίλους καί συνεργάτες, οἱ ὑποχρεώσεις πού ἀναλαμβάνει εἶναι σημαντικές, θά τόν δεσμεύσουν γιά καιρό καί στό τέλος θά πληρώσει τό τίμημα. Πρόθυμα, ὅπως πάντα.

Αἶγο μετά τήν εἴσοδο τῆς Ἀμερικῆς στόν πόλεμο, ὁ Χάμμετ, πείθοντας ταχυδακτυλουργικά τοὺς στρατιωτικούς γιατροὺς ὅτι τίποτα τό σοβαρό δέν συμβαίνει μέ τοὺς πνεύμονές του, ξανακατατάσσεται στό στρατό καί στέλνεται στή Ἀλεούτια νησιά, ὅπου, μεταξύ ἄλλων, ἐκδίδει μιά ἐφημερίδα γιά τοὺς στρατιῶτες, γιά τοὺς ὁποίους γίνεται θρύλος.

Τό '45 φεύγει ἀπό τό στρατό, πενήνταενός ἐτῶν, πλούσιος καί μέ καρδιακό ἐμφύσημα. Ἐχει γίνει διάσημος, μέ τοὺς χαρακτήρες τῶν ἔργων του νά σαρώνουν τό ραδιόφωνο καί τόν

τύπο. Οί καιροί αλλάζουν, όχι όμως και οί πολιτικές του πεποιθήσεις. 'Ο ψυχρός πόλεμος καί ή εποχή τοῦ γερουσιαστή Μακκάρθου έχουν άρχίσει. Καλεΐται ν' άπολογηθεΐ στήν έπιτροπή άντιαμερικανικών δραστηριοτήτων, άρνεΐται, καταδικάζεται για περιφρόνηση τοῦ δικαστηρίου καί φυλακίζεται για έξι έφιαλτικούς μήνες. "Όταν άποφυλακίζεται, εΐναι ένας πολύ άρρωστος άνθρωπος. Μπαίνει στή μαύρη λίστα τοῦ Χόλλυγουντ, οί έκπομπές του κόβονται άπό τό ραδιόφωνο καί καταδικάζεται σέ τεράστια πρόστιμα για φοροδιαφυγή.

Άποσύρεται στόν έαυτό του, δεχόμενος τά πάντα μέ στωϊκότητα, ζώντας μέ τή συντροφιά καί τήν παρηγοριά τής Αίλιαν Χέλλμαν. Ζεΐ άποτραβηγμένος μέχρι τό 1956, όποτε ή κατάσταση τών πνευμόνων του χειροτερεύει καί εξελίσσεται σέ καρκίνο, πού τελικά τόν σκοτώνει, τό 1961. Σύμφωνα μέ τήν έπιθυμία του, τάφηκε στό κοιμητήρι τοῦ "Αρλινγκτον.

Σπαίηντ καί "Αρτσερ

Τό σαγόνι τοῦ Σάμουελ Σπαίηντ ἦταν προτεταμένο καί κοκαλιάρικο καί τό πηγούνι του σχημάτιζε μιά στενή γωνία, κάτω ἀπό μιά ἄλλη εὐκαμπτη γωνία, τό στόμα του. Τά ρουθούνια του ἔστριβαν πρὸς τὰ πίσω, γιὰ νά σχηματίσουν μιά ἄλλη, μικρότερη. Τά γκριζοκίτρινα μάτια του ἦσαν ὀριζόντια. Ἡ γνώριμη γωνία ἐμφανιζόταν ξανά στά δυό του παχιά φρύδια πού ξεπετάγονταν στήν ἄκρη δυό ρυτίδων πάνω ἀπό μιά κυρτή μύτη καί τὰ ἀνοιχτοκάστανα μαλλιά του κρέμονταν στό μέτωπό του, πάνω ἀπό ψηλούς, ἐπίπεδους κρόταφους. "Εμοιαζε, μᾶλλον εὐχάριστα, μ' ἓνα ξανθό σατανά.

— Ναί, γλυκειά μου; εἶπε στήν "Εφφι Περίν.

"Ἦταν ἓνα ψηλό, ἡλιοκαμένο κορίτσι, καί τό ἑλαφρό μάλλινο φόρεμά της κολλοῦσε ἐπάνω της, λές καί ἦταν βρεμένο. Τά μάτια της ἦσαν καφέ καί παιχνιδιάρικα, πάνω σ' ἓνα λαμπερό, ἀγορίστικο πρόσωπο. "Εκλεισε τήν πόρτα κι' ἀκούμπησε πάνω της.

— "Ενα κορίτσι θέλει νά σέ δεῖ. Τ' ὄνομά της εἶναι Γουώντερλυ.

— Πελάτισσα;

— Ὑποθέτω. Οὕτως ἢ ἄλλως, θᾶθελες νά τήν δεῖς. Εἶναι κόμματος.

— Φέρτην μέσα, ἀγάπη μου, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Φέρτην μέσα.

"Ἡ "Εφφι Περίν ἀνοίξε τήν πόρτα ξανά, προχώρησε στό ἄλλο δωμάτιο καί, κρατώντας τό χεροῦλι, εἶπε:

— Θέλετε νά περάσετε, μίς Γουώντερλυ;

Μιά φωνή εἶπε «εὐχαριστῶ», τόσο ἀπαλά, πού μόλις ἀκούστηκε, καί μιά νέα γυναῖκα μπῆκε στό γραφεῖο. Προχώρησε σιγά, μέ διστακτικά βήματα, κυττάζοντας τόν

Σπαίρντ μέ μάτια στό χρώμα τοῦ κοβάλιου καί μ' ἓνα βλέμμα ντροπαλό καί μαζί ἐρευνητικό.

Ήταν ψηλή καί εὐλύγιστη, χωρίς γωνίες πουθενά. Μποροῦσες νά δεῖς τά ψηλά στήθη, τά μακριά πόδια, τά ἀδύνατα χέρια καί τίς λεπτές γάμπες της. Φοροῦσε μπλέ, σέ δυό τόνους, διαλεγμένους γιά νά ταιριάζουν μέ τά μάτια της. Τά κατσαρά μαλλιά της πού ξεπετάγονταν κάτω ἀπό τό μπλέ καπέλλο ἦσαν κόκκινα, καί τά γεμάτα χεῖλια της ἦσαν βαμμένα ἔντονα κόκκινα κι' αὐτά. Μικρά, ἄσπρα δόντια ἔλαμπαν στό καλοσχηματισμένο στόμα της.

Ὁ Σπαίρντ σηκώθηκε καί κάνοντας μιά ὑπόκλιση ἔδειξε μέ τό χέρι του μέ τά χοντρά δάχτυλα τή δρυῖνη πολυθρόνα δίπλα στό γραφεῖο του. Ήταν πάνω ἀπό ἑξι πόδια ψηλή. Ἡ κυρτωμένη κλίση τῶν ὤμων του ἔκανε τό σῶμα του νά φαίνεται κωνικό, περισσότερο δεμένο παρά παχύ, κι' ἐμπόδιζε τό φρεσκοσιδερωμένο σακκάκι του νά ταιριάζει ὅπως θάπρεπε ἐπάνω του.

Ἡ μίς Γουώντερλν ψιθύρισε ἀπαλά «εὐχαριστῶ» ὅπως καί πρίν καί ἔκατσε στήν ἄκρη τῆς ξύλινης πολυθρόνας.

Ὁ Σπαίρντ βυθίστηκε στήν κουνιστή του πολυθρόνα, ἔκανε μισή στροφή καί ἀντικρῦζοντάς την χαμογέλασε εὐγενικά. Χαμογέλασε χωρίς ν' ἀνοίξει τό στόμα του. «Ὅλες οἱ γωνίες στό πρόσωπό του ἔγιναν μακρύτερες.

Τό τάπ - τάπ, τό καμπανάκι καί ὁ θαμπός θόρυβος ἀπό τή γραφομηχανή τῆς Ἐφφι Περίν ἔφταναν μέσα ἀπό τήν κλειστή πόρτα. Κάπου κοντά, σ' ἓνα γειτονικό γραφεῖο μιά μηχανή δούλευε βαριεστημένα. Πάνω στό γραφεῖο τοῦ Σπαίρντ, ἓνα χαλαρά στριμμένο τσιγάρο σιγοκαιγόταν σ' ἓνα μπρούτζινο τασάκι, παρέα μέ ἄλλα σβησμένα, χαλαρά στριμμένα τσιγάρα. Σκορπισμένες γκριζες στάχτες ἔκαναν παράξενα σχέδια πάνω στήν κίτρινη ἐπιφάνεια τοῦ γραφείου, στό πράσινο στυπόχαρτο καί στά χαρτιά πού ἦσαν σπαρμένα ἐπάνω του. Τό παράθυρο μέ τή φτηνή κουρτίνα, δέκα Ἴντσες ἀνοιχτό, ἄφηνε νά ἔρχεται ἀπ' τό δρόμο ἓνα ρεῦμα ἀέρα μέ μιά ἐλαφριά μυρωδιά ἀμμωνίας. Οἱ στάχτες στό γραφεῖο τρεμούλιασαν καί ἄρχισαν νά στροβιλίζονται ἀπαλά.

Ἡ μίς Γουώντερλν κύτταξε τίς στάχτες νά τρεμουλιάζουν καί νά στροβιλίζονται. Τό βλέμμα της ἦταν ἀμήχανο. Καθόταν ἄκρη - ἄκρη στήν πολυθρόνα καί στηριζόταν στό πάτωμα μέ ὁλόκληρο τό πέλμα της, σάν νά ἦταν ἔτοιμη νά τιναχτεῖ ἐπάνω. Τά χέρια της, μέσα σέ σκοῦρα γάντια,

γάτζωναν νευρικά μιά φαρδιά μαύρη τσάντα, άκουμπισμένη στα πόδια της.

Ο Σπαίηντ τεντώθηκε προς τά πίσω στή πολυθρόνα του και ρώτησε:

— Λοιπόν, τί μπορώ νά κάνω γιά σάς, μίς Γουόντερλν;

Κράτησε τήν άναπνοή της και τόν κύτταξε. Κατάπιε νευρικά και μίλησε γρήγορα.

— Θά μπορούσατε... Νόμισα πώς... Νά... θέλω νά πῶ...

“Αρχισε νά δαγκώνει τό κάτω χεῖλος της μέ δόντια πού γυάλιζαν και σταμάτησε νά μιλά. Μόνο τά μάτια της μιλούσαν τώρα, παρακαλώντας.

Ο Σπαίηντ χαμογέλασε και κούνησε τό κεφάλι του σάν νά καταλάβαινε, αλλά ήρεμα, σάν νά μήν συνέβαινε τίποτα τό σοβαρό.

— Καλύτερα νά μου τά πῆτε από τήν αρχή και τότε θά δοῦμε τί πρέπει νά κάνουμε, εἶπε. Καλύτερα ν’ αρχίσετε άπ’ όσο παλιότερα μπορεῖτε.

— Ήταν στή Νέα Ύόρκη.

— Ναί.

— Δέν ξέρω πού τόν συνάντησε. Θέλω νά πῶ, δέν ξέρω πού ακριβῶς στή Νέα Ύόρκη. Εἶναι πέντε χρόνια μικρότερή μου, μόνο δεκαεπτά και δέν εἶχαμε ποτέ τούς ἴδιους φίλους. Ύποθέτω ότι ποτέ δέν ὑπῆρξαμε τόσο κοντά σάν άδελφές, όσο ἔπρεπε. Ή μαμά και ὁ μπαμπάς εἶναι στήν Εὐρώπη. Κάτι τέτοιο θά τούς σκότωνε. Πρέπει νά τήν φέρω πίσω πρίν γυρίσουν.

— Ναί.

— Θά γυρίσουν τήν πρώτη τοῦ μηνός.

— Τότε ἔχουμε δυό βδομάδες, εἶπε ὁ Σπαίηντ μέ μάτια πού ἔλαμπαν.

— Δέν ἤξερα τί εἶχε κάνει, ἔως ὅτου ἔφτασε ἐκεῖνο τό γράμμα. Ἐνῶσα σάν τρελλή. Φοβόμουν ότι εἶχε κάνει κάτι τέτοιο και δίσταζα νά πάω στήν άστυνομία και ὁ φόβος ότι μπορεῖ νά εἶχε πάθει κάτι, μ’ ανάγκαζε νά κάνω τό αντίθετο. Δέν ὑπῆρχε κανένας πού νά μέ συμβουλέψει. Δέν ἤξερα τί νά κάνω. Τί μποροῦσα νά κάνω;

— Τίποτα, φυσικά, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Καί τότε ἔφτασε τό γράμμα;

— Ναί, και άμέσως τῆς ἔστειλα ἕνα τηλεγράφημα, ζητώντας της νά γυρίσει σπίτι. Τό ἔστειλα πόστ - ρεστάντ ἔδῶ. Αὐτή ἦταν ἡ μόνη διεύθυνση πού μου εἶχε δώσει. Περίμενα μιά ὁλόκληρη βδομάδα, αλλά δέν εἶχα ἄλλα νέα

της, οὔτε μιά λέξη. Καί ὁ γυρισμός τῆς μαμᾶς καί τοῦ μπαμπᾶ, ὅλο καί πλησίαζε. Ἔτσι, ἦρθα στό Σάν Φραντζίσκο νά τή βρῶ. Τῆς ἔγραψα ὅτι θά ἐρχόμουν. Δέν θά ἔπρεπε νά εἶχα κάνει κάτι τέτοιο, ἔτσι δέν εἶναι;

— Ἴσως ὄχι. Δέν εἶναι πάντα εὐκολο νά ξέρει κανεῖς τί πρέπει νά κάνει. Δέν τή βρήκατε;

— Ὁχι. Τῆς ἔγραψα ὅτι θά πῆγαίνα στό Σαίντ Μάρκ, καί τήν ἰκέτεψα νά ἔρθει νά τῆς μιλήσω, ἀκόμα κι' ἂν εἶχε ἀποφασίσει νά μήν γυρίσει σπίτι. Ἀλλά δέν ἦρθε. Περίμενα τρεῖς μέρες καί δέν ἦρθε. Οὔτε μοῦ ἔστειλε ἓνα ὁποιοδήποτε μήνυμα.

Ὁ Σπαίηнт κούνησε τό κεφάλι του πού θύμιζε ξανθό σατανά, συνοφρυώθηκε μέ συμπάθεια, κι' ἔσφιξε τά χεῖλια του.

— Ἦταν τρομερό, συνέχισε ἡ μίς Γουόντερλυ, προσπαθώντας νά χαμογελάσει. Δέν μπορούσα νά στέκωμαι ἔτσι, περιμένοντας, χωρίς νά ξέρω τί τῆς ἔχει συμβεῖ ἢ τί θά μπορούσε νά τῆς συμβεῖ.

Σταμάτησε νά προσπαθεῖ νά χαμογελάσει. Ἀνατρίχιασε. Ἡ μόνη διεύθυνση πού εἶχα, συνέχισε, ἦταν πόστ-ρεστάντ. Τῆς ἔγραψα ἄλλο ἓνα γράμμα καί χτές πῆγα στό Ταχυδρομεῖο. Περίμενα ἐκεῖ μέχρι πού νύχτωσε, ἀλλά δέν τήν εἶδα. Ξαναπῆγα σήμερα τό πρωῒ, χωρίς νά καταφέρω νά δῶ τήν Κορίν, εἶδα ὅμως τόν Φλόϋντ Θέρσμπυ.

Ὁ Σπαίηнт κούνησε τό κεφάλι του ξανά. Ἡ σκυθρωπή του ἔκφραση ἐξαφανίστηκε, καί τή θέση της πῆρε μιά τεταμένη προσοχή.

— Δέν ἐπρόκειτο νά μοῦ πεῖ ποῦ ἦταν ἡ Κορίν, συνέχισε ἀπελπισμένη. Δέν μοῦ εἶπε τίποτα ἄλλο, παρά μόνο ὅτι ἦταν καλά κι' εὐτυχισμένη. Πῶς μπορῶ νά τό πιστέψω; Πάντως, κάτι τέτοιο θά μοῦ ἔλεγε, ἔτσι δέν εἶναι;

— Σίγουρα, συμφώνησε ὁ Σπαίηнт. Ἀλλά μπορεῖ νά εἶναι κι' ἔτσι.

— Τό ἐλπίζω. Πραγματικά, τό ἐλπίζω πῶς θά εἶναι ἔτσι, φώναξε ἡ μίς Γουόντερλυ. Ἀλλά δέν μπορῶ νά γυρίσω πίσω ἔτσι, χωρίς νά τήν ἔχω δεῖ, χωρίς κἄν νά τῆς ἔχω μιλήσει στό τηλέφωνο. Δέν θέλησε νά μέ πάει κοντά της. Εἶπε ὅτι δέν θέλει νά μέ δεῖ. Δέν μπορῶ νά τό πιστέψω. Ὑποσχέθηκε νά τῆς πεῖ ὅτι μέ εἶδε καί ὅτι θά τήν ἔφερνε νά μέ δεῖ, ἂν ᾔθελε, ἀπόψε τό ἀπόγευμα στό ξενοδοχεῖο. Εἶπε ὅτι ἤξερε ὅτι θ' ἀρνιόταν. Ἀν γινόταν ἔτσι, θά ἔρχόταν μόνος του. Ἐπρόκειτο νά...

Σταμάτησε ξαφνιασμένη, μέ τό χέρι στό στόμα της, καθώς άνοιξε ή πόρτα.

‘Ο άντρας πού είχε άνοίξει τήν πόρτα, έκανε ένα βήμα στό δωμάτιο, είπε βιαστικά «συγγνώμη» καί βγάζοντας τό καπέλλο του, γύρισε νά φύγει.

— ‘Εντάξει Μάιλς, είπε ό Σπαίηντ. “Ελα μέσα. Μίς Γουώντερλυ, αὐτός είναι ό μίστερ “Αρτσερ, ό συνεταίρος μου.

‘Ο Μάιλς “Αρτσερ ξαναμπήκε στό γραφείο, κλείνοντας τήν πόρτα πίσω του καί σκύβοντας τό κεφάλι του, χαιρέτησε τή μίς Γουώντερλυ, κάνοντας μιά άφηρημένη κίνηση μέ τό καπέλλο στό χέρι. Δέν ήταν πολύ ψηλός, αλλά γεροδεμένος, μέ φαρδιούς ώμους, χοντρό λαιμό, χαρούμενο πρόσωπο μέ βαρύ σαγόνι καί γκριζα κοντοκομμένα μαλλιά. ‘Ηταν φανερό ότι είχε περάσει τά σαράντα όσο περίπου καί ό Σπαίηντ τά τριάντα.

— ‘Η άδελφή τής μίς Γουώντερλυ, είπε ό Σπαίηντ, τ’όσκασε άπ’ τή Νέα ‘Υόρκη μ’ ένα τύπο πού τόν λένε Φλόυντ Θέρσμπυ. Βρίσκονται έδω. ‘Η μίς Γουώντερλυ είδε τόν Θέρσμπυ κι’ έχει ένα ραντεβου άπόψε μαζί του. ‘Ισως φέρει τήν άδελφή της μαζί του άπόψε. Τό πιθανότερο είναι ότι όχι. ‘Η μίς Γουώντερλυ θέλει νά βρούμε τήν άδελφή της, νά τήν άπομακρύνουμε άπ’ τόν Θέρσμπυ καί νά τήν γυρίσουμε σπίτι της. Σωστά; είπε κυττώντας τή μίς Γουώντερλυ.

— Ναί, είπε εκείνη άδιόρατα. ‘Η διστακτικότητα πού προηγουμένως είχε όπισθοχωρήσει άπό τά ένθαρρυντικά χαμόγελα καί τίς διαβεβαιώσεις του Σπαίηντ, ξανάβαφε τώρα τά μάγουλά της ρόζ. Κύτταξε τήν τσάντα στά γόνατά της, καί ξανάρχισε νά τή στριφογυρίζει νευρικά στά γαντοφορεμένα χέρια της.

‘Ο Σπαίηντ έκλεισε τό μάτι στό συνεταίρο του.

‘Ο Μάιλς “Αρτσερ προχώρησε μέχρι τή γωνιά του γραφείου. Καθώς τό κορίτσι κυττούσε τήν τσάντα της, άρχισε νά τήν παρατηρεί. Τά μικρά καφέ μάτια του έστειλαν τό θρασύ βλέμμα του νά διατρέξει τή σιλουέττα της άπό τό χαμηλωμένο πρόσωπο ως τήν άκρη των ποδιών της καί αντίστροφα. Μετά, κύτταξε τόν Σπαίηντ καί τά χείλια του έκαναν μιά επιδοκιμαστική γκριμάτσα, σά νά σφύριζε σιωπηλά.

‘Ο Σπαίηντ σήκωσε δυό δάχτυλα άπό τό μπράτσο τής καρέκλας του προειδοποιητικά καί είπε:

— Δέν νομίζω ὅτι θά συναντήσουμε κανένα πρόβλημα. Ἀπλῶς, θά πρέπει νά ἔχουμε κάποιον στό ξενοδοχεῖο γιά νά τόν παρακολουθήσει μόλις φύγει, μέχρι νά μᾶς ὁδηγήσει στήν ἀδελφή σας. Ἄν ἔλθει μαζί του καί τήν πείσετε νά γυρίσει μαζί σας, ἀκόμα καλύτερα. Ἀλλιῶς, ἂν δέν θελήσει νά τόν παρατήρει ἀφοῦ τή βροῦμε, ἔ τότε θά βροῦμε κάποιον ἄλλο τρόπο νά τά καταφέρουμε.

— Σίγουρα, εἶπε ὁ Ἄρτσερ. Ἡ φωνή του ἦταν βαριά, σκληρή.

Ἡ μίς Γουόντερλυ κύτταξε τόν Σπαίηντ κλεφτά, μαζεύοντας τά φρύδια της.

— ὦ! θά πρέπει νά εἶστε προσεκτικοί! Ἡ φωνή της ἔτρεμε λίγο καί τό στόμα της σχημάτιζε τίς λέξεις μέ νευρικότητα. Τόν φοβᾶμαι. Τόν φοβᾶμαι πολύ καί μπορεῖ νά κάνει ὀτιδήποτε. Εἶναι τόσο μικρή καί τό νά τή φέρει ἀπό τή Νέα Ὑόρκη εἶναι τόσο σοβαρό — μήπως — θά μπορούσε.... θά μπορούσε νά τῆς κάνει κακό;...

Ὁ Σπαίηντ χαμογέλασε καί χτύπησε σιγά τά μπράτσα τῆς πολυθρόνας του.

— Ἀφήστε το σέ μᾶς, εἶπε. Ξέρουμε πῶς θά τόν ἀντιμετωπίσουμε.

— Θά μπορούσε ὅμως; ἐπέμεινε.

— Ὑπάρχει πάντα μιᾷ τέτοια πιθανότητα, εἶπε ὁ Σπαίηντ, κουνώντας τό κεφάλι του σοβαρά. Ἀλλά μπορεῖτε νά ἔχετε ἐμπιστοσύνη ὅτι θά τό ταχτοποιήσουμε.

— Σᾶς ἐμπιστεύομαι, εἶπε μ' εἰλικρίνεια, ἀλλά θέλω νά ξέρετε ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος. Εἰλικρινά πιστεύω ὅτι δέν θά σταματοῦσε πούθενά. Δέν πιστεύω ὅτι θά δίσταζε νά... νά σκοτώσει τήν Κορίν, ἂν νόμιζε πῶς κάτι τέτοιο θά τόν ἔσωνε. Θά τό ἔκανε;

— Δέν τόν ἀπειλήσατε, ἔτσι δέν εἶναι;

— Τό μόνο πού τοῦ εἶπα, ἦταν ὅτι ἤθελα νά τή φέρω στό σπίτι, πρὶν ὁ μπαμπάς καί ἡ μαμά ἐπιστρέψουν, ἔτσι πού νά μήν καταλάβουν τί ἔκανε. Τοῦ ὑποσχέθηκα ὅτι δέν θά ἔλεγα λέξη σέ κανένα ἂν μέ βοηθοῦσε, ἀλλά ἂν δέν τό ἔκανε, ὁ μπαμπάς σίγουρα θά ἔκανε τά πάντα γιά νά τιμωρηθεῖ. Δέν... δέν νομίζω ὅτι μέ πίστεψε στό ἐλάχιστο.

— Μπορεῖ νά καλυφθεῖ, ἂν παντρευτοῦν; ρώτησε ὁ Σπαίηντ.

— Ἐχει γυναῖκα καί τρία παιδιά στήν Ἀγγλία, ἀπάντησε τό κορίτσι κατακόκκινο καί μέ σιγανή φωνή. Ἡ Κορίν τοῦ ἔγραψε, ἐξηγώντας γιατί ἔφυγε μαζί του.

— Συμβαίνει συχνά αυτό, είπε ο Σπαίηντ, αν και όχι πάντοτε στην Αγγλία. Τί τύπος είναι; ρώτησε, σκύβοντας να πάρει χαρτί και μολύβι.

— Ω, είναι γύρω στά τριανταπέντε, ίσως και ψηλός όπως και σεις και μελαχροινός ή πολύ ήλιοκαμένος. Τά μαλλιά του είναι μαύρα επίσης και έχει παχιά φρύδια. Μιλᾷ μ' έναν τρόπο προκλητικό, δυνατά και οί τρόποι του είναι νευρικοί κι' ενοχλητικοί. Δίνει τήν εντύπωση ότι είναι τύπος... βίαιος.

— Τί χρώμα έχουν τά μάτια του; ρώτησε ο Σπαίηντ χωρίς νά σηκώσει τό κεφάλι του, συνεχίζοντας νά κρατᾷ σμειώσεις.

— Είναι γκριζα και μπλέ, ύγρα, αλλά χωρίς τό βλέμμα του νά δείχνει ἀδυναμία. "Α! καί... ναι, έχει και μιά οὐλή στό σαγόνι.

— Ἀδύνατος, μέτριος ἢ μεγαλόσωμος;

— Πολύ ἀθλητικός. Ἐχει φαρδιές πλάτες και περπατᾷ στητά κι' ἔχει αὐτό πού λέμε «ὀπωσδήποτε στρατιωτικό ὕφος». Ὅταν τόν εἶδα σήμερα τό πρωί, φοροῦσε ἕνα ἀνοιχτόχρωμο γκρι κοστούμι και γκρι καπέλλο.

— Τί δουλειά κάνει; ρώτησε ο Σπαίηντ ἀφήνοντας τό μολύβι του.

— Δέν ξέρω. Δέν ἔχω τήν παραμικρή ιδέα.

— Τί ὥρα θά ἔρθει νά σᾶς δεῖ;

— Μετά τίς ὀκτώ.

— Ἐντάξει μίς Γουόντερλυ, θά ἔχουμε κάποιον ἀνθρωπό μας ἐκεῖ. Θά ἦταν καλύτερα ἂν...

— Κύριε Σπαίηντ, θά μπορούσατε νά πᾶτε ἐσεῖς ἢ ὁ κύριος Ἄρτσερ; Ἐκανε μιά ἱκετευτική χειρονομία. Θά μπορούσε κάποιος ἀπό τούς δύο σας νά τό ἀναλάβει προσωπικά; Δέν λέω ὅτι ὁ ἀνθρωπος πού θά στείλετε δέν θά εἶναι ἱκανός, ἀλλά,... ὦ... φοβᾶμαι τόσο πολύ γιά τήν Κορίν. Θά μπορούσατε; Θά... ξέρω φυσικά ὅτι θά μέ χρεώσετε περισσότερο. Ἀνοιξε τή τσάντα της νευρικά, κι' ἔβαλε δύο κατοσταδόλλαρα πάνω στό γραφεῖο τοῦ Σπαίηντ. Εἶναι ἀρκετά;

— Ναί, εἶπε ὁ Ἄρτσερ. Καί θά πάω ἐγώ ὁ ἴδιος.

Ἡ μίς Γουόντερλυ σηκώθηκε, δίνοντάς του αὐθόρμητα τό χέρι της.

— Σᾶς εὐχαριστῶ! Σᾶς εὐχαριστῶ, φώναξε, και

ξανάδωσε τό χέρι της στόν Σπαίηντ ἐπαναλαμβάνοντας:
Σᾶς εὐχαριστῶ!

— Τίποτα, εἶπε ὁ Σπαίηντ, σφίγγοντάς της τό χέρι.
Εὐχαρίστησή μας. Θά βοηθοῦσε ἀρκετά, ἂν συναντούσατε
τόν Θέρσμπυ κάτω ἢ βρισκόσαστε γιά λίγο μαζί του στήν
εἴσοδο τοῦ ξενοδοχείου.

— Ἐντάξει, ὑποσχέθηκε καί εὐχαρίστησε τούς δύο
συνεταίρους ξανά.

— Καί μήν προσπαθήσετε νά μέ δῆτε, τήν προειδο-
ποίησε ὁ Ἄρτσερ. Θά σᾶς βλέπω ἐγώ, νά εἰστε σίγουρη.

Ὁ Σπαίηντ συνόδεψε τή μίς Γουάντερλυ μέχρι τήν
ἐξοδο καί ξαναγύρισε στό γραφεῖο. Ὁ Ἄρτσερ κούνησε
τό κεφάλι του στά χαρτονομίσματα, μούγκρισε εὐχαριστη-
μένος ἕνα «καλά φαίνονται», πῆρε ἕνα, τό δίπλωσε καί τό
ἐβαλε σέ μιά τσέπη τοῦ σακακιοῦ του. Κι' ἔχουν κι' ἄλλα
ἀδερφάκια σ' ἐκείνη τήν τσάντα, συνέχισε.

— Πάντως, δέν ὑπάρχει λόγος νά τῆς ἀρπάξουμε ὅ,τι
ἔχει καί δέν ἔχει, εἶπε ὁ Σπαίηντ κι' ἔκατσε, ἀφοῦ ἔβαλε
στήν τσέπη του τό ἄλλο χαρτονόμισμα. Πῶς τή βρίσκεις;

— Ὑπέροχη! Καί μοῦ λές νά μήν κάνω ὅτι μπορῶ μαζί
της! Ὁ Ἄρτσερ ἔκανε ἕνα δυσανεστημένο μορφασμό.
Μπορεῖ νά τήν εἶδες πρῶτος Σάμ, ἀλλά μίλησα πρῶτος ἐγώ.
Ἔβαλε τά χέρια του στίς τσέπες καί ταλαντεύτηκε στίς
μύτες τῶν ποδιῶν του.

— Θά κάνεις ὅτι μπορεῖς μαζί της, αὐτό τό βλέπω, εἶπε
ὁ Σπαίηντ χαμογελώντας σάν λύκος, δείχνοντας τά πίσω
δόντια του. Ἔχεις μυαλό ἐσύ, αὐτό φαίνεται. Ἀρχισε νά
στρίβει τσιγάρο.

Θάνατος στην ομίχλη

Τό κουδούνισμα του τηλεφώνου άκούστηκε στο σκοτάδι. Άφου χτύπησε τρείς φορές, τά έλατήρια του κρεβατιού έτριξαν, ένα χέρι έψαξε στο σκοτάδι, κάτι μικρό και σκληρό έπεσε στο σκεπασμένο μέ χαλί πάτωμα, τά έλατήρια έτριξαν ξανά και μιά φωνή άκούστηκε στο σκοτάδι.

— Ναι;... ναί... ό ίδιος... πεθαμένος;... Ναι... σ' ένα τέταρτο. Εύχαριστώ.

Ένας διακόπτης άκούστηκε νά άνοίγει και τό άσπρο φωτιστικό σέ σχήμα μπάλας, πού κρεμόταν από τή μέση του ταβανιού μέ τρείς επιχρυσωμένες άλυσίδες, γέμισε τό δωμάτιο μέ φώς. Ό Σπαίηντ, ξυπόλυτος μέ άσπρες και πράσινες καρρώ πυτζάμες, έκατσε στην άκρη του κρεβατιού του. Πέταξε μιά βρισιά στο τηλεφώνο, καθώς τά χέρια του έπαιρναν μηχανικά από τό κομοδίνο ένα πακετάκι καφέ τσιγαρόχαρτα και ένα μιά καπνοσακκούλα μέ Μπούλ Ντάρχαμ.

Ό κρύος άέρας γεμάτος άτμούς έμπαινε από τά δυό άνοιχτά παράθυρα, φέρνοντας μαζί του έξη φορές τό λεπτό, τό θαμπό, θρηνητικό ήχο από τίς σειρήνες του Άλκατράζ.

Τά χοντρά δάχτυλα του Σπαίηντ έφτιαζαν ένα τσιγάρο μέ ήθελημένη προσοχή, μεταφέροντας μιά μετρημένη ποσότητα από καφέ νιφάδες καπνού στο στριμμένο χαρτί, άπλώνοντας τόν καπνό έτσι ώστε νά είναι ίσια μοιρασμένος στις άκρες και μιά ιδέα λιγότερος στή μέση, οί αντίχειρες νά στρίβουν τήν άκρη του τσιγαρόχαρτου προς τά μέσα και κάτω από τήν άλλη άκρη, καθώς οί δείχτες τό πιέζουν από επάνω, δείχτες και αντίχειρες γλιστρούν στις άκρες του τσιγάρου κρατώντας τες σταθερές, καθώς ή γλώσσα ύγραίνει τήν επάνω μεριά του χαρτιού, άριστερός δείκτης και άν-

τίχειρας νά ισιώνουν τήν ύγρή πλευρά, δεξιός δείκτης καί αντίχειρας νά στρίβουν τήν ἄλλη ἄκρη καί νά φέρνουν τό τσιγάρο στό στόμα τοῦ Σπαίηντ.

Σήκωσε τόν ἀναπτῆρα του ἀπό νίκελ καί χοιρόδερμα, πού εἶχε πέσει κάτω, ἄναψε καί μέ τό τσιγάρο νά καίγεται στήν ἄκρη τῶν χειλιῶν του, σηκώθηκε. "Εβγαλε τίς πυτζάμες του. "Ἡ ἀπαλότητα τῶν δυνατῶν χειρῶν του καί ὀλόκληρου τοῦ σώματός του καί τό κύρτωμα τῶν στρογγυλῶν ὤμων του, τόν ἔκαναν νά μοιάζει μέ ἄρκουδα. Μέ ξυρισμένη ἄρκουδα: τό στήθος του ἦταν ἄτριχο. Τό δέρμα του ἦταν ἀπαλό καί ρόζ κι' ἔμοιαζε μέ μωροῦ.

"Εξυσε τό πίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ του, κι' ἄρχισε νά ντύνεται. "Εβαλε ἓνα λεπτό ἄσπρο πουκάμισο, γκρίζες κάλτσες καί καφέ παπούτσια. "Αφοῦ τά ἔδεσε, σήκωσε τό τηλέφωνο, κάλεσε τό Γκρέϋστόουν 4500 καί φώναξε ἓνα ταξί. Φόρεσε ἓνα ἀπαλό λευκό κολλάρο, πράσινη γραβάτα, τό γκρί κουστούμι πού φοροῦσε τήν προηγούμενη μέρα, ἓνα ἄνετο τουήντ παλτό καί σκοῦρο γκρί καπέλλο. Καθῶς στοίβαζε στίς τσέπες του καπνό, κλειδιά καί λεφτά, τό κουδούνι τῆς ἐξώπορτας χτύπησε.

"Εκεῖ ὅπου ἡ Μπούς στρήτ περνᾶ πάνω ἀπό τό ψηλότερο σημεῖο τοῦ Στόκτον πρίν γλιστρήσει κάτω, πρὸς τήν Τσαΐνατάουν, ὁ Σπαίηντ πλήρωσε τό ταξί του καί κατέβηκε.

"Ἡ νυχτερινή ὁμίχλη τοῦ Σάν Φραντσίσκο, διαπεραστική, λεπτή, ύγρή καί παγωμένη θάμπωνε τό δρόμο. Λίγα μέτρα μακρύτερα ἀπό τό σημεῖο ὅπου ὁ Σπαίηντ ἄφησε τό ταξί, μερικοὶ ἄντρες ἦταν μαζεμένοι καί κυττοῦσαν στή κατεύθυνση ἑνός ἀδιέξοδου. Δυὸ γυναῖκες μ' ἓναν ἄντρα στέκονταν στήν ἄλλη πλευρά τοῦ δρόμου, κυττάζοντας στήν ἴδια κατεύθυνση. Διάφορα πρόσωπα εἶχαν ἐμφανιστεῖ πίσω ἀπὸ παράθυρα.

"Ὁ Σπαίηντ διέσχισε τό δρόμο, περπατώντας πάνω ἀπὸ σιδεριές ὑπονόμων, πού σκέπαζαν γυμνά, θαμποφωτισμένα скалоπάτια, προχώρησε στήν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου, ἀκούμπησε στό παραπέτο καί κύτταξε κάτω, στή Στόκτον στρήτ.

"Ἐνα αὐτοκίνητο τινάχτηκε ἀπὸ τό τοῦννελ, κάτω, μ' ἓνα σφυριχτό ἤχο κι' ἐξαφανίστηκε στό σκοτάδι.

"Ὅχι μακριά ἀπὸ τό στόμα τοῦ τοῦννελ, ἓνας ἄντρας ἦταν πεσμένος πάνω σ' ἓνα πανώ πού διαφῆμιζε μιά ταινία καί μιά μάρκα βενζίνας, μπροστά ἀπὸ τό χάρισμα πού

σχημάτιζαν δυό κτίρια μέ μαγαζιά. Τό κεφάλι του πεσμένου άντρα ήταν γερμένο στό πεζοδρόμιο, λές καί ήθελε νά δει κάτω από τό πανώ. Τό ένα χέρι του ήταν άπλωμένο στό ρεϊθρο καί τό άλλο ήταν σφιγμένο γύρω από τήν πράσινη βάση του πανώ, συγκρατώντας τον σ' αυτήν τήν άλλόκοτη θέση. "Άλλοι δυό άντρες στεκόνταν διστακτικά στήν άλλη άκρη του πανώ, κυττάζοντας τό κενό ανάμεσα στά δυό κτίρια. Τό ένα άπ' αυτά είχε έναν ψηλό γκρίζο τοίχο, πού ύψωνόταν πάνω από τό πανώ. Φῶτα έριχναν τίσ άνταύγειες τους πάνω του καί διέκρινε ανθρώπινες σκιές.

Ο Σπαίηντ άπομακρύνθηκε από τό παραπέτο καί άρχισε ν' άνεβαίνει τήν Μπούς Στρήτ, προς τό άδιέξοδο πού οί άλλοι ήταν συγκεντρωμένοι. "Ενας άστυνόμος μέ στολή μασούσε τσίχλα κάτω από μιά έπιγραφή πού έγραφε «Μπέρριτ Στρήτ», μέ άσπρα γράμματα σέ μαύρο φόντο, καί κρεμασμένα άπ' τόν τοίχο.

— Τί θές έδῶ; ρώτησε τόν Σπαίηντ.

— Είμαι ο Σάμ Σπαίηντ. Ο Τόμ Πόλχαους μου τηλεφώνησε.

— Σίγουρα. Δέν σέ κατάλαβα στήν άρχή. Βρίσκονται εκεί πίσω, είπε δείχνοντας μέ τόν αντίχειρα πάνω από τόν ώμο του. Βρωμοδουλειά.

— Βρωμοδουλειά, συμφώνησε ο Σπαίηντ καί προχώρησε στό άδιέξοδο.

"Οχι μακριά, στή μέση του άδιέξοδου, στεκόταν ένα άσθενοφόρο. Δίπλα κι' άριστερά, τό άδιέξοδο φραζόταν από μιά σιδεριά στό ύψος άνθρώπου, μέ όριζόντιες σανίδες μέ τραχιά έπιφάνεια. Πέρα άπ' τή σιδεριά, τό σκούρο χῶμα σχημάτιζε μιά άπότομη κατηφόρα μέχρι κάτω, στό πανώ τής Στόκτον στρήτ.

"Ενα κομμάτι περίπου τρία μέτρα από τήν επάνω σανίδα του φράχτη είχε σπάσει στή μιά άκρη της καί κρεμόταν άπ' τήν άλλη. Γύρω στά πέντε μέτρα πιο κάτω από τό φράχτη, τό χῶμα έκανε ένα μικρό λόφο. Στήν κοιλότητα πού σχημάτιζε ή άκρη του λόφου μέ τήν κατηφόρα, κοιόταν άνάσκελα ο Μάιλς Άρτσερ. Δυό άντρες στεκόνταν από πάνω του. "Ενας άπ' αυτούς κρατούσε καρφωμένη τή φωτεινή δέσμη ενός φακού στό νεκρό άντρα. Σιλουέττες άνεβοκατέβαιναν τή μικρή άνηφόρα.

Μία άπ' αυτή χαιρέτησε τόν Σπαίηντ κι' άρχισε νά σκαρφαλώνει προς τό άδιέξοδο, ακολουθώντας τή σκιά του. Ήταν ένας ψηλός άντρας μέ μεγάλη κοιλιά, πονηρά

μάτια, παχύ στόμα καί κακοξυρισμένα, βαριά μάγουλα. Τά παπούτσια του, ὅπως καί τό παντελόνι του καί τά χέρια του ἦσαν λερωμένα μέ χρώματα.

— Σκέφτηκα ὅτι θά ἤθελες νά τόν δεῖς πρὶν τὸν πάrouμε, εἶπε καθὼς πέρασε τό σπασμένο φράχτη.

— Σ' εὐχαριστῶ Τόμ, εἶπε ὁ Σπαῖντ. Τί συνέβη; Ἀκούμπησε τὸν ἀγκῶνα του στό φράχτη καί κούνησε τό κεφάλι του πρὸς τοὺς συγκεντρωμένους ἄντρες, στή βάση τῆς κατηφόρας, ἀνταποδίδοντας τό χαιρετισμὸ τους.

Ὁ Τόμ Πόλχαους ἀκούμπησε τό στήθος του, ἀριστερά, μ' ἓνα λερωμένο δάχτυλο.

— Τοῦ τῆ ρίζαν ἀκριβῶς στή καρδιά, μ' αὐτό, εἶπε, βγάζοντας ἀπ' τῆ τσέπη τοῦ παλτοῦ του ἓνα χοντρό περίστροφο, καί ἀπλώνοντάς το πρὸς τὸν Σπαῖντ. Ἡ λάσπη εἶχε καλύψει τὴν ἐπιφάνειά του σέ μερικές μεριές.

— Γουέμπλεϋ. Ἐγγλέζικο, ἔτσι δέν εἶναι;

Ὁ Σπαῖντ κατέβασε τὸν ἀγκῶνα του ἀπὸ τό φράχτη κι' ἔσκυψε νά δεῖ τό ὄπλο, χωρὶς νά τό ἀγγίξει.

— Ναί, εἶπε. Γουέμπλεϋ — Φόσπερυ. Αὐτόματο περίστροφο. Σίγουρα. Τριανταοχτάρι, ὀκτώ σφαῖρες. Δέν τά φτιάχνουν πιά. Πόσες σφαῖρες λείπουν;

— Μόνο μιά. Ὁ Τόμ ἄγγιξε τό στήθος του ξανά. Πρέπει νά ἦταν ἤδη νεκρὸς ὅταν ἔπεσε στό φράχτη. Σήκωσε τό λασπωμένο ρεβόλβερ. Τῶχεις ξαναδεῖ αὐτό;

— Ὁ Σπαῖντ κούνησε τό κεφάλι του. Ἐχω δεῖ Γουέμπλεϋ — Φόσπερυ ξανά, εἶπε ἀδιάφορα, καί συνέχισε νά μιᾷ βιαστικά. Πυροβολήθηκε ἐδῶ πάνω, ἔ; Στεκόταν στή θέση σου, μέ τὴν πλάτη στό φράχτη. Ὁ ἄνθρωπος πού τὸν πυροβόλησε στεκόταν ἐδῶ. Προχώρησε γύρω ἀπ' τὸν Τόμ, καί σήκωσε τό χέρι του στό ὕψος τοῦ στήθους του, μέ τό δείκτη προτεταμένο. Τοῦ τὴν ρίχνει καί ὁ Μάιλς πέφτει πρὸς τά πίσω, παίρνοντας μαζί του τό πάνω μέρος τοῦ φράχτη, καί κατακυλᾷ κάτω, μέχρι νά σταματήσει στό ὕψωμα. Αὐτό εἶναι;

— Ναί, ἀπάντησε ἀργά ὁ Τόμ, σμίγοντας τά φρύδια του. Ὁ πυροβολισμὸς τοῦ ἔκαψε τό παλτό.

— Ποιὸς τὸν βρῆκε;

— Ὁ ἀστυφύλακας πού ἔκανε βάρδια, ὁ Σίλλινγκ. Κατέβαινε τὴν Μπούς, καί καθὼς ἔστριβε ἐδῶ, ἓνα αὐτοκίνητο πού ἔστριβε, ἔριξε τά φανάρια του πρὸς τά ἐπάνω, καί εἶδε τό κομμάτι τοῦ φράχτη σπασμένο. Ἐτσι, ἀνέβηκε νά ἐλέγξει, καί τὸν βρῆκε.

— Τί έγινε μέ τό αὐτοκίνητο;

— Τίποτα, πού νά πάρει καί νά σηκώσει, Σάμ. Ὁ Σίλλινγκ δέν ἔδωσε σημασία, μή ξέροντας ἐκείνη τή στιγμή ὅτι συνέβαινε κάτι. Λέει ὅτι δέν εἶδε κανένα νά κυκλοφορεῖ ἐδῶ γύρω ἀπό κείνη τή στιγμή. Ὁ μόνος ἄλλος τρόπος γιά νά ξεφύγει κανένας εἶναι κάτω ἀπό κείνο τό πανώ στή Στόκτον. Κανείς δέν πέρασε ἀπό κεῖ, ἐπίσης. Ἡ ὁμίχλη ἔχει νοτίσει τό χῶμα, καί τά μόνα ἴχνη εἶναι τοῦ Μάιλς, πού τά ἔκανε πέφτοντας στήν κατηφόρα, καί τοῦ ὄπλου πού κύλησε.

— Ἄκουσε κανεῖς τόν πυροβολισμό;

— Γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Σάμ, κι' ἐμεῖς μόλις φτάσαμε. Κάποιος θά τόν ἄκουσε, ἀλλά ἄσε νά τόν βροῦμε πρῶτα. Θεός νάρθεις νά ρίξεις μιὰ ματιὰ πρὶν τόν πάρουν; ρώτησε βάζοντας ἓνα πόδι πάνω ἀπ' τόν φράχτη.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Σπαίηντ.

Ὁ Τόμ ἔμεινε ἀκίνητος, καί κύτταξε τόν Σπαίηντ μέ ἐκπληκτα μισόκλειστα μάτια.

— Τόν εἶδες ἐσύ. Εἶδες ὅ,τι θά μπορούσα νά δῶ καί ἐγώ, εἶπε ὁ Σπαίηντ.

Ὁ Τόμ, κυττάζοντας τόν Σπαίηντ, κούνησε τό κεφάλι του μ' ἀμφιβολία, καί τράβηξε τό πόδι του ἀπό τό φράχτη.

— Τ' ὄπλο του βρισκόταν στή τσέπη του, εἶπε. Δέν λείπει καμιὰ σφαῖρα. Τό παλτό του ἦταν κουμπωμένο. Στίς τσέπες του βρήκαμε ἑκατόν ἐξήντα δολλάρια. Βρισκόταν σέ δουλειά, Σάμ;

Ὁ Σπαίηντ, μετά ἀπό ἓνα στιγμιαῖο δισταγμό, κούνησε τό κεφάλι του.

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ Τόμ.

— Ὑποτίθεται ὅτι ἀκολουθοῦσε ἓνα τύπο πού τόν ἔλεγαν Φλόουντ Θέρσμπυ, εἶπε ὁ Σπαίηντ, καί περιέγραψε τόν Θέρσμπυ, σύμφωνα μέ ὅσα εἶχε πεί ἡ μίς Γουώντερλν.

— Γιατί;

Ὁ Σπαίηντ ἔβαλε τά χέρια στίς τσέπες του καί κύτταξε τόν Τόμ μέ νυσταγμένα μάτια.

— Γιατί; ἐπανελάβε ὁ Τόμ ἀνυπόμονα.

— Ἦταν Ἀγγλος. Ἴσως. Δέν ξέρω ἀκριβῶς τί ρόλο ἔπαιξε. Προσπαθοῦσαμε νά βροῦμε ποῦ ἔμενε. Δέν ὑπάρχει λόγος νά μοῦ κολλᾷς, εἶπε ὁ Σπαίηντ χαμογελώντας ἀδιόρατα καί χτυπώντας ἐλαφρά τόν Τόμ στόν ὦμο. Ἐβαλε τό χέρι στήν τσέπη ξανά, καί συνέχισε νά μιλά. Θά πῶ τά

νέα στή γυναίκα του Μάιλς. "Εστριψε κι' ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται.

Ὁ Τόμ, θυμωμένος ἄνοιξε τό στόμα του νά πεί κάτι, τό ἔκλεισε χωρίς νά βγεῖ κανένας ἤχος, ἔβηξε καθαρίζοντας τό λαιμό του, ἔβγαλε τήν ἔκφραση τοῦ θυμοῦ ἀπ' τό πρόσωπό του καί μίλησε μ' ἓνα θαμπά εὐγενικό τόνο.

— Εἶναι σκληρό, τέτοιος τύπος καί νάχει τέτοιο τέλος.

Ὁ Μάιλς εἶχε τά λάθη του, ὅπως ὅλοι μας, ἀλλά ὑποθέτω ὅτι θά εἶχε καί τίς καλές του πλευρές, ἀπ' τήν ἄλλη μεριά.

— Κι' ἐγώ, συμφώνησε ὁ Σπαίηντ, μ' ἓνα τόνο πού δέν σήμαινε ἀπολύτως τίποτα, καί βγήκε ἀπ' τό ἀδιέξοδο.

Στή γωνιά τῶν Μπούς καί Ταίηλορ, ὁ Σπαίηντ χρησιμοποίησε τό τηλέφωνο ἀπό ἓνα διανυκτερεῖον φαρμακεῖο.

— Γλυκειά μου, εἶπε μόλις τοῦ ἔδωσαν ἀριθμό, μέ μαλακιά φωνή, ὁ Μάιλς, πυροβολήθηκε ἀπόψε... ναι, εἶναι νεκρός... προσπάθησε νά εἶσαι ἡρεμῆ... ναι... θά πρέπει νά τό πéis στήν "Αἶβα... "Οχι. Νά μέ πάρει ὁ διάολος, δέν πρόκειται νά κάνω κάτι τέτοιο. Θά πρέπει νά τό κάνεις ἐσύ... Μπράβο... καί κράτα τήν μακριά ἀπ' τό γραφεῖο. Πés της πώς... θά τή δῶ σέ λίγο... ναι, ἀλλά μήν ἀναλάβεις τίποτα... ναι... αὐτό ἀκριβῶς. Εἶσαι ἄγγελος. Γειά.

Τό μικροσκοπικό ξυπνητήρι τοῦ Σπαίηντ ἔδειχνε τέσσερις παρά εἴκοσι ὅταν ἄναψε τό φῶς στή μεγάλη ἄσπρη γυάλα ξανά. Πέταξε τό καπέλλο του καί τό παλτό του στό κρεβάτι καί μπῆκε στήν κουζίνα του, ξαναγυρνώντας στήν κρεβατοκάμαρα μ' ἓνα ποτήρι τοῦ κρασιοῦ καί μιά μποτίλια Μπακάρντι. "Εβαλε ἓνα ποτό καί τό ἤπιε ὀρθιος. "Εβαλε τή μπουκάλα καί τό ποτήρι στό τραπέζι, ἔκατσε στό κρεβάτι ἀντικρυστά τους, κι' ἔστριψε ἓνα τσιγάρο. Εἶχε πιεῖ τό τρίτο ποτήρι Μπακάρντι, κι' εἶχε καπνίσει τό πέμπτο τσιγάρο, ὅταν τό κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας τοῦ κτιρίου χτύπησε. Οἱ δείχτες τοῦ ρολογιοῦ ἔδειχναν τεσσαερισήμισυ.

Ὁ Σπαίηντ ἀναστέναξε, σηκώθηκε ἀπ' τό κρεβάτι, καί πῆγε στό τηλέφωνο δίπλα στήν πόρτα τοῦ μάνιου. Πάτησε τό κουμπί πού ἄνοιγε τήν ἐξώπορτα. Μουρμούρισε «πού νά τή πάρει ὁ διάολος» καί στάθηκε νά κυτῶ θυμωμένος τό μαῦρο κουτί τοῦ τηλεφώνου, ἀναπνέοντας ἀκανόνιστα, ἐνῶ τό πρόσωπό του ἄρχισε νά κοκκινίζει ἀπό θυμό.

Τό τρίξιμο από τήν πόρτα τοῦ ἀσσανσέρ πού ἀνοιγό-κλεινε ἤρθε ἀπό τό διάδρομο. Ὁ Σπαίηντ ἀναστέναξε πάλι καί κατευθύνθηκε πρὸς τήν πόρτα τοῦ διαδρόμου. Θαμπά, βαριά βήματα ἀκούστηκαν πάνω στό χαλί, ἔξω ἀπὸ τήν πόρτα του. Τά βήματα δύο ἀνδρῶν. Τό πρόσωπο τοῦ Σπαίηντ φωτίστηκε. Τά μάτια του ἠρέμησαν ξανά κι' ἀνοιξε τήν πόρτα γρήγορα.

— Γειά σου Τόμ, εἶπε στὸν ψηλό ντέτεκτιβ μὲ τήν τεράστια κοιλιά, πού εἶχε συναντήσει νωρίτερα στήν Μπέριτ στρήτ. Γειά σου ἀστυνόμε, πέταξε στὸν ἄντρα δίπλα του. Περάστε. Κούνησαν κι' οἱ δύο τό κεφάλι τους ἀμίλητοι καί μπῆκαν. Ὁ Σπαίηντ ἐκλείσει τήν πόρτα καί τοὺς ἔμπασε στήν κρεβατοκάμαρα. Ὁ Τόμ ἔκαστε στή μιά ἄκρη τοῦ καναπέ, κοντά στά λουλούδια. Ὁ ἀστυνόμος ἔκατσε σέ μιά καρέκλα, δίπλα στό τραπέζι.

Ὁ ἀστυνόμος ἦταν ἓνας γεροδεμένος ἄντρας μὲ στρογγυλό κεφάλι κάτω ἀπὸ κοντοκομμένα ψαρά μαλλιά, κι' ἓνα τετράγωνο πρόσωπο πίσω ἀπὸ ἓνα κοντοκομμένο ψαρό μουστάκι. Ἕνα χρυσό νόμισμα τῶν πέντε δολλαρίων ἦταν καρφίτσωμένο στή γραβάτα του κι' ἓνα ψιλοδουλεμένο σῆμα μὲ διαμάντια, κάποιας μυστικῆς ἐταιρείας, στό πέτο του.

Ὁ Σπαίηντ ἔφερε δύο ποτήρια τοῦ κρασιοῦ ἀπὸ τήν κουζίνα, τά γέμισε μαζί μὲ τό δικό του μὲ Μπακάρντι, ἔδωσε ἀπὸ ἓνα στούς δύο ἐπισκέπτες του κι' ἔκατσε στό κρεβάτι. Τό πρόσωπό του ἦταν ἀπαθές καί ἤρεμο. Σήκωσε τό ποτήρι του, εἶπε «Ζήτω τό ἐγκλημα» καί τό ἄδειασε.

Ὁ Τόμ ἄδειασε κι' αὐτός τό δικό του, τό ἀκούμπησε στό πάτωμα δίπλα του καί σκούπισε τό στόμα του μ' ἓνα λερωμένο δάχτυλο. Κύτταξε τό πόδι τοῦ κρεβατιοῦ σάν νά τοῦ θύμιζε ἀόριστα κάτι, πού δέν μποροῦσε νά τό φέρει στό μυαλό του ἐκείνη τῇ στιγμῇ.

Ὁ ἀστυνόμος κύτταξε τό ποτήρι του γιά δέκα δευτερόλετα, δοκίμασε μιά μικρή γουλιά, καί τό ἀκούμπησε στό τραπέζι δίπλα στὸν ἀγκῶνα του. Ἐρίξε τό βλέμμα του γύρω στό δωμάτιο ἐξεταστικά, μὲ σκληρά καί σταθερά μάτια, καί κύτταξε τὸν Τόμ.

Ὁ Τόμ κινήθηκε στενάχωρα στὸν καναπέ, καί χωρίς νά κιντᾶζει ρώτησε: Εἶπες τά νέα στή γυναίκα τοῦ Μάϊλς, Σάμ;

— Ναί, εἶπε ὁ Σπαίηντ.

— Πῶς τό πῆρε;

— Δέν ἔχω ἰδέα γιά τό πῶς σκέπτονται οἱ γυναῖκες,

ἀπάντησε ὁ Σπαίηнт κουνώντας τό κεφάλι του.

— Μένα μοῦ λές, εἶπε μαλακά ὁ Τόμ.

Ὁ ἀστυνόμος ἔβαλε τά χέρια στά γόνατά του, κι' ἔσκυψε μπροστά. Τά πρασινωπά μάτια του ἦταν στυλωμένα στόν Σπαίηнт μ' ἓνα περίεργα ἄκαμπτο τρόπο, λές καί τό ἄν τόν ἔβλεπε καθαρά ἦταν ἓνα μηχανικό πρόβλημα πού τό ρύθμιζε πατώντας κουμπιά καί τραβώντας μοχλοῦς.

— Τί εἶδους πιστόλι κουβαλᾷς μαζί σου; ρώτησε.

— Κανενός εἶδους. Δέν μοῦ πολυαρέσουν. Φυσικά, ὑπάρχουν μερικά στό γραφεῖο.

— Θά ἤθελα νά δῶ ἓνα ἀπ' αὐτά. Δέν συμβαίνει νά ἔχεις κανένα ἐδῶ;

— Ὁχι.

— Εἶσαι σίγουρος;

— Ψάξε. Ὁ Σπαίηнт χαμογέλασε, κι' ἔκανε μιά κίνησι μέ τό ποτήρι του. Μπορεῖς ν' ἀναποδογυρίσεις τοῦτο τό σταῦλο ὁλόκληρο, ἂν θές. Δέν πρόκειται νά διαμαρτυρηθῶ — ἂν ἔχεις ἔνταλμα ἐρεύνης.

— Ὡ, ἔλα τώρα Σάμ, διαμαρτυρήθηκε ὁ Τόμ.

Ὁ Σπαίηнт ἔβαλε τό ποτήρι του στό τραπέζι, καί σηκώθηκε, κυττάζοντας τόν ἀστυνόμο.

— Τί ζητᾷς Ντάντυ; ρώτησε μέ φωνή παγωμένη, ὅπως τό βλέμμα του.

Τά μάτια τοῦ ἀστυνόμου Ντάντυ παρακολουθοῦσαν τόν Σπαίηнт καρφωμένα ἀπάνω του. Μόνο αὐτά εἶχαν κινηθεῖ.

Ὁ Τόμ κουνήθηκε ξανά πάνω στόν καναπέ, ξεφύσηξε δυνατά ἀπ' τή μύτη, καί μούγκρισε συμβιβαστικά. Δέν θέλουμε νά σοῦ δημιουργήσουμε φασαρίες Σάμ.

Ὁ Σπαίηнт, μή δίνοντάς σημασία στόν Τόμ, μίλησε στόν Ντάντυ. Λοιπόν, τί ζητᾷς; Τί στό διάολο νομίζεις ὅτι εἶσαι, μέ τό νᾶρθεις ἐδῶ, καί νά μοῦ κάνεις ἀνάκριση;

— Ἐντάξει, εἶπε ὁ Ντάντυ ὑπόκωφα. Κάτσε κάτω κι' ἄκου.

— Θά κάνω ὅ,τι διάολο μοῦ ἀρέσει, εἶπε ὁ Σπαίηнт ἀκίνητος.

— Γιά ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἡρέμησε, εἶπε ὁ Τόμ. Τί θά βγεῖ ἂν καυγαδίσουμε; Ἄν θές νά μάθεις γιατί δέν τοῦ μιλάμε ἀνοιχτά; Εἶναι γιατί ὅταν σέ ρώτησα γιά τόν Θέρσμπυ, μοῦ ἀπάντησες σάν νά μοῦ ἔλεγες νά κυττάξω τή δουλειά μου. Δέν εἶναι τρόπος αὐτός γιά νά μᾶς συμπεριφέρεσαι, Σάμ. Δέν εἶναι σωστό, καί δέν θά σέ ὀδηγήσει

πουθενά. Πρέπει νά κάνουμε κι' ἑμεῖς τή δουλειά μας.

Ὁ ἀστυνόμος Ντάντυ πετάχτηκε ὀρθιος μπροστά στὸν Σπαίηντ, καὶ τέντωσε τὸ πρόσωπό του κυττάζοντάς τον, πρὸς τὰ πάνω.

— Σέ εἶχα προειδοποιήσει ὅτι κάπου θά γλιστροῦσες μιά ἀπ' αὐτές τίς μέρες, εἶπε.

— Ὅλοι μας γλιστρᾶμε κάποτε εἶπε ὁ Σπαίηντ μέ ἀπατηλή γλυκύτητα, σηκώνοντας τὰ φρύδια του καὶ κάνοντας μιά κοροϊδευτικὴ γκριμάτσα.

— Κι' αὐτὴ τή φορά γλίστρησες ἐσύ.

— Εὐχαριστῶ, ὅχι, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Σταμάτησε νά χαμογελᾷ. Τό ἀριστερό κομμάτι ἀπὸ τὸ στόμα του τρεμούλιασε νευρικά. Τὰ μάτια του ὑγράνθηκαν καὶ μισόκλεισαν. Ἡ φωνή του ἀκούστηκε βαθιά, σάν τοῦ ἀστυνόμου. Δέν μ' ἀρέσει αὐτό. Τί στριφογυρνᾷς στά πόδια μου ἀστυνόμε; Πές μου, ἢ βγές ἔξω κι' ἄσε με νά πάω γιὰ ὕπνο.

— Ποιὸς εἶναι ὁ Θέρσμπυ; ρώτησε ἀπότομα ὁ Ντάντυ.

— Εἶπα στὸν Τόμ ὅ,τι ἤξερα.

— Τοῦ εἶπες διαβολεμένα λίγα.

— Ἡξερα διαβολεμένα λίγα.

— Γιατί τὸν παρακολουθοῦσες;

— Δέν τὸν παρακολουθοῦσα. Ἦταν δουλειά τοῦ Μάιλς, γιὰ τὸν ἀπλό λόγο ὅτι εἴχαμε ἓνα πελάτη πού πλήρωνε καλὰ ἀμερικάνικα λεφτά γιὰ νά τὸν παρακολουθήσουμε.

— Ποιὸς εἶναι ὁ πελάτης;

Ἡ γαλήνη ξαναγύρισε στό πρόσωπο τοῦ Σπαίηντ. Ξέρεις ὅτι δέν μπορῶ νά στοῦ πῶ αὐτό, ἂν δέν μιλήσω πρῶτα μέ τὸν πελάτη μου, εἶπε ἀποδοκιμαστικά.

— Θά τὸ πεῖς σ' ἐμένα ἢ στό δικαστήριο, εἶπε ἐκνευρισμένος ὁ Ντάντυ. Μιλᾷμε γιὰ φόνο ἐδῶ, καὶ μὴ τὸ ξεχνᾷς.

— Ἴσως. Κι' ἄκου κάτι καὶ σύ γλυκέ μου, καὶ μὴ τὸ ξεχνᾷς ἐπίσης. Θά πῶ ὅ,τι θέλω, καὶ ὅποτε θέλω. Ἐχω σταματήσει νά κλαίω ἐδῶ καὶ πολὺ καιρὸ ἐπειδὴ οἱ ἀστυνομικοὶ δέν μέ βρίσκουν τοῦ γούστου τους.

Ὁ Τόμ σηκώθηκε ἀπ' τὸν καναπέ κι' ἔκατσε στά πόδια τοῦ κρεβατιοῦ. Τό γεμάτο λάσπη καλοξυρισμένο πρόσωπό του ἦταν κουρασμένο καὶ γεμάτο ρυτίδες.

— Φέρσου λογικά, Σάμ, εἶπε. Δῶσε μας μιά εὐκαιρία.

Πῶς περιμένεις ν' ανακαλύψουμε τίποτα πάνω στο φόνο τοῦ Μάιλς, ἂν δέν μᾶς πéis ὅ,τι ξέρεις;

— Δέν χρειάζεται νά πονοκεφαλιάζεις γι' αὐτό, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Θά θάψω τοὺς νεκροὺς μου μόνος μου.

— Αὐτό νόμιζα καί ἐγώ πῶς θά ἔκανες, εἶπε ὁ Ντάντυ. Χαμογέλασε μέ θλιμμένη ἱκανοποίηση. Καί γι' αὐτό ἀκριβῶς ἦρθαμε νά σέ δοῦμε. Ἔτσι δέν εἶναι Τόμ;

Ὁ Τόμ μούγκρισε κάτι ἀκατάληπτο. Ὁ Σπαίηντ κούταξε τόν Ντάντυ μέ καλυμμένη προσοχή.

— Αὐτό ἀκριβῶς εἶπα καί ἐγώ στόν Τόμ, συνέχισε ὁ ἀστυνόμος. Εἶπα: Τόμ, ἔχω ἓνα προαίσθημα ὅτι ὁ Σάμ Σπαίηντ εἶναι ἓνας ἄνθρωπος πού κρατᾷ τίς οἰκογενειακές του φασαρίες μέσα στήν οἰκογένεια. Αὐτό ἀκριβῶς τοῦ εἶπα.

Ἡ ἐπιφυλακή ἐξαφανίστηκε ἀπ' τό βλέμμα τοῦ Σπαίηντ, καί ἀντικαταστάθηκε ἀπό μιά βαριεστημένη ἐκφραση. Γύρισε στόν Τόμ, καί ρώτησε μέ πλήρη ἀδιαφορία: Τί ἀπασχολεῖ τόν φίλο σου Τόμ;

Ὁ Ντάντυ πετάχτηκε ξανά ὀρθίος καί σκούνησε τόν Σπαίηντ στό στήθος, μέ δύο λυγισμένα δάχτυλα.

— Ἀπλῶς αὐτό, εἶπε, τονίζοντας κάθε λέξη του ξεχωριστά, δίνοντάς τους ἔμφαση μέ ἀνάλογα χτυπήματα μέ τίς ἄκρες ἀπό τά δάχτυλά του. Ὁ Θέρσμπυ σκοτώθηκε ἔξω ἀπό τό ξενοδοχεῖο του μόλις τριανταπέντε λεπτά ἀφότου ἔφυγες ἀπ' τήν Μπέρριτ στρήτ.

— Τράβα τά καταραμένα βρωμόχερά σου ἀπό πάνω μου, εἶπε ὁ Σπαίηντ, τονίζοντας μέ τόν ἴδιο τρόπο τά λόγια του.

Ὁ Ντάντυ τράβηξε τό χέρι του, χωρίς ν' ἀλλάξει τό ὕφος του.

— Ὁ Τόμ εἶπε ὅτι βιαζόσουν τόσο, πού οὔτε γύρισες νά ρίξεις μιά ματιὰ στό νεκρό συνέταιρό σου.

— Πού νά πάρει ὁ διάολος, Σάμ, ἀκριβῶς ἔτσι ἔφυγες, μούγκρισε ἀπολογητικά ὁ Τόμ.

— Καί δέν πῆγες στό σπίτι τοῦ Ἄρτσερ νά εἰδοποιήσεις τή γυναῖκα του, συνέχισε ὁ Ἀστυνόμος. Πήγαμε καί βρήκαμε τό κορίτσι ἀπ' τό γραφεῖο σου ἐκεῖ, καί μᾶς εἶπε ὅτι ἔστειλες ἐκείνη.

Ὁ Σπαίηντ ἐνευσε καταφατικά. Τό πρόσωπό του ἦταν τόσο ἀτάραχο, πού ἔμοιαζε μέ ἡλίθιο.

Ὁ ἀστυνόμος Ντάντυ ξανασήκωσε τό χέρι του μέ τά δύο δάχτυλα τεντωμένα, τό κατέβασε γρήγορα, καί εἶπε:

Σου δίνω δέκα λεπτά νά τηλεφωνήσεις στό κορίτσι. Κι' ἄλλα δέκα νά πᾶς στό στέκι τοῦ Θέρσμπυ — στό Γκήρυ, κοντά στό Λήβενγουορθ — ἄντε δεκαπέντε. Κι' αὐτό σου δίνει δέκα μέ δεκαπέντε λεπτά καιρό νά τόν περιμένεις μέχρι νά ἐμφανιστεῖ.

— Ἡξερα πού ἔμενε; ρώτησε ὁ Σπαίηнт. Καί ἡξερα ὅτι θά πήγαινε στό ξενοδοχεῖο του ἀμέσως μετά, ἀφοῦ σκότωσε τόν Μάιλς;

— Ἡξερες αὐτά πού ἡξερες, ἀπάντησε πεισματωμένος ὁ Ντάντυ. Τί ὥρα γύρισες σπίτι σου;

— Τέσσερις παρά εἴκοσι. Ἔκανα μιά βόλτα, προσπαθώντας νά σκεφτῶ πῶς ἔχουν τά πράματα.

— Ξέραμε ὅτι δέν ἦσουν σπίτι σου στίς τρεισήμισι, εἶπε ὁ ἀστυνόμος, κουνώντας τό κεφάλι του πάνω - κάτω. Προσπαθήσαμε νά σου τηλεφωνήσουμε. Πού περπάτησες;

— Πάνω καί κάτω στήν Μπούς στρήτ.

— Εἶδες κανέναν πού...

— Ὁχι, δέν ἔχω μάρτυρες, ἀπάντησε ὁ Σπαίηнт γελώντας εὐχάριστα. Κάτσε κάτω Ντάντυ. Τέλειωσε τό ποτό σου. Πάρε τό ποτήρι σου, Τόμ.

— Ὁχι, εὐχαριστῶ Σάμ.

Ὁ Ντάντυ ἔκατσε ξανά, μή δίνοντας σημασία στό ποτήρι του. Ὁ Σπαίηнт γέμισε τό ποτήρι του, ἤπιε, τό ἄφησε ἀδειανό πάνω στό τραπέζι καί ξαναγύρισε στή θέση του στό κρεβάτι.

— Ξέρω πού βρίσκομαι τώρα, εἶπε κυττώντας φιλικά τούς δύο ντέτεκτιβς. Λυπᾶμαι πού ἐκνευρίστηκα, ἀλλά φταίτε καί σεῖς πού μπήκατε ξαφνικά ἐδῶ μέσα, προσπαθώντας νά μέ τρομάξετε. Ὁ θάνατος τοῦ Μάιλς μέ εἶχε βγάλει ἀπ' τά νερά μου, καί ἀπό πάνω, ἐσεῖς οἱ δύο μέ τό παλαβό φέρσιμό σας. Ὅμως, τώρα εἶναι ὅλα ἐντάξει, τώρα πού ξέρω τί κυνηγᾶτε.

— Ξέχασέ το, εἶπε ὁ Τόμ.

Ὁ ἀστυνόμος ἔμεινε ἀμίλητος.

— Ὁ Θέρσμπυ πέθανε; ρώτησε ὁ Σπαίηнт.

— Ναί, εἶπε ὁ Τόμ, βλέποντας τόν ἀστυνόμο νά διστάζει.

— Καί μπορῶ νά σέ πληροφορήσω, πέταξε θυμωμένος ὁ Ντάντυ, ἂν δέν τό ξέρεις ἤδη, ὅτι πέθανε πρὶν μπορέσει νά μᾶς πεῖ ὅτιδὴποτε.

Ὁ Σπαίηнт ἔστριβε τσιγάρο. Ρώτησε χωρίς νά κυττάξει:

— Τί έννοεῖς μ' αὐτό; Νομίζεις πῶς τῶξερα;

— Εἶπα αὐτό πού έννοοῦσα, ἀπάντησε ὁ Ντάντυ ξερά.

Ὁ Σπαίηнт τόν κύτταξε καί χαμογέλασε, κρατώντας τό τελειωμένο τσιγάρο στό ἓνα χέρι καί τόν ἀναπτήρα στό ἄλλο.

— Δέν εἶς' ἔτοιμος νά μέ τσιμπήσεις ἀκόμη Ντάντυ, ἔτσι δέν εἶναι; ρώτησε.

Ὁ Ντάντυ τόν κύτταξε μέ ψυχρά πράσινα μάτια καί δέν εἶπε τίποτα.

— Τότε, δέν ὑπάρχει κανένας ἰδιαίτερος λόγος γιά νά μή δίνω δεκαράκι γιά τό τί σκέφτεσαι, ἔτσι Ντάντυ;

— Ὡ, σκέψου λογικά Σάμ, εἶπε ὁ Τόμ.

Ὁ Σπαίηнт ἔβαλε τό τσιγάρο στό στόμα, τό ἄναψε καί ἔβγαλε τόν καπνό γελώντας.

— Θά εἶμαι λογικός Τόμ, ὑποσχέθηκε. Πῶς σκότωσα αὐτόν τόν Θέρσμπυ; Τό ξέχασα.

Ὁ Τόμ μούγκρισε μ' ἀπέχθεια. Ὁ ἀστυνόμος Ντάντυ συνέχισε νά μιλά.

— Τόν πυροβόλησαν τέσσερις φορές στήν πλάτη, μέ σαραντατεσσάρι ἢ σαρανταπεντάρι, ἀπό τήν ἀπέναντι πλευρά τοῦ δρόμου, τή στιγμή πού ἔμπαινε στό ξενοδοχεῖο. Κανείς δέν ἦταν μπροστά ἀλλά ἔτσι πρέπει νά ἔγινε.

— Καί φόραγε μιά θήκη μ' ἓνα σαρανταπεντάρι Λοῦγκερ, στή μασχάλη, εἶπε ὁ Τόμ. Δέν ἔλειπε οὔτε μιά σφαίρα.

— Τί ξέρεи τό προσωπικό τοῦ ξενοδοχείου γι' αὐτόν; ρώτησε ὁ Σπαίηнт.

— Τίποτα, ἐκτός ἀπό τό ὅτι ἔμεινε ἐκεῖ μιά βδομάδα.

— Μόνος;

— Μόνος.

— Τί βρήκατε πάνω του ἢ στό δωμάτιό του;

— Ἐσύ τί νομίζεις ὅτι βρήκαμε; Ρώτησε ὁ Ντάντυ, σουφρώνοντας τά χεῖλια του.

Ὁ Σπαίηнт ἔκανε μιά ἀδιάφορη κίνησι μέ τό τσιγάρο του.

— Κάτι πού νά σᾶς ἔδωσε μιά ἔνδειξι γιά τό τί τύπος ἦταν καί σέ τί κόλπα ἦταν ἀνακατεμένος. Ἐτσι δέν εἶναι;

— Νομίσαμε ὅτι θά μᾶς ἔλεγες ἐσύ.

Ὁ Σπαίηнт κύτταξε τόν ἀστυνόμο μέ κίτρινα μάτια πού φανέρωναν μιά σχεδόν ὑπερβολική δόση ἀθωότητος. Δέν ἔχω δεῖ ποτέ τόν Θέρσμπυ, νεκρό ἢ ζωντανό, εἶπε.

Ὁ ἀστυνόμος Ντάντυ σηκώθηκε δυσανεστημένος. Ὁ

Τόμ ἔκανε τό ἴδιο, ἐνῶ ἄρχισε νά χασμουριέται καί νά τεντώνεται.

— Ρωτήσαμε αὐτά πού θέλαμε νά ρωτήσουμε, εἶπε ὁ Ντάντυ μαζεύοντας τὰ φρύδια του πάνω ἀπό μάτια πού ἔμοιαζαν μέ πράσινα βότσαλα. Κράταγε τό πάνω χεῖλος του πού τό σκέπαζε τό μουστάκι, κολλημένο στά δόντια του κι' ἄφηνε τό κάτω μέρος ἀπό τό στόμα του νά σχηματίζει τίς λέξεις. Σοῦ εἶπαμε περισσότερα ἀπ' ὅσα μᾶς εἶπες. Καλῶς. Μέ ξέρεις Σπαίηντ. Εἶτε τό ἔκανες εἶτε ὄχι, θά σοῦ φερθῶ δίκαια καί θά σοῦ δώσω κάθε εὐκαιρία. Δέν ξέρω ἂν θά τά ρίξω ὅλα ἐπάνω σου, ἀλλά αὐτό δέν θά μ' ἐμποδίσει νά σέ μαντρώσω.

— Ἐντάξει, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Τό βρίσκω δίκαιο. Ἄλλά θά αἰσθανόμουν καλύτερα ἂν τέλειωνες τό ποτό σου.

Ὁ ἀστυνόμος Ντάντυ γύρισε πρὸς τό τραπέζι, σήκωσε τό ποτήρι του καί τό ἄδειασε σιγά. Μετά εἶπε «καληνύχτα» καί ἄπλωσε τό χέρι του. Ὁ Σπαίηντ τοῦ τό ἔσφιξε ἐπίσημα. Τούς συνόδεψε μέχρι τή πόρτα, ἔσβησε τό φῶς κι' ἔπεσε γιά ὕπνο.

Τρεῖς Γυναῖκες

“Όταν ὁ Σπαῖντ ἔφτασε στό γραφεῖο του τήν ἄλλη μέρα τό πρωῒ, ἡ “Εφφι Περίν βρισκόταν στό γραφεῖο της ἀνοίγοντας τήν ἄλληλογραφία. Τό ἀγορίστικο πρόσωπό της ἦταν χλωμό, κάτω ἀπό τό μαύρισμα τοῦ ἡλίου.” Ἀφησε κάτω τό πάκο μέ τούς φακέλλους καί τόν μπρούτζινο χαρτοκόπη πού κρατοῦσε καί μέ σιγανή φωνή εἶπε προειδοποιητικά: «Εἶναι μέσα».

— Σοῦ ζήτησα νά τήν κρατήσεις μακριά, παραπονέθηκε ὁ Σπαῖντ.

— Ναί, ἀλλά δέν μοῦ εἶπες πῶς, εἶπε ἡ “Εφφι Περίν μ’ ἐνοχλημένη φωνή καί ὀρθάνοιχτα μάτια. Τό βλέμμα της μαλάκωσε λίγο, καί οἱ ὦμοι της κύρτωσαν. Μήν γίνεσαι κακός Σάμ, εἶπε. Τήν εἶχα στήν πλάτη μου ὅλη τή νύχτα.

“Ο Σπαῖντ στάθηκε δίπλα στό κορίτσι καί τῆς ἔστρωσε χαϊδευτικά τά μαλλιά. Συγνώμη ἄγγελέ μου, εἶπε, δέν ἤξερα ὅτι — σταμάτησε ἀπότομα καθώς ἡ πόρτα τοῦ γραφείου του ἀνοιξε.

— Γειά σου “Αἶβα, εἶπε στή γυναίκα πού ἔμπαινε.

— “Ω, Σάμ! φώναξε ἐκείνη.

“Ήταν ξανθιά καί μόλις εἶχε περάσει τά τριάντα. “Η ὁμορφιά τοῦ προσώπου της ἦταν περίπου πέντε χρόνια ἀργότερα ἀπό τήν καλύτερη στιγμή της. Τό σῶμα της, ἄν καί γεροδεμένο, διατηροῦσε ὅλη τή γοητεία καί τή φινέτσα του. Φοροῦσε μαῦρα ἀπό τή κορφή ὥς τά νύχια. Τά πένθιμα τῆς πῆγαιναν μ’ ἕναν περίεργα ἀνεπιτήδευτο τρόπο. “Εκανε ἕνα βῆμα πίσω καί στάθηκε, περιμένοντας τόν Σπαῖντ.

Τράβηξε τό χέρι του ἀπ’ τό κεφάλι τῆς “Εφφι Περίν καί μπῆκε στό γραφεῖο του, κλείνοντας τή πόρτα. “Η “Αἶβα τόν πλησίασε γρήγορα, σηκώνοντας τό θλιμμένο πρόσωπό

της γιά νά τή φιλήση. Τά μπράτσα της τόν τύλιξαν προτού προλάβει νά τήν άγκαλιάσει. "Όταν τό φιλί τους τέλειώσε, ό Σπαίηντ έκανε ν' άπομακρυνθεΐ, αλλά πίεσε τό κεφάλι της στό στήθος του κι' άρχισε νά κλαίει μέ λυγμούς.

"Άρχισε νά τής χαϊδεύει τήν πλάτη, μιλώντας της χαϊδευτικά. "Η φωνή του ήταν άπαλή. Τά μάτια του, κυττάζοντας μισόκλειστα τό γραφείο πού άνήκε στόν πεθαμένο συνεταΐρο του ήσαν θυμωμένα. Τράβηξε τά χείλια του πίσω, σέ μιá γκριμάτσα άνυπομονησίας και έστριψε τό κεφάλι του γιά νά άποφύγει τό γέισο τοϋ καπέλλου της.

— "Εστελλες γιά τόν άδερφό τοϋ Μάϊλς; ρώτησε.

— Ναι, ήρθε τό πρωΐ, άπάντησε εκείνη πνιχτά, ένw οί λυγμοί τήν έμπόδιζαν νά μιλήσει και τό στόμα της ήταν κολλημένο στό παλτό του.

"Έκανε άλλη μιá γκριμάτσα κι' έγειρε τό κεφάλι του, προσπαθώντας νά κυττάξει άπαρατήρητος τό ρολοΐ του. Τό άριστερό του χέρι ήταν γύρω της, μέ τήν παλάμη του στόν ώμο. Τό μανικέτι του ήταν άρκετά τραβηγμένο πρós τά πίσω, wστε ν' άφήνει τό ρολοΐ άκάλυπτο. "Έδειχνε δέκα και δέκα.

"Η γυναίκα κουνήθηκε στήν άγκαλιά του και σήκωσε τό πρόσωπό της ξανά. Τά μπλέ μάτια της ήσαν ύγρά, δλοστρογγυλα και μέ μαύρους κύκλους. Τό στόμα της γυάλιζε.

— "Ω Σάμ, βόγγηξε, έσύ τόν σκότωσες;

"Ο Σπαίηντ τήν κύτταξε μέ γουρλωμένα μάτια. Τό κοκαλιάρικο σαγόνι του έπесе πρós τά κάτω. Τίναξε τά χέρια του άπό πάνω της και ξεφυγε άπό τό άγκάλιασμά τους. Τήν κύτταξε θυμωμένος και έβηξε, καθαρίζοντας τό λαιμό του.

"Εκείνη συνέχισε νά κρατά τά χέρια της άκίνητα, όπως τήν άφησε. "Η άγωνία γέμισε τά μάτια της και τά ύγρά, άπαλά χείλη της άρχισαν νά τρέμουν.

"Ο Σπαίηντ γέλασε, βγάζοντας μιá σκληρή συλλαβή. «Χά»! Προχώρησε μέχρι τό παράθυρο. Στάθηκε εκεί, γυρίζοντάς της τήν πλάτη, κυττάζοντας τήν αυλή μέσα άπ' τίς κουρτίνες, μέχρι πού εκείνη άρχισε νά κινείται πρós τό μέρος του. Τότε, στράφηκε άπότομα κι' έκατσε στό γραφείο του. "Ακούμπησε τούς άγκwνες του στήν επιφάνειά του, τό σαγόνι του άνάμεσα στίς γροθιές του και τήν

κύτταξε. Τά κιτρινωπά μάτια του γυάλιζαν ανάμεσα από μισόκλειστα βλέφαρα.

— Ποιός, ρώτησε ψυχρά, έβαλε αυτή τή λαμπρή ιδέα στο κεφάλι σου;

— Νόμισα... Σήκωσε τό χέρι στο στόμα της, και καινούργια δάκρυα έκαναν τήν εμφάνισή τους. Πλησίασε και στάθηκε δίπλα στο γραφείο, μέ σίγουρα βήματα πάνω στα μαύρα παπούτσια της, μικροσκοπικά μ' έντυπωσιακά ψηλό τακούνι. Νάσαι εύγενικός μαζί μου, Σάμ, είπε ταπεινά.

Τής γέλασε, ένω τά μάτια του γυάλιζαν άκόμα.

— Σκότωσες τόν άντρα μου, Σάμ, τουλάχιστον νά είσαι καλός μαζί μου.

• Ο Σπαίηντ χτύπησε τίς παλάμες του.

— Ίησου Χριστέ, μουρμούρισε.

• Εκείνη άρχισε νά κλαίει δυνατά, κρατώντας ένα άσπρο μαντήλι στο πρόσωπό της.

• Ο Σπαίηντ σηκώθηκε και στάθηκε πίσω της. "Έβαλε τά χέρια του γύρω της. Τή φίλησε στο λαιμό, ανάμεσα στ' αυτί και στο γιακά από τό φόρεμά της. «Έλα τώρα, Αίβα», ψιθύρισε. Τό πρόσωπό του ήταν άνέκφραστο. • Αφού σταμάτησε νά κλαίει, έβαλε τό στόμα του στ' αυτί της και μουρμούρισε:

— Δέν έπρεπε νάρθης σήμερα έδω γλυκειά μου. Δέν ήταν σωστό. Δέν μπορείς νά μείνεις έδω. Πρέπει νά πās σπίτι.

— Θάρθεις άπόψε; τόν ρώτησε, γυρίζοντας και αντικρύζοντάς τον.

— Όχι άπόψε, είπε κουνώντας τό κεφάλι του σιγανά.

— Σύντομα;

— Ναί.

— Πόσο σύντομα;

— Τό συντομότερο.

Τή φίλησε στο στόμα, τή συνόδεψε μέχρι τήν πόρτα, τήν άνοιξε, είπε «καληνύχτα "Αίβα», τήν είδε νά βγαίνει, έκλεισε τήν πόρτα και ξαναγύρισε στο γραφείο του.

Πήρε καπνό και τσιγαρόχαρτο άπ' τίς τσέπες του, αλλά δέν έστριψε τσιγάρο. Στάθηκε όρθιος, κρατώντας τα στα χέρια του και κυττώντας μέ άφηρημένο βλέμμα τό γραφείο του νεκρού συνταίρου του.

• Η Έφφι Περίν άνοιξε τήν πόρτα και μπήκε. Τά καφέ μάτια της έδειχναν άδυναμία. • Η φωνή της ήταν άδιάφορη.

— Λοιπόν; ρώτησε.

‘Ο Σπαίηντ έμεινε άμίλητος. Τό βλέμμα του, άφηρημένο, δέν μετακινήθηκε από τό γραφείο του Μάιλς.

— Λοιπόν; ξανάπε τό κορίτσι, κι’ ήρθε νά σταθεϊ δίπλα του, πώς τά πήγες μέ τή χήρα;

— Νομίζει ότι σκότωσα τόν Μάιλς, είπε. Μόνο τά χείλια του κινήθηκαν.

— Για νά τήν παντρευτείς;

‘Ο Σπαίηντ έμεινε άμίλητος.

Τό κορίτσι έβγαλε τό καπέλλο από τό κεφάλι του και τ’ άκούμπησε στό γραφείο. Μετά έσκυψε και πήρε τόν καπνό και τά τσιγαρόχαρτα άπ’ τό χέρι του.

— ‘Η άστυνομία νομίζει ότι σκότωσα τόν Θέρσμπυ, είπε.

— Ποιός είν’ αυτός; ρώτησε. ‘Ο τύπος του ύποτίθεται ότι παρακολουθούσε ό Μάιλς για τή μίς Γουόντερλυ;

Τά λεπτά δάχτυλά της έστριψαν ένα τσιγάρό επιδέξια. Τό σάλιωσε, τό ίσιωσε, έστιψε τίς άκρες του και τό έβαλε στό στόμα του Σπαίηντ. ‘Εκείνος είπε «ευχαριστώ γλυκειά μου», τήν άγκάλιασε κι’ άκούμπησε τό κεφάλι του στη μέση της, κλείνοντας τά μάτια.

— Θά παντρευτείς τήν ‘Αϊβα; ρώτησε, κυττάζοντας τά καστανά μαλλιά του.

— Μήν είσαι άνόητη, είπε ό Σπαίηντ πνιχτά. Το σβησμένο τσιγάρο χοροπήδησε μέ τήν κίνησι των χειλιών του.

— ‘Εκείνη όμως δέν είναι. Και για ποιό λόγο, άφου τής έχεις συμπεριφερθεί έτσι;

— Μακάρι νά μήν τήν είχα συναντήσει ποτέ, άπάντησε ό Σπαίηντ άναστενάζοντας.

— ‘Ισως νά τό λές τώρα αυτό, είπε τό κορίτσι μ’ ένα πικρό τόνο στη φωνή της, αλλά παλιότερα ήταν διαφορετικά.

— Δέν ξέρω πώς νά φερθώ ή νά μιλήσω στίς γυναίκες, παρά μ’ αυτόν τόν τρόπο, γκρίνιαξε ό Σπαίηντ και άλλωστε αντιπαθούσα τόν Μάιλς.

— Αυτό είναι ψέμα Σάμ, είπε τό κορίτσι. Ξέρω ότι είναι άπαίσια, αλλά έτσι θάμουν κι’ εγώ, αν είχα ένα σωμα σάν τό δικό της.

‘Ο Σπαίηντ έτριψε άνυπόμονα τό πρόσωπό του στη μέση της, χωρίς νά μιλήσει.

‘Η ‘Εφφι Περίν δάγκωσε τό χείλος της, μάζεψε τά

φρύδια της και σκύβοντας για νά τόν βλέπει καλύτερα, είπε:

— Πιστεύεις ότι θά μπορούσε νά τόν σκοτώσει εκείνη;

— Ο Σπαίηντ άνασηκώθηκε στην καρέκλα του και τράβηξε τό χέρι του άπ' τή μέση της. Τό χαμόγελό του δέν έδειχνε τίποτ' άλλο άπό διασκέδαση. "Εβγαλε τόν άναπτήρα του, άναψε κι' έφερε τή φλόγα στό τσιγάρο του.

— Είσαι άγγελος, είπε τρυφερά μέσα άπό τούς καπνούς, ένας όμορφος μικρός άγγελος, μέ πονηρό μυαλό.

— Άλήθεια; ρώτησε χαμογελώντας πονηρά. Κι' άν σου έλεγα ότι ή "Αϊβά σου δέν ήταν σπίτι της και τόση πολλή ώρα όταν έφτασα σήμερα τό πρωί στίς τρεις για νά της πω τά νέα;

— Σοβαρά; ρώτησε. Τά μάτια του γέμισαν ξαφνικά μέ προσοχή, άν και συνέχισε νά χαμογελά.

— Μ' έκανε νά περιμένω στην πόρτα, όσο γδυνόταν. Είδα τά ρούχα της πεταμένα βιαστικά σέ μιá καρέκλα. Τό παλτό και τό καπέλο της ήσαν άπό κάτω. Είπε ότι κοιμόταν, αλλά αυτό ήταν ψέμα. Είχε άνακατέψει τό κρεβάτι, αλλά οι ζάρες φαινόταν πολύ φρέσκιες.

— Είσαι ντέτεκτιβ γλυκειά μου, είπε ό Σπαίηντ χαϊδεύοντας τό χέρι της, αλλά δέν τόν σκότωσε, συνέχισε κουνώντας τό κεφάλι του.

— Αυτή ή βρωμιára θέλει νά σέ παντρευτεί Σάμ, είπε τό κορίτσι πικρά, τραβώντας τό χέρι της.

— Ο Σπαίηντ έκανε μιá άνυπόμονη χειρονομία μέ τό κεφάλι του.

— Τήν είδες χτές τό βράδυ; τόν ρώτησε σκυθρωπά.

— Όχι.

— Τίμια;

— Τίμια. Μήν κάνεις σάν τόν Ντάντυ, γλυκειά μου. Δέν σου ταιριάζει.

— Ο Ντάντυ έχει ριχτεί ξοπίσω σου;

— Μμμ. Ήρθε για ένα ποτό κατά τίς τέσσερις τό πρωί, μαζί μέ τόν Πόλχαους.

— Νομίζουν ότι πραγματικά σκότωσες εκείνον τόν... πώς τόν λένε;

— Θέρσμπυ, είπε ό Σπαίηντ πετώντας τό άποτσιγάρο του στό μπρούτζινο τασάκι κι' άρχίζοντας άμέσως νά φτιάχνει άλλο.

— Έτσι νομίζουν; έπέμεινε.

— Ένας Θεός ξέρει. Μάλλον θά πίστευαν κάτι τέτοιο,

συνέχισε με τὰ μάτια καρφωμένα στοί τσιγάρο πού ἔστριβε. Δέν ξέρω μέ πόση ἐπιτυχία τούς ἔπεισα γιά τό ἀντίθετο.

— Κύτταξέ με, Σάμ.

— Τῆς ἔριξε μιά ματιά κι' ἔβαλε τὰ γέλια, ἔτσι πού γιά μιά στιγμή ἡ χαρά ἀνακατεύτηκε μέ τήν ἀνησυχία στοῦ βλέμμα του.

— Ἀνησυχῶ γιά σένα, τοῦ εἶπε καθῶς ἡ σοβαρότητα ξαναγύριζε στοῦ πρόσωπό της. Πάντοτε φαίνεται ὅτι ξέρεις τί κάνεις, ἀλλά παραεῖσαι ἐπιδέξιος καί κάποια μέρα θά τό ἀνακαλύψεις ἀπό τήν ἀνάποδη.

— Κάτι τέτοιο λέει κι' ὁ Ντάντυ, εἶπε ὁ Σπαίηнт ἀναστενάζοντας κοροϊδευτικά, τρίβοντας τό πρόσωπό του στοῦ μπράτσο της. Πρός τό παρόν, κράτα τήν Ἀῖβα μακριά μου καί θά καταφέρω νά ἐπιζήσω ἀπό τίς ἄλλες μου δυσκολίες. Βγάλε τήν πινακίδα πού λέει «Σπαίηнт καί Ἄρτσερ» ἀπό τήν πόρτα, εἶπε καθῶς σηκωνόταν κι' ἔβαζε τό καπέλλο του καί βάλε μιά πού νά γράφει «Σάμιουελ Σπαίηнт». Θά γυρίσω σέ μιά ὥρα ἢ θά σοῦ τηλεφωνήσω.

Ὁ Σπαίηнт διέσχισε τόν κατακόκκινο διάδρομο τοῦ ξενοδοχείου Σαίнт Μάρκ καί ρώτησε ἕναν κοκκινομάλλη δανδῆ στή ρεσεψιόν ἂν ἡ μίς Γουόντερλνυ ἦταν ἐπάνω. Ὁ κοκκινομάλλης δανδῆς ἔριξε μιά ματιά πίσω του καί κύτταξε τόν Σπαίηнт, κουνώντας τό κεφάλι του ἀρνητικά.

— Μόλις ἔφυγε σήμερα τό πρωί, κύριε Σπαίηнт.

— Εὐχαριστῶ.

Ὁ Σπαίηнт προσπέρασε τή ρεσεψιόν καί κατευθύνθηκε σ' ἕνα βαθούλωμα τοῦ διαδρόμου, ὅπου ἕνας παχύς νεαρός ἄντρας μέ σκούρο κουστούμι ἦταν καθισμένος σ' ἕνα γραφεῖο μέ ἐπιφάνεια ἀπό μαχόγκανυ. Στήν ἄκρη τοῦ γραφείου, φάτσα στοῦ διάδρομο, ἦταν στημένο ἕνα τρίγωνο ἀπό μαχόγκανυ καί μπροῦντζο, πού ἔγραφε «κ. Φρήντ».

Ὁ παχύς ἄντρας σηκώθηκε κι' ἔκανε τό γύρο τοῦ γραφείου ἔχοντας τό χέρι του ἀπλωμένο.

— Λυπήθηκα πολύ γιά τόν Ἄρτσερ, Σπαίηнт, εἶπε μέ τόν τόνο ἀνθρώπου πού εἶναι συνηθισμένος νά δίνει συλλυπητήρια μέ διακριτικότητα. Μόλις τό διάβασα στοῦ «Κώλλ». Ξέρεις ὅτι βρισκόταν ἐδῶ χτές βράδυ.

— Εὐχαριστῶ Φρήντ. Μιλήσατε μαζί;

— Ὁχι. Καθόταν στήν εἴσοδο ὅταν ἦρθα νωρίς τό ἀπόγευμα. Δέν σταμάτησα νά τοῦ μιλήσω. Νόμισα πῶς βρισκόταν ἐδῶ γιά δουλειά καί ξέρω ὅτι θέλετε νά σᾶς

ἀφήνουν ἡσυχους σέ τέτοιες περιπτώσεις. Εἶχε αὐτό νά κάνει τίποτα μέ...;

— Δέν νομίζω, ἀλλά δέν ξέρουμε ἀκόμα. Πάντως, δέν πρόκειται ν' ἀνακατέψουμε τό ξενοδοχεῖο ἂν δέν εἶναι ἀπαραίτητο.

— Εὐχαριστῶ.

— Δέν ὑπάρχει θέμα. Μπορεῖς νά μοῦ δώσεις πληροφορίες γιά κάποια πρώην πελάτισσά σας καί μετά νά ξεχάσεις ὅτι σέ ρώτησα;

— Βέβαια.

— Κάποια μίς Γουώντερλυ ἔφυγε σήμερα τό πρωί. Θά ἤθελα νά ξέρω λεπτομέρειες.

— "Ελα μαζί μου, εἶπε ὁ Φρήντ καί θά δοῦμε τί μπορούμε νά μάθουμε.

— Δέν θά ἤθελα ν' ἀνακατευτῶ φανερά, εἶπε ὁ Σπαίηντ, ἀκίνητος.

Ὁ Φρήντ κούνησε τό κεφάλι του καταφατικά καί βγήκε ἀπό τήν ἐσοχή τοῦ τοίχου. Προχωρώντας στό διάδρομο, σταμάτησε ἀπότομα καί ξαναγύρισε στόν Σπαίηντ.

— Ὁ Χάρριμαν ἦταν ὁ ντέτεκτιβ τῆς βάρδιας ἐκεῖνο τό βράδυ, εἶπε. Θά εἶδε τόν "Αρτσερ ὁπωςδήποτε. Νά τόν προειδοποιήσω νά μὴν πεῖ τίποτα;

Ὁ Σπαίηντ κύτταξε τόν Φρήντ μέ τήν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του.

— Καλύτερα ὄχι. Δέν ἔχει καί τόση σημασία, ὅσο δέν ἀποδεικνύεται καμιὰ σχέση του μέ τή μίς Γουώντερλυ. Ὁ Χάρριμαν εἶναι ἐντάξει, ἀλλά τοῦ ἀρέσει νά μιλάει, καί θάθελα νά μὴν τόν κάνω νά πιστέψει ὅτι θά πρέπει νά κρύψει κάτι.

Ὁ Φρήντ κούνησε ξανά τό κεφάλι του κι' ἔφυγε. "Ενα τέταρτο ἀργότερα ξαναγύρισε.

— Ἐφτασε τήν περασμένη Τρίτη, ἀπό τή Νέα Ὑόρκη. Δέν εἶχε μπαῦλο, μόνο μερικές βαλίτσες. Δέν χρεώθηκαν τηλεφωνήματα ἀπό τό δωμάτιό της καί πῆρε ἐλάχιστα ἢ καί καθόλου, γράμματα. Ἡ μόνη της συντροφιά ἀπ' ὅτι θυμοῦνται ἦταν ἓνας ψηλός μελαχρινός γύρω στά τριάντα πέντε. Βγήκε στίς ἐννιάμιση σήμερα τό πρωί, γύρισε μιά ὥρα ἀργότερα, πλήρωσε τό λογαριασμό της καί τῆς μετέφεραν τίς βαλίτσες της σ' ἓνα ἀμάξι. Ὁ γκρούμ πού τίς πῆγε, λέει ὅτι ἦταν ἓνα Νάς κουπέ, πιθανῶς νοικιασμένο.

“Αφησε μία διεύθυνση, ξενοδοχείο “Αμπάσσαντορ, Λός “Αντζελες.

— Σ’ εὐχαριστῶ πολύ Φρήντ, εἶπε ὁ Σπαίηντ, κι’ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Σαίנט Μάρκ.

“Όταν ὁ Σπαίηντ γύρισε στοῦ γραφεῖο του, ἡ “Εφφι Περίν σταμάτησε τὴ γραφομηχανή της καὶ τοῦ εἶπε: “Ο φίλος σου ὁ Ντάντυ ἦταν μέσα. “Ηθελε νὰ ρίξει μιὰ ματιά στὰ ὄπλα σου.

— Καί;

— Τοῦ εἶπα νὰ ἔρθει ξανά ὅταν θά ἦσουν καὶ σύ ἐδῶ.

— Θαυμάσια. “Όταν ξανάρθει, ἄστον νὰ τὰ δεῖ.

— Καὶ τηλεφώνησε ἡ Μίς Γουώντερλν.

— Καιρός ἦταν. Τί εἶπε;

— Θέλει νὰ σέ δεῖ. Εἶναι στοῦ Κόρονετ, εἶπε τὸ κορίτσι διαβάζοντας ἀπὸ ἓνα χαρτί μέ σημειώσεις, στὴν Καλιφόρνια στρῆτ, διαμέρισμα χίλια ἓνα. Θά ζητήσεις τὴν μίς Λεμπλάν.

— Φέρ το, εἶπε ὁ Σπαίηντ.

Μόλις πῆρε τὸ χαρτί, ἔβγαλε τὸν ἀναπτήρα του, τὸν ἄναψε, ἔβαλε φωτιά στοῦ χαρτί, τὸ κράτησε ἕως ὅτου μετατράπηκε σὲ στριφογυριστὴ στάχτη, τὸ πέταξε στοῦ λινόλεουμ τοῦ πατώματος καὶ τὸ πάτησε μέ τὸ παπούτσι του.

Τὸ κορίτσι τὸν παρακολουθοῦσε μέ ἀποδοκιμαστικό βλέμμα.

— “Ετσι-ἔχουν τὰ πράγματα γλυκειά μου, τῆς εἶπε χαμογελώντας πλατεῖα καὶ βγῆκε ξανά ἔξω.

Τό μαῦρο πουλί

Ἡ μίς Γουόντερλυ, μέσα σέ μιά ρόμπα ἀπό πράσινο Κινέζικο κρέπ μεταξωτό, ἄνοιξε τήν πόρτα τοῦ διαμερίσματος χίλια ἓνα τοῦ Κόρονετ. Τό πρόσωπό της ἦταν κατακόκκινο. Τά κατακόκκινα μαλλιά της, χωρισμένα ἀριστερά καί πέφτοντας σέ κύματα πάνω ἀπό τό δεξιό της κρόταφο, ἦταν μιά ἰδέα ἀνακατεμένα.

— Καλημέρα, εἶπε ὁ Σπαίηντ βγάζοντας τό καπέλλο του.

Τό χαμόγελό του τήν ἔκανε νά χαμογελάσει ἀμυδρά. Τά μάτια της, τόσο μπλέ πού ἔμοιαζαν μέ βιολετιά, δέν ἔχασαν τό τρομαγμένο βλέμμα τους. Χαμήλωσε τό κεφάλι της καί μίλησε μέ χαμηλή, ἡσυχη φωνή.

— Περάστε, κύριε Σπαίηντ.

Τόν ὁδήγησε, μέσα ἀπό τίς ὀρθάνοιχτες πόρτες τῆς κουζίνας καί τῆς κρεβατοκάμαρας σ' ἓνα κόκκινο κι' ἄσπρο λίβινγκ - ρούμ, ζητώντας συγνώμη γιά τήν ἀκαταστασία.

— Ὅλα εἶναι ἄνω - κάτω. Ἀκόμα δέν τελείωσα μέ τίς βαλίτσες μου.

Τοῦ πῆρε τό καπέλλο καί τό ἀκούμπησε σ' ἓνα τραπέζι κι' ἔκατσε σ' ἓνα καρυδένιο καναπέ. Ὁ Σπαίηντ ἔκατσε ἀπέναντί της σέ μιά καρέκλα μέ ὀβάλ πλάτη, ντυμένη μέ μπροκάρ.

— Κύριε Σπαίηντ, εἶπε κυττάζοντας τά δάχτυλά της πού στριφογυρνοῦσαν νευρικά, ἔχω μιά τρομερή, πολύ τρομερή ἐξομολόγηση νά σᾶς κάνω.

Ὁ Σπαίηντ χαμογέλασε εὐγενικά, ἐνῶ ἐκείνη κρατοῦσε χαμηλωμένο τό βλέμμα της καί δέν εἶπε τίποτα.

— Αὐτή... αὐτή ἡ ἱστορία πού σᾶς εἶπα χτές... ἦταν μιά... μιά... ἱστορία.

—“Α, εκείνο, είπε έλαφριά ο Σπαίηντ. Δέν μπορώ νά πώ ότι τήν πιστέψαμε όλόκληρη.

—‘Αλλά τότε; ή περιέργεια ήρθε νά προστεθεί στη δυστυχία καί στο φόβο στο βλέμμα της.

— Πιστέψαμε όμως τά διακόσια σας δολλάρια.

— Θέλετε νά πείτε ότι... Φαινόταν σάν νά μήν καταλάβαινε τί έννοούσε ο Σπαίηντ.

— Θέλω νά πώ ότι μάς πληρώσατε περισσότερα γιά τήν περίπτωση πού θά λέγατε τήν αλήθεια, εξήγησε ώμά καί άρκετά γιά νά μάς κάνετε νά ένδιαφερθούμε.

Τά μάτια της έλαμψαν ξαφνικά. Σηκώθηκε μερικές έντσες από τόν καναπέ, ξανακάθησε, ίσιωσε τή φούστα της, έσκυψε μπροστά καί μίλησε βιαστικά.

—‘Ακόμα καί τώρα είστε πρόθυμος νά...

‘Ο Σπαίηντ τή σταμάτησε μέ τήν παλάμη ύψωμένη. Τό πάνω μέρος του προσώπου του σκυθρώπιασε καί τό κάτω χαμογέλασε.

—‘Εξαρτάται, είπε. Αυτό πού μέ δαιμονίζει είναι... τ’ όνομά σας είναι Γουόντερλυ ή Λεμπλάν;

— Στην πραγματικότητα είναι Ο’Σώνεσσου, είπε τό κορίτσι κοκκινίζοντας. Μπρίτζιντ Ο’Σώνεσσου.

— Τό καταραμένο πρόβλημα μ’ αυτή τήν ιστορία μίς Ο’Σώνεσσου είναι ότι κάνα δυό φόνοι όπως αυτοί — τό κορίτσι έκανε μιά γκριμάτσα — καί συγχρόνως, είναι μοιραίο νά κάνουν τούς πάντες νευρικούς, τούς αστυνομικούς νά ξεπερνάνε τά όρια καί τούς ντέτεκτιβς νευρικούς καί πανάκριβους. Δέν...

‘Ο Σπαίηντ σταμάτησε απότομα γιατί έβλεπε ότι είχε σταματήσει νά τόν άκούει καί άπλώς περίμενε νά σταματήσει.

— Κύριε Σπαίηντ, πέστε μου τήν αλήθεια. ‘Η φωνή της έτρεμε, στά όρια της ύστερίας. Τό πρόσωπό της ήταν τραβηγμένο, γύρω από δυό κουρασμένα μάτια. “Ο,τι έγινε χτές... ήταν... ήταν δικό μου φταίξιμο;

—“Οχι, είπε ο Σπαίηντ κουνώντας τό κεφάλι του, έκτός κι’ άν υπάρχουν πράγματα πού μου κρύβετε. Μάς προειδοποιήσατε ότι ο Θέρσμπυ είναι επικίνδυνος. Φυσικά, μάς είπατε ψέματα γιά τήν άδερφή σας καί τά λοιπά, αλλά αυτό δέν μετράει, γιατί ούτως ή άλλως δέν σάς πιστέψαμε. ‘Ανασήκωσε τούς κυρτούς ώμους του. Τό λάθος δέν ήταν μόνο δικό σας.

— Σās εύχαριστώ, είπε πολύ άπαλά καί κούνησε τό

κεφάλι της αλλά πάντα θά κατηγορώ τὸν ἑαυτό μου γι' αὐτό. Ὁ κύριος Ἄρτσερ ἦταν τόσο... τόσο ζωντανός μόλις χτές, ψιθύρισε φέρνοντας τὸ χέρι στό λαιμό της, τόσο εὐθυμος καί...

— Σταματήστε, διέταξε ὁ Σπαίηντ. Ἦξερε τί ἔκανε. Ὅλα αὐτὰ εἶναι κίνδυνοι πού ἀντιμετωπίζουμε κι' εὐκαιρίες πού διακινδυνεύουμε.

— Ἦταν... ἦταν παντρεμένος;

— Ναί, μέ δέκα χιλιάδες δολλάρια ἀσφάλεια, χωρίς παιδιά καί μιὰ γυναίκα πού δέν τὸν χάνεψε.

— ὦ, ὄχι, ψιθύρισε.

— Κι' ὅμως, ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα, εἶπε ὁ Σπαίηντ ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Ἐριξε μιὰ ματιὰ στό ρολοῖ του καί κάθησε στὸν καναπέ, δίπλα της. Δέν ὑπάρχει καιρός γιὰ νά στεναχωριόμαστε γι' αὐτὸ τώρα. Ἡ φωνή του ἦταν εὐχάριστη ἀλλὰ σταθερή. Ἐκεῖ ἔξω στριφογυρίζει ἓνα πλῆθος ἀπὸ ἀστυνομικούς, βοηθοὺς περιφερειακοὺς εἰσαγγελεῖς καί ρεπόρτερς, πού ψάχνουν γιὰ ἵχνη. Τί θέλετε νά γίνει;

— Θέλω νά μέ σώσετε. Νά μέ σώσετε ἀπ' ὅλ' αὐτά, ἀπάντησε μέ ψιλή φωνή πού ἔτρεμε. Ἐβαλε τὸ χέρι της ἀπαλά στό μπράτσο του. Κύριε Σπαίηντ ξέρουν γιὰ μένα;

— Ὅχι ἀκόμα, ἤθελα νά συναντηθοῦμε πρῶτα.

— Τί... τί θά ἔβαλαν στό μυαλό τους ἂν ἤξεραν γιὰ τὸν τρόπο πού σᾶς πλησίασα τὴν πρώτη φορά, μ' ὅλα αὐτὰ τὰ... ψέματα;

— Θά τοὺς ἔκανε νά ὑποπτευθοῦν. Γι' αὐτὸ τοὺς καθυστερῶ, μέχρι νά σᾶς συναντήσω. Σκέφτηκα ὅτι ἴσως δέν θά ἔπρεπε νά τοὺς ἀφήσουμε νά ξέρουν τὰ πάντα. Θά πρέπει νά βροῦμε μιὰ ἱστορία πού νά τοὺς νανουρίσει λίγο, ἂν χρειάζεται.

— Δέν πιστεύετε ὅτι... ὅτι εἶχα νά κάνω τίποτα μέ τοὺς δύο φόνους, ἔτσι δέν εἶναι;

— Ξέχασα νά σᾶς ρωτήσω, εἶπε ὁ Σπαίηντ σαρκαστικά. Ἐχετε;

— Ὅχι.

— Καλῶς. Τώρα, τί πρόκειται νά ποῦμε στὴν ἀστυνομία;

Στριφογύρισε στὴ θέση της στὸν καναπέ, καί τὰ μάτια της, πίσω ἀπὸ τίς μακριές βλεφαρίδες τρεμόπαιξαν, σάν νά ἤθελαν νά ἐλευθερώσουν τὸ βλέμμα της ἀπὸ τὸ δικό του.

"Εμοιαζε νά φαίνεται μικρότερη, πιό νέα καί καταπιεσμένη.

— Πρέπει νά μάθουν τά πάντα γιά μένα; ρώτησε. Θά προτιμούσα νά πέθαινα καλύτερα, κύριε Σπαίηντ. Δέν μπορώ νά σᾶς ἐξηγήσω τώρα, ἀλλά δέν θά σᾶς ἦταν δυνατό νά μέ προφυλάγατε μέ κάποιο τρόπο, ἔτσι πού νά μὴν εἶμαι ἀναγκασμένη ν' ἀπαντήσω στίς ἐρωτήσεις τους; Θά προτιμούσα νά πέθαινα. Δέν μπορείτε νά τό κάνετε αὐτό κύριε Σπαίηντ;

— Ἴσως, ἀλλά θάπρεπε νά ξέρω περί τίνος πρόκειται.

Γονάτισε δίπλα του. Σήκωσε τό πρόσωπό της πρὸς τόν Σπαίηντ. Ἦταν περήφανο, τραηγμένο καί γεμάτο φόβο, πάνω ἀπὸ τά σφιχτοδεμένα χέρια της.

— Ποτέ δέν ἔζησα καλά, φώναξε. Πέρασα ἀπὸ ἄσχημες ἐμπειρίες, πολύ πιό ἄσχημες ἀπ' ὅτι μπορείτε νά φανταστεῖτε, ἀλλά δέν εἶμαι κακιά. Κυττάξε με κύριε Σπαίηντ. Τό ξέρετε αὐτό, ἔτσι δέν εἶναι; Τό βλέπετε, δέν εἶν' ἔτσι; Δέν μπορείτε νά μ' ἐμπιστευθεῖτε λιγάκι; "Ω, εἶμαι τόσο μόνη καί φοβισμένη κι' ἂν δέν μέ βοηθήσετε σεῖς, δέν ἔχω κανέναν. Ξέρω ὅτι δέν ἔχω δικαίωμα νά σᾶς ζητῶ νά μ' ἐμπιστευθεῖτε χωρίς νά σᾶς ἐμπιστεύομαι. Ἀλλά σᾶς ἐμπιστεύομαι, μόνο πού δέν μπορῶ νά σᾶς μιλήσω. Δέν μπορῶ νά μιλήσω τώρα. Ἀργότερα. Φοβᾶμαι. Φοβᾶμαι νά σᾶς ἐμπιστευθῶ κύριε Σπαίηντ. Δέν θέλω νά πῶ αὐτό. Σᾶς ἐμπιστεύομαι ἀλλά... εἶχα ἐμπιστευθεῖ καί τόν Φλόυντ, καί... δέν ἔχω κανέναν ἄλλον, κανέναν ἄλλον κύριε Σπαίηντ. Μπορεῖτε νά μέ βοηθήσετε. Τό εἶπατε. "Αν δέν τό πίστευα, θά τό εἶχα βάλει στὰ πόδια ἀντί νά σᾶς φωνάξω σήμερα ἐδῶ. "Αν πίστευα ὅτι κάποιος ἄλλος θά μπορούσε νά μέ βοηθήσει, θά ἤμουν πεσμένη στά γόνατα ἔτσι; Ξέρω ὅτι δέν εἶναι δίκαιο ἀπὸ μέρους μου. Ἀλλά φανεῖτε μεγαλόψυχος κύριε Σπαίηντ, μή μοῦ ζητᾶτε νά εἶμαι δίκαιη. Εἶστε δυνατός, ξέρετε νά βρίσκετε λύσεις, γενναῖος. Δῶστε μου κάποιο μερίδιο ἀπ' αὐτά. Βοηθεῖστε με, κύριε Σπαίηντ. Βοηθεῖστε με, γιατί χρειάζομαι βοήθεια ἀπεγνωσμένα, κι' ἂν δέν τό κάνετε, ποῦ θά βρῶ κάποιον ἄλλο πού νά μπορεῖ, ὅσο καί νά θέλει; Δέν ἔχω τό δικαίωμα νά σᾶς ζητῶ νά μέ βοηθήσετε ἔτσι τυφλά, ἀλλά σᾶς τό ζητῶ. Φανεῖτε γενναϊόδωρος, κύριε Σπαίηντ. Μπορεῖτε νά μέ βοηθήσετε. Βοηθεῖστε με.

Ὁ Σπαίηντ, πού εἶχε ἀκούσει τό μεγαλύτερο μέρος τοῦ μονόλογου μέ κρατημένη ἀναπνοή, ἀδείασε τά πλεμόνια

του μέ μιὰ σφυριχτή ανάσα, μέσα ἀπό μισόκλειστα χεῖλια.

— Δέν θά χρειαστεῖτε καί πολλή βοήθεια ἀπό τούς ἄλλους, εἶπε. Εἴσαστε ἐξυπνη. Εἴσαστε πολύ ἐξυπνη. Κυρίως εἶναι ἡ ἔκφραση πού παίρνουν τὰ μάτια σας, καί κεῖνος ὁ λυγμός, ὅταν λέτε «φανεῖτε γενναιόδωρος, κύριε Σπαίηнт».

Τινάχτηκε ὀρθία. Τό πρόσωπό της ἔγινε κατακόκκινο, ἀλλά κράτησε τό βλέμμα της σταθερό, καρφωμένο στά μάτια τοῦ Σπαίηнт.

— Τό ἄξιζα, εἶπε. Τό ἄξιζα, ἀλλά, ὦ, θέλω τόσο πολύ νά μά βοηθήσετε. Τό θέλω καί τό χρειάζομαι τόσο πολύ. Καί τό ψέμα ἦταν στόν τρόπο πού σᾶς τά εἶπα, καί ὄχι τόσο πολύ σέ ὅτι σᾶς εἶπα. Εἶναι δικό μου τό λάθος πού τώρα δέν μπορείτε νά μέ πιστέψετε, συνέχισε, γυρίζοντας τό κεφάλι της ἀπό τήν ἄλλη μεριά.

— Τώρα γίνεστε ἐπικίνδυνη, μουρμούρισε ὁ Σπαίηнт κυττώντας τό πάτωμα.

Ἡ Μπρίτζιντ Ο' Σώνεσσου πῆγε στό τραπέζι καί πῆρε τό καπέλλο του. Στάθηκε ἀπέναντί του, κρατώντας το στό χέρι, χωρίς νά τοῦ τό προσφέρει, ἀλλά μέ τέτοιο τρόπο πού νά μπορούσε νά τό πάρει ἂν ἤθελε. Τό πρόσωπό της ἦταν ἀδυνατισμένο καί χλωμό.

— Τί συνέβη χτές τό βράδυ; ρώτησε ὁ Σπαίηнт κυττώντας το.

— Ὁ Φλόυντ ἦρθε στό ξενοδοχεῖο κατά τίς ἐννιά καί βγήκαμε γιά μιὰ βόλτα. Ἐγώ τό πρότεινα, γιά νά μπορέσει ὁ κύριος Ἄρτσερ νά τοῦ ρίξει μιὰ ματιά. Σταματήσαμε σ' ἓνα ρεστωράν στήν Γκήρυ στρήτ, ἔτσι τουλάχιστον νομίζω, γιά δεῖπνο καί χορό, καί γυρίσαμε στό ξενοδοχεῖο γύρω στίς δωδεκάμιση. Ὁ Φλόυντ μ' ἄφησε στήν πόρτα, καί ἔκατσα μέσα βλέποντας τόν κύριο Ἄρτσερ νά τόν ἀκολουθεῖ φεύγοντας, ἀπό τό ἀπέναντι πεζοδρόμιο.

— Πρός τά κάτω; Πρός τή Μάρκετ στρήτ;

— Ναί.

— Ξέρατε τί ἐπρόκειτο νά κάνει στήν περιοχή τῆς Μπούς καί Στόκτον, ἐκεῖ πού πυροβόλησαν τόν Ἄρτσερ;

— Ἐκεῖ κοντά δέν ἔμεινε ὁ Φλόυντ;

— Ὁχι, θά ἦταν περίπου δώδεκα τετράγωνα ἔξω ἀπό τό δρόμο του ἂν πῆγαινε ἀπό τό ξενοδοχεῖο στό σπίτι του. Ἐσεῖς τί κάνατε ἀφοῦ ἔφυγαν;

— Πῆγα γιά ὕπνο. Καί σήμερα τό πρωτ, μόλις βγήκα γιά μπρέκφαστ εἶδα τούς τίτλους τῶν ἐφημερίδων καί

διάβασα γιά.... καταλαβαίνετε. Τότε, ανέβηκα στην Πλατεία Γιούνιον, όπου είχα δει ότι υπάρχουν άμαξια για νοίκιασμα, πήρα ένα και γύρισα στο ξενοδοχείο για να πάρω τίς βαλίτσες μου. Έχοντας βρει χτές τό δωμάτιό μου άνω - κάτω, κατάλαβα ότι θά έπρεπε να φύγω, και βρήκα αυτό τό μέρος εδώ, χτές τό άπόγευμα. Έτσι, ανέβηκα και τηλεφώνησα στο γραφείο σας.

— Έψαξαν τό δωμάτιό σας στο Σαίντ Μάρκ; ρώτησε.

— Ναί, ένόσω ήμουν στο γραφείο σας. Δέν έπρεπε να σās τό πώ αυτό, είπε δαγκώνοντας τό χείλος της.

— Αυτό σημαίνει ότι δέν πρέπει να σās κάνω έρωτήσεις γι' αυτό;

— Ναί, είπε κουνώντας ντροπαλά τό κεφάλι της.

• Ο Σπαίηντ σκυθρώπασε.

• Εκείνη στριφογύρισε τό καπέλο του στά χέρια της.

• Ο Σπαίηντ γέλασε άνυπόμονα.

— Σταματήστε να άνεμίζετε τό καπέλλο μου στο πρόσωπό μου. Δέν προσφέρθηκα να κάνω ό,τι μπορώ;

Χαμογέλασε άπολογητικά, άκούμπησε τό καπέλλο στο τραπέζι και ξανακάθησε δίπλα του στον καναπέ.

— Δέν έχω άντίρρηση να σās έμπιστευθώ τυφλά, είπε ό Σπαίηντ, μόνο πού δέν θά μπορέσω να κάνω τίποτα σημαντικό άν δέν έχω κάποια ιδέα για τό τί συμβαίνει. Λόγου χάρη, θά πρέπει να έχω μερικές πληροφορίες για τόν Φλόυντ Θέρσμπυ σας.

— Τόν συνάντησα στην Άνατολή. Η μίς Ο' Σώνεσσυ μιλούσε άργά, κυτώντας τό μακρύ νύχι της να ζωγραφίζει όχτάρια στον καναπέ, άνάμεσά τους. Ήρθαμε εδώ την περασμένη εβδομάδα άπ' τό Χόγκ - Κόνγκ. Ήταν... είχε ύποσχεθεί να μέ βοηθήσει. Έκμεταλλεύτηκε την άδυναμία μου και την άνάγκη μου για να μέ προδώσει.

— Να σās προδώσει μέ ποιό τρόπο;

Κούνησε τό κεφάλι της κι' έμεινε άμίλητη.

— Γιατί θέλατε να τόν παρακολουθήσουμε; ρώτησε ό Σπαίηντ άνυπόμονα, μαζεύοντας τά φρύδια του.

— Ήθελα να μάθω πόσο μακριά είχε φτάσει. Δέν μου έλεγε ούτε πού μένει. Ήθελα ν' ανακαλύψω τί έκανε, τί ανθρώπους συναντούσε, τέτοιου είδους πληροφορίες.

— Αυτός σκότωσε τόν Άρτσερ;

— Ναί, φυσικά, είπε έκπληκτη.

— Στη θήκη του ώμου του είχε ένα Λούγκερ. • Ο Άρτσερ δέν σκοτώθηκε μέ Λούγκερ.

— Είχε άλλο ένα περιστροφό στην τσέπη του παλτού του, είπε.

— Τό είχατε δεϊ;

— “Ω, τό είχα δεϊ συχνά. Ξέρω ότι κουβάλαγε πάντοτε ένα μαζί του εκεί. Δέν τό είδα χτές τό βράδυ, αλλά ξέρω ότι ποτέ δέν υπήρχε παλτό χωρίς τό περιστροφό.

— Γιατί όλ’ αὐτά τά ὄπλα;

— Ζούσε μαζί τους. Ὑπῆρχε μιά ἱστορία στό Χόνγκ - Κόνγκ ὅτι εἶχε ἔρθει στήν Ἀνατολή σάν σωματοφύλακας κάποιου χαρτοπαίκτη πού εἶχε ἀναγκαστεῖ νά φύγει ἀπό τίς Ἑνωμένες Πολιτεῖες, καί ὅτι ἀπό τότε ἐκεῖνος ὁ χαρτοπαίκτης εἶχε ἐξαφανιστεῖ. Λέγαν ὅτι ὁ Φλόουντ ἤξερε γι’ αὐτήν τήν ἐξαφάνιση. Δέν ξέρω. Αὐτό πού ξέρω εἶναι ὅτι πάντοτε κυκλοφοροῦσε βαριά ὀπλισμένος καί ὅτι ποτέ δέν πῆγαινε γιά ὕπνο, πρίν γεμίσει τό πάτωμα τοῦ δωματίου του μέ τσαλακωμένες ἐφημερίδες, ἔτσι πού κανεῖς νά μήν μποροῦσε νά πεῖ σιγά στό δωμάτιό του.

— Ὠραίους φίλους διαλέγετε, μίς Ο’ Σώνεσσυ.

— Μόνο ἓνας τέτοιος τύπος θά μποροῦσε νά μέ βοηθήσει, εἶπε ἀπλά, ἂν φυσικά ἦταν πιστός.

— Ναί, ἂν, εἶπε ὁ Σπαῖντ. Τράβηξε τό κάτω χεῖλος του μέ τό δείκτη καί τόν ἀντίχειρα καί τήν κύτταξε σκυθρωπά. Οἱ κάθετες ρυτίδες στή μύτη του βάθυναν, φέρνοντας τά φρύδια του κοντύτερα. Σέ πόσο πραγματικά δύσκολη θέση βρισκόσαστε;

— Ὅσο γίνεται χειρότερη.

— Φυσικός κίνδυνος;

— Δέν εἶμαι ἥρωῖδα. Δέν νομίζω ὅτι ὑπάρχει τίποτα χειρότερο ἀπό τό θάνατο.

— Τότε αὐτό εἶναι;

— Ναί. Σίγουρο ὅπως καθόμαστε τώρα ἐδῶ, εἶπε ἀνατριχιάζοντας, ἐκτός κι’ ἂν μέ βοηθήσετε.

Τράβηξε τό χέρι ἀπό τό στόμα του καί τό πέρασε μέσα ἀπ’ τά μαλλιά του.

— Δέν εἶμαι Θεός, εἶπε ἐνοχλημένα. Δέν μπορῶ νά κάνω θαύματα ἀπό τό τίποτα. Κύτταξε τό ρολοῖ του. Ἡ μέρα φεύγει, καί δέν μοῦ δίνετε κανένα στοιχεῖο νά δουλέψω. Ποιός σκότωσε τόν Θέρσμπυ;

— Δέν ξέρω, εἶπε πνιχτά, φέρνοντας ἓνα μαντήλι στό στόμα της.

— Δικοί σας ἐχθροί ἢ δικοί του;

— Δέν ξέρω. Δικοί του, ἐλπίζω, ἀλλά φοβᾶμαι... δέν ξέρω.

— Μέ ποιό τρόπο θά σᾶς βοηθοῦσε; Γιατί τόν φέρατε ἐδῶ ἀπό τό Χόνγκ - Κόνγκ;

Τόν κύτταξε τρομαγμένη καί κούνησε τό κεφάλι της σιωπηλά. Τό πρόσωπό της ἦταν κουρασμένο καί οἰκτρά πεισματάρικο.

Ὁ Σπαίηντ ἔβγαλε ἓνα μουγκρητό ζῶου καί πῆγε πρὸς τσέπες τοῦ σακκακιοῦ του, καί μίλησε ἀπότομα.

— Δέν βγαίνουμε πουθενά, εἶπε κοφτά. Δέν μπορῶ νά κάνω τίποτα γιά σᾶς. Δέν ξέρω τί θέλετε νά γίνει. Οὔτε καί ξέρω ἂν ξέρετε τί ἀκριβῶς θέλετε.

Ἐσκυψε τό κεφάλι της κι' ἄρχισε νά κλαίει.

Ὁ Σπαίηντ ἔβγαλε ἓνα μουγκριτό ζῶου καί πῆγε πρὸς τό τραπέζι ὅπου ἦταν τό καπέλλο του.

— Δέν θά πᾶτε στήν ἀστυνομία, ἔτσι δέν εἶναι; τόν ἱκέτεψε μέ φωνή πού τή διέκοπταν οἱ λυγμοί, χωρίς νά σηκώσει τό κεφάλι της.

— Στήν ἀστυνομία! φώναξε ὁ Σπαίηντ μέ λύσσα. Μέ κυνηγᾶνε νά μέ στριμώξουν ἀπό τίς τέσσερις σήμερα τό πρωί. Ἕνας θεός ξέρεις τί φασαρίες ἔχω δημιουργήσει στόν ἑαυτό μου προσπαθώντας νά τούς κρατήσω μακριά. Καί γιά ποιόν λόγο; Γιά τήν παλαβή ἰδέα νά σᾶς βοηθήσω. Δέν μπορῶ. Οὔτε πού θά προσπαθήσω νά τό κάνω. Ἐβαλε τό καπέλλο του καί τό τράβηξε ἀπότομα. Στήν ἀστυνομία; Τό μόνο πού ἔχω νά κάνω εἶναι νά κάτσω ἀκίνητος καί σέ λίγο θά χυμῆξουν ὅλοι ἐπάνω μου. Διάβολε, θά τούς πῶ ὅσα ξέρω, κι' ἀπό κεῖ καί πέρα, θά τό διακινδυνέψετε.

Σηκώθηκε ἀπό τόν καναπέ καί στάθηκε ἄκαμπτη μπροστά του, ἂν καί τά γόνατά της ἔτρεμαν, καί σήκωσε τό πανικόβλητο πρόσωπό της ψηλά, χωρίς νά μπορεῖ νά ἐλέγξει τά νευρικά τίκ πού τήν ἐμπόδιζαν νά κρατήσῃ ἀκίνητους τούς μῦς στό στόμα καί στό πηγούνι της.

— Φανήκατε ὑπομονетικός. Προσπαθήσατε νά μέ βοηθήσετε. Δέν χρειάζεται πιά, καί οὔτε ὑπάρχει ἐλπίδα, ὑποθέτω. Σᾶς εὐχαριστῶ γιά ὅ,τι κάνατε, εἶπε ἀπλώνοντας τό χέρι της. Θά τό διακινδυνέψω.

Ὁ Σπαίηντ μούγκρισε ξανά κι' ἔκατσε στόν καναπέ.

— Πόσα λεφτά ἔχετε μαζί σας; ρώτησε.

Ἡ ἐρώτηση τήν ξάφνιασε. Δάγκωσε τό κάτω χεῖλος της.

— Μοῦ ἔχουν μείνει περίπου πεντακόσια δολλάρια, ἀπάντησε διστακτικά.

— Δώστε μου τα.

Δίστασε, κυτώντας τον ντροπαλά. Ὁ Σπαίηντ ἄρχισε νά κάνει ἀνυπόμονες χειρονομίες μέ τό στόμα, τά φρύδια τά χέρια καί τούς ὦμους του. Ἐκείνη πήγε στήν κρεβατοκάμαρα καί ξαναγύρισε σχεδόν ἀμέσως μέ μιά δεσμίδα χαρτονομίσματα στό χέρι της.

Ὁ Σπαίηντ πήρε τά λεφτά καί τά μέτρησε.

— Ἐδῶ ὑπάρχουν μόνο τετρακόσια, εἶπε.

— Πρέπει νά κρατήσω μερικά γιά νά μπορέσω νά περάσω, ἐξήγησε ἀδύναμα, ἀκουμπώντας τό χέρι στό στήθος της.

— Δέν μπορεῖτε νά βρεῖτε περισσότερα;

— Ὁχι.

— Κάτι πρέπει νά ὑπάρχει πού νά μπαίνει ἐνέχυρο, ἐπέμεινε.

— Μερικά δαχτυλίδια, λίγα κοσμήματα.

— Θά τά βάλετε ἐνέχυρο, εἶπε, κι' ἄπλωσε τό χέρι του. Τό Ρεμέντιαλ εἶναι τό καλύτερο μέρος. Στή διασταύρωση τῆς Πέμπτης καί Μίσσιον.

Τόν κύτταξε παρακαλετά. Τά κιτρινόγκριζα μάτια του τήν κυττοῦσαν σκληρά κι' ἀμείλικτα. Σιγά, ἔβαλε τό χέρι της στό ἀνοιγμα τοῦ φορέματος, ἔβγαλε ἕνα μικρό ρολό χαρτονομίσματα, καί τά ἔβαλε στό ἀπλωμένο χέρι του.

Ὁ Σπαίηντ ἔστρωσε τά λεφτά καί τά μέτρησε. Τέσσερα εἰκοσαδόλλαρα, τέσσερα δεκαδόλλαρα, κι' ἕνα πεντοδόλλaro. Τῆς ἔδωσε δύο δεκαδόλλαρα καί τό πεντοδόλλaro. Τά ὑπόλοιπα τά ἔβαλε στήν τσέπη του. Σηκώθηκε ὄρθιος.

— Θά βγῶ, εἶπε, καί θά δῶ τί μπορῶ νά κάνω γιά σᾶς. Θά γυρίσω μόλις μπορέσω, μέ τά καλύτερα νέα πού θά μπορέσω νά πετύχω. Θά χτυπήσω τέσσερις φορές, ἔτσι πού νά μέ ἀναγνωρίσετε. Δέν χρειάζεται νά μοῦ δείξετε τήν πόρτα, θά βγῶ μόνος μου.

Τήν ἄφησε νά στέκεται στή μέση τοῦ λίβινγκ - ρούμ, κυτώντας τον νά φεύγει, μέ θολά, γαλάζια μάτια.

Ὁ Σπαίηντ μπήκε σ' ἕνα προθάλαμο πού ἡ πόρτα του εἶχε καρφωμένη τήν ἐπιγραφή «Γουάϊζ, Μέρικαν & Γουάϊζ». Ἡ κοκκινομάλλα γραμματεὺς γύρισε τό κεφάλι πρὸς τό μέρος του.

— ὦ, χέλλοου κύριε Σπαίηντ, εἶπε.

— Γειά σου γλυκειά μου, ἀπάντησε. Εἶναι ὁ Σίντ μέσα;

Στάθηκε δίπλα της, άκουμπώντας την παλάμη του στον παχουλό ώμο της, ένω τό κορίτσι πατούσε ένα κουμπί κι' έλεγε στο τηλέφωνο:

— Κύριε Γουάιζ, ό Κύριος Σπαίηντ θέλει νά σās δει. Περάστε κύριε Σπαίηντ.

Της έσφιξε τόν ώμο εύχαριστώντας την, διέσχισε τόν προθάλαμο, μπήκε σ' έναν άσχημα φωτισμένο μικρότερο διάδρομο και έφτασε σέ μιά πόρτα από θαμπό γυαλί, στήν άκρη του. Τήν άνοιξε και μπήκε σ' ένα γραφείο όπου ένας μικροκαμωμένος άντρας μέ δέρμα στό χρώμα της έλιάς, μέ κουρασμένο όβάλ πρόσωπο κάτω από άδυνατισμένα καστανά μαλλιά γεμάτα πυτιρίδα, καθόταν πίσω από ένα τεράστιο τραπέζι, γεμάτο από ψηλές στοίβες χαρτιών.

‘Ο μικρόσωμος άντρας έκανε μιά χειρονομία μέ τή σβησμένη γόπα του πούρου του.

— Πιάσε μιά καρέκλα. “Ωστε ό Μάιλς τήν άρπαξε χτές τό βράδυ έ; Ούτε τό κουρασμένο του πρόσωπο, ούτε ή τσιριχτή φωνή του πρόδιδαν κανένα συναίσθημα.

— Μμμ. Καί γι' αυτό ήρθα. ‘Ο Σπαίηντ σκυθρώπιασε κι' έβηξε. Μοῦ φαίνεται ότι θά στείλω κάποιον άνακριτή στό διάβολο, Σίντ. Μπορώ νά κρυφτώ πίσω από τό άπαραβίαστο της ταυτότητας τών πελατών μου και τά λοιπά, όπως οί δικηγόροι και οί παπάδες;

— Γιατί όχι, είπε ό Σίντ Γουάιζ, σηκώνοντας τούς ώμους και χαμηλώνοντας τίς άκρες άπ' τό στόμα του. Μιά άνάκριση δέν είναι δίκη. Έν πάσει περιπτώσει, μπορείς νά προσπαθήσεις. Τάχεις καταφέρει και σέ δυσκολότερες περιπτώσεις παλιότερα.

— Τό ξέρω, αλλά ό Ντάντνυ έχει άρχίσει και γίνεται πολύ ένοχλητικός, και ίσως αυτή τή φορά τά πράματα είναι κάπως πιό σοβαρά. Παρ' τό καπέλλο σου Σίντ, και πāμε νά δοῦμε τούς ανθρώπους πού πρέπει. Θέλω νά είμαι άσφαλισμένος.

‘Ο Σίντ Γουάιζ κύτταξε τό σωρό τά χαρτιά πού ήταν στοιβαγμένα στό γραφείο του, βόγγηξε, αλλά σηκώθηκε άπ' τό γραφείο του και πήγε στή ντουλάπα δίπλα στό παράθυρο.

— Είσαι φοβερός, Σάμμυ, είπε καθώς έπαιρνε τό καπέλλο του από τήν κρεμάστρα.

‘Ο Σπαίηντ γύρισε στό γραφείο του στίς πέντε και δέκα τό άπόγευμα. ‘Η “Εφφι Περίν καθόταν στό γραφείο του διαβάζοντας τό Τάϊμ.

— Έχουμε τίποτα νέο; ρώτησε ὁ Σπαίηντ, καθὼς καθόταν στὴν ἐπιφάνεια τοῦ γραφείου.

— Ἐδῶ ὄχι. Μοιάζεις μέ τὴ γάτα ποῦ ἔφαγε τό καναρίνι.

— Νομίζω πὼς ἔχουμε μέλλον, ἀπάντησε χαμογελώντας ἱκανοποιημένος. Πάντα εἶχα τὴν ιδέα ὅτι ἂν ὁ Μάιλς πῆγαινε καὶ σκοτωνόταν κάπου, τὸ γραφεῖο θὰ ἔκανε χρυσές δουλειές ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα. Θὰ κάνεις τὸν κόπο νὰ στείλεις λουλούδια ἀπὸ μένα;

— Τόκανα ἤδη.

— Εἶσαι ἓνας ἀνεκτίμητος ἄγγελος. Πῶς εἶναι ἡ γυναικεία σου διαίσθηση σήμερα;

— Γιατί;

— Τί νομίζεις γιὰ τὴν Γουώντερλυ;

— Εἶμαι μέ τό μέρος της, εἶπε ἀδίστακτα τό κορίτσι.

— Ἐχει πολλὰ ὀνόματα, εἶπε κοροϊδευτικά ὁ Σπαίηντ, γελώντας. Γουώντερλυ, Λεμπλάν καὶ τώρα λέει ὅτι τὴ λένε Ο' Σώνεσσυ.

— Δέ μ' ἐνδιαφέρει ἂν ἔχει ὅλα τὰ ὀνόματα τοῦ τηλεφωνικοῦ καταλόγου. Αὐτό τό κορίτσι εἶν' ἐντάξει καὶ τό ξέρεις.

— Ἀναρωτιέμαι, εἶπε ὁ Σπαίηντ κυττώντας νυσταγμένα τὴν Ἔφφι Περίν. Πάντως, μᾶς ἔδωσε ἑφτακόσια πράσινα σέ δυὸ μέρες, κι' αὐτό εἶναι ὅπωςδήποτε ἐντάξει.

— Σάμ, εἶπε ἡ Ἔφφι Περίν κυττώντας τον σταθερά, ἂν αὐτό τό κορίτσι εἶναι μπλεγμένο καὶ δέν τὴν βοηθήσεις, ἢ ἐκμεταλλεῖς τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ τὴν ξεπαραδιάσεις, δέν θὰ σέ συγχωρήσω, οὔτε καὶ θὰ νιώσω σεβασμό γιὰ σένα, ὅσο ζῶ.

Ὁ Σπαίηντ χαμογέλασε ἀφύσικα. Μετὰ συνοφρυώθηκε. Κι' αὐτὴ ἡ γκριμάτσα ἦταν ἀφύσικη. Ἦνοιξε τό στόμα του γιὰ νὰ μιλήσει, ἀλλὰ ὁ ἦχος κάποιου ποῦ ἔμπαινε στὴν εἴσοδο τοῦ γραφείου τὸν ἔκανε νὰ σταματήσει.

Ἡ Ἔφφι Περίν σηκώθηκε καὶ πῆγε στό διπλανό δωμάτιο. Ὁ Σπαίηντ ἔβγαλε τό καπέλλο του κι' ἔκατσε στὴν καρέκλα. Τό κορίτσι ξαναγύρισε μέ μιὰ ἀνάγλυφη κάρτα. Κ. Τζόελ Κάϊρο.

— Ὁ τύπος εἶναι περίεργος, εἶπε.

— Τότε, φέρτον μέσα γλυκεία μου, ἀπάντησε ὁ Σπαίηντ.

Ὁ κύριος Τζόελ Κάϊρο ἦταν ἓνας μελαχροινὸς ἄντρας, μέτριου ἀναστήματος καὶ μέ λεπτά κόκαλα. Τὰ μαλλιά του

ήσαν μαύρα, άπαλά και πολύ γυαλιστερά. Τά χαρακτηριστικά του θύμιζαν Λεβαντίνο. Ένα ρουμπίνι κομμένο σέ σχήμα τετραγώνου, μέ τίς πλευρές του διακοσμημένες μέ τέσσερα μακρόστενα διαμάντια, έλαμπε στό βαθύ πράσινο φόντο τής γραβάτας του. Τό σκούρο πανωφόρι του, κομμένο στενά στους ώμους, άνοιγε πρός τά κάτω, πάνω από μία μάλλον παχιά μέση. Τό παντελόνι του έσφιγγε τά στρογγυλά του πόδια μία ιδέα περισσότερο άπ' ότι άπαιτούσε ή μόδα. Τό πάνω μέρος άπό τά λουστρίνια του ήταν καλυμμένο μέ γκέττες. Κρατούσε ένα μαύρο καπέλλο ντέρμπυ μέ τά γαντοφορεμένα μέ σαμουά χέρια του, και πλησίασε τόν Σπαίηντ μέ μικρά, κοφτά και πηδηχτά βήματα. Ή μυρωδιά του πεύκου τόν άκολούθησε.

Ή Σπαίηντ κούνησε τό κεφάλι του στόν έπισκέπτη, κι έδειξε μία καρέκλα.

— Καθήστε, κύριε Κάϊρο.

Ή Κάϊρο ύποκλήθηκε πάνω άπό τό καπέλλο του, είπε «ευχαριστώ» μέ ψιλή φωνή, κι έκατσε. Έκατσε μ' άξιοπρέπεια, διπλώνοντας τούς άστραγάλους του, βάζοντας τό καπέλλο του στά γόνατα κι άρχισε νά βγάζει τά κίτρινα γάντια του.

— Και τί μπορώ νά κάνω γιά σάς κύριε Κάϊρο; ρώτησε καθώς κουνιόταν μπρός - πίσω στήν πολυθρόνα του. Ή άξιαγάπητη άδιαφορία τής φωνής του, ή κίνηση στήν καρέκλα του, ήσαν άκριβώς οί ίδιες μέ τή φορά πού έκανε τήν ίδια έρώτηση τήν Μπρίτζιντ Ο' Σώνεσσου τήν προηγούμενη μέρα.

Ή Κάϊρο στριφογύρισε στά χέρια του τό καπέλλο του, έριξε τά γάντια του μέσα σ' αυτό και τό έβαλε πάνω στό γραφείο, άνάποδα. Διαμάντια έλαμπαν στό δεύτερο και τέταρτο δάχτυλο του άριστερου χεριου του, ένα ρουμπίνι πού ταίριαζε μ' εκείνο τής γραβάτας του στό τρίτο δάχτυλο του δεξιου χεριου του. Τά χέρια του ήσαν άπαλά και περιποιημένα. Άν και δέν ήταν μεγάλα, ή παχιά άδεξιότητά τους ήταν φανερή. Έτριψε τίς παλάμες του, και μίλησε πάνω άπό τό θόρυβο πού έκαναν.

— Μπορεί ένας ξένος νά εκφράσει τά συλλυπητήρια γιά τόν άτυχο θάνατο του συνεταίρου σας;

— Ευχαριστώ.

— Μπορώ νά ρωτήσω κύριε Σπαίηντ, άν, όπως ύπονοούν οί έφημερίδες, ύπήρξε ένας όρισμένος, μμμ, δεσμός,

ανάμεσα στο άτυχές αυτό γεγονός, καί στο θάνατο εκείνου του Θέρσμπυ, λίγο αργότερα;

‘Ο Σπαίηντ έμεινε άμίλητος, κρατώντας τό πρόσωπό του άνέκφραστο.

— Σās ζητώ συγνώμη.

‘Ο Κάϊρο σηκώθηκε κι’ ύποκλίθηκε. “Έκατσε ξανά κι’ έβαλε τά χέρια του στά πλευρά του, μέ τίς παλάμες πρós τά κάτω, άκουμπώντας στό γραφείο.

— Κάτι περισσότερο από άπλή περιέργεια μέ άναγκάζει νά σās τό ρωτήσω αυτό κύριε Σπαίηντ. Προσπαθώ νά ξαναπάρω υπό τήν κατοχή μου ένα... πώς νά τό πώ... διακοσμητικό άντικείμενο πού... às πούμε... παράπεσε. Σκέφτηκα καί ήλπισα ότι θά μπορούσατε νά μέ βοηθήσετε.

‘Ο Σπαίηντ ένευσε, σηκώνοντας τά φρύδια του, σ’ ένδειξη υπέρτατης προσοχής.

— Τό διακοσμητικό άντικείμενο είναι ένα άγαλματάκι, συνέχισε ό Κάϊρο διαλέγοντας καί προφέροντας προσεκτικά τά λόγια του. Τό μαύρο όμοίωμα ενός πουλιού.

‘Ο Σπαίηντ ένευσε ξανά, μέ εύγενικό ένδιαφέρον.

— Είμαι διατεθειμένος νά πληρώσω, έκ μέρους του δικαιωματικού κατόχου, τό ποσό των πέντε χιλιάδων δολλαρίων γιά τήν άνεύρεσή του. ‘Ο Κάϊρο σήκωσε τό χέρι του από τό γραφείο καί άγγιξε ένα φανταστικό σημείο στόν άέρα μέ τό φαρδύ νύχι ενός άσχημου δάχτυλου. Είμαι διατεθειμένος νά ύποσχεθώ ότι... πώς είναι ή έκφραση;... δέν θά ύπάρξουν έρωτήσεις. “Έβαλε ξανά τό χέρι του δίπλα στό άλλο στό τραπέζι καί χαμογέλασε άθώα στόν ιδιωτικό ντέτεκτιβ.

— Πέντε χιλιάδες δολλάρια είναι πολλά λεφτά, σχολίασε ό Σπαίηντ κυττώντας σκεπτικά τόν Κάϊρο. Θά...

Τό κύπημα στή πόρτα τόν διέκοψε. “Όταν ό Σπαίηντ είπε «έμπρός», άνοιξε γιά νά φανεί τό κεφάλι καί οι ώμοι της “Εφφι Περίν. Είχε φορέσει ένα μικρό τσόχινο καπέλλο κι’ ένα σκούρο παλτό μέ γούνινο γιακά.

— Θέλεις τίποτ’ άλλο; ρώτησε.

— “Οχι. Καληνύχτα. Κλείδωσε τήν πόρτα όταν θά φεύγεις, έ;

— Καληνύχτα, είπε, κι’ εξαφανίστηκε, κλείνοντας τήν πόρτα.

— Είναι ένα ένδιαφέρον ποσό, συνέχισε ό Σπαίηντ, ξαναγυρίζοντας πρós τόν Κάϊρο.

‘Ο ήχος από τήν εξώπορτα πού έκλεινε φεύγοντας ή
“Εφφι Περίν έφτασε στ’ αύτιά τους.

‘Ο Κάϊρο χαμογέλασε κι’ έβγαλε ένα λεπτό πλακέ
μαύρο πιστόλι από μιά έσωτερική τσέπη.

— Θα σās παρακαλούσα, είπε, νά τοποθετούσατε τά
χέρια σας στό πίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ σας.

Ὁ Λεβαντίνος

Ὁ Σπαίηντ κράτησε τό βλέμμα του μακριά ἀπ' τό πιστόλι. Σήκωσε τά χέρια του καί, ξαπλώνοντας πρός τά πίσω στή πολυθρόνα του, ἐμπλεξε τά δάχτυλα πίσω ἀπ' τό λαιμό του. Τά μάτια του, χωρίς καμιά ιδιαίτερη ἔκφραση, ἔμειναν καρφωμένα στό σκοῦρο πρόσωπο τοῦ Κάϊρο.

Ὁ Κάϊρο ἔβηξε ἀπολογητικά καί χαμογέλασε νευρικά, μέ χεῖλια πού εἶχαν χάσει λίγο ἀπό τό χρῶμα τους.

Τά μαῦρα μάτια του ἦσαν ὑγρά καί ντροπαλά καί κυττοῦσαν τόν Σπαίηντ μέ τιμιότητα.

— Σκοπεύω νά ἐρευνήσω τό γραφεῖο σας κύριε Σπαίηντ. Σᾶς προειδοποιῶ ὅτι ἂν δοκιμάσετε νά μ' ἐμποδίσετε, θά σᾶς πυροβολήσω ὅπωςδήποτε.

— Προχώρα. Ἡ φωνή τοῦ Σπαίηντ ἦταν ἄδεια ἀπό κάθε συναίσθημα, ὅπως καί τό πρόσωπό του.

— Σᾶς παρακαλῶ νά σηκωθείτε ὀρθιος, εἶπε ὁ ἄνθρωπος μέ τό πιστόλι στόν ἄντρα πού σημάδευε τό γεροδεμένο στήθος του. Πρέπει νά σιγουρευτῶ ὅτι εἰστε ἄοπλος.

Ὁ Σπαίηντ σηκώθηκε, ἔσπρωξε τήν καρέκλα του πρός τά πίσω μέ τούς ἀστραγάλους του, καθώς ἴσιωνε τίς γάμπες του.

Ὁ Κάϊρο ἦρθε πίσω του. Ἄλλαξε χέρι στό πιστόλι. Σήκωσε τό πίσω μέρος τοῦ σακκακιοῦ τοῦ Σπαίηντ καί κύτταξε ἀπό κάτω. Κρατώντας τό πιστόλι κοντά στήν πλάτη του, ἔφερε τό δεξιό χέρι του γύρω ἀπ' τόν Σπαίηντ, καί ἔψαξε τό μπροστινό κομμάτι τοῦ σακκακιοῦ του. Τό πρόσωπο τοῦ Λεβαντίνου δέν ἦταν ἐκείνη τή στιγμή περισσότερο μακριά ἀπό ἑξι Ἴντσες πίσω καί δεξιὰ ἀπό τό δεξιό ὦμο τοῦ Σπαίηντ.

Ὁ Σπαίηντ γύρισε πρός τά δεξιὰ κι' ἔριξε τόν ὦμο του. Τό πρόσωπο τοῦ Κάϊρο τραβήχτηκε, ἀλλά ὄχι ἀρκετά.

Τό δεξί τακούνι τοῦ Σπαίηντ σταμάτησε τήν πορεία τοῦ Κάϊρο. Ὁ ἀγκώνας του τόν χτύπησε κάτω ἀπό τό μάγουλο, ἔτσι πού τρέκλισε καί μόνο τό πόδι τοῦ Σπαίηντ τόν ἐμπόδισε νά σωριαστεῖ. Ὁ ἀγκώνας τοῦ Σπαίηντ συνέχισε τή πορεία του, μπροστά ἀπό τό ἐκπληκτο μελαχροινό πρόσωπο καί σταμάτησε μόλις χτύπησε τό πιστόλι. Ὁ Κάϊρο τό ἄφησε μόλις τόν ἄγγιξε ὁ Σπαίηντ. Τό πιστόλι φάνηκε μικροσκοπικό στήν παλάμη τοῦ ντέτεκτιβ.

Ὁ Σπαίηντ τράβηξε τό πόδι του γιά νά συμπληρώσει τή στροφή του. Μέ τ' ἀριστερό χέρι μάζεψε καί τά δύο πέτα τοῦ μικρόσωμου ἄντρα, καθώς τό χοντρό ρουμπίνι πεταγόταν μέσα ἀπό τή γροθιά του καί μέ τό ἄλλο χέρι καταχώνιασε τό ὅπλο σέ μιά ἅπ' τίς τσέπες του. Τό πρόσωπο τοῦ Σπαίηντ ἦταν ξύλινο, μέ μιά ὑποψία θλίψης στίς γραμμές τοῦ στόματος. Τά κιτρινόγκριζα μάτια του εἶχαν ἓνα σοβαρό ὕφος.

Τό πρόσωπο τοῦ Κάϊρο ἦταν συσπασμένο ἀπό πόνο κι' ἀπογοήτευση. Τά μαῦρα μάτια του εἶχαν γεμίσει δάκρυα. Τό δέρμα του εἶχε πάρει τό χρῶμα τοῦ γυαλισμένου μολυβιοῦ, ἐκτός ἀπό τό σημεῖο πού εἶχε ἔρθει σ' ἐπαφή μέ τόν ἀγκώνα τοῦ Σπαίηντ.

Ὁ Σπαίηντ, κρατώντας τόν Λεβαντίνο ἅπ' τά πέτα, τόν γύρισε καί τόν πῆγε σπρώχνοντάς τον ἀπαλά μέχρι τήν ἄκρη τῆς καρέκλας πού καθόταν πρό ὀλίγου. Ἡ ἐκπληξη πῆρε τή θέση τοῦ πόνου στό βλέμμα του. Καί τότε ὁ Σπαίηντ χαμογέλασε. Τό χαμόγελό του ἦταν εὐγενικό, ἴσως κι' ὄνειροπόλο. Ὁ δεξιός ὤμος του σηκώθηκε μερικές ἴντσες. Ὁ λυγισμένος ἀγκώνας του ὀδηγήθηκε ἅπ' αὐτό τό ἀνασήκωμα. Γροθιά, καρποί, μπράτσο, λυγισμένος ἀγκώνας καί ὑπόλοιπο χέρι φάνηκαν σάν ἓνα ἄκαμπτο κομμάτι μέ μόνη τήν ἄρθρωση τοῦ ὤμου νά προσφέρει τήν κινητήρια δύναμη. Ἡ γροθιά βρῆκε τόν Κάϊρο στό πρόσωπο, καλύπτοντας γιά μιά στιγμή τό μισό του σαγόνι, ἓνα κομμάτι ἀπό τό στόμα του καί τό μεγαλύτερο μέρος ἀπό τό μάγουλό του.

Ὁ Κάϊρο ἐκλείσε τά μάτια καί λιποθύμησε. Ὁ Σπαίηντ κάθισε τό χαλαρό σῶμα στήν καρέκλα, ὅπου σωριάστηκε μέ τεντωμένα χέρια καί πόδια, καί τό κεφάλι νά κρέμεται πρὸς τά πίσω μέ τό στόμα ὀρθάνοιχτο.

Ἀδειασε τίς τσέπες τοῦ ἀναίσθητου ἄντρα μία - μία, δουλεύοντας μεθοδικά, μετακινώντας τον μόνο ὅταν ἦσαν ἀπαραίτητο, φτιάχνοντας ἓνα σωρό ἀπό τά πράγματά του

στό γραφείο. "Όταν καί ή τελευταία τσέπη είχε άναποδογυριστει, ξαναγύρισε στην καρέκλα του, έστριψε κι' άναψε ένα τσιγάρο, κι' άρχισε νά ξεετάζει τά λάφυρά του. "Άρχισε νά τά περιεργάζεται μέ ήρεμη μεθοδικότητα.

Ύπηρχε ένα φαρδύ πορτοφόλι από σκούρο άπαλό δέρμα. Τό πορτοφόλι περιείχε τριακόσια εξήντα πέντε δολάρια, σέ διάφορα 'Αμερικάνικα χαρτονομίσματα. Τρία τών πέντε λιρών. "Ένα Έλληνικό διαβατήριο γεμάτο βίρες, μέ τ' όνομα καί τή φωτογραφία του Κάϊρο. Πέντε διπλωμένα χαρτιά, από ρόζ ψιλή περγαμηνή, πού ήταν γεμάτα από μία γραφή πού έμοιαζε 'Αραβική. "Ένα τσαλακωμένο άπόκομμα έφημερίδας γιά τήν άνεύρεση τών πτωμάτων του Θέρσμπυ καί του "Άρτσερ. Μιά κάρτ - ποστάλ πού έδειχνε μία μελαχροινή γυναίκα μέ μπλέ σκληρά μάτια καί πεσμένο στόμα. "Ένα φαρδύ κίτρινο μεταξωτό μαντήλι, παλιό καί τσαλακωμένο στίς άκρες του. Μιά ψιλή δεσμίδα από άνάγλυφες κάρτες του κυρίου Κάϊρο καί ένα εισιτήριο γιά τήν όρχήστρα στό Θέατρο Γκήρυ γιά τό άπόγευμα.

Έκτός από τό πορτοφόλι καί τά περιεχόμενά του, ύπηρχαν τρία μεταξωτά μαντήλια σέ χαρούμενα χρώματα, πού άνέδιδαν τή μυρωδιά του πεύκου. "Ένα πλατινένιο ρολοί Λουζίν σέ μία πλατινένια άσπροκόκκινη άλυσίδα, πού στην άκρη της είχε ένα μενταγιόν από άσπρο μέταλλο. Μιά χούφτα από 'Αμερικάνικα, Βρετανικά, Γαλλικά καί Κινέζικα νομίσματα. "Ένας κρίκος μέ μισή ντουζίνα κλειδιά. "Ένας στυλογράφος από άσήμι καί όνυχα. Μιά μετάλλινη τσατσάρα σέ δερμάτινη θήκη. Μιά λίμα τών νυχιών σέ δερμάτινη θήκη. "Ένας μικρός όδικός χάρτης του Σάν Φραντσίσκο. Μιά άπόδειξη παραλαβής άποσκευών τής Σάουθερν Πασίφικ. "Ένα μισογεμάτο κουτί μέ πασιτίλιες στό χρώμα τής βιολέττας. Μιά κάρτα από κάποιον χρηματιστή τής Σαγκάης καί τέσσερα φύλλα χαρτί άλληλογραφίας άπ' τό ξενοδοχείο Μπελβεντέρε, πάνω σ' ένα από τά όποια ήταν γραμμένη ή διεύθυνση του Σπαίηντ, γραφείου καί σπιτιού, μέ μικρά, προσεγμένα γραμματάκια.

"Έχοντας ξεετάσει προσεκτικά όλ' αυτά, κι άφοϋ άνοιξε άκόμα καί τήν πίσω πλευρά του ρολογιού γιά νά διαπιστώσει ότι τίποτα δέν ήταν κρυμμένο εκεί, ό Σπαίηντ έσκυψε μπροστά, καί παίρνοντας τόν καρπό του άναίσθητου άντρα, άφουγκράστηκε τό σφυγμό του. Μετά, άφήνον-

τας τον ξανά, ξάπλωσε στην πολυθρόνα του κι' ἔστριψε ἄλλο ἓνα τσιγάρο. Τό πρόσωπό του ὅση ὥρα κάπνιζε, ἄν ἐξαιρέσει κανεῖς μερικές ἀφηρημένες κινήσεις πού ἔκανε μέ τό κάτω χεῖλος του, ἦταν τόσο ἀκίνητο καί ἀπαθές, πού ἔμοιαζε ἡλίθιο. Μόλις ὅμως ὁ Κάϊρο βόγγηξε καί τρεμόπαιξε τά βλέφαρά του, ἡ ἔκφρασή του ξανάγινε εὐχάριστη καί ἓνα φιλικό χαμόγελο ἄρχισε νά ἐμφανίζεται στό μάτια καί στό στόμα του.

Ὁ Τζόελ Κάϊρο συνῆλθε σιγά. Τά μάτια του ἀνοιξαν πρῶτα, ἀλλά ἓνα ὁλόκληρο λεπτό πέρασε προτοῦ κατορθώσει νά τά κρατήσει ἀκίνητα, σέ κάποιο σημεῖο τοῦ ταβανιοῦ. Μετά, ἔκλεισε τό στόμα του καί κατάπие, βγάζοντας τόν ἀέρα μέ θόρυβο ἀπ' τή μύτη. Μάζεψε τό ἓνα του πόδι κι' ἔφερε τό χέρι του στό γόνατο. Στή συνέχεια, σήκωσε τό κεφάλι του ἀπό τό πίσω μέρος τῆς καρέκλας, κύτταξε ἀμήχανα γύρω του, εἶδε τόν Σπαίηντ καί πετάχτηκε ἀπάνω. "Ανοῖξε τό στόμα του νά μιλήσει, κάτι προσπάθησε ν' ἀρθρώσει, κι' ἔβαλε τήν παλάμη του ἐκεῖ πού ὁ Σπαίηντ τόν εἶχε χτυπήσει καί πού τώρα εἶχε σχηματιστεῖ ἓνα πολύχρωμο μελάνιασμα.

— Θά μπορούσα νά σᾶς εἶχα πυροβολήσει, κύριε Σπαίηντ, εἶπε μέσ' ἀπ' τά δόντια του.

— Θά μπορούσες νά εἶχες προσπαθήσει.

— Δέν προσπάθησα.

— Τό ξέρω.

— Τότε γιατί μέ χτυπήσατε ἀφοῦ ἤμουν ἄοπλος;

— Συγνώμη, εἶπε ὁ Σπαίηντ καί χαμογέλασε σάν λύκος, δείχνοντας τά δόντια του, ἀλλά φανταστεῖτε τήν ἀπογοήτευσή μου μόλις ἀνακάλυψα ὅτι ἐκείνη ἡ προσφορά τῶν πέντε χιλιάδων δολλαρίων ἦταν παραμῦθια.

— Κάνετε λάθος κύριε Σπαίηντ. Ἦταν, καί εἶναι, μιά γνήσια προσφορά.

— Πῶς, πού νά πάρη ὁ διάολος; Ἡ ἐκπληξη τοῦ Σπαίηντ ἦταν γνήσια.

— Εἶμαι διατεθειμένος νά πληρώσω πέντε χιλιάδες δολλάρια γιά τήν ἐπιστροφή τοῦ ἀγάλματος, εἶπε ὁ Κάϊρο τραβώντας τό χέρι του ἀπό τό μωλωπισμένο του πρόσωπο, καί παίρνοντας μιά ἀξιοπρεπῆ καί ἐπιχειρηματική ἔκφραση ξανά. Τό ἔχετε;

— Ὁχι.

— Ἄν δέν εἶναι ἐδῶ, εἶπε ὁ Κάϊρο εὐγενικά δύσπιστος,

γιατί διακινδυνέψατε την πιθανότητα να πληγωθείτε εμποδίζοντάς με να ψάξω γι' αυτό;

— Θά έπρεπε να κάθομαι έδω και ν' αφήνω τόν καθένα να μπαίνει και να ψάχνει τό γραφείο μου και να μέ άπειλει μέ πιστόλια; είπε ό Σπαίηντ δείχνοντας τά πράγματα του Κάϊρο στό γραφείο. "Έχεις τή διεύθυνση του σπιτιού μου βλέπω. Πήγες κι' από κεί;

— Ναί, κύριε Σπαίηντ. Είμαι έτοιμος να πληρώσω πέντε χιλιάδες για τό άγαλμα, αλλά είναι όπωσδήποτε φυσικό να προσπαθήσω πρώτα να έξοικονομήσω αυτό τό ποσό για τόν ιδιοκτήτη του, άν είναι δυνατόν.

— Ποιός είναι αυτός;

— Θά πρέπει να μέ συγχωρήσετε, είπε ό Κάϊρο κουνώντας τό κεφάλι του, άν δέν άπαντήσω σ' αυτήν τήν έρώτηση.

— Νομίζεις; είπε ό Σπαίηντ σκύβοντας μπροστά. Σ' έχω τσακώσει, Κάϊρο. Μπήκες έδω μέσα κι' ένοχοποιήθηκες άρκετά όμορφα για τούς χθεσινοβραδυνούς φόνους, έτσι πού να είσαι ότι πρέπει για τήν άστυνομία. Λοιπόν τώρα, θά συννενοηθείς μαζί μου, άλλιώς θά ύποστεις τίς συνέπειες.

Τό χαμόγελο του Κάϊρο ήταν γεμάτο ήρεμία.

— "Έκανα μερικές έρευνες, κάπως... έξονυχιστικές για σās πρίν αναλάβω να κάνω αυτήν μου τή κίνηση, είπε και διαβεβαιώθηκα ότι παραείσατε λογικός για να έπιτρέψετε τέτοιου είδους θεωρήσεις να παρέμβουν σε διάφορες προσοδοφόρες επιχειρηματικές γνωριμιές σας.

— Ποιές είν' αυτές; είπε ό Σπαίηντ άνασηκώνοντας τούς ώμους του.

— Σās πρόσφερα πέντε χιλιάδες δολάρια για...

— Δέν βλέπω τίποτα πού να μοιάζει μέ πέντε χιλιάδικα έδω μέσα, τόν διέκοψε ό Σπαίηντ χτυπώντας μέ τό δάχτυλό του τό παχύ πορτοφόλι πάνω στό γραφείο. "Ό,τι θέλεις λές. Μπορεί νάρθεις και να μου προσφέρεις ένα εκατομμύριο δολάρια για ένα μώβ έλέφαντα, αλλά τί βγαίνει μ' αυτό;

— Μάλιστα, μάλιστα, είπε ό Κάϊρο σκεπτικός, μισοκλείνοντας τά μάτια του. Θά επιθυμούσατε κάποια επιβεβαίωση τής τιμότητάς μου. "Άγγιξε τό στόμα του μέ τόν αντίχειρα. Θά δεχόσαστε μιά προκαταβολή;

— "Ισως.

Ό Κάϊρο άπλωσε τό χέρι του διστακτικά προς τό πορτοφόλι του, τό τράβηξε πίσω, και κύταξε τόν Σπαίηντ.

— Θά παίρνατε ίσως εκατό δολλάρια;

‘Ο Σπαίηντ σήκωσε τό πορτοφόλι καί πήρε ένα κατοσταδόλλaro από μέσα, δίστασε καί πήρε καί δεύτερο.

— Καλύτερα νά τά κάνουμε διακόσια, είπε.

‘Ο Κάϊρο έμεινε σιωπηλός.

— Στήν άρχή είπες ότι είχα εγώ τό πουλί, είπε ό Σπαίηντ ξερά, άφου έβαλε τά δυό χαρτονομίσματα στό πορτοφόλι του, τό τράβηξε πίσω καί κύτταξε τόν Σπαίηντ.

— Νομίζω ότι ξέρετε ποϋ είναι ή γιά νά τό πω πιό σωστά, νομίζω ότι ξέρετε ποϋ μπορείτε νά τό βρείτε.

‘Ο Σπαίηντ οϋτε τό διέψευσε, οϋτε τό επιβεβαίωσε. Φάνηκε σάν νά μήν είχε άκούσει.

— Τί απόδειξη έχεις ότι ό ιδιοκτήτης του είναι πράγματι ό ιδιοκτήτης;

— Δυστυχώς λίγη. ‘Υπάρχει τό εξής πάντως: κανείς άλλος δέν μπορεί νά σοϋ δώσει απόδειξη ότι είναι δικό του. Καί αν γνωρίζετε γιά τήν υπόθεση όσα νομίζω ότι γνωρίζετε, άλλιως δέν θάμουν έδω, ξέρετε ότι ό τρόπος μέ τόν όποιο άφαιρέθηκε τό άγαλμα από τόν ιδιοκτήτη του δείχνει ότι αυτός έχει τά περισσότερα δικαιώματα πάνω του από όποιονδήποτε άλλο, τουλάχιστον περισσότερα άπ’ τόν Θέρσμπυ.

— Καί ή κόρη του; ρώτησε ό Σπαίηντ.

Τά μάτια καί τό στόμα τοϋ Κάϊρο άνοιξαν από έκπληξη, τό πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο καί ή φωνή του άκούστηκε πανικόβλητη.

— Σας λέω ότι αυτός δέν έχει δικαιώματα στό άγαλμα!

— ‘Αλήθεια; είπε ό Σπαίηντ μαλακά καί διαφορούμενα.

— Βρίσκεται έδω, στό Σάν Φραντίσκο; ρώτησε ό Κάϊρο σιγώτερα, αλλά μέ ταραχή.

— Θά ήταν καλύτερα γιά όλους μας αν παίσαμε μ’ άνοιχτά χαρτιά, είπε ό Σπαίηντ μέ νυσταγμένο ύφος.

— Θά μοϋ επιτρέψετε ν’ άμφιβάλλω, άπάντησε ό Κάϊρο, άνακτώντας τό ύφος του μ’ ένα μικρό τίναγμα. ‘Η φωνή του ήταν ύπουλη τώρα. “Αν ξέρετε περισσότερα από μένα, θά ώφεληθώ από τίς γνώσεις σας καί τό ίδιο ισχύει γιά σās, όσον άφορā τίς πέντε χιλιάδες δολλάρια. “Αν δέν είν’ έτσι, τότε έχω κάνει ένα σοβαρό λάθος πού ήρθα σέ σās καί τό νά κάνω ότι μοϋ λέτε θά χειροτερέψει άπλως τά πράγματα.

— Πάρε τά πράγματά σου, είπε ό Σπαίηντ κάνοντας μιá άδιάφορη χειρονομία πρós τό γραφείο. Φυσικά, συνέχισε

καθώς ὁ Κάϊρο τὰ ἔβαζε στὶς τσέπες του, θά πληρωθοῦν ὅλα τὰ ἔξοδά μου μέχρι νά βρῶ αὐτό τό μαῦρο πουλί καί πέντε χιλιάδες δολλάρια μόλις βρεθεῖ.

— Ναί, κύριε Σπαίηντ. Μείον ὅτιδήποτε χρήματα σᾶς ἔχουν προκαταβληθεῖ στό μεταξύ. Δηλαδή, πέντε χιλιάδες δολλάρια συνολικά.

— Σωστά. Καί μοῦ φαίνεται ἄρκετά ἔντιμη προσφορά. Τό πρόσωπο τοῦ Σπαίηντ παρέμενε ἀνέκφραστο, ἐκτός ἀπό τίς μικρές ρυτίδες στήν ἄκρη τῶν ματιῶν του. Δέν πρόκειται ν' ἀναλάβω φόνους ἢ ληστείες, ἀλλά ἀπλῶς νά βρῶ τό ἀγαλμα μέ κάθε ἔντιμο καί νόμιμο τρόπο.

— Ἄν αὐτό εἶναι δυνατό, συμφώνησε ὁ Κάϊρο. Τό πρόσωπό του ἦταν τό ἴδιο σοβαρό, ἐκτός ἀπό τὰ μάτια του. Καί φυσικά, διακριτικά. Σηκώθηκε καί πήρε τό καπέλλο του. Θά βρίσκομαι στό ξενοδοχεῖο Μπελβεντέρε, ἂν θελήσετε νά ἔρθετε σ' ἐπαφή μαζί μου, δωμάτιο ἑξακόσια τριάντα πέντε. Ἔχω κάθε λόγο νά περιμένω μ' ἐμπιστοσύνη τό μεγαλύτερο δυνατό κέρδος καί γιά τοὺς δύο μας ἀπό αὐτή τή συνεργασία κύριε Σπαίηντ. Μπορῶ νά ἔχω πίσω τό πιστόλι μου; ρώτησε διστακτικά.

— Φυσικά. Τό εἶχα ξεχάσει.

Ἦ ὁ Σπαίηντ πήρε τό πιστόλι ἀπ' τήν τσέπη του καί τό ἔδωσε στόν Κάϊρο.

Ἦ ὁ Κάϊρο σημάδεψε τόν Σπαίηντ στό στήθος.

— Θά παρακαλοῦσα νά κρατοῦσατε τὰ χέρια πάνω στό γραφεῖο, εἶπε. Προτίθεμαι νά ψάξω τό γραφεῖο σας.

— Νά μέ πάρει ὁ διάολος, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Ἐντάξει, συνέχισε γελώντας. Προχώρα. Δέν πρόκειται νά σ' ἐμποδίσω.

Ἡ μικρόσωμη σκιά

Μισή ὥρα ἀργότερα ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ Κάϊρο εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ὁ Σπαίηντ καθόταν στὴ πολυθρόνα του, ἀκίνητος καὶ συνοφρυωμένος.

— Ἐν πάσει περιπτώσει, ἀφοῦ πληρώνουν... εἶπε ξαφνικά, μέ τὸ ὕψος ἀνθρώπου πού κρατάει κάποιο πρόβλημα καὶ ἔβγαλε ἓνα μπουκάλι μέ κοκταίηλ Μανχάτταν κι' ἓνα χάρτινο ποτήρι μέσα ἀπὸ κάποιο συρτάρι. Γέμισε τὸ ποτήρι στά δυό τρίτα, τὸ ἤπιε, ξανάβαλε τὸ μπουκάλι στό συρτάρι, πέταξε τὸ ποτήρι στό καλάθι, ἔβαλε τὸ καπέλλο καὶ τὸ παλτό του, ἔσβησε τὰ φῶτα καὶ κατέβηκε στό φωτισμένο δρόμο.

Ἕνας μικρόσωμος νεαρός γύρω στά εἴκοσι μέ γκρίζο παλτό καὶ καπέλλο στεκόταν τεμπέλικα στὴ γωνία κάτω ἀπὸ τὸ κτίριο τοῦ Σπαίηντ.

Ὁ Σπαίηντ προχώρησε στὴ Σάττερ στρήτ ὥς τὸ Κήρνυ ὅπου μπῆκε σ' ἓνα καπνοπωλεῖο κι' ἀγόρασε δυό πακέτα καπνὸ Μπούλ Ντάρχαμ. Ὅταν ξαναβγῆκε, ὁ νεαρός ἦταν ἓνας ἀπὸ τὰ τέσσερα ἄτομα πού περίμεναν τὸ λεωφορεῖο στό ἀπέναντι πεζοδρόμιο.

Ὁ Σπαίηντ δείπνησε στό Χέρμπερτς Γκρίζ στήν Πάουελ στρήτ. Βγαίνοντας ἀπὸ ἐκεῖ, ὁ νεαρός κυττοῦσε σέ μιά κοντινὴ βιτρίνα μέ μικροπράγματα.

Ὁ Σπαίηντ πῆγε στό Μπελβεντέρε, ρωτώντας στὴ ρεσεψιὸν γιὰ τὸ μίστερ Κάϊρο. Δέν εἶχε γυρίσει ἀκόμα. Ὁ νεαρός ἔκατσε σέ μιά πολυθρόνα στό διάδρομο.

Ὁ Σπαίηντ μετὰ, πῆγε στό θέατρο Γκήρυ, δέν εἶδε τὸν Κάϊρο στὴν εἴσοδο καὶ στήθηκε στὴ γωνία, μπροστά στοῦ θέατρο. Ὁ νεαρός τριγύριζε γύρω του μέ τοὺς ἄλλους περαστικούς, μπροστά στοῦ ρεστωρὰν Μάρκαρντ.

Στίς ὀκτώ παρά δέκα, ὁ Τζόελ Κάϊρο φάνηκε

άνεβαίνοντας την Γκήρυ στρήτ μέ τά μικρά πηδηχτά βήματά του. Ήταν φανερό ότι δέν είχε δεί τόν Σπαίηντ μέχρι τή στιγμή πού ό ντέτεκτιβ του άγγιξε τόν ώμο. "Ω ναί, φυσικά, είδατε τό είσητήριο.

— Μμμ. Θέλω νά σοϋ δείξω κάτι, είπε ό Σπαίηντ τραβώντας τον πρός τήν αντίθετη μεριά, λίγο μακρύτερα από τούς θεατρόφίλους. "Ο πιτσιρίκος μέ τό καπέλλο, μπροστά στό Μάρκαρντ.

— Θα δώ, μουρμούρισε ό Κάϊρο κυττώντας τό ρολοί του. Ήριξε μιά ματιά στήν Γκήρυ στρήτ. Κύτταξε μιά θεατρική έπιγραφή μπροστά του, όπου ό Τζώρτζ Άρλις πόζαρε ντυμένος Σάϋλωκ καί μετά τά μαύρα μάτια του έστρεψαν έρποντας στίς κώχες τους, ώσπου καρφώθηκαν στό χλωμό νεαρό μέ τό καπέλλο, στό ψυχρό πρόσωπό του μέ τά γυριστά ματόκλαδα πού έκρυβαν τά χαμηλωμένα μάτια του.

— Ποιός είναι; ρώτησε ό Σπαίηντ.

— Δέν τόν ξέρω, είπε ό Κάϊρο χαμογελώντας.

— Μέ άκολούθησε παντοϋ άπόψε.

— Νομίζετε πώς ήταν έξυπνο, τότε, νά τόν αφήσετε νά μās δεί μαζί; είπε ό Κάϊρο σαλιώνοντας τά χείλη του.

— Καί πού νά τό ήξερα; Τέλος πάντων, έγινε.

"Ο Κάϊρο έβγαλε τό καπέλλο του καί ίσιωσε τά μαλλιά του μέ τό γαντοφορεμένο χέρι του. Ξανάβαλε τό καπέλλο του προσεκτικά καί μίλησε μέ ύπερβολική είλικρίνεια.

— Σās δίνω τό λόγο μου ότι δέν τόν ξέρω, κύριε Σπαίηντ. Σās δίνω τόν λόγο μου ότι δέν έχω νά κάνω τίποτα μαζί του. Δέν ζήτησα τή βοήθεια κανενός άλλου εκτός από έσās, σās τό ύπόσχομαι.

— Τότε είναι ένας από τούς άλλους;

— Ίσως.

— Πρέπει νά ξέρω, γιατί αν παραγίνει ένοχλητικός ίσως χρειαστεί νά του κάνω κακό.

— Κάντε ότι νομίζετε καλύτερο. Δέν είναι φίλος μου.

— Καλά. "Απ' ότι βλέπω, ή αυλαία έπεσε. Καληνύχτα, είπε ό Σπαίηντ καί διέσχισε τό δρόμο γιά νά πάρει τό λεωφορείο.

"Ο νεαρός άνέβηκε μαζί του.

"Ο Σπαίηντ κατέβηκε στή Χάϋντ στρήτ κι' άνέβηκε στό διαμέρισμά του. Τό σπίτι του δέν ήταν άνω - κάτω, αλλά έδειχνε τά αδιάψευστα σημάδια ότι κάποιος τό είχε ψάξει. "Αφού έκανε μπάνιο κι' άλλαξε πουκάμισο καί κολλάρο,

βγήκε ξανά έξω και πήρε ένα λεωφορείο που πήγαινε δυτικά. 'Ο νεαρός ανέβηκε μαζί του.

"Εξι τετράγωνα πριν τό Κόρονετ, ό Σπαίηντ κατέβηκε και μπήκε στην είσοδο ενός τεράστιου κτιρίου με διαμερίσματα. Πάτησε τρία κουδούνια ταυτόχρονα. 'Η κλειδαριά άρχισε να βγάζει ένα διαπεραστικό ήχο. Μπήκε, προσπέρασε τό άσσανσέρ και τίς σκάλες, κατέβηκε από ένα φαρδύ διάδρομο με κίτρινα τοῦβλα στό πίσω μέρος τοῦ κτιρίου, βρήκε μία πίσω πόρτα μ' ένα λουκέτο Γιέηλ και βγήκε από μία άλλη στενή είσοδο, σε μία αύλή. 'Η αύλή οδηγούσε σε ένα σκοτεινό πίσω δρόμο, που ό Σπαίηντ ακολουθήσε για δύο τετράγωνα. Μετά διέσχισε την Καλιφόρνια στρήτ και μπήκε στό Κόρονετ. 'Η ώρα δέν ήταν ακόμα έννιάμιση.

'Ο ένθουσιασμός με τόν όποιο ή Μπρίτζιντ Ο' Σώνεσσυ υποδέχτηκε τόν Σπαίηντ, έδειχνε ότι δέν ήταν τελείως σίγουρη για τόν έρχομό του. Είχε φορέσει ένα μπλέ σατέν φόρεμα, στην απόχρωση που εκείνη την εποχή όνόμαζαν 'Αρτουάλ, με διαφανείς μπρετέλες με άσορτί κάλτσες και παπούτσια.

Τό άσπροκόκκινο δωμάτιο φαινόταν τακτοποιημένο αυτή τή φορά και τά λουλούδια στά κοντόχοντρα βάζα στό τραπέζι έδιναν ένα τόνο χαράς. Τρία μικρά κούτσουρα με άγρια επιφάνεια εκαιγαν στό τζάκι. 'Ο Σπαίηντ τά παρατηρούσε καθώς καίγονταν, ένω εκείνη τοῦ πήρε τό καπέλλο και τό πανωφόρι του.

— Μοῦ φέρνετε καλά νέα; ρώτησε μόλις ξαναμπήκε στό δωμάτιο. 'Η άγωνία φαινόταν στό χαμόγελό της, και ή άναπνοή της ήταν τραβηγμένη.

— Δέν θά χρειαστεί να κοινολογήσουμε ότι μέχρι σήμερα δέν κοινολογήθηκε ήδη.

— 'Η άστυνομία λοιπόν, δέν χρειάζεται να μάθει για μένα;

— 'Οχι.

'Αναστέναξε ευτυχισμένη κι' έκατσε στον καρυδένιο καναπέ. Τό πρόσωπό και τό σώμα της χαλάρωσαν. Τοῦ χαμογέλασε γεμάτη θαυμασμό.

— Πώς τό καταφέρατε; τόν ρώτησε σάν μαγεμένη.

— Τά περισσότερα πράγματα στό Σάν Φραντσίσκο μπορούν ν' αγοραστούν ή ν' άρπαχτούν.

— Και δέν θά μπλεχτείτε σε φασαρίες; Καθείστε δίπλα μου, τοῦ είπε, δείχνοντάς του τόν καναπέ.

— “Ένα λογικό ποσό φασαρίας δέν μ’ ένοχλεῖ, εἶπε μ’ ένα ὕφος πού δέν ἔδειχνε καί μεγάλη ἱκανοποίηση.

Στάθηκε δίπλα στό τζάκι καί τήν κύτταξε μ’ ἐρευνητικό βλέμμα, μελετώντας τήν, κρίνοντάς τήν χωρίς νά κρύβει αὐτήν του τήν πρόθεση. Ἐκείνη κοκκίνισε ἐλαφριά κάτω ἀπ’ αὐτήν τήν ἐρευνα, ἀλλά τώρα φαινόταν πιά σίγουρη γιά τόν ἑαυτό της, ἄν καί ἡ ντροπαλοσύνη δέν εἶχε ἀφήσει ἀκόμα τό πρόσωπό της. Ὁ Σπαίηντ ἔκατσε δίπλα στό τζάκι ἀρκετή ὥρα, μέχρι νά γίνει φανερό ὅτι δέν ἐπρόκειτο νά δεχτεῖ τήν πρόσκλησή της, κι’ ἔπειτα πλησίασε τόν καναπέ.

— Δέν εἰστε, εἶπε καθῶς καθόταν, ἀκριβῶς ὁ τύπος πού προσποιεῖστε ὅτι εἰστε, δέν εἶν’ ἔτσι;

— Δέν εἶμαι σίγουρη ὅτι καταλαβαίνω τί ἀκριβῶς ἐννοεῖτε, τοῦ εἶπε μέ χαμηλή φωνή καί παραξενεμένο βλέμμα.

— Ὁ τύπος τῆς καλῆς μαθήτριας, ἐξήγησε ὁ Σπαίηντ, ντροπές, κοκκίνισμα, διστακτικές κουβέντες καί τά λοιπά.

— Σᾶς εἶπα τό ἀπόγευμα, εἶπε ἐκείνη κοκκινίζοντας καί μιλώντας βιαστικά ὅτι ἔχω περάσει πολλά, πολύ χειρότερα ἀπ’ ὅσα μπορεῖτε νά φανταστεῖτε.

— Αὐτό ἀκριβῶς ἐννοῶ, εἶπε. Μοῦ τό εἶπατε τό ἀπόγευμα πάλι, μέ τόν ἴδιο ἀκριβῶς τόνο, μέ τίς ἴδιες λέξεις. Εἶναι μιά κουβέντα πού τήν ἔχετε προβάρει προηγουμένως.

— Πολύ καλά τότε, κύριε Σπαίηντ, εἶπε ἡ μίς Ὁ’ Σώνεσσου μετά ἀπό μιά στιγμιαία διακοπή, μέσα στήν ὁποία φάνηκε μπερδεμένη καί ἔτοιμη νά δακρῦσει, δέν εἶμαι καθόλου ὁ τύπος πού δείχνω ὅτι εἶμαι. Εἶμαι ὀγδόντα ἐτῶν, τρομαχτικά κακιά καί ἔχω σκληρύνει μέ τή ζωή. Ἀλλά ἄν αὐτή ἡ στάση εἶναι προϊόν μιᾶς ζωῆς, δέν θά περιμένετε νά τήν ἀλλάξω τόσο γρήγορα, ἔτσι δέν εἶναι;

— Ὡ, δέν ὑπάρχει πρόβλημα τῇ διαβεβαίωσε. Μόνο πού δέν θά ἦταν καί τόσο βολικά ἄν εἴσαστε τόσο τίμια. Δέν θά βγαίναμε πουθενά.

— Δέν θά εἶμαι τίμια, ὑποσχέθηκε βάζοντας τό χέρι στή καρδιά της.

— Εἶδα τόν Τζόελ Κάϊρο ἀπόψε, εἶπε ὁ Σπαίηντ σάν νά ἔλεγε κάτι ἀδιάφορο.

Ἡ χαρά ἔφυγε ἀπ’ τό πρόσωπό της. Τά μάτια της, καρφωμένα στό προφίλ του, γέμισαν μέ τρόμο, κι’ ἀμέσως μετά μέ προσοχή.

Ὁ Σπαίηντ κυττοῦσε τ’ ἀπλωμένα πόδια του. Τό ὕφος

του έδειχνε ότι δέν σκεφτόταν τίποτα ιδιαίτερο.

— Τόν... τόν ξέρετε; ρώτησε εκείνη μετά από λιγότερη σιωπή.

— Τόν είδα απόψε. 'Ο Σπαίηντ δέν τήν κύτταξε, και συνέχισε νά μιλά μ' έλαφρό τόνο. Θά έβλεπε τόν Τζώρτζ "Αρλις.

— Έννοείτε ότι μιλήσατε;

— Μόνο γιά κανα-δυό λεπτά, πρίν αρχίσει τό έργο.

Σηκώθηκε από τόν καναπέ και προχώρησε μέχρι τό τζάκι γιά νά σκαλίσει τή φωτιά. "Αλλάξε λίγο τή θέση σ' ένα στολίδι στο τζάκι, διέσχισε τό δωμάτιο γιά νά πάρει ένα κουτί τσιγάρα από ένα τραπέζι στη γωνία, ίσιωσε μία κουρτίνα και γύρισε στη θέση της.

— Τά καταφέρνεις καλά, είπε ό Σπαίηντ κυττάζοντάς την λοξά. Πολύ καλά.

Τό πρόσωπό της έμεινε άνεκφραστο.

— Τί είπε; ρώτησε ήσυχα.

— Γιά ποιό πράγμα;

— Γιά μένα, είπε διστακτικά.

— Τίποτα. 'Ο Σπαίηντ έσκυψε και κράτησε τή φλόγα του άναπτήρα του κάτω άπ' τό τσιγάρο της. Τά μάτια του έλαμπαν σ' ένα ξύλινο, άπαθές πρόσωπο πού θύμιζε σατανά.

— Λοιπόν, τί είπε; τόν ρώτησε μισοαστεία - μισοσοβαρά.

— Μου πρόσφερε πέντε χιλιάδες δολάρια γιά νά βρω τό μαύρο πουλί.

Έκείνη ξανασηκώθηκε όρθια, τσακίζοντας τό τσιγάρο της και άποφεύγοντας τή ματιά του Σπαίηντ.

— Δέν θά ξαναρχίσεις νά γυρίζεις γύρω - γύρω στο δωμάτιο φτιάχνοντας τή φωτιά και ισιώνοντας τίς κουρτίνες; τή ρώτησε τεμπέλικα.

— "Οχι, είπε γελώντας καθαρά, και κυττώντας τον μέ λαμπερά μάτια. "Οχι. Κι' έσείς τί του είπατε;

— "Ότι πέντε χιλιάδες δολάρια είναι πολλά λεφτά.

Ή μίς Ο' Σώνεσσυ άρχισε νά χαμογελά, αλλά όταν τήν κύτταξε σοβαρός τό χαμόγελό της άδυνάτισε και τόν αντίκρουσε μ' ένα σοβαρό, πληγωμένο βλέμμα.

— Δέν πιστεύω νά μιλάτε σοβαρά, είπε.

— Γιατί; Πέντε χιλιάδες δολάρια είναι πολλά λεφτά.

— Αλλά, κύριε Σπαίηντ, ύποσχεθήκατε νά μέ βοηθήσετε. Σās έμπιστευθήκα, συνέχισε μέ τό χέρι της στο

μπράτσο του. Δέν μπορείτε νά... ἡ μίς Ο'Σώνεσσυ ἄρχισε νά κλαίει, τράβηξε τό χέρι της καί ἄρχισε νά σφίγγει σπασμωδικά τά δάχτυλά της.

— Ἄς μὴν ἀρχίσουμε νά ὑπολογίζουμε πόσο μ' ἐμπιστεύθηκες, εἶπε ὁ Σπαίηнт χαμογελώντας. Σίγουρα, ὑποσχέθηκα νά σέ βοηθήσω, ἀλλά δέν μοῦ εἶπες τίποτα γιά κανένα μαῦρο πουλί.

— Ἀλλά θά ἔπρεπε νά ξέρατε γι' αὐτό, ἀλλιῶς... ἀλλιῶς δέν θά τό ἀναφέρατε. Τώρα ξέρετε. Δέν μπορείτε, εἶναι ἀδύνατον νά μοῦ φέρεστε μ' αὐτόν τόν τρόπο. Τά μάτια της ἦταν дуό ἱκεσίες στό χρῶμα τοῦ κοβάλλιου.

— Πέντε χιλιάδες δολλάρια, εἶπε ὁ Σπαίηнт γιά τρίτη φορά, εἶναι πολλά λεφτά.

— Εἶναι πράγματι, εἶπε ἀνασηκώνοντας τά χέρια της καί ἀφήνοντάς τα νά πέσουν σέ μιά κίνηση ἥττας, μέ χαμηλή θλιμμένη φωνή. Εἶναι πολύ περισσότερα ἀπ' ὅσα θά μπορούσα νά σᾶς προσφέρω, ἂν ποτέ ποντάριζα στήν ἀφοσίωσή σας.

— Θαυμάσια, γέλασε ὁ Σπαίηнт πικρά. Τί μοῦ ἔχεις προσφέρει ἐκτός ἀπό λεφτά; Μοῦ πρόσφερες τήν ἐμπιστοσύνη σου, τήν ἀλήθεια, βοήθεια γιά νά σέ βοηθήσω; Δέν προσπάθησες νά ἐξαγοράσεις τήν ἐμπιστοσύνη μου μόνο μέ λεφτά καί τίποτ' ἄλλο; Λοιπόν, ἀφοῦ παζαρεύω, γιατί νά μὴν μπορῶ νά πάω μ' αὐτόν πού προσφέρει τά περισσότερα;

— Σοῦ ἔδωσα ὅλα τά χρήματα πού εἶχα, εἶπε μιλώντας στόν ἐνικό ἡ μίς Ο'Σώνεσσυ. Δάκρυα κυλοῦσαν στά κομμένα μάτια της. Ἡ φωνή της ἦταν σκληρή κι' ἔτρεμε. Ἔριξα τόν ἑαυτό μου στά πόδια σου, σοῦ εἶπα ὅτι χωρίς ἐσένα εἶμαι τελείως χαμένη. Τί ἄλλο μπορῶ νά κάνω; Ξαφνικά στάθηκε κοντά του στόν καναπέ καί φώναξε θυμωμένα. Μπορῶ νά σ' ἐξαγοράσω μέ τό κορμί μου;

Τά πρόσωπά τους ἀπεῖχαν μερικές Ἴντσες. Ὁ Σπαίηнт πῆρε τό πρόσωπό της στά χέρια του καί τή φίλησε στό στόμα ἄγρια, μέ οἶκτο.

— Θά τό σκεφτῶ, εἶπε καθῶς ἔγερνε πρός τά πίσω. Τό ὕφος του ἦταν σκληρό καί θυμωμένο.

Ἐκείνη ἀπόμεινε ἀκίνητη.

— ΔιάβOLE, ὅλ' αὐτά εἶναι παράλογα, εἶπε ὁ Σπαίηнт καί σηκώθηκε. Ἐκανε дуό βήματα πρός τό τζάκι, κι' ἀπόμεινε νά κυττᾷ τοὺς φλεγόμενους κορμούς θυμωμένα, τρίζοντας τά δόντια του.

‘Η μίς Ο’ Σώνεσσυ συνέχισε νά μένει ακίνητη. Γύρισε καί τήν αντίκρυσε. Οί δυό κάθετες γραμμές πάνω άπ’ τή μύτη του είχαν γίνει δυό βαθιά ραγίσματα σέ άκατέργαστο δέρμα.

— Δέ δίνω δεκαράκι γιά τήν τιμιότητά σου, είπε προσπαθώντας νά μιλά ήρεμα. Δέν μ’ ενδιαφέρει τό τί είδους κόλπα μαγειρεύεις, ποιά είναι τά μυστικά σου, αλλά πρέπει νά έχω κάτι στά χέρια μου πού νά μου δείχνει ότι ξέρεις τί κάνεις.

— Ξέρω. Σέ παρακαλώ πιστεψέ με ότι ξέρω καί ότι όλα θά πάνε καλά, καί...

— Δείξε μου, είπε ό Σπαίηντ κοφτά. Θέλω νά σέ βοηθήσω. Μέχρι τώρα έκανα ό,τι μπορούσα. Στήν ανάγκη θά προχωρήσω στά τυφλά, αλλά δέν μπορώ νά τό κάνω έχοντάς σου περισσότερη έμπιστοσύνη άπ’ όσο σου έχω τώρα. Πρέπει νά μέ πείσεις ότι ξέρεις τί συμβαίνει, ότι δέν δοκιμάζεις άπλώς τήν τύχη σου μέ ύποθέσεις καί πίστη στό Θεό, έλπίζοντας ότι στό τέλος όλα θά πάνε καλά κατά κάποιο τρόπο.

— Δέν μπορείς νά μ’ έμπιστευθείς λίγο καιρό παραπάνω;

— Τί σημαίνει «λίγο»; Καί τί περιμένεις νά συμβεί;

— Πρέπει νά μιλήσω μέ τόν Τζόελ Κάϊρο, είπε αδιόρατα, δαγκώνοντας τό κάτω χέιλος της.

— Μπορείς νά του μιλήσεις άπόψε, είπε ό Σπαίηντ κυτώντας τό ρολόϊ του. ‘Η παράστασή του θ’ άρχίσει σύντομα. Μπορούμε νά του τηλεφωνήσουμε στό ξενοδοχείο του.

— ‘Αλλά δέν μπορεί νάρθει έδω, είπε κυτώντας τον πανικόβλητη. Δέν μπορώ νά τόν άφήσω νά μάθει πού βρίσκομαι. Φοβάμαι.

— Σπίτι μου τότε, πρότεινε ό Σπαίηντ.

— Νομίζεις ότι θάρθει εκεί; ρώτησε διστακτικά, κάνοντας μιά γκριμάτσα.

‘Ο Σπαίηντ έκανε μιά κίνηση καταφατικά.

— Έντάξει, είπε ένθουσιασμένη, πηδώντας άπό τόν καναπέ μέ μάτια πού έλαμπαν. Πάμε;

Μπήκε στό διπλανό δωμάτιο. ‘Ο Σπαίηντ προχώρησε στό τραπέζι στή γωνία, κι’ άνοιξε σιγανά τό συρτάρι. Μέσα, ήσαν δυό τράπουλες, ένα μπλόκ άποτελεσμάτων γιά μπρίτζ, μιά μπρούτζινη βίδα, ένα κομμάτι κόκκινος σπάγγος, ένα χρυσό μολύβι. Είχε κλείσει τό συρτάρι κι’ άναβε ξ-

να τσιγάρο, όταν εκείνη ξαναγύρισε φορώντας ένα μικρό σκούρο καπέλλο κι' ένα γκρί παλτό από άστρακάν, φέρνοντάς του τό πανωφόρι καί τό καπέλλο του.

Τό ταξί τους πάركαρε πίσω από ένα μαύρο σεντάν, σταματημένο ακριβώς μπροστά από τήν πόρτα του Σπαίηντ. Στό τιμόνι του καθόταν ή "Αίβα "Αρτσερ, μονάχη. 'Ο Σπαίηντ τής έβγαλε τό καπέλλο του, καί μπήκε στην είσοδο μαζί μέ τήν Μπρίτζιτ Ο'Σώνεσσου. Στό διάδρομο, σταμάτησε δίπλα από μιά πολυθρόνα.

— Σέ πειράζει νά μέ περιμένεις μιά στιγμή; Δέν θ' άργήσω, είπε.

— Πολύ καλά, είπε ή μίς Ο'Σώνεσσου. Δέν χρειάζεται νά βιαστείς.

'Ο Σπαίηντ βγήκε καί προχώρησε στό σεντάν. Μόλις άνοιξε τή πόρτα, ή "Αίβα μίλησε βιαστικά.

— Πρέπει νά σου μιλήσω Σάμ. Μπορώ νάρθω μέσα; Τό πρόσωπό της ήταν χλωμό καί πρόδιδε νευρικότητα.

— "Οχι τώρα.

— Ποιά είν' αυτή; ρώτησε άπότομα ή "Αίβα.

— Έχω μόνο ένα λεπτό καιρό, "Αίβα, είπε ό Σπαίηντ ύπομονετικά. Τί συμβαίνει;

— Ποιά είν' αυτή; έπέμεινε κάνοντας ένα νόημα πρós τήν είσοδο.

'Ο Σπαίηντ κύτταξε μακριά της, πρós τό δρόμο. Μπροστά στην είσοδο του γκαράζ στην επόμενη γωνία στεκόταν ό μικρόσωμος νεαρός μέ τό γκρί καπέλλο καί πανωφόρι, άκουμπισμένος τεμπέλικα στόν τοίχο. 'Ο Σπαίηντ μόρφασε καί ξαναγύρισε τό βλέμμα του στό πρόσωπο τής "Αίβα πού τόν κυττούσε επίμονα.

— Τί συμβαίνει; ξαναρώτησε. "Εγινε τίποτα; Δέν θά έπρεπε νά βρίσκεσαι έδω τέτοια ώρα μέσ στή νύχτα.

— 'Αρχίζω νά τό πιστεύω, παραπονέθηκε εκείνη. Μοϋ είπες ότι δέν θάπρεπε νάρχομαι στό γραφείο, καί τώρα δέν θάπρεπε νάρθω έδω. Μήπως δέν θάπρεπε νά έρχομαι από πίσω σου; "Αν έννοεις αυτό, γιατί λέν τό λές; Τώρα;

— "Ακουσε, "Αίβα, δέν έχεις τό δικαίωμα νά φέρεσαι έτσι.

— Τό ξέρω πώς όχι. Φαίνεται ότι όσο σέ άφορα, δέν έχω κανένα δικαίωμα πουθενά. Νόμιζα ότι είχα. Νόμιζα ότι προσποιούμενος ότι μ' αγαπās μου έδινες τό δικαί...

— Αυτή δέν είναι ώρα για νά τό συζητήσουμε, είπε βαριεστημένα ό Σπαίηντ. Για ποιό θέμα ήθελες νά μέ δείς, γλυκειά μου;

— Δέν μπορώ νά σοῦ μιλήσω ἐδῶ Σάμ. Μπορώ νάρθω μέσα;

— Όχι τώρα.

— Γιατί όχι;

‘Ο Σπαίηντ ἔμεινε σιωπηλός.

Ἐκείνη ἔσφιξε τά χεῖλια της σέ μιὰ λεπτή γραμμή, τινάχτηκε ὀρθια πίσω ἀπ’ τό τιμόνι, κι’ ἀναψε τή μηχανή τοῦ σεντάν, κυττώντας θυμωμένη μπροστά της.

Μόλις τό αὐτοκίνητο ἄρχισε νά κινεῖται, ὁ Σπαίηντ εἶπε, «καληνύχτα Ἀῖβα», ἔκλεισε τήν πόρτα κι’ ἔκατσε στή γωνία μέ τό καπέλλο στό χέρι, μέχρι πού ἔξαφανίστηκε. Μετά, ξαναγύρισε στήν εἴσοδο.

Ἡ Μπρίτζιντ Ο’Σώνεσσυ ἀνασηκώθηκε ἀπό τήν πολυθρόνα χαμογελώντας χαρούμενη, κι’ ἀνέβηκαν μαζί στό διαμέρισμά του.

Φάτσο Γκάτμαν

Στήν κρεβατοκάμαρα, πού τώρα είχε μεταβληθεῖ σέ λίβινγκ - ρούμ μόλις μάζεψε τό ἐντοιχισμένο κρεβάτι, ὁ Σπαίηντ πήρε τό καπέλλο καί τό πανωφόρι τῆς Μπρίτζιντ Ο' Σώνεσσου, τήν ἔβαλε νά κάτσει ἄνετα σέ μιά ταπετσαρισμένη κουνιστή πολυθρόνα καί τηλεφώνησε στό ξενοδοχεῖο Μπελβεντέρε. Ὁ Κάϊρο δέν εἶχε ἐπιστρέψει ἀπό τό θέατρο. Ὁ Σπαίηντ ἄφησε τό τηλέφωνό του μέ τήν παραγγελία νά τοῦ τηλεφωνοῦσε μόλις γύριζε.

Ὁ Σπαίηντ ἔκατσε στήν πολυθρόνα δίπλα στό τραπέζι, καί χωρίς καμιά ἄλλη εἰσαγωγή, χωρίς κανένα σχόλιο, ἄρχισε νά διηγεῖται στό κορίτσι κάποιο ἐπεισόδιο πού εἶχε συμβεῖ πρὶν ἀπό χρόνια στά Νοτιοδυτικά. Μιλοῦσε μέ μιά σταθερή, ἤρεμη φωνή, ἄδεια ἀπό ἔμφαση ἢ παύσεις, ἂν καί σέ μερικά σημεία ἐπανελάβε μιά φράση μερικές φορές, λίγο ἀλλαγμένα, σάν νά εἶχε σημασία ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο δένονταν οἱ λεπτομέρειες τῶν ὧσων εἶχαν συμβεῖ.

Στήν ἀρχή, ἡ Μπρίτζιντ Ο' Σώνεσσου ἄκουγε μέ ἓνα μέρος τῆς προσοχῆς της, περισσότερο ἐκπληκτικὴ ἀπ' τό γεγονός τοῦ ὅτι τῆς διηγόταν μιά ἱστορία παρά ἀπ' τό περιεχόμενό της, ἀλλά σιγά - σιγά, καθὼς ἡ ἱστορία ἐκτυλισσόταν, ἄρχισε νά τήν κατακτᾷ ὅλο καί περισσότερο, κι' ἄρχισε ν' ἀκούει ἀκίνητη καί γεμάτη προσοχή.

Κάποιος πού τόν ἔλεγαν Φλίτκرافτ εἶχε ἀφήσει τό γραφεῖο του, ἀγοραπωλησίες ἀκινήτων, στήν Τακόμα, γιά μπρέκφαστ, καί δέν εἶχε γυρίσει ποτέ. Δέν πῆγε στό ραντεβού του γιά γκόλφ ἐκεῖνο τό ἀπόγευμα, ἂν καί ὁ ἴδιος τό εἶχε προτείνει, μισή ὥρα πρὶν βγεῖ ἀπ' τό γραφεῖο του κι' ἐξαφανιστεῖ. Ἡ γυναίκα καί τὰ παιδιά του δέν τόν ξανάδαν ἀπό τότε. Μέ τή γυναίκα του τὰ πῆγαιναν μιά χαρά. Εἶχα δυό ἀγόρια, τριῶν καί πέντε χρονῶν. Εἶχε δικό

του σπίτι σ' ένα προάστειο τῆς Τακόμα, μιά καινούργια Πακάρ καί τίς υπόλοιπες ἀνέσεις τῆς ζωῆς ἐνός ἐπιτυχημένου Ἀμερικάνου.

Ὁ Φλίτκραφτ εἶχε κληρονομήσει ἐβδομήντα χιλιάδες δολλάρια ἀπ' τόν πατέρα του, καί μέ τίς ἐπιτυχίες του στ' ἀκίνητα, εἶχε μιά περιουσία γύρω στίς διακόσιες χιλιάδες δολλάρια τῇ στιγμή πού ἐξαφανίστηκε. Οἱ δουλειές του ἦταν ταχτοποιημένες καί μερικές ἐκκρεμότητες ἔδειχναν ὅτι δέν εἶχε προετοιμάσει τήν ἐξαφάνισή του. Μιά συμφωνία, π.χ. πού θά τοῦ ἔφερνε ἕνα σημαντικό κέρδος ἐπρόκειτο νά κλειστεῖ τήν ἐπομένη τῆς ἐξαφάνισής του. Δέν ὑπῆρχε τίποτα πού νά δείχνει ὅτι εἶχε παραπάνω ἀπό πενήντα ἢ ἐξήντα δολλάρια πάνω του ὅταν ἔφυγε. Ὅλες του οἱ κινήσεις γιά μήνες πρίν ἦταν τελείως γνωστές, ἔτσι πού νά ἀποκλείσει κανεῖς κρυφά βίτσια, ἢ ἀκόμα καί μιά ἄλλη γυναίκα στή ζωή του, ἂν καί τά δυό φαινόνταν μᾶλλον ἀπίθανα.

— Ἐξαφανίστηκε στὸν ἀέρα, εἶπε ὁ Σπαίηντ, σάν τῇ γροθιά μόλις ἀνοίξεις τὰ δάχτυλά σου.

Σ' αὐτό τό σημεῖο, τό τηλέφωνο χτύπησε.

— Ἐμπρός, εἶπε ὁ Σπαίηντ σηκώνοντάς το. Κάϊρο; Ἐδῶ Σάμ Σπαίηντ. Μπορεῖς νάρθεις στό σπίτι μου — στήν Πόστ Στρήτ — τώρα; Ναί... νομίζω πῶς εἶναι. Ἡ μίς Ο' Σῶνεσσυ βρίσκεται ἐδῶ, εἶπε μιλώντας γρήγορα, ἀφοῦ ἔριξε μιά ματιά στό κορίτσι. Θέλει νά σέ δεῖ.

Ἡ Μπρίντζιντ Ο' Σῶνεσσυ μετακινήθηκε στή καρέκλα της ἀλλά ἔμεινε ἀμίλητη.

Ὁ Σπαίηντ ἀκούμπησε τό ἀκουστικό στή θέση του καί συνέχισε νά μιλά.

— Θά βρίσκεται ἐδῶ σέ λίγο. Λοιπόν, αὐτά συνέβηκαν τό 1922. Τό 1927 βρισκόμουν σέ μιά ἀπό τίς μεγάλες ἐταιρεῖες ἀναζητήσεων στό Σκάτζ. Ἡ μίσες Φλίτκραφτ ἦρθε, καί μᾶς εἶπε ὅτι κάποιος εἶχε δεῖ κάποιον στό Σποκαίην πού ἔμοιαζε μέ τόν ἄντρα της. Πῆγα. Φυσικά, ἦταν ὁ Φλίτκραφτ. Ζοῦσε γιά κάνα δυό χρόνια στό Σποκαίην σάν Τσάρλς, τ' ὄνομά του, Πήρς. Εἶχε μιά δουλειά μ' αὐτοκίνητα πού τοῦ ἄφηνε εἴκοσι μέ εἰκοσιπέντε χιλιάρικα τό χρόνο, μιά σύζυγο, ἕνα μωρό, δικό του σπίτι σ' ένα προάστειο στό Σποκαίην καί συνήθως ἔπαιζε γκόλφ μετὰ τίς τέσσερις, ὅταν ὁ καιρός τό ἐπέτρεπε.

Ὁ Σπαίηντ δέν εἶχε σαφεῖς ὁδηγίες γιά τό τί νά κάνει μόλις ἔβρισκε τόν Φλίτκραφτ. Μίλησαν μαζί στό δωμάτιο

του Σπαίηντ στο Ντάβενπορτ. 'Ο Φλίτκραφτ δέν αισθανόταν καθόλου ένοχος. Είχε αφήσει τήν πρώτη του οικογένεια καλά άποκατεστημένη και αυτό πού είχε κάνει του φαινόταν άπόλυτα λογικό. Τό μόνο πού τόν άπασχολούσε ήταν τό άν μπορούσε νά κάνει τόν Σπαίηντ νά καταλάβει αυτή τή λογική. Δέν είχε πεί τίποτα σέ κανέναν προηγούμενος, κι' έτσι δέν είχε άναγκαστεί ποτέ νά εξηγήσει τό πόσο λογικό του φαινόταν. Προσπαθούσε τώρα.

— Προσωπικά, κατάλαβα τήν άποψη του, είπε ό Σπαίηντ στην Μπρίτζιντ Ο' Σώνεσσου, αλλά δέν συνέβη τό ίδιο και μέ τήν μίσεσ Φλίτκραφτ. 'Εν πάσει περιπτώσει, όλα τελειώσαν καλά. Δέν ήθελε τό σκάνδαλο, και μετά άπό ότι της έκανε, τουλάχιστον έτσι τδβλεπε εκείνη, δέν τόν ήθελε πίσω. "Ετσι, πήραν διαζύγιο χωρίς φασαρία, και όλα ήσαν στο τέλος ήσυχια κι' ώραία.

Και νά τί του είχε συμβεί. Πηγαίνοντας εκείνη τή μέρα για φαί, πέρασε μπροστά άπό μιά οίκοδομή. Χτιζόταν εκείνο τό καιρό, και ήταν μόνο ό σκελετός. Κάποιο μαδέρι, ή κάτι τέτοιο έπεσε άπό όχτώ ή δέκα πατώματα, και χτύπησε τό πεζοδρόμιο δίπλα του. Πέρασε ξυστά δίπλα του χωρίς νά τόν άγγίξει, άν κι' ένα θραύσμα άπό τό σπασμένο πεζοδρόμιο του έγδαρε τό μάγουλο. "Ισια πού τόν άκούμπησε αλλά όταν τόν είδα, είχε άκόμα τήν ούλή. Φυσικά, τρομοκρατήθηκε, αλλά ένιωσε πιό πολύ έκπληκτος παρά φοβισμένος. "Ενιωσε σάν κάποιος νά του ξεγύμνωσε τή ζωή και νά του άποκάλυψε περί τίνος πραγματικά έπρόκειτο.

'Ο Φλίτκραφτ πάντα του ύπήρξε καλός πολίτης, σύζυγος και πατέρας, όχι άπό κάποια έξωτερική πίστη, αλλά άπλως γιατί ήταν ένας άνθρωπος πού βρισκόταν σ' άπόλυτη άρμονία μέ τό περιβάλλον του. Είχε μεγαλώσει μ' αυτόν τόν τρόπο. Οί άνθρωποι πού γνώριζα ήσαν σάν κι' αυτόν. 'Η ζωή πού ήξερε ήταν μιά ύπόθεση καθαρή, τακτική, λογική και υπεύθυνη. Τώρα, ένα δοκάρι πού έπεφτε, του έδειξε ότι βασικά, ή ζωή δέν ήταν τίποτ' άπ' όλ' αυτά. Αυτός, ό καλός πολίτης - σύζυγος - πατέρας μπορούσε νά σταματήσει νά υπάρχει, μεταξύ γραφείου και ρεστωράν, έξ' αίτίας ενός δοκαριού πού έπεφτε. Κατάλαβε τότε ότι οί άνθρωποι πεθαίνουν τυχαία, έτσι, και ζούσαν έφ' όσον ή τυφή τύχη τό επέτρεπε.

Κατ' άρχήν δέν ήταν ή άδικία του πράγματος πού τόν ένοχλούσε. Τή δέχτηκε μετά άπό τό πρώτο σόκ. Αυτό πού

τόν ταρακούνησε ήταν ότι μέ τό νά βάλει τή ζωή του σέ πλήρη τάξη είχε κάνει τό λάθος, κι' ὄχι ἂν ἔκανε τό ἀντίθετο. Εἶπε ὅτι ἀφοῦ προσπέρασε τό πεσμένο μαδέρι ἔξι μέτρα, ἀπό κεῖ καί πέρα δέν θά ἔβρισκε ἡσυχία μέχρι νά προσαρμόσει τή ζωή του σ' αὐτήν τήν καινούργια ἄποψη τῆς ζωῆς πού τοῦ εἶχε ἀποκαλυφθεῖ. Μέχρι πού νά τελειώσει τό μπρέκφαστ του, εἶχε ἀνακαλύψει τόν τρόπο. Ἡ ζωή του μπορεῖ νά τέλεινε τυχαῖα ἀπό ἓνα ξεκάρφωτο μαδέρι, ἔτσι λοιπόν κι' αὐτός θά τήν ἄλλαζε τυχαῖα φεύγοντας μακριά. Ἀγαποῦσε τήν οἰκογένειά του, εἶπε, καί τήν ἄφηνε χωρίς οἰκονομικά προβλήματα, καί ἡ ἀγάπη του ἦταν τέτοιου εἴδους πού δέν θά ἔκανε τό χωρισμό ἀβάσταχτο.

— Πῆγε στό Σκάτζ ἐκεῖνο τό ἀπόγευμα, εἶπε ὁ Σπαίηντ, καί ἀπό κεῖ στό Σάν Φραντσίσκο μέ καράβι. Γιά κάνα δυό χρόνια στριφογύριζε ἀπό δῶ κι' ἀπό κεῖ, καί μετὰ βρέθηκε στά Νοτιοδυτικά, κι' ἐγκαταστάθηκε στό Σποκαίην ὅπου καί παντρεύτηκε. Ἡ δεύτερη γυναῖκα του δέν ἔμοιαζε μέ τήν πρώτη, ἀλλά ταίριαζαν σέ περισσότερα σημεῖα παρά ἂπ' αὐτά πού διαφωνοῦσαν. Ξέρεις, ὁ τύπος τῶν γυναικῶν πού δέν κλέβουν στό γκόλφ ἢ στό μπρίτζ, καί τοὺς ἀρέσουν οἱ συνταγές γιά καινούργιες σαλάτες. Δέν ἔμοιαζε νά μετανιώνει καθόλου γιά τό ὅτι εἶχε κάνει. Τοῦ φαινόταν ἀπόλυτα λογικό. Δέν νομίζω νά ἀντελήφθη ποτέ ὅτι φυσικά εἶχε ξαναπέσει στό ἴδιο κανάλι ἀπό τό ὁποῖο εἶχε ξεφύγει στήν Τακόμα. Ἀλλά νά τό κομμάτι αὐτῆς τῆς ἱστορίας πού πάντα μ' ἄρεσε περισσότερο. Προσάρμοσε τή ζωή του σέ δοκάρια πού ἔπεφταν ἀπό οἰκοδομές, καί τότε σταμάτησαν νά πέφτουν, καί προσάρμοσε πάλι τή ζωή του σέ δοκάρια πού δέν ἔπεφταν ἀπό οἰκοδομές.

— Ἀπίθανα μαγευτικός, εἶπε ἡ Μπρίτζιντ Ο' Σῶνεσσον. Ἄφησε τή καρέκλα της κι' ἤρθε νά σταθεῖ ὀρθία κοντά του. Δέν χρειάζεται νά σοῦ πῶ, συνέχισε, σέ πόσο μειονεκτική θέση θά βρίσκομαι μ' αὐτόν ἐδωπέρα.

— Ὅχι, συμφώνησε ὁ Σπαίηντ μόλις τραβώντας τά χεῖλια του πρὸς τά πίσω, δέν χρειάζεται νά μοῦ τό πείς.

— Καί ξέρεις ὅτι δέν θά ἔβαζα ποτέ τόν ἑαυτό μου σ' αὐτή τή θέση, ἂν δέν σ' ἐμπιστευόμουν ἀπόλυτα. Τά δάχτυλά της ἔστριβαν ἓνα κουμπί ἂπ' τό παλτό του.

— Πάλι τά ἴδια! εἶπε ὁ Σπαίηντ μέ προσποιητὴ ἐγκατάλειψη.

— Ἀλλά ξέρεις ὅτι εἶναι ἔτσι, ἐπέμεινε ἐκεῖνη.

— “Οχι, δέν τό ξέρω. Χάϊδεψε τό χέρι της πού τοῦ ἔστριβε τό κουμπί. Ἐπειδή ρώτησα τό γιατί θά ἔπρεπε νά σ’ ἐμπιστευτῶ, αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού μᾶς ἔφερε ἐδῶ. Μήν μπλέκουμε τά πράγματα. Καί ἐν πάσει περιπτώσει, δέν χρειάζεται νά μ’ ἐμπιστεύεσαι ὅσο δέν μπορείς νά μέ πείσεις νά σ’ ἐμπιστευτῶ ἐγώ.

Ἡ μίς Ο’ Σῶνεσσυ μελέτησε τήν ἔκφρασή του. Τά ρουθούνια της ἔτρεμαν. Ὁ Σπαίηнт γέλασε καί τῆς χάϊδεψε ξανά τό χέρι.

— Μήν σ’ ἀπασχολεῖ αὐτό τώρα. Ὁ Κάϊρο θά βρίσκεται ἐδῶ σ’ ἓνα λεπτό. Τέλειωσε τή δουλειά σου μαζί του, καί μετά θά δοῦμε πού βρισκόμαστε.

— Καί θά μ’ ἀφήσεις νά τό χειριστῶ... ὅπως θέλω;

— Φυσικά.

— Ὁ Θεός σ’ ἔχει στείλει, εἶπε γυρίζοντας τήν παλάμη της κι’ ἀκουμπώντας τά δάχτυλά της στά δικά του.

— Μήν τό παρακάνεις, εἶπε ὁ Σπαίηнт.

Τόν κύτταξε ἀποδοκιμαστικά, ἀλλά χαμογελώντας καί ξαναγύρισε στήν καπιτοναρισμένη πολυθρόνα της.

Ὁ Τζόελ Κάϊρο ἦταν ξαναμμένος. Τά μαῦρα μάτια του εἶχαν γεμίσει ἀπό τίς διεσταλμένες κόρες του καί ἡ ψιλή, τσιριχτή φωνή του ἄρχισε νά ἐκτοξεύει τίς λέξεις πρὶν καλά - καλά τοῦ ἀνοίξει τήν πόρτα ὁ Σπαίηнт.

— Αὐτός ὁ νεαρός εἶναι ἔξω καί παρακολουθεῖ τό σπίτι, κύριε Σπαίηнт, αὐτός πού μοῦ δείξατε, αὐτός πού μέ εἶδε, μπροστά στό θέατρο. Τί νά ὑποθέσω ἀπ’ ὅλ’ αὐτά κύριε Σπαίηнт; Ἦρθα ἐδῶ μέ καλή πίστη, χωρίς πρόθεση γιά κόλπα ἢ ἀπάτες.

— Καί σοῦ ζήτησα νά ἔρθεις, πάλι μέ καλή πίστη. Ὁ Σπαίηнт σκυθρώπιασε σκεπτικός. Ἀλλά θά ἔπρεπε νά ὑποθέσω ὅτι θά ἐμφανιζόταν. Σέ εἶδε νά μπαίνεις;

— Φυσικά, θά μπορούσα νά συνεχίσω περπατώντας, ἀλλά θά ἦταν ἄχρηστος, γιατί οὕτως ἢ ἄλλως μᾶς ἔχει δεῖ μαζί.

— Ποιός νεαρός; Τί συμβαίνει; εἶπε ἡ Μπρίτζιντ Ο’ Σῶνεσσυ, στό διάδρομο, πίσω ἀπ’ τόν Σπαίηнт.

— Δέν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Κάϊρο βγάζοντας τό μαῦρο καπέλλο του, κάνοντας μιά ὑπόκλιση ἄκαμπτος καί μιλώντας μ’ ἐπίσημο ὕφος. Ρωτήστε τόν κύριο Σπαίηнт. Δέν ξέρω τίποτα παρά μόνον μέσω ἐκείνου.

—“Ενας νεαρός πού μέ παρακολουθεῖ σ’ ὅλη τήν πόλη ὄλο τό ἀπόγευμα, εἶπε ἀδιάφορα ὁ Σπαίηντ πάνω ἀπ’ τόν ὧμο του. “Ελα μέσα Κάϊρο. Δέν ὑπάρχει λόγος νά κουβεντιάζουμε ἐδῶ καί νά μᾶς ἀκοῦει ὄλο τό κτίριο.

— Σ’ ἀκολούθησε μέχρι τό ξενοδοχεῖο μου; ρώτησε ἡ μίς Ο’ Σώνεσσυ ἀρπάζοντάς τον ἀπ’ τό μπράτσο.

—“Ὁχι. Τόν ξεφορτώθηκα πρὶν ἔρθω. Ὑποθέτω ὅτι ξαναγύρισε ἐδῶ γιὰ νά μέ βρεῖ πάλι.

Ὁ Κάϊρο, κρατώντας τό καπέλλο του πάνω στή κοιλιά του μέ τά δυό χέρια, προχώρησε στό διάδρομο. Ὁ Σπαίηντ ἐκλείσε τήν πόρτα πίσω τους καί μπῆκαν στό λίβινγκ - ρούμ. Ἐκεῖ, ὁ Κάϊρο ὑποκλίθηκε ἄλλη μιά φορά, ἐπίσημα πάνω ἀπό τό καπέλλο του.

— Εἶμαι εὐτυχής πού σᾶς ξανασυναντῶ, μίς Ο’ Σώνεσσυ.

—“Ἡμουν σίγουρη γι’ αὐτό Τζό, εἶπε καί τοῦ ἄπλωσε τό χέρι της.

Ὁ Κάϊρο ἔκανε μιά τρίτη ὑπόκλιση πιάνοντας τό χέρι της, καί τό ἄφησε ἀμέσως.

Ἐκείνη ἔκατσε στήν καπιτοναρισμένη πολυθρόνα, ὅπως καί πρὶν. Ὁ Κάϊρο ἔκατσε στήν καρέκλα δίπλα στό τραπέζι. Ὁ Σπαίηντ, ἀφοῦ κρέμασε τό παλτό καί τό πανωφόρι τοῦ Κάϊρο στή ντουλάπα, ἔκατσε στήν ἄκρη τοῦ καναπέ, μπροστά στό παράθυρο, κι’ ἄρχισε νά στρίβει ἕνα τσιγάρο.

— Ὁ Σάμ μοῦ εἶπε γιὰ τήν προσφορά σου γιὰ τό γεράκι, εἶπε ἡ Μπρίτζιντ Ο’ Σώνεσσυ στὸν Κάϊρο. Πόσο σύντομα μπορεῖς νά ἔχεις τά λεφτά ἔτοιμα;

— Εἶναι ἔτοιμα, ἀπάντησε ὁ Κάϊρο χαμογελώντας, καί παίζοντας τά φρύδια του. Συνέχισε νά χαμογελᾷ κι’ ἔριξε τό βλέμμα του στὸν Σπαίηντ.

Ὁ Σπαίηντ ἄναβε τό τσιγάρο του μέ ἀνέκφραστο πρόσωπο.

— Μετρητά; ρώτησε τό κορίτσι.

—“Ὡ, ναι, εἶπε ὁ Κάϊρο.

— Εἶσαι ἔτοιμος νά μᾶς δώσεις πέντε χιλιάδες τώρα, εἶπε ἡ μίς Ο’ Σώνεσσυ περνώντας τή γλώσσα της στά χεῖλια της, ἂν σοῦ δώσουμε τό γεράκι;

— Συγνώμη, ἀπάντησε ὁ Κάϊρο σηκώνοντας τό χέρι του. Δέν ἐκφράστηκα καλά. Δέν θέλω νά πῶ ὅτι ἔχω στίς τσέπες μου ἔτοιμα τά λεφτά, καί σέ οποιαδήποτε ὥρα κατά τήν ὁποία εἶναι ἀνοιχτές οἱ Τράπεζες.

— “Ω, είπε τό κορίτσι.

— Αυτό είναι πιθανῶς σωστό, είπε ὁ Σπαίηντ φουσώντας τόν καπνό πάνω στό γιλέκο του. Εἶχε πάνω του μερικά κατοστάρικά ὅταν τόν ἔψαξα τό ἀπόγευμα.

Χαμογέλασε μόλις εἶδε τά μάτια της ν’ ἀνοίγουν.

“Ο Λεβαντίνοσ ἔσκυψε μπροστά στήν καρέκλα του. Προσπάθησε νά κρύψει τήν ἀνυπομονησία ἀπ’ τό βλέμμα του καί τή φωνή του.

— Μπορῶ θαυμάσια νά σᾶς παραδώσω τά χρήματα, στίς, ἄς ποῦμε, δέκα καί μισή τό πρωί. Τί λέτε γι’ αὐτό;

“Ἡ Μπρίτζιντ Ο’ Σώνεσσου τοῦ χαμογέλασε γλυκά.

— Μά, δέν ἔχω τό γεράκι, εἶπε.

Τό πρόσωπο τοῦ Κάιρο κοκκίνησε ἐνοχλημένο. “Εβαλε τ’ ἄσχημα χέρια του στά μπράτσα τῆς πολυθρόνας, κρατώντας τό μικροκαμωμένο σῶμα του ἀκίνητο καί τεντωμένο ἀνάμεσά τους. Τά μαῦρα μάτια του ἔδειχναν ὀργή. Δέν εἶπε τίποτα.

— Θά τό ἔχω σέ καμιά βδομάδα, εἶπε τό κορίτσι γλυκά, κάνοντάς του μιά γκριμάτσα ἀθωότηας.

— Ποῦ βρίσκεται; μίλησε ὁ Κάιρο μέ εὐγενικά παγωμένο μίσος.

— “Εκεῖ πού τό ἔκρυψε ὁ Φλόυντ.

— “Ο Φλόυντ; “Ο Φλόυντ Θέρσμπυ;

“Ενευσε καταφατικά.

— Καί ξέρεις ποῦ βρίσκεται; ρώτησε.

— Νομίζω ναί.

— Τότε γιατί νά περιμένουμε μιά βδομάδα;

— “Ισως ὄχι καί μιά βδομάδα. Γιά ποιόν τό ἀγοράζεις, Τζό;

— Εἶπα στόν κύριο Σπαίηντ. Γιά τόν ἰδιοκτήτη του.

— “Ωστε ξαναγύρισες σ’ αὐτόν; ρώτησε τό κορίτσι μέ ἐκπληκτο ὕφος.

— Φυσικά.

— Θά ἤθελα νά τό δῶ αὐτό, σχολίασε τό κορίτσι γελώντας σιγά.

— Αὐτή ἦταν ἡ λογική κατάληξη εἶπε ὁ Κάιρο ἀνασηκώνοντας τούς ὤμους του. “Ετριψε τά χέρια του καί τά μάτια του μισόκλεισαν. Γιατί, ἂν μοῦ ἐπιτρέπεται ἡ ἐρώτηση, εἰστε πρόθυμη νά μοῦ τό πουλήσετε;

— Φοβᾶμαι, ἀπάντησε ἐκείνη ἀπλά, μετά ἀπ’ ὅτι συνέβη στόν Φλόυντ. Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού δέν τό ἔχω μαζί του τώρα. Φοβᾶμαι καί νά τό ἀγγίξω, ἐκτός ἂν

πρόκειται νά τό δώσω σέ κάποιον ἄλλο, τήν ἴδια στιγμή.

‘Ο Σπαίηντ, ἀκουμπισμένος στόν ἓνα του ἀγκώνα πάνω στόν καναπέ, τούς ἄκουγε ἀδιάφορα. Δέν ὑπῆρχε κανένα δείγμα περιέργειας ἢ προσοχῆς οὔτε στό ἄνετο χαλάρωμα τοῦ κορμιοῦ του, οὔτε στήν ἀδιάφορη ἀκίνησία τοῦ προσώπου του.

— Τί ἀκριβῶς, ρώτησε ὁ Κάϊρο μέ χαμηλή φωνή, συνέβη στόν Φλόϋντ;

‘Η ἄκρη ἀπό τό δάχτυλο τῆς Μπρίτζιτ Ὁ’Σώνεσσου διέγραψε ἓνα Γ στόν ἀέρα.

— Καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Κάϊρο, μέ μιά ἀδιόρατη ἀμφιβολία στόν τόνο του. Βρίσκεται ἐδῶ;

— Δέν ξέρω, εἶπε ἐκείνη ἀνυπόμονα. Τί σημασία ἔχει;

— Μπορεῖ νά ἔχει τεράστια σημασία, εἶπε ὁ Κάϊρο μέ ἐνισχυμένη ἀμφιβολία. Μετατόπισε τά χέρια του στήν πολυθρόνα, ἔτσι πού τό δάχτυλό του νά δείχνει κρυφά τόν Σπαίηντ.

Τό κορίτσι κύτταξε πρός τήν κατεύθυνση τοῦ ντέτεκτιβ.

— Αὐτό μπορεῖ νά περιλαμβάνει καί μένα, εἶπε, ἥ καί σένα.

— ‘Ακριβῶς. Μήπως θάπρεπε νά προσθέσουμε καί τό νεαρό πού περιμένει ἔξω;

— Ναί, συμφώνησε ἐκείνη γελώντας. ‘Εκτός ἀν εἶναι ἡ συντροφιά σου ἀπό τήν Κωσταντινούπολη.

‘Ένα κύμα αἵματος παραμόρφωσε τό πρόσωπο τοῦ Κάϊρο. ‘Η φωνή του ἀκούστηκε σάν στριγγλιά.

— Τότε πού δέν μπόρεσες νά καταφέρεις τίποτα;

‘Η Μπρίτζιτ Ὁ’Σώνεσσου πετάχτηκε ἀπ’ τήν καρέκλα της. Δάγκωσε τά χεῖλια της ἐξαγριωμένη. Τά μάτια της ἤταν ὀρθάνοιχτα πάνω στό γεμάτο ἔνταση χλωμό πρόσωπό της. Προχώρησε дуό γρήγορα βήματα πρός τόν Κάϊρο. Τό χέρι της τινάχτηκε ἀπότομα, τόν χτύπησε στό μάγουλο καί τραβήχτηκε ἀφήνοντας τό κόκκινο σημάδι του.

‘Ο Κάϊρο μούγκρισε καί τήν χαστούκισε μέ τή σειρά του, κάνοντας την νά τρεκλίσει καί νά βγεῖ ἀπ’ τά χεῖλια της μιά πνιγμένη κραυγή.

Μέχρι νά συμβοῦν ὅλ’ αὐτά, ὁ Σπαίηντ, μέ πέτρινο πρόσωπο, εἶχε τιναχτεῖ ἀπ’ τόν καναπέ καί βρισκόταν δίπλα τους. ‘Επιασε τόν Κάϊρο ἀπ’ τό λαιμό καί τόν τράνταξε. ‘Εκεῖνος μούγκρισε πνιγμένα κι’ ἔβαλε τό χέρι στήν τσέπη τοῦ παλτοῦ του. ‘Ο Σπαίηντ ἄρπαξε τόν καρπό

τοῦ Λεβαντίνου, τόν ἔστριψε ἕως οὗ τὰ παχουλὰ ἀδέξια δάχτυλα ἀνοιξαν κι' ἄφησαν τό μαῦρο πιστόλι νά πέσει στό χαλί.

Ἡ Μπρίτζιντ Ο' Σώνεσσου τό ἄρπαξε ἀμέσως.

Ὁ Κάιρο, μέ τὰ δάχτυλα τοῦ Σπαίηντ στό λαιμό του μίλησε πνιχτά.

— Εἶναι ἡ δεύτερη φορά πού ἀπλώνεις τὰ χέρια σου ἐπάνω μου. Τά μάτια του, κατακόκκινα ἀπ' τό σφίξιμο, ἦσαν παγωμένα κι' ἀπειλητικά.

— Ναί, μουγκρίσε ὁ Σπαίηντ. Καί τώρα πού θά σέ περιποιηθῶ θά σ' ἄρῃσει περισσότερο. Ἄφησε τόν καρπό τοῦ Κάιρο καί μέ τό χέρι του ὀρθάνοιχτο τόν χτύπησε τρεῖς φορές στό πρόσωπο, ἄγρια.

Ὁ Κάιρο προσπάθησε νά τόν φτύσει στό πρόσωπο, ἀλλά τό στόμα του ἦταν τόσο ξερό, πού ἔμοιαζε νά κάνει μιά παράξενη γκριμάτσα. Ὁ Σπαίηντ τόν χτύπησε, σκίζοντάς του τό κάτω χεῖλος.

Τό κουδούνι τῆς πόρτας χτύπησε.

Τά μάτια τοῦ Κάιρο τινάχτηκαν καί καρφώθηκαν στό διάδρομο. Τό βλέμμα του ἔγινε ἥρεμο ἀλλά γεμάτο φόβο. Τό κορίτσι πῆρε μιά βαθειά ἀναπνοή καί στράφηκε πρὸς τὴν πόρτα τρομαγμένη. Ὁ Σπαίηντ κύτταξε γιά μιά στιγμή σκυθρωπά τό αἷμα πού ἔτρεχε ἀπὸ τό στόμα τοῦ Κάιρο, κι' ἔκανε ἓνα βῆμα πίσω, ἀφήνοντας τό λαιμό τοῦ Λεβαντίνου.

— Ποιοί εἶναι; Ψιθύρισε τό κορίτσι, πλησιάζοντας τόν Σπαίηντ. Τά μάτια τοῦ Κάιρο τοῦ ἔκαναν τὴν ἴδια ἐρώτηση.

— Δὲν ἔχω ἰδέα, εἶπε ἐνοχλημένος ὁ Σπαίηντ.

Τό κουδούνι χτύπησε ξανά, ἐπίμονα.

— Λοιπόν, καθήστε ἡσυχοί, εἶπε ὁ Σπαίηντ καί βγῆκε ἀπ' τό δωμάτιο, κλείνοντας τὴν πόρτα πίσω του.

Ἄναψε τό φῶς στό διάδρομο κι' ἀνοίξε τὴν πόρτα. Ὁ ἀστυνόμος Ντάντν κι' ὁ Τόμ Πόλχαους βρισκόνταν στό κεφαλόσκαλο.

— Γειά σου Σάμ, εἶπε ὁ Τόμ. Σκεφτήκαμε ὅτι ἀκόμα δὲν θά εἶχες πάει γιά ὕπνο.

Ὁ Ντάντν ἔκανε κάποιο νεῦμα, ἀμίλητος.

— Γειά σας, εἶπε εὐχάριστα ὁ Σπαίηντ. Παιδιά, διαλέγετε λοιπόν τίς ὁμορφότερες ὥρες γιά νά κάνετε ἐπισκέψεις. Τί τρέχει αὐτὴ τῇ φορά;

— Θέλουμε νά σοῦ μιλήσουμε, Σπαίηντ, εἶπε ὁ Ντάντν.

— Καί λοιπόν; ἀπάντησε ὁ Σπαίηντ μπροστά στήν

πόρτα, μπλοκάροντάς την μέ τό σῶμα του. Σᾶς ἀκούω.

— Δέν ὑπάρχει λόγος νά τά λέμε ἐδῶ ἔξω, ἔτσι δέν εἶναι; ρώτησε ὁ Πόλχαους κάνοντας ἕνα βῆμα μπροστά.

— Δέν μπορείτε νά μπεῖτε μέσα, εἶπε ἀπολογητικά ὁ Σπαίηντ, πάντα φράζοντας τήν πόρτα.

— Τί διάβολο τρέχει Σάμ; Τό παχύ πρόσωπο τοῦ Τόμ, στό ἴδιο ἐπίπεδο μέ τοῦ Σπαίηντ, πῆρε μιᾶ ἐκφραση φιλικῆς ἀποδοκίμασίας, ἄν καί μιᾶ μικρή πονηρή λάμψη ἔπαιζε στά μάτια του.

Ἔβαλε τό φαρδύ χέρι του στό στήθος τοῦ Σπαίηντ, χωρίς ὅμως νά τόν σπρώξει.

— Θά παίξουμε τό ποιός εἶναι πιό δυνατός Τόμ; ρώτησε ὁ Σπαίηντ ἀκουμπώντας στό φαρδύ χέρι καί γελώντας σάν λύκος.

— ὦ, γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μούγκρισε ὁ Τόμ, καί τράβηξε τό χέρι του.

— Ἄσε μας νά περάσουμε, μίλησε ὁ Ντάντνυ μέσ' ἀπ' τά σφιγμένα δόντια του.

— Δέν θά πᾶτε πουθενά, ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ, καθώς τό στόμα του ἔπαιζε νευρικά. Τί πρόκειται νά κάνετε; Θά μπῆτε βίαια; Θά τό κουβεντιάσουμε ἐδῶ; Ἡ θά πᾶτε στό διάολο;

Ὁ Τόμ βόγγηξε.

Ὁ Ντάντνυ συνέχισε νά μιᾷ μέσ' ἀπ' τά δόντια του.

— Δέν θά σοῦ κάνει κακό νά τάχεις καλά μαζί μας Σπαίηντ. Μέ τόνα καί μέ τᾷλλο, ἔχεις ξεφύγει μέχρι τώρα, ἀλλά αὐτό δέν θά κρατήσῃ αἰώνια.

— Μόλις μπορέσεις, σταμάτα με, εἶπε ἀγέρωχα ὁ Σπαίηντ.

— Αὐτό θά κάνω. Ὁ Ντάντνυ ἔβαλε τά χέρια πίσω καί τέντωσε τό πρόσωπό του στόν Σπαίηντ. Τά κουτσομπολιά ἐδῶ γύρω λένε ὅτι ἐσύ καί ἡ γυναῖκα τοῦ Ἄρτσερ, τοῦ τά φοράγατε.

— Αὐτό μᾶλλον τό κατέβασες ἀπ' τό κεφάλι σου, εἶπε ὁ Σπαίηντ γελώντας.

— Τότε δέν τρέχει τίποτα;

— Τίποτα.

— Τά κουτσομπολιά λένε, συνέχισε ὁ Ντάντνυ, ὅτι προσπάθησε νά πάρει διαζύγιο ἔτσι πού νά πάρει ἐσένα, ἀλλά ἐκεῖνος δέν τῆς τῶδινε. Ἐχεις νά πεῖς τίποτε σ' αὐτό;

— Ὁχι.

— 'Ακόμα λένε, επέμεινε ὁ Ντάντυ, ὅτι γι' αὐτό τόν καθάρισαν.

— Μὴν εἶσαι κόπανος, εἶπε ὁ Σπαίηντ διασκεδάζοντας. Δέν θά ἔπρεπε νά προσπαθεῖς νά μοῦ φορτώσεις περισσότερους ἀπὸ ἓνα φόνους τῇ φορά. 'Ἡ πρώτη σου ιδέα ὅτι σκότωσα τόν Θέρσμπυ γιατί καθάρισε τόν Μάϊλς ἀποδεικνύεται μπούρδα, ἂν ἔχω σκοτώσει τόν Μάϊλς.

— Δέν εἶπα ὅτι σκότωσες κανένα, ἀπάντησε ὁ Ντάντυ. 'Εσύ ὅλο τό λές καί τό ξαναλές. 'Αλλά ἄς εἶναι κι' ἔτσι. Μποροῦσες νά τοὺς ἔχεις ξεπαστρέψει καί τοὺς δύο. 'Υπάρχει τρόπος νά συνδεθοῦν.

— Μμμ. Θά μποροῦσα νά ἔχω καθάρισει τόν Μάϊλς, γιὰ νά τοῦ πάρω τὴ γυναῖκα καί μετὰ, τόν Θέρσμπυ, ἔτσι ὥστε νά τοῦ φορτώσω τό φόνου τοῦ Μάϊλς. 'Υπέροχο σύστημα, ἢ τουλάχιστον θά τό τελειοποιήσω, μόλις βρῶ καί καθάρισω κάποιον ἄλλο, ἔτσι πού νά τοῦ φορτώσω τό φόνου τοῦ Θέρσμπυ. Θά μέ κυνηγᾷς γιὰ ὅλους τοὺς φόνους στοῦ Σάν Φραντσίσκο ἀπὸ δῶ καί μπρός;

— "Ω, σταμάτα τὴν κωμωδία Σάμ, ἐπενέβη ὁ Τόμ. Ξέρεις πολὺ καλά ὅτι δέν μᾶς ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἱστορία, ὅσο καί σένα, ἀλλά πρέπει νά κάνουμε τὴ δουλειά μας.

— 'Ελπίζω νάχετε τίποτα καλύτερο νά κάνετε, ἀπὸ τό νά μπαίνετε ἐδῶ μέσα κάθε ξημέρωμα καί νά μέ παραγεμίζετε μ' ἓνα σωρὸ ἡλίθιες ἐρωτήσεις.

— Καί νά παίρνουμε ἀναθεματισμένα ψεύτικες ἀπαντήσεις, εἶπε ὁ Ντάντυ ἐπίτηδες.

— 'Ἡρέμησε, τόν προειδοποίησε ὁ Σπαίηντ.

'Ο Ντάντυ τόν κύτταξε πάνω - κάτω καί στύλωσε τό βλέμμα του ἐπάνω του.

— "Αν μοῦ λές ὅτι δέν ἔτρεχε τίποτα ἀνάμεσα σέ σένα καί τὴ γυναῖκα τοῦ "Αρτσερ, εἶπε, εἶσαι ψεύτης καί στοῦ λέω ἐγώ.

'Ο Τόμ τοὺς κύτταξε ἐκπληκτος.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ σπουδαία πληροφορία πού σ' ἔφερε ἐδῶ τέτοια ὥρα; ρώτησε ὁ Σπαίηντ σαλιώνοντας τὰ χεῖλη του.

— Μία ἀπὸ διάφορες ἄλλες.

— Καί ποιές εἰν' αὐτές;

— "Ασε μας νά μποῦμε, εἶπε ὁ Ντάντυ, τραβώντας πρὸς τὰ κάτω τίς γωνίες τοῦ στόματός του.

'Ο Σπαίηντ σκυθρώπιασε καί κούνησε τό κεφάλι του.

— Κάτι τρέχει ἐδῶ μέσα Τόμ, μίλησε ὁ Ντάντυ μέ θλιμμένη ἱκανοποίηση.

— Ἕνας Θεός ξέρει, εἶπε ὁ Τόμ, σέρνοντας τὰ πόδια του καί χωρίς νά κυτῶ κανέναν ἀπ' τοὺς δυό.

— Τί εἶν' αὐτά; ρώτησε ὁ Σπαίηнт. Τήν κολοκυθιά παίζουμε;

— Ἐντάξει Σάμ, φεύγουμε, τόν διέκοψε ὁ Ντάντυ κουμπώνοντας τό παλτό του. Θά τὰ ξαναποῦμε σύντομα. Ἴσως καί νάχεις δίκιο πού δέν μᾶς θές μέσα. Ξανασκέψου το πάντως.

— Μμμ, εἶπε ὁ Σπαίηнт χαμογελώντας. Θά χαρῶ νά σέ ξαναδῶ ἀστυνόμει καί ὅταν δέν θᾶχω δουλειά, θά σοῦ προσφέρω κάτι σπίτι μου.

— Βοήθεια! Ἀστυνομία! Βοήθεια!, ἀκούστηκε μιά τσιριχτή φωνή ἀπ' τό λίβινγκ - ρούμ. Ἡ φωνή τοῦ Τζόελ Κάϊρο.

Ὁ ἀστυνόμος Ντάντυ σταμάτησε ἀπότομα, γύρισε πρὸς τόν Σπαίηнт καί μίλησε κοφτά.

— Ὑποθέτω ὅτι τώρα θά μποῦμε.

Οἱ θόρυβοι ἀπό πάλι, ἓνα χαστούκι καί μιά κραυγή ἔφτασαν στοὺς τρεῖς ἄντρες.

Τό πρόσωπο τοῦ Σπαίηнт στράβωσε σ' ἓνα χαμόγελο δίχως χαρά.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ναί, εἶπε καί παραμέρισε.

Περίμενε μέχρι νά μποῦν οἱ ἀστυνομικοί, μετὰ ἔκλεισε τή πόρτα, καί τοὺς ἀκολούθησε στό χῶλ.

Φασαρίες

Ἡ Μπρίτζιντ Ο'Σώνεσσυ ἦταν κουλουριασμένη στήν πολυθρόνα δίπλα στό τραπέζι. Κρατοῦσε τό κεφάλι της στά μπράτσα της καί εἶχε διπλώσει τά πόδια της ἔτσι πού τά γόνατά της σκέπαζαν τό μισό πρόσωπο. Τά μάτια της ἦσαν ὀρθάνοιχτα καί γεμάτα τρόμο.

Ὁ Τζόελ Κάϊρο στεκόταν μπροστά της, σκυμμένος πάνω της, κρατώντας τό πιστόλι πού ὁ Σπαίηντ τοῦ εἶχε πάρει προηγουμένως. Μέ τό ἄλλο χέρι του κρατοῦσε τό μέτωπό του. Αἷμα ἔτρεχε μέσα ἀπ' τά δάχτυλά του καί ἔσταζε στό πρόσωπό του. Ἐνα ἄλλο λεπτό ρυάκι αἷμα κυλοῦσε ἀπ' τό σκισμένο στόμα του, σέ τρεῖς κόκκινες κλωστές στό πηγούνι του.

Ὁ Κάϊρο δέν πρόσεξε τούς ἀστυνομικούς. Κυττοῦσε τό κουλουριασμένο κορίτσι ἐμπρός του. Τά χεῖλη του κινιόνταν νευρικά, ἀλλά κανένας ἤχος δέν ἀκουγόταν.

Ὁ Ντάντυ, μπαίνοντας πρῶτος στό λίβινγκ - ρούμ, προχώρησε γρήγορα στό πλευρό τοῦ Κάϊρο, ἔβαλε τό χέρι του κάτω ἀπ' τό παλτό του καί μέ τ' ἄλλο τοῦ ἄρπαξε τό μπράτσο.

— Τί μαγειρεύεις ἐσύ ἐδῶ; μούγκρισε.

Ὁ Κάϊρο τράβηξε τό πασαλειμένο μ' αἷματα χέρι του ἀπ' τό πρόσωπό του καί τό κράτησε μπροστά ἀπ' τό πρόσωπο τοῦ ἀστυνόμου. Πάνω στό μέτωπό του φαινόταν τώρα ἓνα κόψιμο τρεῖς Ἴντσες μακρύ.

— Νά τί μοῦ ἔκανε! φώναξε. Νά, κύττα!

Τό κορίτσι ἀκούμπησε τά πόδια του στό πάτωμα κι' ἔστρεψε τό βλέμμα της μέ φόβο ἀπ' τόν Ντάντυ πού εἶχε ἄρπάξει τόν Κάϊρο, τόν Πόλχαους, πού στεκόταν λίγο πιό πίσω, τόν Σπαίηντ, πού ἀκουμποῦσε στό κούφωμα τῆς πόρτας. Τό πρόσωπό του ἦταν ἥρεμο. Ὅταν τά μάτια τους

συναντήθηκαν, τό γκριζοκίτρινο βλέμμα του άστραψε για ένα δευτερόλεπτο μέ μία λάμψη κακού χιούμορ πού έσβησε άμέσως.

— Έσύ τόκανες αυτό; ό Ντάντυ ρώτησε τό κορίτσι, δείχνοντας τό ματωμένο μέτωπο του Κάϊρο.

Έκείνη κύτταξε τόν Σπαίηντ ξανά. Ό Ντέτεκτιβ έμεινε τελείως άπαθής στήν ίκεσία πού διάβασε στό βλέμμα της. Άκουμπισμένος στήν πόρτα παρατηρούσε τά πρόσωπα των άλλων μέ τήν εύγενική έκφραση ενός άπαθούς θεατή.

Τό κορίτσι γύρισε τά μάτια της πρós τόν Ντάντυ. Ήσαν όρθάνοιχτα, κατάμαυρα καί γεμάτα άθωότητα.

— Έπρεπε, είπε μέ χαμηλή φωνή. Ήμουν όλομόναχη έδω, όταν μου έπετέθη. Δέν μπόρεσα... προσπάθησα νά τόν κρατήσω μακριά μου. Δέν μπόρεσα νά τόν πυροβολήσω.

— Ψεύτρα! φώναξε ό Κάϊρο, προσπαθώντας χωρίς έπιτυχία νά τραβήξει τό χέρι του πού κρατούσε τό πιστόλι από τή λαβή του Ντάντυ. Βρώμικη, άπαίσια ψεύτρα! Στριφογύρισε, άντικρύζοντας τόν άστυνόμο. Λέει ψέματα! Ήρθα έδω μέ καλή πίστη καί μου έπετέθηκαν καί οί δύο, κι' όταν ήρθατε καί βγήκε νά σ'ας μιλήσει, αφήνοντάς την έδω μέ τό πιστόλι μου είπε ότι θά μέ σκότωνε μόλις φεύγατε, καί φώναξα βοήθεια, έτσι πού νά μήν μ' αφήνατε άβοήθητο έδω νά μέ σκοτώσει καί τότε μέ χτύπησε μέ τό πιστόλι.

— Κατ' άρχήν δώσε μου τουτό τό μαραφέτι, είπε ό Ντάντυ καί τράβηξε τό πιστόλι άπ' τό χέρι του Κάϊρο. Καί τώρα, άς ξεκαθαρίσουμε τά πράγματα. Γιατί ήρθες έδω;

— Αυτός μέ φώναξε, είπε στρέφοντας τό κεφάλι του στόν Σπαίηντ. Μου τηλεφώνησε καί μου ζήτησε ν'άρθω έδω.

Ό Σπαίηντ άνοιγόκλεισε τά βλέφαρά του μ' ένα νυσταλέο ύφος, κι' έμεινε άμίλητος.

— Τί σέ ήθελε;

Ό Κάϊρο δέν άπάντησε, πρίν σκουπίσει τό μέτωπο καί τό σαγόνι του μ' ένα μεταξωτό μαντήλι, βουτηγμένο στή λεβάντα. Μέχρι τότε, κάποια άπό τήν άκαταδεξία του είχε ξαναγουρίσει στούς τρόπους του, μαζί μέ άρκετή έπιφύλαξη.

— Είπε ότι ήθελε... ήθελαν νά μέ δούν. Δέν ξέρω για ποιό λόγο.

Ό Τόμ Πόλχαους έσκυψε για νά μυρίσει τή δυνατή μυρωδιά πού αναδινόταν άπ' τό μαντήλι του Κάϊρο, καί κύτταξε έρωτηματικά τόν Σπαίηντ. Έκείνος του έκλεισε τό μάτι, κι' άρχισε νά στρίβει τσιγάρο.

— Λοιπόν καί τότε τί ἔγινε; ἐπέμενε ὁ Ντάντυ.

— Τότε μοῦ ἐπετέθηκαν. Πρῶτα μέ χτύπησε ἐκείνη, καί μετὰ αὐτή προσπάθησε νά μέ στραγγαλίσει καί πήρε τό πιστόλι ἀπ' τήν τσέπη μου. Οὔτε ξέρω τί ἐπρόκειτο νά κάνουν ἂν δέν ἐρχόσαστε ἐκείνη τή στιγμή. Τολμῶ νά πῶ ὅτι θά μέ δολοφονοῦσαν, ὅπωςδὴποτε. Ὅταν ἐκεῖνος βγῆκε στήν πόρτα νά σᾶς μιλήσει, τήν ἄφησε μέ τό πιστόλι γιά νά μέ προσέχει.

— Γιατί δέν τόν ἀναγκάζετε νά πεῖ τήν ἀλήθεια; οὐρλιαξε ἡ Μπρίτζιντ Ο' Σῶνεσσου καί πηδώντας ἀπ' τήν πολυθρόνα, χαστούκισε τόν Κάϊρο.

Ἐκεῖνος φώναξε κάτι ἀκατάληπτο.

Ὁ Ντάντυ τήν τίναξε πάλι στήν καρέκλα μέ τό ἐλεύθερο χέρι του, καί μίλησε κοφτά.

— Σταμάτα! δέν πρόκειται νά ξαναρχίσετε τά ἴδια τώρα!

— Εἶναι αὐθόρμητος τύπος, εἶπε ὁ Σπαίηντ ἀπαλά, χαμογελώντας πίσω ἀπ' τόν καπνό τοῦ τσιγάρου του.

— Σίγουρα, συμφώνησε ὁ Τόμ.

— Καί τί θές νά πιστέψουμε ἀπ' ὅλ' αὐτά; ρώτησε ἄγρια τό κορίτσι ὁ Ντάντυ.

— Ὅχι αὐτά πού εἶπε. Τίποτα ἀπ' αὐτά πού σᾶς εἶπε. Δέν εἶν' ἔτσι; ρώτησε τόν Σπαίηντ.

— Ποῦ θέλετε νά ξέρω; ἀπάντησε ὁ ντέτεκτιβ. Ἐγώ ἤμουν στήν κουζίνα κι' ἔφτιαχνα μιά ὁμελέττα, δέν εἶν' ἔτσι;

Μάζεψε τό μέτωπό της, κυττώντας τον μέ μάτια πού θάμπωνε ἡ ἀνησυχία.

Ὁ Τόμ ἔβγαλε ἓνα θυμωμένο μουγκρητό.

Ὁ Ντάντυ, κυττώντας τό κορίτσι θυμωμένος ἀγνόησε τόν Σπαίηντ καί συνέχισε νά μιλά.

— Ἄν λέει ψέματα, πῶς γίνεται νά φώναζε αὐτός βοήθεια καί ὄχι ἐσύ;

— ὦ, φοβήθηκε μή τόν σκοτώσω, ὅταν τόν κτύπησα, εἶπε κυττώντας περιφρονητικά τόν Κάϊρο.

— Πφ! κι' ἄλλα ψέματα, φώναξε ἐκεῖνος, κοκκινίζοντας ἐκεῖ πού δέν ἦταν ματωμένος.

Τόν κλώτσησε στό πόδι, μέ τό μπλέ μεταξωτό γοβάκι της, ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τό γόνατο. Ὁ Ντάντυ τήν τράβηξε μακριά, ἐνῶ ὁ μεγαλόσωμος Τόμ ἤρθε νά κάτσει δίπλα της μουρμουρίζοντας.

— Ἦσυχά ἀδελφοῦλα, δέν συμπεριφέρονται ἔτσι.

— Τότε κάντε τον νά πεί τήν αλήθεια, φώναξε.

— Θά τό κάνουμε, υποσχέθηκε. Μόνο μήν φέρεσαι άγρια.

— Λοιπόν Τόμ, νομίζω ότι δέν θά ήταν λάθος άν τούς τραβούσαμε όλους μέσα, είπε ο Ντάντυ, ρίχνοντας στον Σπαίηντ ένα βλέμμα σκληρό και ικανοποιημένο.

‘Ο Σπαίηντ ξεκόλλησε άπ’ τήν πόρτα και προχώρησε προς τό κέντρο του δωματίου, ρίχνοντας τό τσιγάρο του σ’ ένα τασάκι στό τραπέζι, προσπερνώντας. Οί τρόποι του και τό χαμόγελό του ήσαν φιλικά και συγκρατημένοι.

— Μήν βιάζεστε, είπε. ‘Ολα μπορούν νά εξηγηθοϋν.

— Μένα μου λές, είπε ο Ντάντυ χλευαστικά.

— Μίς Ο’ Σώνεσσυ, είπε κάνοντας μία υπόκλιση στό κορίτσι, μπορώ νά σάς παρουσιάσω τόν ‘Αστυνόμο Ντάντυ και τόν ντέτεκτιβ - ύπαστυνόμο Πόλχαους. ‘Η μίς Ο’ Σώνεσσυ, συνέχισε υποκλινόμενος στον Ντάντυ, είναι συνεργάτις μου και υπάλληλος.

— Δέν είν’ έτσι, είπε περιφρονητικά ο Κάϊρο. Είναι...

— Τήν προσέλαβα σχετικά προσφάτως, τόν διέκοψε ο Σπαίηντ, μέ δυνατή αλλά φιλική άκόμα φωνή. Μόλις χτές. ‘Από δώ ο κύριος Τζόελ Κάϊρο, φίλος, ή τουλάχιστον γνώριμος, του Θέρσμπυ. ‘Ηρθε έδω τό άπόγευμα και προσπάθησε νά μου αναθέσει νά βρω κάτι πού είχε ο Θέρσμπυ άπάνω του όταν τόν καθάρισαν. ‘Ο τρόπος μέ τόν όποιο ο Κάϊρο μου εξέθεσε τά πράγματα μου φάνηκε ύποπτος, έτσι πού άρνήθηκα ν’ αναλάβω τήν υπόθεση. Τότε τράβηξε πιστόλι,... αλλά άς τό αφήσουμε αυτό, εκτός άν θελήσει κάποιος νά υποβάλει μήνυση. ‘Εν πάσει περιπτώσει, άφού τό κουβέντιασα μέ τή μίς Ο’ Σώνεσσυ, σκέφτηκα ότι ίσως θά έπρεπε ν’ άσχοληθώ, προσπαθώντας πάντα νά ανακαλύψω ότιδήποτε γύρω άπ’ τό φόνο του Μάιλς και του Θέρσμπυ, έτσι του ζήτησα νά έρθει έδω άπόψε. ‘Ισως τόν ρωτήσαμε λίγο φορτικά, αλλά δέν έπαθε και τίποτα σπουδαίο, τόσο πού νά φωνάζει βοήθεια. ‘Ηδη του είχα πάρει τό πιστόλι του μία φορά προηγουμένως.

Καθώς μιλούσε ο Σπαίηντ, ή άνησυχία ζωγραφίστηκε στό πρόσωπο του Κάϊρο. Τά μάτια του έπαιζαν νευρικά άνάμεσα στό πάτωμα και στό άτάραχο πρόσωπο του ντέτεκτιβ.

— Λοιπόν, τί έχεις νά πεις γι’ αυτά; ρώτησε κοφτά ο Ντάντυ.

‘Ο Κάϊρο έμεινε σιωπηλός για ένα λεπτό, κυττώντας τά

πέτα τοῦ σακακιοῦ τοῦ ἀστυνόμου. Ὅταν ἀνασῆκωσε τό βλέμμα του, ἦταν ντροπαλό καί γεμάτο προσοχή.

— Δέν ξέρω τί θάπρεπε νά πῶ, εἶπε φανερά ἐνοχλημένα.

— Προσπάθησε νά μᾶς πεῖς τά γεγονότα, πρότεινε ὁ Ντάντυ.

— Τά γεγονότα; ρώτησε παίζοντας τά βλέφαρά του, ἀλλά κρατώντας τό βλέμμα του καρφωμένο στόν ἀστυνόμο. Καί τί ἐγγύηση θά ἔχω ὅτι θά μέ πιστέψετε;

— Παράτα τήν καθυστέρηση. Ἀρκεῖ νά ὑποβάλλεις μιά ἐνορκο δήλωση ὅτι σέ χτύπησαν, ἀρκετή γιά νά μᾶς ἐπιτρέψει νά ἐκδώσουμε ἔνταλμα συλλήψεως καί νά τοῦς παραχώσουμε γιά τά καλά.

— Ἄντε, Κάϊρο, εἶπε διασκεδαστικά ὁ Σπαίηντ. Κάντην, γιά νά κάνουμε καί μεῖς μία καί νά μᾶς μαντρώσουν ὅλους μαζί.

Ὁ Κάϊρο ἔβηξε καί κύτταξε νευρικά γύρω του, ἀποφεύγοντας νά ἀντικρύσει κανέναν.

Ὁ Ντάντυ ξεφύσηξε θυμωμένα ἀπ' τή μύτη.

— Πάρτε τά καπέλλα σας, εἶπε.

Τό βλέμμα τοῦ Κάϊρο, γεμάτο ἐρωτηματικά κι' ἀνησυχία συνάντησε τόν Σπαίηντ. Ἐκεῖνος τοῦ ἐκλείσει τό μάτι, κι' ἔκατσε στό μπράτσο τῆς πολυθρόνας.

— Λοιπόν παιδιά μου, εἶπε, καλά τά καταφέραμε.

Τό πρόσωπο τοῦ Ντάντυ ἔγινε μπλάβο.

— Πάρτε τά καπέλλα σας, εἶπε ἀπόητος.

Ὁ Σπαίηντ κύτταξε τόν ἀστυνόμο, ἀνακάθησε πιά βολικά στή θέση του καί μίλησε τεμπέλικα.

— Δέν μπορείτε νά καταλάβετε πότε τήν ἔχετε πατήσει;

Τό πρόσωπο τοῦ Τόμ Πόλχαους ἔγινε κατακόκκινο, καί γέμισε θρόμβους ἰδρώτα.

Τό πρόσωπο τοῦ Ντάντυ σκοτείνιασε ἀκόμα περισσότερο, κι' ἔμεινε ἀκίνητο, ἐκτός ἀπό τά χεῖλια του.

— Ὅχι, ἀλλά θά τό ξανασυζητήσουμε αὐτό, μόλις πᾶμε στό Τμῆμα.

Ὁ Σπαίηντ σηκώθηκε ὀρθιος κι' ἔβαλε τά χέρια στίς τσέπες. Στάθηκε ἀντίκρυ στόν ἀστυνόμο. Τό χαμόγελό του φανέρωνε ὑπεροχή καί ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν γεμάτος σιγουριά.

— Σέ προκαλῶ νά μᾶς πᾶς μέσα, Ντάντυ, εἶπε. Θά σέ κάνουμε ρεζίλι σέ κάθε ἐφημερίδα τοῦ Σάν Φραντίσκο. Δέν

πιστεύω νά νομίζεις ότι θά κάνουμε καμιά ξνορκο δήλωση ό ένας έναντίον του άλλου, έτσι δέν είναι; Ξύπνα. Τήν πάτησες. Όταν χτύπησε τό κουδούνι, είπα στή μίς Ο'Σώνεσσου καί στόν Κάϊρο: Ήρθαν οί μπαस्कίνες πάλι. Θά μάς ζαλίσουν, γι' αυτό άς τούς παίξουμε ένα παιχνίδι. Μόλις τούς άκούσετε νά φεύγουν, ένας από σάς θά ούρλιάξει βοήθεια καί τότε θά δοϋμε μέχρι πόσο μπορούμε νά τό διασκεδάσουμε. Καί τότε...

Τόν διέκοψε ή μίς Ο'Σώνεσσου, πέφτοντας πίσω στήν πολυθρόνα της κι' αρχίζοντας νά γελά ύστερικά.

Ο Κάϊρο κύτταξε γύρω του κι' άρχισε νά χαμογελά. "Αψυχα, αλλά άρχισε νά χαμογελά.

— Κόφτο Σάμ, μούγκρισε έκνευρισμένος ό Τόμ.

— Μά, έτσι άκριβώς έγινε, γέλασε ό Σπαίηντ. Καί...

— Καί τό κόψιμο στό μέτωπό του; Στο σαγόνι του; ρώτησε κοροϊδευτικά ό Ντάντυ. Πώς έγιναν αυτά;

— Ρώτα τον, είπε ό Σπαίηντ. Μπορεί νά κόπηκε στό ξύρισμα.

— Έπεσα, μίλησε γρήγορα ό Κάϊρο πρίν προλάβει νά τόν ρωτήσει κανείς καί τό πρόσωπό του άρχισε νά τρέμει από τήν προσπάθεια νά διατηρήσει τό χαμόγελό του όσο μιλούσε. Έπεσα. Υποτίθεται ότι θά παλεύαμε γιά τό πιστόλι μόλις θά μπαίνατε μέσα, αλλά έπεσα. Γλίστρησα στήν άκρη του χαλιού κι' έπεσα, ένώ προσποιούμασταν ότι παλεύαμε.

— Κουραφέξαλα, είπε ό Ντάντυ.

— Κι' όμως έτσι είναι, είτε τό πιστεύεις, είτε όχι. Τό θέμα είναι ότι αυτή είναι ή ιστορία μας καί θά τήν υποστηρίξουμε όλοι. Οί έφημερίδες θά τή δημοσιεύσουν, είτε τήν πιστεύουν, είτε όχι καί ούτως ή άλλως θά έχει πολύ πλάκα. Καί τί θά κάνεις γι' αυτό; Δέν είναι έγκλημα ν' άστειευτείς μ' έναν άστυνομικό; Έτσι δέν είναι; Δέν μπορείς νά κατηγορήσεις κανέναν γιά τίποτα. Όλα όσα σου είπαμε, ήταν ένα άστείο. Τί πρόκειται νά κάνεις;

Ο Ντάντυ γύρισε τή πλάτη του στόν Σπαίηντ καί άρπαξε τόν Κάϊρο άπ' τούς ώμους.

— Δέν πρόκειται νά ξεφύγεις έτσι εύκολα, φώναξε τραντάζοντας τόν Λεβαντίνο. Ξεφώνισες γιά βοήθεια καί τώρα θά τήν έχεις.

— Όχι κύριε, ψέλλισε εκείνος. Άστείο ήταν. Είπε ότι είσατε φίλοι του καί ότι θά καταλαβαίνατε.

Ο Σπαίηντ έβαλε τά γέλια. Ο Ντάντυ στριφογύρισε

τόν Κάϊρο, πιάνοντάς τον απ' τόν καρπό καί τό γιακά.

— Οὕτως ἤ ἄλλως θά σέ πάρω μέσα γιά κατοχή ὄπλου, εἶπε. Καί θά μαζέψω καί τούς ὑπόλοιπους, γιά νά δῶ ποιός θά γελάσει μ' αὐτό τό ἀνέκδοτο.

Τά τρομαγμένα μάτια τοῦ Κάϊρο στυλώθηκαν στόν Σπαίηнт.

— Μήν εἶσαι χαζός Ντάντυ, εἶπε ἐκεῖνος. Τό ὄπλο ἦταν μέρος τοῦ ἀστείου. Κρίμα, συνέχισε γελώντας, πού εἶναι τριανταδυάρι, ἀλλιῶς θά τό κόλλαγες στό φόνο τοῦ Μάιλς καί τοῦ Θέρσμπυ.

Ὁ Ντάντυ ἄφησε τόν Κάϊρο, στριφογύρισε καί προσγείωσε τή δεξιὰ γροθιά του στό σαγόνι τοῦ Σπαίηнт.

Ἡ Μπρίτζιντ Ὁ' Σῶνεσσου οὐρλιαξε.

Τό χαμόγελο τοῦ Σπαίηнт ἐξαφανίστηκε ἀκαριαῖα, ἀλλά ἀμέσως ξαναγύρισε στό πρόσωπό του, πλουτισμένο μέ μιά δόση ὄνειροπολήματος. Βρῆκε τό βῆμα του ἀμέσως καί οἱ χοντροί ὤμοι του τρεμούλιασαν κάτω ἀπό τό σακκάκι του. Πρίν προλάβει νά τινάξει τή γροθιά του, ὁ Τόμ Πόλχαους εἶχε τιναχτεῖ ἀνάμεσα στούς δύο ἄντρες, ἀντικρύζοντας τόν Σπαίηнт καί φράζοντάς του τό δρόμο μέ τό τεράστιο σῶμα του.

— Ὁχι, ὄχι γιά τό θεό Σάμ! φώναξε.

Μετά ἀπό ἓνα ἀτέλειωτο λεπτό ἀκίνησίας, οἱ μῦς τοῦ Σπαίηнт χαλάρωσαν.

— Τότε πάρτον ἀπό δῶ Τόμ, εἶπε. Τό χαμόγελό του εἶχε ἐξαφανιστεῖ ξανά, ἀφήνοντας στή θέση του μιά ἔκφραση θλίψης.

Ὁ Τόμ, μένοντας κοντά στόν Σπαίηнт κι' ἐμποδίζοντάς τον μέ τά μπράτσα του, γύρισε καί κύτταξε ἀποδοκιμαστικά τόν ἀστυνόμο.

Οἱ γροθιές τοῦ Ντάντυ ἦσαν σφιγμένες μπροστά του καί στεκόταν πατώντας σταθερά μέ μισάνοιχτα πόδια, κυττώντας μέ μισόκλειστα μάτια πού μόλις ἄφηναν νά διακρίνονται οἱ κόρες τους.

— Πάρε τά ὀνόματά τους καί τίς διευθύνσεις τους, διέταξε.

— Τζόελ Κάϊρο, ξενοδοχεῖο Μπελβεντέρε εἶπε ὁ Λεβαντίνος γρήγορα, μόλις τόν κύτταξε ὁ Τόμ.

— Μπορεῖτε νά ἔρχεστε σέ ἐπαφή μέ τή μίς Ὁ' Σῶνεσσου μέσω ἐμοῦ, εἶπε ὁ Σπαίηнт πρίν προλάβει τό κορίτσι νά μιλήσει.

Ὁ Τόμ κύτταξε τόν Ντάντυ.

— Πάρε τή διεύθυνσή της, μούγκρισε εκείνος.

— Ή διεύθυνσή της είναι μέσω του γραφείου μου, επανέλαβε ο Σπαίηντ.

‘Ο Ντάντνυ έκανε ένα βήμα προς τό κορίτσι.

— Ποϋ μένεις; ρώτησε.

— Άρκετά Τόμ. Πάρτον από δώ.

— Ήσύχασε Σάμ, είπε ο Πόλχαους κυττώντας τον στά μάτια, πού έλαμπαν σκληρά. Κούμπωσε τό παλτό του και γύρισε προς τόν αστυνόμο. Λοιπόν, τελειώσαμε; ρώτησε κάνοντας ένα βήμα προς τήν πόρτα.

Τό μουγκρητό του Ντάντνυ απέτυχε νά κρύψει τήν αναποφασιστικότητά του.

— Θά φύγω κι’ εγώ, αν ο κύριος Σπαίηντ θά είχε τή καλосύνη νά μου επιστρέψει τό παλτό και τό καπέλλο μου, είπε ο Κάϊρο προχωρώντας προς τήν πόρτα.

— Προς τί ή βιασύνη; ρώτησε ο ντέτεκτιβ.

— Όλα ήταν άστεϊο, αλλά φοβάσαι νά μείνεις μόνος σου εδώ, είπε ο Ντάντνυ θυμωμένα.

— Καθόλου, άπάντησε ο Λεβαντίνοσ άμήχανα, αλλά είναι άργά και... πρέπει νά φύγω. Θά βγώ μαζί σας, αν δέν σās πειράζει.

‘Ο Ντάντνυ έσφιξε τά χείλια του και τά πράσινα μάτια του γυάλισαν.

‘Ο Σπαίηντ πήγε στό διάδρομο και πήρε άπ’ τήν ντουλάπα τό παλτό και τό καπέλλο του Κάϊρο. Τό πρόσωπό του ήταν άπαθές. Άτάραχα βοήθησε τόν Κάϊρο νά τά φορέσει και στράφηκε στόν Τόμ.

— Πές του ν’ αφήσει τό πιστόλι.

‘Ο Ντάντνυ πήρε τό πιστόλι του Κάϊρο άπ’ τήν τσέπη του και τ’ άφησε στό τραπέζι. Βγήκε πρῶτος, μέ τόν Κάϊρο από πίσω του. ‘Ο Τόμ στάθηκε μπροστά στόν Σπαίηντ.

— Εϋχομαι στό Θεό νά ξέρεις τί κάνεις, μουρμούρισε, και μή παίρνοντας άπάντηση, αναστέναξε και άκολούθησε τούς άλλους στην έξοδο.

‘Ο Σπαίηντ τούς συνόδεψε μέχρι τό κεφαλόσκαλο και έμεινε άκίνητος μέχρι πού ο Τόμ έκλεισε τήν έξώπορτα.

Μπρίτζιντ

‘Ο Σπαίηντ ξαναγύρισε στο λιβινγκ - ρούμ κι’ έκατσε στην άκρη του καναπέ, άκουμπώντας τούς άγκωνες του στα γόνατα, κυττώντας τό πάτωμα κι’ όχι τήν Μπρίτζιντ Ο’Σώνεσσυ πού του χαμογελοῦσε συνεσταλμένα άπ’ τήν πολυθρόνα. Τά μάτια του ήσαν θαμπά. Οί ρυτίδες γύρω άπ’ τή μύτη του είχαν βαθύνει. Τά ρουθούνια του έτρεμαν, άκολουθώντας τό ρυθμό τής άναπνοής του.

‘Η Μπρίτζιντ Ο’Σώνεσσυ, άφου έγινε φανερό ότι δέν έπρόκειτο νά τήν κυττάξει, σταμάτησε νά χαμογελά κι’ άρχισε νά τόν κυττά μέ άμηχανία πού όλο μεγάλωνε.

Τό ύφος του γέμισε ξαφνικά μέ λύσσα, κι’ άρχισε νά μιλά μέ σκληρή βαθιά φωνή. Κρατώντας τό πρόσωπό του στά χέρια, άγριεμένος άρχισε νά βρίζει τόν Ντάντυ, κυττάζοντας τό πάτωμα. Συνέχισε γιά πέντε όλόκληρα λεπτά, χωρίς διακοπή, μέ βαρειές βρισιές, άπανωτά, βρώμικα, μέ σκληρή βαθιά φωνή.

Μετά, τράβηξε τό πρόσωπο άπ’ τά χέρια του και κύτταξε τό κορίτσι χαμογελώντας νυσταγμένα.

— Παιδιαρίζω, έ; Τό ξέρω, αλλά πού νά πάρει και νά σηκώσει μισώ τό νά κάθουμι έτσι και νά μήν μπορώ νά του άνταποδώσω τό χτύπημα. “Αγγιξε τό σαγόνι του προσεκτικά. “Οχι ότι μέ χτύπησε και τόσο δυνατά, είπε γελώντας και ξάπλωσε πίσω στόν καναπέ σταυρώνοντας τά πόδια του. “Ενα φτηνό άντίτιμο τής νίκης μας. “Αν και θά τό θυμάμαι, συνέχισε ζαρώνοντας τά φρύδια του.

Τό κορίτσι, χαμογελώντας ήρθε και κάθησε στόν καναπέ δίπλα του.

— Είσαι ό πιο άτίθασος άνθρωπος πού έχω γνωρίσει ποτέ, είπε. Πάντοτε άντιδράς έτσι άγρια;

— Τόν άφησα νά μέ χτυπάει, δέν είν’ έτσι;

— "Ω ναί, αλλά είναι αστυνομικοί.

— Δέν ήταν αυτό, είπε ο Σπαίηντ, Είναι τό οτι χάνοντας τήν ψυχραιμία του καί χτυπώντας με τό παράκα-νε. "Αν συνέχιζα καί ἐγώ, τότε δέν θά μπορούσε νά σταμα-τήσει καί θά ἔπρεπε νά διηγόμασταν αὐτή τήν ἡλίθια ἱστο-ρία στό ἀρχηγεῖο. Τί τοῦ ἔκανες τοῦ Κάιρο; ρώτησε κυττά-ζοντας τήν σκεφτικός.

— Τίποτα, ἀπάντησε κατακόκκινη. Προσπάθησα νά τόν φοβίσω ὥστε νά κάτσει ἡσυχος μέχρι νά φύγουν, καί εἶτε φοβήθηκε ὑπερβολικά, εἶτε πεισμάτωσε κι' ἄρχισε νά φωνάζει.

— Καί τότε τόν χτύπησες μέ τό πιστόλι;

— Ἐπρεπε. Μοῦ ἐπετέθη.

— Δέν ξέρεις τί σοῦ γίνεται, εἶπε ὁ Σπαίηντ χαμογελώντας, ἀλλά ἐνοχλημένος. Εἶναι ὅπως στό εἶπα. Προχωρᾷς στά κουτουρού, ἐλπίζοντας στό Θεό.

— Λυπᾶμαι Σάμ, εἶπε μέ ἀπαλή φωνή.

— Σίγουρα. Ἐβγαλε καπνό καί τσιγαρόχαρτα ἀπό τή τσέπη του κι' ἄρχισε νά στρίβει τσιγάρο. Μίλησες μέ τόν Κάιρο. Τώρα θά μιλήσεις σέ μένα.

Ἀκούμπησε τήν ἄκρη ἀπό τό δάχτυλό της στό στόμα της, κύτταξε στό δωμάτιο ἀφηρημένα μ' ὀρθάνοιχτα μάτια, καί μισοκλείνοντάς τα ἔριξε ἓνα γρήγορο βλέμμα στόν Σπαίηντ, πού ἦταν ἀπορροφημένος στό φτιάξιμο τοῦ τσιγάρου του.

— Ναί, φυσικά,... ἄρχισε νά λέει, ἀπομακρύνοντας τό χέρι ἀπ' τό στόμα της καί ζαρώνοντας τά φρύδια της ἔστρωσε τό μπλέ μεταξωτό φόρεμα στά γόνατά της.

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ Σπαίηντ σαλιώνοντας τό τσιγάρο του καί ψάχνοντας γιά τόν ἀναπτήρα του.

— Μά, δέν πρόλαβα νά τοῦ μιλήσω, συνέχισε ἡ μίς Ο' Σώνεσσυ διαλέγοντας μιά - μιά τίς λέξεις. Μᾶς διέκοψαν πρὶν καλά - καλά ἀρχίσουμε, εἶπε κυττώντας τόν Σπαίηντ ἀθῶα.

— Μήπως θέλεις νά τοῦ τηλεφωνήσουμε καί νά τόν ξαναφωνάξουμε; ἐπέμεινε ὁ Σπαίηντ βγάζοντας τόν καπνό ἀπ' τό στόμα του μ' ἓνα κοφτό γέλιο.

Κοῦνησε τό κεφάλι της σοβαρά. Τά μάτια της ἔμεναν καρφωμένα στόν Σπαίηντ ἐρωτηματικά.

Ὁ Σπαίηντ ἄπλωσε τό χέρι του καί τήν ἔπιασε ἀπό τόν γυμνό ὤμο.

— Λοιπόν, ἀκούω, εἶπε.

— Γι' αυτό έβαλες τό χέρι σου εκεί, τόν ρώτησε στρίβοντας τό κεφάλι της καί χαμογελώντας μέ άστεία ανάιδεια.

— "Οχι. Τράβηξε τό χέρι του καί τ' άφησε νά πέσει στόν καναπέ ανάμεσά τους.

— Οί αντίδράσεις σου είναι τελείως άπρόβλεπτες, μουρμούρισε εκείνη.

— Συνεχίζω νά σ' άκούω, είπε ό Σπαίηντ κι' ένευσε χαμογελώντας.

— Κύτταξε τί ώρα είναι! φώναξε δείχνοντας τό ξυπνητήρι πάνω στό τραπεζάκι, καί πού οί δείκτες του έδειχναν τρεις παρά δέκα.

— Μμμ, ήταν μάλλον ένα φορτωμένο άπόγευμα.

— Πρέπει νά φύγω, είπε καθώς σηκωνόταν άπ' τόν καναπέ. Αύτή ή ιστορία είναι φρικτή.

— "Οχι μέχρι νά μοϋ πεις τί συμβαίνει, μίλησε ό Σπαίηντ. Έμεινε άκίνητος στή θέση του.

— Άλλά δές τί ώρα είναι, θά μάς πάρει ώρες μέχρι νά σοϋ εξηγήσω.

— Θά τίς ύποστῶ λοιπόν.

— Είμαι φυλακισμένη; ρώτησε χαρούμενη.

— Κι' εκτός άπ' αυτό, είναι κι' ό νεαρός έξω. Μπορεί νά μήν έχει πάει γιά ύπνο άκόμα.

— Νομίζεις πώς βρίσκεται άκόμα εκεί έξω; ρώτησε καθώς ή χαρά εξαφανιζόταν άπ' τό πρόσωπό της.

— Πιθανόν.

— Μπορείς νά τό εξακριβώσεις; είπε ανατριχιάζοντας.

— Θά μπορούσα νά βγῶ καί νά δῶ.

— "Ω, αυτό θά ήταν... Θά πᾶς;

— Φυσικά. 'Ο Σπαίηντ τήν κύτταξε προσεκτικά γιά ένα λεπτό καί σηκώθηκε άπ' τόν καναπέ. Θά λείψω γιά καμιά δεκαριά λεπτά, είπε παίρνοντας τό παλτό καί τό καπέλλο του άπ' τήν ντουλάπα.

— Πρόσεχε, τόν παρακάλεσε καθώς τόν άκολούθησε στήν πόρτα.

— Θά προσέχω, είπε καί βγήκε.

• Η Πόστ στρήτ ήταν άδεια, καθώς ό Σπαίηντ βγήκε έξω. Προχώρησε ένα τετράγωνο ανατολικά, δυό πρὸς τά δυτικά, ξαναγύρισε πρὸς τά πίσω καί έφτασε μέχρι τό σπίτι του χωρίς νά δεϊ κανέναν εκτός άπό δυό μηχανικούς πού δούλευαν βραδυνή βάρδια σ' ένα γκαράζ.

Καθώς άνοιξε τήν πόρτα τοϋ διαμερίσματός του, ή

Μπρίτζιντ Ο'Σώνεσσυ στεκόταν στη γωνία του διαδρόμου, σημαδεύοντας τον με τό πιστόλι του Κάϊρο.

— Εἶν' ἀκόμα ἐκεῖ ἔξω, εἶπε ὁ Σπαίηντ.

Δάγκωσε τό κάτω χεῖλος της καί γύρισε σιγά στό λίβινγκ - ρούμ. Ὁ Σπαίηντ τήν ἀκολούθησε, ἔβαλε τό παλτό καί τό καπέλλο του σέ μιά καρέκλα καί προχώρησε πρὸς τήν κουζίνα.

— Ἔτσι λοιπόν, ἔχουμε καιρό νά κουβεντιάσουμε, εἶπε.

Ἔβαζε τήν καφετιέρα στήν κουζίνα κι' ἔκοβε φέτες μιά φρατζόλα Γαλλικό ψωμί, ὅταν τό κορίτσι στάθηκε στήν πόρτα τῆς κουζίνας, κι' ἄρχισε νά τόν παρατηρεῖ ἀνήσυχη. Χαίδευε τή κἀνη τοῦ πιστολίου πού κρατοῦσε μέ τ' ἄλλο της χέρι.

— Τό τραπεζομάντηλο εἶναι ἐκεῖ, εἶπε ὁ Σπαίηντ δείχνοντας μέ τό μαχαίρι τοῦ ψωμιοῦ τό ντουλάπι πού βρισκόταν σέ μιά γωνιά, στό τραπέζι τοῦ μπρέκφαστ.

Ἐκεῖνη ἄρχισε νά στρώνει τό τραπέζι, καθὼς ὁ Σπαίηντ ἄρχισε ν' ἀλείβει πατέ στίς φέτες τοῦ ψωμιοῦ, ἢ νά τούς βάζει κρύο κόρν μπῆφ ἀνάμεσα. Μετά, σερβίρισε καφέ μέ κονιάκ ἀπό μιά κοντόχοντρη μπουκάλα, κι' ἔκατσαν στό τραπέζι. Ἐκατσαν πλάϊ - πλάϊ στόν ξύλινο καναπέ. Ἐκεῖνη ἀκούμπησε τό πιστόλι δίπλα της.

— Μπορεῖς ν' ἀρχίσεις τώρα, ὅσο θά τρῶμε, εἶπε.

— Εἶσαι ὁ πιό ἐπίμονος ἄνθρωπος, εἶπε ἡ μῖς Ο'Σώνεσσυ κάνοντας μιά γκριμάτσα καί δαγκώνοντας ἕνα σάντουιτς.

— Ναί, καί ἄγριος καί μέ ἀπρόβλεπτες ἀντιδράσεις. Τί διάβολο συμβαίνει μ' αὐτό τό πουλί, αὐτό τό γεράκι πού οἱ πάντες κυνηγᾶνε;

Ἐκεῖνη μάσησε τό κόρν μπῆφ, τό κατάπιε καί κύτταξε προσεκτικά τά ψίχουλα καί τό ἀποτύπωμα ἀπό τά δόντια της στό σάντουιτς.

— Ἀν ὑποθέσουμε ὅτι δέν σοῦ ἔλεγα; Ἀν δέν σοῦ ἔλεγα τίποτα; Τί θά ἔκανες;

— Θές νά πεῖς γιά τό γεράκι;

— Θέλω νά πῶ γιά ὁλόκληρη τήν ἱστορία.

— Δέν θά μοῦ ἔκανε καί τόση ἐκπληξη, εἶπε χαμογελώντας πλατιά, ἀφήνοντας νά φανοῦν τά δόντια του, ὥστε νά μήν ξέρω τί θά κάνω μετά.

— Καί τί θά ἦταν αὐτό; τόν ρώτησε μεταφέροντας τήν προσοχή της ἀπ' τό σάντουιτς, στό πρόσωπό του. Αὐτό

ἀκριβῶς θάθελα νά ξέρω. Τί θάκανες τότε;

‘Ο Σπαίηντ κούνησε τό κεφάλι του.

— Κάτι τρελλό καί μέ ἀπρόβλεπτες συνέπειες; ξαναρώτησε ἐκείνη μέ μία ὑποψία εἰρωνείας στό χαμόγελό της.

— ‘Ισως. Δέν βλέπω ὅμως τί θά ἔβγαινε μέ τό νά συνεχίσεις νά κρύβεσαι. ‘Η ἱστορία αὐτή ξεσκεπάζεται λίγο - λίγο τώρα. Εἶναι πολλά αὐτά πού δέν ξέρω, ἀλλά ὑπάρχουν καί μερικά πού ξέρω καί μερικά ἄλλα πού μπορῶ νά μαντέψω καί ἄλλη μιά μέρα σάν κι’ αὐτή καί θά ξέρω πράγματα πού δέν θά τά ξέρεις ἐσύ.

— ‘Υποθέτω πῶς αὐτό συμβαίνει καί τώρα, εἶπε κυτιῶντας ξανά τό σάντουιτς. ‘Αλλά, ὦ, πόσο ἔχω κουραστεῖ μ’ ὅλ’ αὐτά; καί πόσο μισῶ τό νά τά ξανασυζητῶ. Δέν θά ἦταν καλύτερο νά περιμένουμε νά μάθεις ὅσα δέν ξέρεις μ’ αὐτόν τόν τρόπο;

— Δέν ξέρω, εἶπε ὁ Σπαίηντ γελῶντας. Αὐτό θά πρέπει νά τό ἀποφασίσεις μόνη σου. ‘Ο τρόπος μου γιά νά μάθω εἶναι νά ρίξω ἓνα ἀπρόβλεπτο γαλλικό κλεῖδι μέσ στά γρανάζια τῆς μηχανῆς. ‘Εμένα δέν μ’ ἐνδιαφέρει, ἀλλά καλύτερα νά εἶσαι σίγουρη ὅτι κανένα ἀπ’ τά κομμάτια πού θά πεταχτοῦν δέν θά σέ χτυπήσει.

Μετακίνησε τοὺς γυμνοὺς ὦμους της ἀμήχανα, ἀλλά ἔμεινε ἀμίλητη. Γιά ἀρκετῇ ὥρα συνέχισαν νά τρῶνε σιωπηλά, ἐκεῖνος φλεγματικός, ἐκείνη σκεπτική.

— Σέ φοβᾶμαι, μίλησε ἀπότομα, κι’ αὐτή εἶναι ἡ ἀλήθεια.

— Αὐτή δέν εἶναι ἡ ἀλήθεια.

— Εἶναι, ἐπέμεινε μέ τήν ἴδια φωνή. Ξέρω δυό ἀνθρώπους πού φοβᾶμαι, καί τοὺς εἶδα καί τοὺς δυό ἀπόψε.

— Μπορῶ νά καταλάβω τό φόβο σου γιά τόν Κάιρο, ἀλλά εἶναι μακριά τώρα.

— Κι’ ἐσύ;

— ‘Οχι μ’ αὐτόν τόν τρόπο, εἶπε καί χαμογέλασε.

Τό κορίτσι κοκκίνισε. Πῆρε μιά φέτα ψωμί μ’ ἀλειμμένο πατέ. Τό ἔβαλε στό πιάτο της. Ζάρωσε τό λευκό μέτωπό της καί μίλησε διστακτικά.

— Εἶναι ἓνα μαῦρο ἀγαλματάκι, γυαλιστερό καί λεῖο, ἐνός πουλιοῦ, ἐνός γερακιοῦ, περίπου τόσο ψηλό, εἶπε ἀνοίγοντας τά χέρια της περίπου τριάντα ἑκατοστά.

— Τί τό κάνει τόσο σπουδαῖο;

— Δέν ξέρω, κούνησε τό κεφάλι της, ἀφοῦ ἤπιε μιά

γουλιά καφέ μέ κονιάκ. Δέν μοῦ εἶπαν ποτέ. Μοῦ εἶπαν ὅτι θά μοῦ ἔδιναν πεντακόσιες λίρες ἂν τοὺς βοηθοῦσα νά τό ἀποκτήσουν. Τότε ὁ Φλόουντ εἶπε ὅτι μετά, μόλις ξεφορτωνόμασταν τόν Κάϊρο, θά μοῦ ἔδινε ἑφτακόσιες πενήντα.

— “Ἔτσι πρέπει ν’ ἀξίζει περισσότερο ἀπό ἑφτάμιση χιλιάδες δολλάρια;

— “ὦ, πολύ περισσότερο ἀπ’ αὐτό, εἶπε. Δέν μπῆκαν στὸν κόπο νά προσποιηθοῦν ὅτι μοιράζονταν τὰ λεφτά σέ ἴσια μερίδια. Ἀπλῶς μέ πλήρωναν νά τοὺς βοηθήσω.

— Μέ ποιό τρόπο;

Σήκωσε τό φλυτζάνι της γιὰ μιά ἀκόμα γουλιά. Ὁ Σπαίηντ, χωρίς νά τὴν ἀφήνει ἀπὸ τό κυριαρχικό βλέμμα του, ἄρχισε νά στρίβει τσιγάρο. Πίσω τους, ἡ καφετιέρα ἄρχισε νά γουργουρίζει πάνω στό μάτι.

— Νά τοὺς βοηθήσω νά τό πάρουν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο πού τό εἶχε, εἶπε σιγά. “Ἐνα Ρῶσο πού τὸν ἔλεγαν Κέμιντ-τ-ωφ.

— Μέ ποιό τρόπο;

— “ὦ, μά αὐτό δέν ἔχει σημασία, εἶπε ἀνυπόμονα, καί ἔπειτα, πρόσθεσε μέ ἀναίδεια, αὐτό δέν εἶναι δικιά σου δουλειά.

— Αὐτό συνέβη στήν Κωνσταντινούπολη;

— Στό Μαρμαρά, εἶπε διστάζοντας γιὰ λίγο.

— Παρακάτω, τί ἔγινε; ρώτησε ὁ Σπαίηντ κάνοντας μιά κίνηση μέ τό τσιγάρο του.

— Ἀλλά αὐτό εἶν’ ὅλο. Σοῦ εἶπα. Μοῦ ὑποσχέθηκαν πεντακόσιες λίρες γιὰ νά τοὺς βοηθήσω, καί τό ἔκανα, καί τότε ἀνακαλύψαμε ὅτι ὁ Τζόελ Κάϊρο ἤθελε νά μᾶς ξεγελάσει, νά πάρει τό γεράκι καί νά φύγει. “Ἔτσι, τό κάναμε ἑμεῖς σ’ αὐτόν, στήν ἀρχή. Ἀλλά οὔτε καί τότε βρέθηκα σέ καλύτερη θέση ἀπ’ ὅτι ἤμουν προηγουμένως γιατί ὁ Φλόουντ δέν εἶχε καμιά πρόθεση νά μέ πληρώσει τίς ἑφτακόσιες πενήντα λίρες πού μοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ. Τό κατάλαβα μόλις φτάσαμε ἐδῶ. Εἶπε ὅτι θά πῆγαινε στή Νέα Ὑόρκη γιὰ νά τό πούλῃσει καί νά μοῦ δώσει τό μερίδιό μου, ἀλλά ἔβλεπα ὅτι μοῦ ἔλεγε ψέματα. Καί γι’ αὐτό ἤρθα σέ σένα γιὰ νά μέ βοηθήσεις νά μάθω πού βρισκόταν τό γεράκι, εἶπε μέ φωνή θυμωμένη.

— Καί ἄς ποῦμε ὅτι τό ἔβρισκες. Τότε;

— Τότε θά μπορούσα νά ὑποβάλω τοὺς ὄρους μου στὸν Φλόουντ Θέρσμπυ.

— Ἀλλά δέν θά ἤξερες πού νά τό πᾶς, εἶπε ὁ Σπαίηντ

μέ μισόκλειστα μάτια, καί νά βρεῖς τόν ἀγοραστή πού περίμενε ὁ Φλόυντ ὅτι θά ἔδινε περισσότερα.

— Δέν ἤξερα, εἶπε.

— Τί τό κάνει ν' ἀξίζει τόσα λεφτά; ρώτησε ὁ Σπαῖντ κυττώντας μοχθηρά τίς στάχτες στό τραπέζι. Θά πρέπει νά ἔχεις κάποια ἰδέα, ἢ τουλάχιστον νά μπορεῖς νά ὑποθέσεις κάτι.

— Δέν ἔχω τήν παραμικρότερη.

— Ἀπό τί εἶναι φτιαγμένο;

— Πορσελάνη ἢ γρανίτη. Δέν ξέρω. Δέν τό ἔχω ἀγγίζει ποτέ. Μιά φορά τό εἶδα μόνο, γιά λίγα λεπτά. Μοῦ τό ἔδειξε ὁ Φλόυντ μόλις τό πήραμε.

Ὁ Σπαῖντ ἔλιωσε τό τσιγάρο του στό τασάκι καί ἤπιε τόν ὑπόλοιπο καφέ καί κονιάκ του μονορούφι. Σκούπισε τά χεῖλια του μέ τήν πετσέτα, τήν ἔριξε τσαλακωμένη στό τραπέζι καί μίλησε ἀδιάφορα.

— Μ' ἔχεις γεμίσει στά ψέματα.

Τινάχτηκε ὀρθια στήν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ καί τόν κύτταξε κατακόκκινη μέ μαῦρα ὀρθάνοιχτα μάτια.

— Εἶμαι ψεύτρα, φώναξε. Πάντοτε ἤμουν ψεύτρα.

— Μήν περηφανεύεσαι γι' αὐτό. Εἶναι παιδαριῶδες, εἶπε χαμογελώντας. Ὑπάρχει τίποτα ἀληθινό σ' αὐτό τό παραμῦθι; ρώτησε καθώς σηκώνόταν ἀπ' τό τραπέζι.

Ἐκείνη κρέμασε τό κεφάλι της. Ἰδρώτας γυάλιζε στίς μακριές βλεφαρίδες της.

— Μερικά, ψιθύρισε.

— Πόσα;

— Ὅχι... ὄχι πολλά.

Ὁ Σπαῖντ ἔβαλε τό χέρι του κάτω ἀπ' τό σαγόνι της, τό ἀνασήκωσε, γέλασε μέ τά δακρυσμένα μάτια της καί μίλησε ξένοιαστα.

— Ἐχουμε ὅλη τή νύχτα μπροστά μας. Θά βάλουμε λίγο περισσότερο κονιάκ σέ λίγο περισσότερο καφέ καί θά ξαναπροσπαθήσουμε.

— ὦ, εἶμαι τόσο κουρασμένη, φώναξε. Τόσο κουρασμένη ἀπ' ὅλ' αὐτά, ἀπό τόν ἑαυτό μου, ἀπό τά ψέματα καί πῶς νά βρῶ καινούργια ψέματα, καί ἀπό τό νά προσπαθῶ νά βρῶ τί εἶναι ψέμα καί τί ἀλήθεια, μακάρι νά....

Ἐβαλε τά χέρια της στό πρόσωπο τοῦ Σπαῖντ, κόλλησε τό στόμα της πάνω στό δικό τους, καί τόν ἀγκάλιασε πιέζοντας τό σῶμα της πάνω του.

Τά χέρια τοῦ Σπαῖντ τυλίχτηκαν γύρω της, κρατών-

τας την, καί οί μῦς ἄρχισαν νά πάλλονται κάτω ἀπ' τό σακκάκι του καθώς τό χέρι του τῆς κράτησε τό κεφάλι, χώνοντας τά δάχτυλά του στά κόκκινα μαλλιά της, καί τό ἄλλο τῆς χάϊδευε τή λεπτή πλάτη.

Τά μάτια του λαμπύριζαν μέ μιά κίτρινη λάμψη.

Μπελβεντέρε

Ἡ μέρα πού ἄρχιζε εἶχε διαλύσει τή νύχτα σέ μιά ἀραιή ομίχλη, ὅταν σηκώθηκε ὁ Σπαίηντ. Δίπλα του ἡ ρυθμική ἀνάσα τῆς Μπρίτζιντ. Ὁ Σῶνεσσου εἶχε τήν κανονικότητα κάποιου πού κοιμᾶται βαθιά. Ὁ Σπαίηντ ἄφησε τό κρεβάτι ἡσυχα καί βγῆκε ἀπό τήν κρεβατοκάμαρα κλείνοντας μαλακά τήν πόρτα πίσω του. Ντύθηκε στό μπάνιο. Μετά, ἔψαξε τά ροῦχα τοῦ κοριτσιοῦ, πῆρε ἓνα πλατύ μπρούτζινο κλειδί ἀπό τήν τσέπη τοῦ παλτοῦ της καί βγῆκε.

Πῆγε στό Κόρονετ, ἀνοίγοντας τό διαμέρισμά της μέ τό κλειδί. Γιά κάποιον πού παρατηροῦσε, δέν συνέβαινε τίποτα τό ὑποπτο. Ἐνοιξε τήν πόρτα ἄνετα καί μέ θάρρος, χωρίς νά κάνει τόν παραμικρό θόρυβο.

Μόλις μπῆκε, ἄναψε ὅλα τά φῶτα. Ἐψαξε τό διαμέρισμα ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Τά μάτια καί τά χοντρά του δάχτυλα κινούνταν χωρίς φανερό βιασμό καί χωρίς νά καθυστεροῦν ἢ νά γυρίζουν πίσω, ἴντσα μέ ἴντσα, ἐξετάζοντας, ψάχνοντας, μετακινώντας μέ τέλεια σιγουριά. Κάθε συρτάρι, ντουλάπι, ἐσοχή, κουτί, τσάντα, βαλίτσα, μπαούλο, κλειδωμένο ἢ ξεκλειδωτό, ἀνοίχτηκε καί τό περιεχόμενό του ἐρευνήθηκε ἀπό ἐμπειρά μάτια καί χέρια. Κάθε ροῦχο ἐξετάστηκε ἀπό δάχτυλα πού ἔψαχναν γιά κάποιο ἐξόγκωμα πού θά πρόδινε ὅτι κάτι ἔκρυβε, καί ἀπό αὐτιά εὐαίσθητα σέ κάθε τσαλάκωμα κρυμμένου χαρτιοῦ. Ξέστρωσε τά κρεβάτια. Κῦτταξε κάτω ἀπό χαλιά καί ἀπό κάθε ἐπιπλο. Κατέβασε τά στόρια γιά νά ἐξακριβώσει ὅτι τίποτα δέν κρυβόταν διπλωμένο μέσα τους. Ἐσκυψε ἀπό τά παράθυρα γιά νά διαπιστώσει ἂν κρεμόταν τίποτε ἀπὲξω. Ἀνακάτεψε μ' ἓνα πηροῦνι ὅλες τίς κρέμες στά βάζα τους πάνω στήν τουαλέτα. Κράτησε μπροστά στό φῶς ὅλα τά μπουκάλια καί μπουκαλᾶκια. Ἐρεῦνησε πιάτα, τηγάνια, κονσέρβες καί

φαγητά. "Αδειασε τούς σκουπιδοντενεκέδες πάνω σ' άπλωμένες έφημερίδες. "Ανοιξε τό καζανάκι τής τουαλέτας, τό άδειασε καί κύτταξε μέσα του. Ξεβίδωσε τά μεταλλικά σιφόνια του μπάνιου καί τής τουαλέτας, καθώς καί του πλυντηρίου.

Δέν βρήκε τό μαύρο πουλί. Δέν βρήκε τίποτα πού νά είχε καί τήν παραμικρή σχέση μέ τό μαύρο πουλί. Τό μόνο χαρτί πού ανακάλυψε ήταν μιά απόδειξη μιās βδομάδας πρίν γιά τό νοίκι τής Μπρίτζιντ Ο' Σώνεσσου. Τό μόνο πράγμα πού συνάντησε, άρκετό γιά νά καθυστερήσει τήν έρευνά του ήταν μιά χούφτα κοσμήματα, μάλλον καλής ποιότητας, σ' ένα πολύχρωμο κουτί μέσα στό κλειδωμένο συρτάρι τής τουαλέτας στην κρεβατοκάμαρα.

"Αφοϋ τελείωσε, έφτιαξε ένα καφέ καί τόν ήπιε. Μετά, ξεκλείδωσε τήν κουζίνα, έγδαρε λίγο τήν κλειδαριά του παραθύρου μέ τόν σουγιά του, τόν άνοιξε, καί βγήκε από τή σκάλα τής πυρκαγιάς αφοϋ πήρε προηγουμένως τό παλτό καί τό καπέλλο του από τό τραπεζάκι στό λίβινγκ - ρούμ, αφήνοντας τό διαμέρισμα ὅπως τό είχε βρεϊ.

Στό γυρισμό σταμάτησε σ' ένα μπακάλικο πού μόλις τό άνοιγε ένας νυσταγμένος χοντρός μέ πρησμένα μάτια πού έτρεμε άπ' τό κρύο, κι' άγόρασε πορτοκάλια, αυγά, ψωμάκια, βούτυρο καί κρέμα.

Μπήκε ήσυχα στό διαμέρισμά του αλλά πρίν προλάβει νά κλείσει τήν πόρτα ή Μπρίτζιντ Ο' Σώνεσσου φώναξε.

— Ποιός είναι;

— "Ο νεαρός Σπαίιντ πού φέρνει τό μπρέκφαστ.

— "Ω! μέ τρόμαξες!

"Ανοιξε τήν κλειστή πόρτα τής κρεβατοκάμαρας. Τό κορίτσι στεκόταν στην άκρη του κρεβατιου μέ τό ένα χέρι της χωμένο κάτω άπ' τό μαξιλάρι τρέμοντας.

"Ο Σπαίιντ άκούμπησε τά πακέτα στή κουζίνα, καί ξαναμπήκε στην κρεβατοκάμαρα. Έκατσε δίπλα στό κορίτσι, τή φίλησε στό γυμνό ὤμο καί χαμογέλασε.

— Θέλησα νά δῶ αν ὁ νεαρός φύλαγε σκοπιά άκόμα, καί νά πάρω ὑλικά γιά μπρέκφαστ.

— Είναι εκεί;

— "Οχι.

— Ξύπνησα καί δέν ήσουν ἐδῶ, εἶπε αναστενάζοντας καί γέρνοντας επάνω του, καί τότε άκουσα κάποιον νά μπαίνει. Τρομοκρατήθηκα.

— Μέ συγχωρεῖς άγγελέ μου, εἶπε ὁ Σπαίιντ

παραμερίζοντας τὰ μαλλιά από τό πρόσωπό της. Νόμιζα ότι θά κοιμόσουν περισσότερο. Είχες τό όπλο κάτω από τό μαξιλάρι σου όλη νύχτα;

— Όχι. Τό ξέρεις πώς όχι. Τινάχτηκα επάνω καί τό άρπαξα προηγουμένως όταν φοβήθηκα.

Ένω εκείνη έκανε μπάνιο καί ντυνόταν, ό Σπαίηντ έφτιαξε μπρέκφαστ καί γλίστρησε πάλι τό κλειδί στην τσέπη της.

Βγήκε άπ' τό μπάνιο σφυρίζοντας τό «Έν Κούμπα».

— Νά φτιάξω τό κρεβάτι; ρώτησε.

— Αυτό θά ήταν καλό. Τ' αύγά θέλουν ένα - δυό λεπτά άκόμα.

Τό μπρέκφαστ ήταν σερβιρισμένο στό τραπέζι όταν γύρισε στην κουζίνα. Έκατσαν στή θέση πού είχαν κάτσει την προηγούμενη νύχτα κι' έφαγαν μέ όρεξη.

— Λοιπόν, τί λέγαμε γιά τό γεράκι; ρώτησε ό Σπαίηντ μόλις τέλειωσαν.

Έκούμπησε τό πηρούνι της στό πιάτο καί τόν κύτταξε. Μάζεψε τά φρύδια της κι' έκλεισε τό στόμα της σφιχτά.

— Δέν είναι δυνατόν νά μέ ρωτᾷς γιά τό γεράκι σήμερα, ειδικά σήμερα, είπε. Δέν θέλω ν' άπαντήσω καί δέν πρόκειται ν' άπαντήσω.

— Μιά άναθεματισμένη πεισματάρικη γυναίκα, είπε ό Σπαίηντ θλιμμένα, κι' έβαλε ένα ψωμάκι στό στόμα του.

Ό νεαρός πού παρακολουθοῦσε τόν Σπαίηντ δέν φαινόταν πουθενά όταν διέσχισε τό δρόμο μαζί μέ την Μπρίτζιντ Ό'Σώνεσσου, γιά νά βροῦν ταξί. Κανείς δέν τούς άκολουθήσε φεύγοντας. Ούτε ό νεαρός ούτε κανείς άλλος άργόσχολος φαινόταν γύρω στό Κόρονετ μόλις έφτασαν.

Η μίς Ό'Σώνεσσου δέν άφησε τόν Σπαίηντ νά μπει στό ξενοδοχείο μαζί της.

— Είναι ήδη άρκετά άσχημο πού έρχομαι τέτοια ώρα μέ βραδυνό φόρεμα, είπε. Δέν χρειάζεται νά έχω καί συντροφιά. Έλπίζω νά μήν συναντήσω κανέναν.

— Θα φάμε μαζί άπόψε;

— Ναί.

Φιλήθηκαν. Εκείνη μπήκε στό Κόνορετ. Ό Σπαίηντ είπε στό ταξί νά τόν πάει στό Μπελβεντέρε.

Μόλις έφτασε, είδε τό νεαρό πού τόν παρακολουθοῦσε νά κάθεται σ' ένα καναπέ στην είσοδο, άπ' όπου μπορούσε νά παρακολουθεῖ τά άσσανσέρ. Ό νεαρός έκανε πώς διάβαζε έφημερίδα.

Στή ρεσεψιόν ο Σπαίηντ έμαθε ότι ο Κάϊρο είχε βγει. Σκυθρώπιασε και έπιασε τό σαγόνι του. Μικρές κίτρινες λάμπεις άρχισαν νά χορεύουν στά μάτια του. Εύχαρίστησε χαμηλόφωνα τόν υπάλληλο και άπομακρύνθηκε.

Περπατώντας μέ άνεση, διέσχισε τήν είσοδο και κάθησε στόν καναπέ, όχι μακρύτερα από μισό μέτρο άπ' τό νεαρό μέ τήν έφημερίδα.

‘Ο νεαρός δέν σήκωσε τά μάτια του. ‘Από κοντά, φαινόταν όπωςδήποτε κάτω άπ' τά είκοσι. Τά χαρακτηριστικά του, όπως και τό σώμα του, ήσαν μικροκαμωμένα και κανονικά. Τό δέρμα του ήταν άνοιχτόχρωμο. Τά μάγουλά του ήσαν κατάσπρα, μέ δύο άδιόρατους λεκέδες από άξύριστα γένεια. Τά ρούχα του δέν φαίνονταν καινούργια, ούτε άκριβά, αλλά μαζί μέ τόν τρόπο πού τά φορούσε πρόδιναν μιá άντρική κομψότητα.

— Πού βρίσκεται; ρώτησε άδιάφορα ο Σπαίηντ, καθώς τίνανε λίγο καπνό σ' ένα έτοιμο, λυγισμένο τσιγαρόχαρτο. ‘Ο νεαρός κατέβασε τήν έφημερίδα και κύτταξε γύρω, κρατώντας τίς κινήσεις του έπίτηδες άργές, σάν νά έκρυβε τόν πραγματικό του έαυτό πού ήταν συνηθισμένος ν' άντιδρά γρήγορα. Κύτταξε πρós τό μέρος του Σπαίηντ μέ τά μικρά μάτια του, πίσω από ένα κάπως μεγάλο ζευγάρι από γυριστές βλεφαρίδες. ‘Η φωνή του άκούστηκε σταθερή, ψυχρή και άχρωμη, όπως τό πρόσωπό του.

— Τί πράγμα;

— Πού βρίσκεται; ξαναρώτησε ο Σπαίηντ, άπορροφημένος μέ τό τσιγάρο του.

— Ποιός;

— ‘Η νεράϊδα.

Τά καστανά μάτια του νεαρού στηλώθηκαν στόν κόμπο τής μώβ γραβάτας του Σπαίηντ.

— Τί νομίζεις πώς κάνεις, μάγκα; ρώτησε. Μέ δουλεύεις;

— “Όταν θά γίνει κι' αυτό, θά στό πώ. ‘Ο Σπαίηντ σάλιωσε τό τσιγάρο του και κύτταξε τό νεαρό φιλικά. ‘Απ' τή Νέα ‘Υόρκη, ψέματα; Σου λέει τίποτα τ' όνομα Μπάουμς;

‘Ο νεαρός κύταξε τόν Σπαίηντ άμίλητος για ένα λεπτό, ξανασήκωσε τήν έφημερίδα του και βυθίστηκε στό διάβασμα.

— Παράτα μας, είπε μέ τήν άκρη τών χειλιών του.

‘Ο Σπαίηντ άναψε τό τσιγάρο του, ξάπλωσε άναπαυτικά

στόν καναπέ και μίλησε μέ εύχάριστη άδιαφορία.

— Πρίν ξεμπερδέψεις μικρέ, θά πρέπει νά μιλήσεις μαζί μου πρῶτα, και αυτό θά κάνουν και άλλοι, και μπορείς νά τό πεις αυτό στόν Γ. Πές ότι στό είπα εγώ.

‘Ο νεαρός κατέβασε τήν έφημερίδα άπότομα και γύρισε ν’ άντικρύσει τόν Σπαίηντ, στηλώνοντας τό βλέμμα του πάλι στή μῶβ γραβάτα.

— Συνέχισε νά πηγαίνεις γυρεύοντας και θά βρεις αυτό πού ζητάς, είπε. Και πολύ μάλιστα. Σου είπα νά πάρεις δρόμο. Δρόμο λοιπόν, σφύριξε μέ χαμηλή, άδεια φωνή, άπειλητικά.

‘Ο Σπαίηντ περίμενε ὥσπου ένας παχουλός κύριος μέ γυαλιά και μιά ξανθιά μ’ άδύνατα πόδια άπομακρύνθηκαν, και γέλασε σαρκαστικά.

— Αυτό θά έμοιαζε σάν νά ήμασταν στήν έβδόμη λεωφόρο. ‘Αλλά δέν βρισκόμαστε στή Ρόμβιλ τώρα. Βρίσκεσαι στή περιοχή μου. Λοιπόν, πού βρίσκεται; Ξαναρώτησε τραβώντας μιά ρουφηξιά άπ’ τό τσιγάρο του κι’ άφήνοντάς την σ’ ένα κίτρινο χλωμό συννεφάκι.

‘Ο νεαρός είπε δυό λέξεις, ή δεύτερη ένα βρώμικο ρήμα.

— ‘Αντε...

— Μερικοί χάνουν δόντια όταν μιλάνε έτσι, είπε ό Σπαίηντ φυσικά, αλλά μέ άκίνητο πρόσωπο. ‘Αν θές νά κυκλοφορείς έδῶ γύρω, θά πρέπει νάσαι εύγενικός.

‘Ο νεαρός επανέλαβε τίς δυό λέξεις.

‘Ο Σπαίηντ πέταξε τό τσιγάρο του σ’ ένα ψηλό πέτρινο τασάκι δίπλα στόν καναπέ και σηκώνοντας τό χέρι του έκανε νόημα σ’ έναν άντρα πού στεκόταν έδῶ και μερικά λεπτά δίπλα στό κιόσκι μέ τά τσιγάρα. ‘Ο άντρας έκανε ένα καταφατικό νόημα και τούς πλησίασε. ‘Ηταν μεσόκοπος, ὄχι πολύ ψηλός, παχύς και μέ χαλαρό πρόσωπο, γεροδεμένος και φορούσε ένα σκούρο καλοραμμένο κοστούμι.

— Γειά σου Σάμ, είπε μόλις τούς πλησίασε.

— Γειά σου Λιούκ.

— Ξέρεις, λυπάμαι για τόν Μάιλς, είπε ό Λιούκ σφίγγοντάς του τό χέρι.

— Μμμ, ήταν άσχημο. ‘Ο Σπαίηντ έδειξε μέ τόν αντίχειρά του τό νεαρό δίπλα του. Γιατί αφήνετε αυτούς τούς φτηνούς πιστολάδες νά κυκλοφορουν στό ξενοδοχείο σας μέ τά σιδερικά νά φουσκώνουν κάτω άπ’ τά ρούχα τους;

— Σοβαρά; ‘Ο Λιούκ έξέτασε τόν νεαρό μ’ ένα βλέμμα άπότομα σοβαρό. Τί θές έδῶ; τόν ρώτησε.

‘Ο νεαρός σηκώθηκε ὀρθιος. Τό ἴδιο ἔκανε κι’ ὁ Σπαίηντ. ‘Ο νεαρός ἀπόμεινε νά κυττᾷ τίς γραβάτες τους σάν μαθητής μπροστᾷ σέ δασκάλους. ‘Η γραβάτα τοῦ Λιούκ ἦταν μαύρη.

— Λοιπόν, ἂν δέν ζητᾷς κανέναν, δρόμο καί νά μή σέ ξαναδῷ ἐδῶ γύρω, εἶπε ὁ Λιούκ.

— Δέν πρόκειται νά σᾶς ξεχάσω, καί τούς δυό σας, εἶπε ὁ νεαρός, καί βγήκε ἔξω.

Οἱ ματιές τους τόν ἀκολούθησαν. ‘Ο Σπαίηντ σκούπισε τό μέτωπό του, βγάζοντας ἕνα μαντήλι ἀπ’ τήν τσέπη του.

— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ ντετέκτιβ τοῦ ξενοδοχείου.

— Νά μέ πάρει ὁ διάολος ἂν ξέρω, ἀπάντησε ὁ Σπαίηντ. Μόλις τώρα τόν πρόσεξα. Ξέρεις τίποτα γιά κάποιον Τζόελ Κάιρο, στό ἐξακόσια τριάντα πέντε;

— “Α! αὐτός! εἶπε κοροϊδευτικά ὁ ντετέκτιβ.

— Πόσο καιρό βρίσκεται ἐδῶ;

— Τέσσερις μέρες. Σήμερα εἶναι ἡ πέμπτη.

— Τί τρέχει μ’ αὐτόν;

— Δέν φταίω ἐγώ Σάμ. Δέν ἔχω τίποτα μαζί του, ἀλλά μέ τό παρουσιαστικό του.

— Μπορεῖς νά βρεῖς ἂν ἤρθε χτές τό βράδυ;

— Θά προσπαθῶ, ὑποσχέθηκε ὁ ντετέκτιβ τοῦ ξενοδοχείου, κι’ ἀπομακρύνθηκε ἐνῶ ὁ Σπαίηντ ξανακάθισε στόν καναπέ, περιμένοντάς τον. “Οχι, εἶπε γυρίζοντας. Δέν κοιμήθηκε στό δωμάτιό του. Τί συμβαίνει;

— Τίποτα.

— “Ελα τώρα. Ξέρεις ὅτι θά κρατήσω τό στόμα μου κλειστό, ἀλλά ἂν συμβαίνει κάτι θά πρέπει νά τό ξέρουμε, ὥστε νά εἰσπράξουμε τό λογαριασμό του.

— Τίποτα τέτοιο, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Στήν πραγματικότητα, ἔχω ἀναλάβει μιᾷ δουλειά γι’ αὐτόν. “Αν συνέβαινε κάτι, θά στό ἔλεγα.

— Τό καλύτερο πού θά εἶχες νά κάνεις. Θέλεις νά τόν παρακολουθῶ;

— Εὐχαριστῶ Λιούκ. Δέν θά ἦταν ἄσχημα. Αὐτές τίς μέρες δέν μπορεῖς νά ξέρεις καί τόσα πολλά γιά τούς ἐργοδότες σου.

Τό ρολοῖ πάνω ἀπό τά ἄσσανσέρ ἔδειχνε ἔντεκα καί εἴκοσι ὅταν ὁ Τζόελ Κάιρο μπῆκε ἀπ’ τό δρόμο. Τό μέτωπό του ἦταν μπανταρισμένο. Τά ροῦχα του εἶχαν τήν μαγαιάτικη χαλαρότητα πού πρόδινε ὅτι εἶχε ὥρες νά τ’

αλλάξει. Τό πρόσωπό του ἦταν κουρασμένο μέ τραβηγμένα μάτια καί χαλαρό στόμα.

— Καλημέρα, τοῦ εἶπε ὁ Σπαῖντ μπροστά στή ρεσεψιόν.

Ὁ Κάιρο τέντωσε τό σῶμά του καί τό βλέμμα του σκλήρυνε.

— Καλημέρα, εἶπε χωρίς ἐνθουσιασμό.

Ἔμειναν γιά λίγο ἀμίλητοι.

— Ἄς πᾶμε κάπου πού νά μπορούμε νά μιλήσουμε ησυχᾶ.

— Ζητῶ συγνώμη, εἶπε ὁ Κάιρο σηκώνοντας τό σαγόνι του. Οἱ συζητήσεις μας ἰδιαιτέρως δέν ὑπῆρξαν μέχρι τώρα τέτοιες πού νά ἐπιθυμῶ νά τίς συνεχίσω. Συγνώμη πού τά λέω ἔτσι, ἀλλά αὐτή εἶναι ἡ ἀλήθεια.

— Ἐννοεῖς χθές βράδυ; εἶπε ὁ Σπαῖντ κάνοντας μιᾶ ἀνυπόμονη χειρονομία. Τί ἄλλο μπορούσα νά κάνω; Νόμιζα ὅτι θά τό καταλάβαινες. Ἄν καυγαδίζατε μ' ἐκείνη, θά ἔπρεπε νά πάρω τό μέρος της. Δέν ξέρω ποῦ στό διάβολο βρίσκεται αὐτό τό καταραμένο πουλί. Οὔτε καί σύ ξέρεις. Ἐκείνη ὅμως ξέρεи. Πῶς διάβολο πρόκειται νά τό ἀποκτήσουμε ἂν δέν πάρω τό μέρος της;

— Πρέπει νά ὁμολογήσω, εἶπε ὁ Κάιρο ἀπαλά ἀλλά μέ ἀμφιβολία, ὅτι πάντοτε ἔχετε κάποια καθησυχαστική δικαιολογία ἑτοιμη.

— Τί ἤθελες νά κάνω, μούγκρισε ὁ Σπαῖντ. Νά μάθω νά τραυλίζω; Λοιπόν, ἄς κουβεντιάσουμε ἐδῶ. Τόν ὁδήγησε στόν καναπέ. Σέ πήρε ὁ Ντάντυ στό τμήμα; ρώτησε μόλις κάθησαν.

— Ναί.

— Πόση ὥρα δούλεψαν ἀπάνω σου;

— Μέχρι πρό ὀλίγου καί πάρα πολύ ἐνάντια στή θέλησή μου. Πόνος καί ταπείνωση ἀνακατεύονταν στή φωνή τοῦ Κάιρο. Ὅπωςδήποτε τό θέμα θά φτάσει στόν εἰσαγγελέα καί στόν Πρόξενο τῆς Ἑλλάδος.

— Κάντο καί θά δεῖς τί θά πάθεις. Τί ἀφησες νά σοῦ ξεκολλήσουν;

— Οὔτε λέξη, εἶπε ὁ Κάιρο μέ ἐκδηλῆ ἱκανοποίηση. Ἀκολούθησα τήν ἱστορία πού διηγηθήκατε προηγουμένως στό διαμέρισμά σας. Ἄν καί εὐχόμουν νά εἶχατε ἐπινοήσει μιᾶ ἄλλη, λιγότερο φορτωμένη μέ παραμύθια, εἶπε σοβαρά. Αἰσθάνθηκα ὅπωςδήποτε γελοῖος ἐπαναλαμβάνοντάς την.

— Σίγουρα, χαμογέλασε ο Σπαίηντ. Ἀλλά ἡ ἡλιθιότητά της ὅμως εἶναι πού τήν κάνει τόσο πετυχημένη. Εἶσαι σίγουρος ὅτι δέν ἄφησες νά τοῦ ξεφύγει τίποτα;

— Μπορεῖτε νά εἰστε σίγουρος πῶς ὄχι, κύριε Σπαίηντ.

— Θά ἔχεις πάλι νέα τοῦ Ντάντυ σύντομα, εἶπε ὁ Σπαίηντ κτυπώντας ταμποῦρλο μέ τά δάχτυλά του στόν πέτσινο καναπέ. Κάνε τό βλάκα καί ἀπ' αὐτόν δέν ἔχεις νά φοβηθεῖς τίποτα. Μήν σ' ἀπασχολεῖ τό πόσο βλακώδης εἶναι ἡ ἱστορία μας. Μιά ἄλλη, λογικότερη θά μᾶς ἔστελνε στό φρέσκο. Θά χρειάζεσαι ὕπνο ἂν ἔφαγες στά μοῦτρα μιά ὀλονύκτια ἀνάκριση, εἶπε καθῶς σηκωνόταν ὀρθίος. Θά τά ξαναποῦμε.

— Ὁχι, ὄχι, ἀκόμα, ἔλεγε ἡ Ἔφφι Περίν στό ἀκουστικό καθῶς ὁ Σπαίηντ μπῆκε στό γραφεῖο του. Τόν κύτταξε κι' ἔκανε νόημα μέ τό κεφάλι της, καθῶς τά χεῖλια της σχηματίζαν ἄφωνα τ' ὄνομα Ἀῖβα. Κούνησε τό κεφάλι του. Ναί, συνέχισε ἡ γραμματέας του, θά τοῦ πῶ νά σέ πάρει μόλις ἔρθει, καί κρέμασε τ' ἀκουστικό. Εἶναι ἡ τρίτη φορά πού τηλεφωνεῖ ἀπ' τό πρωῒ, εἶπε στόν Σπαίηντ.

Ἐκεῖνος ἔκανε μιά ἀνυπόμονη χειρονομία.

— Ἡ μίς Ο'Σῶνεσσού σου βρίσκεται μέσα, εἶπε ἡ Ἔφφι Περίν κάνοντας ἕνα νόημα πρός τό ἐσωτερικό γραφεῖο. Περιμένει ἀπό τίς ἑννιά καί κάτι.

— Τί ἄλλο; ρώτησε ὁ Σπαίηντ κουνώντας τό κεφάλι του σάν νά τό περίμενε.

— Ὁ ὑπαστυνόμος Πόλχαους. Τηλεφώνησε, ἀλλά δέν ἄφησε μήνυμα.

— Πάρτον στό τηλέφωνο.

— Πῆρε καί ὁ Γ.

— Ποιός; ρώτησε μέ μάτια πού ἔλαμπαν.

— Ὁ Γ. Αὐτό εἶπε. Ὁ τόνος της, τελείως ἀδιάφορος, ἦταν ἀνεγάρδιαστος. Μόλις τοῦ εἶπα ὅτι δέν ἦσουν ἐδῶ, μοῦ εἶπε ὅτι τηλεφωνοῦσε ὁ Γ. πού πῆρε τό μήνυμά σου, καί ὅτι θά τηλεφωνήσει ξανά.

— Εὐχαριστῶ γλυκεριά μου, εἶπε ὁ Σπαίηντ στριφογυρίζοντας τή γλώσσα στό στόμα του σάν νά δοκίμαζε κάτι πού τοῦ ἄρεσε. Κύτταξε ἂν μπορεῖς νά βρεῖς τόν Τόμ Πόλχαους. Προχώρησε στό ἐσωτερικό γραφεῖο, κλείνοντας τήν πόρτα πίσω του.

Ἡ Μπρίτζιντ Ο'Σῶνεσσου, ντυμένη ὅπως τήν πρώτη

φορά πού είχε έρθει στό γραφείο του, σηκώθηκε άπ' τήν καρέκλα της καί τόν πλησίασε.

— Κάποιος μπήκε στό διαμέρισμά μου, φώναξε. Είναι τά πάντα άνω - κάτω. Τά πάντα.

— Πήραν τίποτα; 'Η έκπληξή του ήταν γνήσια.

— Δέν νομίζω. Δέν ξέρω. Φοβήθηκα νά μείνω. "Αλλαξα όσο πιό γρήγορα μπόρεσα καί ήρθα έδω. "Ω, δέν έπρεπε ν' αφήσεις εκείνον τό νεαρό νά σ' ακολουθήσει.

— "Οχι, άγγελέ μου, είπε ο Σπαίηντ κουνώντας τό κεφάλι του. Πήρε μιά άπογευματινή έφημερίδα από τή τσέπη του, τήν άνοιξε καί τής έδειξε μιά στήλη. 'Η επικεφαλίδα έγραφε «ΚΡΑΥΓΗ ΤΡΕΠΕΙ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΝ ΕΙΣ ΦΥΓΗΝ».

Μιά νέα γυναίκα, ή Καρολίν Μπήλ πού έμενε μόνη της σ' ένα διαμέρισμα στήν Σάττερ στρήτ, είχε ξυπνήσει στίς τέσσερις τό πρωί από τό θόρυβο βημάτων στήν κρεβατοκάμαρά της. Είχε βάλει τίς φωνές καί ο νυχτερινός έπισκέπτης τόβαλε στά πόδια. Δυό άλλες γυναίκες πού έμεναν μόνες τους στό κτίριο είχαν άνακαλύψει ότι ο διαρρήκτης είχε αφήσει ίχνη καί στά δικά τους διαμερίσματα. Καί άπ' τά τρία, δέν έλειπε τίποτα.

— 'Εκεί ακριβώς τοῦ ξέφυγα, είπε ο Σπαίηντ. Βγήκα από τήν πίσω πόρτα καί μ' έχασε. 'Αργότερα ξαναγύρισε κι' έψαξε τά διαμερίσματα όσων γυναικῶν έμεναν μόνες τους, βλέποντας τά όνόματα στό βεστιάριο, νομίζοντας ότι έμενες εκεί μέ ψευδώνυμο.

— 'Αλλά παρακολουθοῦσε τό σπίτι σου όλη τή νύχτα, είπε τό κορίτσι.

— Δέν είναι άνάγκη νά πιστέψουμε ότι δουλεύει μόνος του, είπε ο Σπαίηντ άνασηκώνοντας τούς ώμους του. Μπορεί ίσως νά πήγε στή Σάττερ στρήτ άφοῦ κατάλαβε ότι θά έμενες όλη τή νύχτα σπίτι μου. 'Υπάρχουν πολλά «ίσως», αλλά δέν τόν άδήγησα εγώ στό Κόρονετ.

— 'Αλλά αυτός, ή κάποιος άλλος τό άνακάλυσαν, συνέχισε χωρίς νά έχει ίκανοποιηθεί.

— Σίγουρα. 'Αναρωτιέμαι, είπε μαζεύοντας τά φρύδια του, άν ήταν ο Κάϊρο. Δέν ήταν στό ξενοδοχείο του όλο τό βράδυ καί γύρισε μόλις τώρα. Μοῦ είπε ότι τόν άνάκριναν στήν άστυνομία όλο τό βράδυ. Δέν τό πολυπιστεύω. Γύρισε, άνοιξε τή πόρτα καί μίλησε στήν "Εφφι Περίν.

— Βρήκες τόν Τόμ;

— Δέν είν' εκεί. Θα ξαναπάρω σέ λίγο.

— Εὐχαριστῶ. Γύρισε κι' ἀντίκρισε τὴν Μπρίτζιντ Ο' Σώνεσσυ. Τὸν ἀντίκρυσσε μὲ θολὰ μάτια.

— Πῆγες νὰ δεῖς τὸν Τζόελ τὸ πρωῒ; ρώτησε.

— Ναί.

— Γιατί; εἶπε διστακτικά.

— Γιατί; χαμογέλασε ὁ Σπαίηντ. Γιατί, γλυκειά μου ἀγάπη, πρέπει νὰ βρίσκομαι σ' ἐπαφή μὲ τ' ὀτιδήποτε σ' αὐτὴ τὴν τρελλὴ ὑπόθεση, γιὰ νὰ βγάλω κάποια ἄκρη. Τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν ὀδήγησε στὴν πολυθρόνα του, τὴν φίλησε ἀπαλά στὴν ἄκρη τῆς μύτης κι' ἔκατσε στὴ γωνία τοῦ γραφείου του. Καὶ τώρα θὰ πρέπει νὰ σοῦ βροῦμε κάπου νὰ μείνεις, ἔτσι δὲν εἶναι; ρώτησε.

— Ναί, εἶπε ἐμφατικά. Δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσω ἐκεῖ πίσω.

— Νομίζω πὼς τὸ βρῆκα, εἶπε χτυπώντας τὸ γραφεῖο σιγά. Περίμενε ἓνα λεπτό. Μπῆκε στοῦ ἄλλο δωμάτιο, κλείνοντας τὴν πόρτα.

— Θὰ ξαναπροσπαθῶ, εἶπε ἡ Ἔφφι Περίν ἀπλώνοντας τὸ χέρι της πρὸς τὸ τηλέφωνο.

— Ἀργότερα. Συνεχίζει ἡ γυναικεία σου διαίσθηση ὅτι εἶναι μιὰ ἀγία ἢ κάτι τέτοιο;

— Ἐξακολουθῶ νὰ πιστεύω, τοῦ εἶπε ἀπότομα, ὅτι ἀνεξάρτητα ἀπὸ τίς ὁποιοσδήποτε φασαρίες εἶναι μπλεγμένη, εἶναι ἐντάξει, ἂν ἐννοεῖς κάτι τέτοιο.

— Αὐτὸ ἐννοῶ, εἶπε. Ἀντέχεις νὰ τῆς κάνεις μιὰ χάρη;

— Πῶς;

— Μπορεῖς νὰ τή φιλοξενήσεις μερικές μέρες;

— Σπίτι μου;

— Ναί. Τὸ διαμέρισμά της ψάχτηκε. Εἶναι ἡ δεύτερη διάρρηξη πού ὑπέστη αὐτὴ τῇ βδομάδα. Θὰ ἦταν καλύτερα γι' αὐτὴν νὰ μὴν βρίσκεται μόνη της. Θὰ βοηθοῦσε πολὺ ἂν τὴν φιλοξενούσες.

— Κινδυνεὺει πραγματικά Σάμ; ρώτησε ἡ Ἔφφι Περίν σκύβοντας μπροστά.

— Νομίζω πὼς ναί!

— Αὐτό θὰ ἔκανε τῇ Μαμά ἔξω φρενῶν. Θὰ πρέπει νὰ τῆς πῶ ὅτι πρόκειται γιὰ ἓνα μάρτυρα τῆς τελευταίας στιγμῆς πού κρατᾷς σὲ ἀπόσταση καὶ ἀσφάλεια.

— Εἰσαι γλύκα, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Καλύτερα νὰ φύγετε τώρα. Θὰ τῆς πάρω τὸ κλειδί καὶ θὰ τῆς φέρω ὅτι χρειάζεται ἀργότερα, ἀπὸ τὸ διαμέρισμά της. Λοιπόν. Δὲν πρέπει νὰ σᾶς δοῦν νὰ φεύγετε μαζί. Θὰ πρέπει νὰ ἐξαφανιστεῖτε

τώρα. Πᾶρε ταξί, ἀλλά νά βεβαιωθείτε ὅτι δέν σᾶς παρακολουθοῦν. Τό πιθανότερο εἶναι πῶς ὄχι, ἀλλά καλύτερα νά βεβαιωθείτε. Θά στή στείλω σέ λίγο.

Ὁ παχύς ἄντρας

Τό τηλέφωνο χτυποῦσε καθὼς ὁ Σπαίηντ γύριζε στό γραφεῖο του, ἀφήνοντας τὴν Μπρίτζιντ Ὁ Σώνεσσου στίς φροντίδες τῆς Ἑφφι Περίν. Προχώρησε καὶ τό σήκωσε.

— Ναί;... ναί, ὁ ἴδιος... Ναί, τό πῆρα. Περίμενα νέα... Ποιός;... Κύριος Γκάτμαν; Ἄ, ναί, βέβαια... Τώρα, ὅσο γρηγορώτερα, τόσο καλύτερα... δώδεκα γ... ναί. Ἄς ποῦμε σέ δεκαπέντε λεπτά... Ἐντάξει.

Ὁ Σπαίηντ ἔκατσε στή γωνιά τοῦ γραφείου δίπλα στό τηλέφωνο κι' ἔστριψε τσιγάρο. Τό στόμα του εἶχε σχηματίσει μιά σκληρή καὶ ἱκανοποιημένη γκριμάτσα. Τά μάτια του, μισόκλειστα, παρακολουθοῦσαν τὴν ἱεροτελεστία λάμποντας.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ἡ Ἀῖβα Ἀρτσερ μπῆκε μέσα.

— Γειά σου μωρό μου, εἶπε φιλικὰ ὁ Σπαίηντ, ἀλλάζοντας ἔκφραση ἀκαριαῖα.

— ὦ Σάμ, συγχώρεσέ με, συγχώρεσέ με, φώναξε μέ πνιγμένη φωνή. Στεκόταν στό ἀνοιγμα τῆς πόρτας, στριφογυρίζοντας ἓνα λευκὸ μαντηλάκι μέ μαύρη μπορντούρα στά γαντοφορεμένα χέρια τῆς, κυττώντας τον κατάματα μέ φοβισμένα καὶ πρησμένα ἀπ' τό κλάμα μάτια.

— Ἐντάξει, εἶπε χωρὶς νά μετακινηθεῖ ἀπ' τὴ θέση του. Ἐντάξει. Ξέχασέ το.

— Ἀλλά Σάμ, εἶπε θρηνητικὰ, ἐγὼ ἔστειλα τοὺς ἀστυνομικούς. Ἦμουν τρελλή, ἀπελπισμένη ἀπὸ ζήλεια, καὶ τοὺς τηλεφώνησα λέγοντάς τους ὅτι ἂν ἐρχόταν σπíti σου θά μάθαιναν κάτι γιὰ τό φόνο τοῦ Μάιλς.

— Πῶς σοῦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

— ὦ Σάμ, ἦμουν ἀπελπισμένη καὶ ἤθελα νά σέ πληγώσω.

— Δυσκόλεψες πολὺ τὴν κατάσταση. Ἐβαλε τό χέρι

του στους ώμους της και τήν τράβηξε κοντά του. 'Αλλά είναι εντάξει τώρα, μόνο μὴν σοῦ ξανάρθουν τέτοιες παλαβές ιδέες.

— Ποτέ, ποτέ πιά, τοῦ ὑποσχέθηκε. 'Αλλά ἦσουν κακός μαζί μου χτές τό βράδυ. Ἦσουν ψυχρός καί μακρινός καί ἤθελες νά μέ ξεφορτωθεῖς, τή στιγμή πού ἐγώ εἶχα ἔρθει ἐκεῖ γιά νά σέ προειδοποιήσω, καί περίμενα τόσο πολύ, καί...

— Νά μέ προειδοποιήσεις γιά ποιό πράγμα;

— Γιά τόν Φίλ. Ἔμαθε ὅτι... ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένος μαζί μου, καί ὁ Μάιλς τοῦ εἶχε πει ὅτι ἤθελα διαζύγιο, ἂν καί ἐκεῖνος δέν ἤξερε ποτέ γιατί τό ἤθελα, καί τώρα ὁ Φίλ νομίζει ὅτι... σκότωσες τόν ἀδερφό του γιατί δέν μοῦ ἔδινε διαζύγιο, ὥστε νά παντρευτοῦμε.

— Θαυμάσια, εἶπε ἀπαλά ὁ Σπαῖντ. Καί ἤρθες νά μέ προειδοποιήσεις, καί ἐπειδή ἤμουν ἀπασχολημένος, θεώρησες καλό νά τηλεφωνήσεις καί νά βοηθήσεις τόν Φίλ Ἄρτσερ νά χειροτερέψει τό ἀνακάτεμα.

— Λυπᾶμαι, κλαπούρισε, ξέρω πώς δέν θά μέ συγχωρέσεις. Λυπᾶμαι, λυπᾶμαι...

— Θά ἔπρεπε, συμφώνησε ὁ Σπαῖντ, τόσο γιά σένα, ὅσο καί γιά μένα. Σέ εἶδε καθόλου ὁ Ντάντνυ ἀπό τή στιγμή πού ὁ Φίλ εἶπε τά δικά του; Ἦ κανένας ἄλλος ἀπό τήν ἀστυνομία;

— Ὁχι. Ὁ πανικός φάνηκε στό πρόσωπό της.

— Θά ἔρθουν, εἶπε, καί καλύτερα νά μὴν σέ βροῦν ἐδῶ. Τούς εἶπες ποιά ἦσουν ὅταν τούς τηλεφώνησες;

— Ὡ, ὄχι. Ἀπλῶς τούς εἶπα ὅτι ἂν πήγαιναν ἐκείνη τή στιγμή στό διαμέρισμά σου θά ἀνακάλυπταν κάτι σημαντικό γιά τό φόνο καί τῷ κλεισα

— Ἀπό ποῦ τηλεφώνησες;

— Ἀπ' τό φαρμακεῖο, κοντά στό σπίτι σου. Ὡ Σάμ ἀγαπημένε μου, θά...

— Ἦταν βλακεία, τή διέκοψε χτυπώντας την χαϊδευτικά στόν ὦμο, ἀλλά τώρα εἶναι ὅλα εντάξει. Καλύτερα νά τρέξεις σπίτι τώρα καί νά σκεφτεῖς τί θά πεις στήν ἀστυνομία. Θά φτάσουν σύντομα. Καλύτερα ν' ἀρνηθεῖς τά πάντα. Ἦ καλύτερα νά δεῖς τόν Σίντ Γουαῖζ πρῶτα, εἶπε συνοφρυωμένος. Τράβηξε τό χέρι του ἀπ' τούς ὦμους της, ἔβγαλε μιὰ κάρτα ἀπ' τό πορτοφόλι του, γρατζούνισε δύο γραμμές, καί τῆς τήν ἔδωσε. Μπορεῖς νά διηγηθεῖς στόν Σίντ τά πάντα. Ἦ τουλάχιστον τά πάντα. Ποῦ ἦσουν τό

βράδυ πού πυροβόλησαν τόν Μάιλς;

— Σπίτι, απάντησε χωρίς νά διστάσει.

Κούνησε τό κεφάλι του άρνητικά, χαμογελώντας.

— Μά ναι... έπέμεινε.

— "Όχι, τής είπε, αλλά άν επιμένεις, δέν έχω αντίρρηση. Πήγαινε νά δεις τόν Σίντ. Είναι στήν επόμενη γωνία, τό ρόζ κτίριο, γραφείο όχτώ-δύο-επτά.

Τά γαλάζια μάτια της κύτταξαν τά γκριζοκίτρινα δικά του έρευνητικά.

— Τί σέ κάνει νά νομίζεις πώς δέν ήμουν σπίτι μου; ρώτησε άργά.

— Τίποτα, εκτός από τό ότι ξέρω ότι δέν ήσουν.

— Άλλά ήμουν. Τά χείλια της συστράφηκαν και ό θυμός γέμισε τά μάτια της. "Η "Εφφι Περίν στό είπε, συνέχισε άποδοκιμαστικά. Τήν είδα νά κρυφοκυτάει τά ροϋχα μου και νά μέ κατασκοπεύει. Ξέρεις ότι μέ μισεί Σάμ. Γιατί πιστεύεις αυτά πού σου λέει, άφου ξέρεις ότι θά έκανε οτιδήποτε για νά μέ μπλέξει;

— "Ιησού Χριστέ, έσείς οί γυναίκες, είπε μαλακά ό Σπαίηντ. Κύτταξε τό ρολόϊ του. Θά πρέπει νά φεύγεις τώρα γλυκειά μου. "Εχω άργήσει. Κάνε ότι θέλεις, αλλά άν ήμουν στή θέση σου θά έλεγα στόν Σίντ τήν αλήθεια ή τίποτα. Θέλω νά πώ, άφησε έξω ότι δέν θέλεις νά του πεις, αλλά μήν φτιάξεις καμιά δικιά σου ιστορία.

— Δέν σου λέω ψέματα Σάμ, διαμαρτυρήθηκε.

— Μένα μου λές, είπε και σηκώθηκε.

— Δέν μέ πιστεύεις; ρώτησε ψιθυριστά, όρθια στίς μύτες των ποδιών της, πλησιάζοντας τό πρόσωπό της στό δικό του.

— Δέν σέ πιστεύω.

— Και δέν θά μέ συγχωρήσεις για... για τό ό,τι έκανα;

— Και φυσικά ναι. "Εσκυψε και τή φίλησε στό στόμα. "Εντάξει τώρα. Πήγαινε.

— Δέν θά έρθεις μαζί μου στόν κύριο Γουάϊζ; ρώτησε άγκαλιάζοντας τον.

— Δέν μπορώ, και άλλωστε θά ήμουν έμπόδιο. Χαϊδεψε τά μπράτσα της και τής φίλησε τόν καρπό, εκεί πού τέλειωνε τό γάντι της. Τή γύρισε πρós τήν πόρτα και τής έδωσε ένα χαιδευτικό σπρώξιμο. Δρόμο τώρα, είπε.

• Ο νεαρός πού είδε ό Σπαίηντ στό Μπελβεντέρε, του

άνοιξε τήν πόρτα από μαχόγκανυ τῆς σουίτας 12γ στό ξενοδοχεῖο Ἀλεξάνδρεια. Ὁ Σπαίηντ τόν χαιρέτησε εὐγενικά. Ὁ νεαρός ἔμεινε ἀμίλητος. Στάθηκε στό πλάι, κρατώντας τήν πόρτα ἀνοιχτή.

Ὁ Σπαίηντ μῆκε. Ἕνας παχύς ἄντρας ἦρθε νά τόν συναντήσει.

Ὁ παχύς ἄντρας ἦταν ἀντιαισθητικά παχύς, μέ φουσκωτά μάγουλα, χεῖλια, προγούλια καί λαιμό, μέ μιά τεράστια κοιλιά πού ἐνωνόταν μέ τό στήθος του καί ἔμοιαζε μέ ὑπερφυσικό αὐγό, καί κρεμαστούς κώνους πού τοῦ χρησίμευαν γιά χέρια καί πόδια. Καθώς περπάτησε πρὸς τόν Σπαίηντ, ὅλα τὰ ἐξογκώματά του ἀνασηκώθηκαν, ἔπεσαν κι' ἄρχισαν νά τρέμουν, ἀκολουθώντας τό ρυθμό τῶν βημάτων του, θυμίζοντας τεράστιες φουσκες ἀπό ἀφρό, στό παιδικό παιχνίδι. Τά μάτια του πού φαίνονταν μικροσκοπικά ἀπό τίς τεράστιες σακκοῦλες ἀπό λίπος γύρω τους, ἦσαν μαύρα κι' εὐκίνητα. Τά μαλλιά του σχημάτιζαν σκουῖρα ἀραιά δαχτυλίδια στό φαρδύ κρανίο του. Φοροῦσε ἕνα μακρὺ μαῦρο παλτό, μαῦρο σακκάκι, μαύρη γραβάτα Ἀσκοτ, σατέν, πού πάνω της φαίνόταν μιά μαργαριταρένια καρφίτσα, γκρί ριγέ παντελόνι καί λουστρινένια παπούτσια.

Ἡ φωνή του ἦπα

Ἡ φωνή του ἦταν ἕνα λαρυγγικό γουργούρισμα.

— Ἀ, κύριε Σπαίηντ, εἶπε ἀπλώνοντας ἕνα χέρι πού ἔμοιαζε μέ παχύ ρόζ ἀστέρι.

— Πῶς εἰστε, κύριε Γκάτμαν; χαμογέλασε ὁ Σπαίηντ, σφίγγοντάς του τό χέρι.

Κρατώντας τό χέρι τοῦ Σπαίηντ, ὁ παχύς ἄντρας γύρισε καί, πιάνοντάς τον ἀπ' τόν ὦμο τόν ὀδήγησε πάνω ἀπό ἕνα πράσινο χαλί σέ μιά πράσινη ἀναπαυτική πολυθρόνα δίπλα σ' ἕνα τραπεζάκι πού πάνω του ξεκουράζονταν ἕνα σιφόν, μερικά ποτήρια, ἕνα μπουκάλι Τζόννυ Γουῶκερ σ' ἕνα δίσκο, ἕνα κουτί ποῦρα — Κορόνα ντέλ Ρίτζ — δυό ἐφημερίδες κι' ἕνα μικρό, ἀπλό κουτί ἀπό στεατίτη.

Ὁ Σπαίηντ ἔκατσε στήν πράσινη πολυθρόνα. Ὁ παχύς ἄντρας ἄρχισε νά γεμίζει δυό ποτήρια ἀπό τό μπουκάλι καί τό σιφόν. Ὁ νεαρός εἶχε ἔξαφανιστεῖ. Οἱ πόρτες στοὺς τρεῖς τοίχους ἦσαν κλειστές. Ὁ τέταρτος, πίσω ἀπ' τόν Σπαίηντ, εἶχε δυό παράθυρα πρὸς τήν Γκήρυ στρήτ.

— Ἀρχίζουμε καλά, κύριε, γουργούρισε ὁ παχύς

άντρας, προσφέροντάς του ένα ποτήρι. 'Απεχθάνομαι κάποιον πού μου λέει νά σταματήσω όταν σερβίρω τό ποτό του. "Αν πρέπει νά εἶναι προσεκτικός όταν πίνει, τότε δέν εἶναι γιά νά τόν ἐμπιστεύεσαι όταν τό κάνει.

‘Ο Σπαίηντ πήρε τό ποτήρι του καί χαμογελώντας, ἔκανε μιά ἀδιόρατη ὑπόκλιση.

‘Ο παχύς άντρας σήκωσε τό ποτήρι του καί τό κράτησε μπρός στό φῶς τοῦ παραθύρου. Κούνησε τό κεφάλι του ἐπιδοκιμαστικά στίς φουσαλίδες πού ἀνέβαιναν μέσα του.

— Λοιπόν κύριε, εἰς ὑγείαν τῆς καθαρῆς κουβέντας καί τῆς πλήρους κατανοήσεως.

“Ἦπιαν καί χαμήλωσαν τά ποτήρια τους.

— Εἶσαι ἕνας ἄνθρωπος πού κρατᾷ τό στόμα του κλειστό; ρώτησε ὁ παχύς άντρας τόν Σπαίηντ πονηρά.

— Μ’ ἀρέσει νά μιλῶ, εἶπε κουνώντας τό κεφάλι του.

— “Ολο καί καλύτερα! φώναξε ὁ παχύς άντρας. Δέν ἐμπιστεύομαι κάποιον πού κρατᾷ τό στόμα του κλειστό. Συνήθως διαλέγει λάθος ὥρα νά μιλήσει, καί τότε λέει λάθος πράγματα. Τό νά μιλᾷς δέν εἶναι κάτι πού μπορεῖς νά κάνεις καλά ἂν δέν ἀσκεῖσαι προηγουμένως σ’ αὐτό. Χαμογέλασε πλατειά πάνω ἀπ’ τό ποτήρι του. Θά τά πᾶμε καλά κύριε, αὐτό εἶναι φανερό. ‘Ακούμπησε τό ποτήρι του πάνω στό τραπέζι καί πρόσφερε τό κουτί μέ τά Κορόνας ντέλ Ρίτζ στόν Σπαίηντ. “Ενα ποῦρο, κύριε.

‘Ο Σπαίηντ πήρε ἕνα, ἔκοψε τήν ἄκρη του καί τό ἄναψε. Στό μεταξύ, ὁ παχύς άντρας τράβηξε μιά ἄλλη πράσινη ἀναπauτική πολυθρόνα κοντά στόν Σπαίηντ, σέ ἀπόσταση γιά κουβέντα κι’ ἔβαλε ἕνα τραπεζάκι μέ τασάκι ἀνάμεσά τους. Μετά, πήρε τό ποτήρι του, ἕνα ποῦρο καί βυθίστηκε στήν πολυθρόνα του. ‘Αναστέναξε ἄνετα.

— Τώρα κύριε, θά μιλήσουμε ἂν θέλετε, κι’ ἀπό τήν ἀρχή θά σοῦ πῶ ὅτι εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος πού τοῦ ἀρέσει νά μιλᾷ μέ ἀνθρώπους πού τούς ἀρέσει νά μιλοῦν.

— ‘Υπέροχα. Θά μιλήσουμε γιά τό μαῦρο πουλί;

‘Ο παχύς άντρας ἔβαλε τά γέλια καί οἱ ὄγκοι ἀπό λίπος τόν συνόδεψαν.

— Θά μιλήσουμε; ρώτησε. Θά μιλήσουμε, εἶπε, δίνοντας μόνος του τήν ἀπάντηση. Τό ρόζ πρόσωπό του γυάλιζε ἀπ’ τήν εὐχαρίστηση. Μοῦ ταιριάζεις κύριε, ἕνας ἄνθρωπος κομμένος καί ραμμένος στά γούστα μου. “Οχι πολυλογίες, ὄχι ὑπεκφυγές, ἀκριβῶς στό στόχο. Μ’ ἀρέσει αὐτό κύριε. Θά μιλήσουμε γιά τό μαῦρο πουλί; Θά

μιλήσουμε. "Ετσι μ' άρέσει νά γίνονται οί δουλειές. 'Οπωσδήποτε κύριε, άς μιλήσουμε γιά τό μαύρο πουλί, αλλά πρώτα θά ήθελα νά μοῦ ἀπαντήσεις σέ μία ἐρώτηση, ἴσως ἀχρηστη, ἔτσι πού νά καταλάβει ὁ ἕνας τόν ἄλλο ἀπό τήν ἀρχή. Βρίσκεσαι ἐδῶ σάν ἀντιπρόσωπος τῆς Μίς Ο' Σώνεσσου;

— 'Ο Σπαίηντ φύσηξε τόν καπνό σέ μία μακριά εὐθεία πάνω ἀπ' τό κεφάλι τοῦ Γκάτμαν. Κύτταξε τή στάχτη τοῦ πούρου του σκεπτικός.

— Δέν μπορῶ ν' ἀπαντήσω ναί ἢ ὄχι, ἀκόμα, εἶπε ἐπίτηδες. 'Εξαρτᾶται, εἶπε ρίχνοντας τό βλέμμα του στόν παχύ ἄντρα.

— 'Εξαρτᾶται ἀπό τί;

— "Αν ἤξερα ἀπό τί, θά σοῦ ἀπαντοῦσα.

— "Ισως ἐξαρτᾶται ἀπ' τόν Τζόελ Κάϊρο; ρώτησε ὁ παχύς ἄντρας πίνοντας μία γουλιὰ ἀπό τό ποτήρι του.

— "Ισως, μίλησε ὁ Σπαίηντ ἀδιάφορα.

"Ἦπτε ἀπό τό ποτήρι του. 'Ο παχύς ἄντρας ἔσκυψε μέχρι ἐκεῖ πού τοῦ ἐπέτρεπε ἡ κοιλιά του. Τό χαμόγελό του ἦταν ὑποχρεωτικό, τό ἴδιο καί ἡ φωνή του.

— Τό πρόβλημα εἶναι λοιπόν, ποιόν ἀπό τούς δύο θά ἐκπροσωπήσεις;

— Μπορεῖς νά τό πεῖς κι' ἔτσι.

— Θά εἶναι ἡ μία ἢ ὁ ἄλλος;

— Δέν εἶπα κάτι τέτοιο.

— Ποιός ἄλλος ὑπάρχει; ἐπέμεινε ὁ παχύς ἄντρας, μέ μάτια πού γυάλιζαν καί μέ φωνή ψιθυριστή.

— Ὑπάρχω καί ἐγώ, εἶπε ὁ Σπαίηντ δείχνοντας μέ τό πούρο τό στήθος του.

'Ο παχύς ἄντρας ξάπλωσε στήν πολυθρόνα κι' ἄφησε τό σῶμα του νά χαλαρώσει. Φύσηξε τόν καπνό ἀπ' τό πούρο του μέ ἱκανοποίηση.

— Αὐτό εἶναι ὑπέροχο κύριε, γουργούρισε. Πάντα μ' άρέσει κάποιος πού ἀπ' τήν ἀρχή μοῦ λέει ὅτι κάπου ἔχει συμφέρον. Αὐτό δέν κάνουμε ὅλοι; Δέν ἐμπιστεύομαι κάποιον πού λέει ὅτι δέν ἐνδιαφέρεται. Κι' αὐτόν πού λέει τήν ἀλήθεια τή στιγμή πού λέει τό ἀντίθετο, τόν σιχαίνομαι περισσότερο, γιατί εἶναι ἕνας βλάκας, ἕνας βλάκας πού πηγαίνει ἀντίθετα στους νόμους τῆς φύσεως.

'Ο Σπαίηντ φύσηξε τόν καπνό του. Τό πρόσωπό του ἔδειχνε εὐγενική προσοχή.

— Μμμ, είπε. Καί τώρα ἄς μιλήσουμε γιά τό μαῦρο πουλί.

— Βεβαίως, εἶπε ὁ παχύς ἄντρας χαμογελώντας καλοκάγαθα. Μισόκλεισε τά μάτια του ἔτσι πού τά γύρω στρώματα πάχους πλησίασαν τόσο πού τό μόνο πού ἄφησαν νά φαίνεται ἦταν μιά σκούρα λαμπερή σχισμή. Κύριε Σπαίηντ, ἔχεις ὕπ' ὄψη σου πόσα χρήματα μποροῦν νά κερδηθοῦν ἀπό τό μαῦρο πουλί;

— Ὅχι.

Ὁ παχύς ἄντρας ἔσκυψε μπροστά κι' ἀκούμπησε τό φουσκωμένο χέρι του στό μπράτσο τῆς πολυθρόνας τοῦ Σπαίηντ.

— Λοιπόν κύριε, μά τό Θεό, ἂν σοῦ ἔλεγα... ἂν σοῦ ἔλεγα τά μισά, θά μ' ἔλεγες ψεύτη.

— Ὅχι, εἶπα χαμογελώντας ὁ Σπαίηντ. Ὅχι, κι' ἂν ἀκόμα νόμιζα κάτι τέτοιο. Ἀλλά ἂν δέν θές νά διακινδυνέψεις, πές μου πόσα, καί θά κρίνω ἐγώ τό κέρδος.

— Ἀποκλείεται, γέλασε ὁ παχύς ἄντρας. Δέν θάμποροῦσες. Κανείς πού δέν θά εἶχε τρομακτική πείρα σ' αὐτά τά πράγματα δέν θά μποροῦσε, καί — σταμάτησε ἐπιδεικτικά — δέν ὑπάρχει κανένα ἄλλο ὅμοιό του. Ἀρχισε νά γελά ξανά μ' ὄλο τό σῶμα του. Σταμάτησε ἀπότομα. Τά παχειά χεῖλια του ἔμειναν ὀρθάνοιχτα καθῶς τό γέλιο του σταμάτησε. Κάρφωσε τό βλέμμα του στόν Σπαίηντ μέ μιά ἔνταση πού ἔμοιαζε μέ μυωπία. Θέλεις νά πéis ὅτι δέν ξέρεις γιά τί πραγματικά πρόκειται; ρώτησε ἐκπληκτος.

— ὦ διάβολε, ἔκανε μιά ἀδιάφορη χειρονομία ὁ Σπαίηντ. Ξέρω μέ τί μοιάζει. Ξέρω τήν ἀξία του σέ ἀνθρώπινες ζωές. Δέν ξέρω τί εἶναι ἀκριβῶς.

— Δέν σοῦ εἶπε;

— Ἡ μίς Ὁ Σῶνεσσυ;

— Ναί. Ἀξιαγάπητο κορίτσι, κύριε.

— Μμμ. Ὅχι.

Τά μάτια του ἦσαν σκοῦρες λάμπεις σ' ἐνέδρα πίσω ἀπό ρόζ στρώματα παχιᾶς σάρκας.

— Πρέπει νά ξέρει, εἶπε. Οὔτε κι' ὁ Κάϊρο;

— Ὁ Κάϊρο φυλάγεται. Εἶναι πρόθυμος νά τ' ἀγοράσει, ἀλλά δέν εἶναι διατεθειμένος νά μοῦ πεί τίποτα ἀπ' αὐτά πού δέν ξέρω.

— Πόσα εἶναι πρόθυμος νά δώσει γιά νά τ' ἀποκτήσει; ρώτησε ὁ παχύς ἄντρας σαλιώνοντας τά χεῖλια του.

— Δέκα χιλιάδες δολλάρια.

— Δέκα χιλιάδες, καί δολλάρια! εἶπε ὁ παχύς ἄντρας ἐπιτιμητικά, οὔτε, πρόσεξέ με, οὔτε λίρες κᾶν! Νά ὁ "Ελληνας! Χμφ! Καί σύ τί ἀπάντησες;

— Εἶπα ὅτι ἂν τοῦ τό παρουσίαζα, περίμενα αὐτές τίς δέκα χιλιάδες.

— "Α, ναί, ἄν. "Ωραῖα τοποθετημένο κύριε. Τό μέτωπό του ζάρωσε σέ ρυτίδες ἀπό πάχος. Πρέπει νά ξέρουν, μονολόγησε. "Αλλά ξέρουν; Ξέρουν τί εἶναι τό πουλί, κύριε; Τί ἐντύπωση σοῦ ἔδωσαν;

— "Εδῶ δέν μπορῶ νά σέ βοηθήσω, ὁμολόγησε ὁ Σπαῖντ. Δέν ἔχω στοιχεῖα. "Ο Κάϊρο δέν εἶπε ὅτι ἤξερε, ἀλλά καί δέν εἶπε ὅτι δέν ἤξερε. "Εκείνη εἶπε ὅτι δέν ἤξερε, ἀλλά πῆρα σάν δεδομένο ὅτι μοῦ ἔλεγε ψέματα.

— Πολύ λογικό, εἶπε ὁ παχύς ἄντρας.

"Αφρημένος, ἄρχισε νά ξύνει τό κεφάλι του. Συνοφρυώθηκε, μέχρι πού τό μέτωπό του γέμισε βαθιές κόκκινες ρυτίδες. "Αρχισε νά κουνιέται νευρικά στήν καρέκλα του, ὅσο τό πάχος του καί τό μέγεθος της τό ἐπέτρεπαν. "Εκλεισε σφιχτά τά μάτια του, τά ξανάνοιξε καί μίλησε στόν Σπαῖντ.

— "Ισως ὁμως καί νά μήν ξέρουν. Τό παχύ του πρόσωπο ἔχασε σιγά - σιγά τό σκυθρωπό ὕφος του καί πολύ γρήγορα πῆρε μιά ἔκφραση ἀπέραντης εὐτυχίας. "Αν δέν ξέρουν, φώναξε, τότε εἶμαι τό μοναδικό πρόσωπο στόν κόσμο πού ξέρει!

— Χαίρομαι πού ἦρθα στό σωστό μέρος, εἶπε ὁ Σπαῖντ τραβώντας τά χεῖλια του πρὸς τά πίσω.

"Ο παχύς ἄντρας χαμογέλασε, ἀλλά ἀδιόρατα αὐτή τή φορά. "Η εὐτυχία εἶχε χαθεῖ ἀπ' τό πρόσωπό του, καί τήν ἀντικατέστησε ἡ προσοχή. "Η ἔκφρασή του ἦταν μιά χαμογελαστή μάσκα καχυποψίας ἀνάμεσα σ' αὐτόν καί τόν Σπαῖντ. Τά μάτια του, ἀποφεύγοντάς τον, ἔπεσαν στό ποτήρι δίπλα του κι' ἔλαμψαν.

— "Α! κύριε, φώναξε, μά τό ποτήρι σου εἶναι ἄδειο. Σηκώθηκε, πῆγε στό τραπέζι κι' ἄρχισε νά κάνει φασαρία μέ τά μπουκάλια καί τά ποτήρια φτιάχνοντας τά ποτά.

"Ο Σπαῖντ ἔμενε ἀκίνητος στήν πολυθρόνα του μέχρι πού ὁ παχύς ἄντρας μέ μιά θεατρική χειρονομία, μιά ὑπόκλιση καί μ' ἓνα «"Α! κύριε αὐτό τό γιατρικό δέν θά σέ βλάψει ποτέ!» τοῦ ἔδωσε τό ποτήρι του ξαναγεμισμένο.

Τότε ἀνασηκώθηκε, στάθηκε μπροστά του, καί κυτ-

τώντας τον σήκωσε τό ποτήρι του μέ μάτια πού έλαμπαν.

— Στην ύγεια τής τίμιας κουβέντας καί τής πλήρους κατανόησεως, είπε. 'Ο παχύς άντρας χαχάνισε καί ήπιαν. "Επειτα ό παχύς άντρας έκατσε στην πολυθρόνα, άκουμπώντας τό ποτήρι μέ τά δυό του χέρια στην κοιλιά του.

— Λοιπόν κύριε, είπε, μου προξενεί έκπληξη αλλά μπορεί νά άποτελεί γεγονός ότι κανείς άπό τούς δυό τους δέν ξέρει τί άκριβώς είναι αυτό τό πουλί, καί κανείς άλλος σ' αυτόν τόν άπέραντο, όμορφο κόσμο δέν τό ξέρει, έκτός καί πλύν άπό τόν ταπεινό ύπηρέτη σας, άξιότιμο κύριο Κάσπερ Γκάτμαν.

— 'Υπέροχα. 'Ο Σπαίηντ στεκόταν όρθιος, μέ τά πόδια μισάνοιχτα, μέ τό ένα χέρι στην τσέπη καί τό άλλο νά κρατά τό ποτήρι του. "Αν μου πεις καί μένα, θά είμαστε δύο πού θά τό ξέρουμε.

— Μαθηματικώς σωστό κύριε, είπε ό παχύς άντρας άνοιγοκλείνοντας τά μάτια του, αλλά δέν είμαι σίγουρος άν θά στό πώ, συνέχισε χαμογελώντας πλατιά.

— Μήν είσαι βλάκας, είπε ύπομονετικά ό Σπαίηντ. Ξέρω πού είναι καί ξέρεις τί είναι. Γι' αυτό βρισκόμαστε εδώ.

— Λοιπόν κύριε, πού είναι;

'Ο Σπαίηντ άγνόησε τήν έρώτηση.

'Ο παχύς άντρας σούφρωσε τά χείλια του, σήκωσε τά φρύδια του καί έγειρε τό κεφάλι του πρός τ' άριστερά.

— Βλέπεις, είπε άπλά, πρέπει νά σοϋ πώ όσα ξέρω, αλλά έσύ δέν θά μου πεις όσα ξέρεις. Αυτό δέν είναι δίκαιο κύριε. "Οχι, όχι, δέν νομίζω ότι πρόκειται νά συνεργαστοϋμε μ' αυτόν τόν τρόπο.

— Ξανασκέψου το καί γρήγορα, είπε ό Σπαίηντ μέ πρόσωπο χλωμό πού έμοιαζε μέ πέτρινο. Είπα σ' αυτόν τόν άλήτη σου ότι θάπρεπε νά μιλήσεις μαζί μου πρίν φτάσεις σέ μιά άκρη. Σοϋ λέω τώρα ότι θά μιλήσεις αυτή τή στιγμή, άλλιώς ξόφλησες. Γιατί μου τρώς τήν ώρα μου; 'Εσύ καί τά ήλίθια μυστικά σου! 'Ιησού Χριστέ! Ξέρω τί κρατάνε στά θησαυροφυλάκια, αλλά τί μ' αυτό; Μπορώ νά τά καταφέρω καί χωρίς έσένα! Στο διάολο! "Ισως μπορούσες νά τά καταφέρεις άν δέν μέ πλησίαζες. Τώρα όμως όχι. "Οχι στό Σάν Φραντσίσκο. Θά μπεις στό κόλπο ή θά σέ πετάξω έξω άπ' αυτό, καί θά μπεις σήμερα.

Στράφηκε καί μέ τυφή μανία πέταξε τό ποτήρι του στό τραπέζι. Τό ποτήρι χτύπησε τό ξύλο, έγινε κομμάτια καί

γέμισε μέ ποτό καί σπασμένα γυαλιά τό τραπεζάκι καί τό χαλί. 'Ο Σπαίηντ, αδιάφορος στό θόρυβο, γύρισε ν' ἀντιμετωπίσει τόν παχύ ἄντρα ξανά.

'Ο παχύς ἄντρας δέν ἔδωσε περισσότερη προσοχή στό σπασμένο ποτήρι ἀπ' τόν Σπαίηντ. Μέ σφιγμένα τά χεῖλια, τά φρύδια ἀνασηκωμένα, τό κεφάλι γυρτό πρός τ' ἀριστερά, εἶχε διατηρήσει τὴν ἀδιαφορία στό ρόζ πρόσωπό του σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ θυμοῦ τοῦ Σπαίηντ, κι' αὐτό ἔκανε τώρα.

— Καί κάτι ἄλλο, εἶπε ἐξαγριωμένος ὁ Σπαίηντ. Δέν θέλω νά...

'Η πόρτα στ' ἀριστερά του εἶχα ἀνοίξει. 'Ο νεαρός μπῆκε στό δωμάτιο. Ἐκλείσει τὴν πόρτα, στάθηκε μπροστά της μέ τά χέρια κολλημένα στά πλευρά του καί κύτταξε τόν Σπαίηντ. Τά μάτια του ἦσαν μαῦρα καί ὀρθάνοιχτα. Τό βλέμμα του ἀνεβοκατέβηκε πάνω στὸν Σπαίηντ, γιὰ νά στυλωθεῖ στό μώβ μαντηλάκι πού ἐξεῖχε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του.

— Καί κάτι ἄλλο, ἐπανελάβε ὁ Σπαίηντ κυτώντας τό νεαρό. Κράτα αὐτόν τό δόκιμο πιστολά μακριά μου ὅσο θά ἀποφασίζεις. Θά τόν σκοτώσω. Μοῦ δίνει στά νεῦρα. Δέν μ' ἀρέσει. Θά τόν σκοτώσω τὴν ἐπόμενη φορά πού θά μπλεχτεῖ στά πόδια μου. Δέν θά τοῦ δώσω ἄλλη εὐκαιρία. Δέν θά τόν ἀφήσω ἤσυχο. Θά τόν σκοτώσω.

Τά χεῖλια τοῦ ἀγοριοῦ συσπάστηκαν σέ μιὰ σκιά χαμόγελου. Δέν ἀπάντησε οὔτε ἔστρεψε τό βλέμμα του.

— Λοιπόν κύριε, εἶπε ὁ παχύς ἄντρας ὑπομονετικά, πρέπει νά πῶ ὅτι ἔχεις ἕναν ἄκρως εὐέξαπτο χαρακτήρα.

— Εὐέξαπτο; 'Ο Σπαίηντ γέλασε μ' ἕνα γέλιο τρελλοῦ. Προχώρησε, πῆρε τό καπέλλο του ἀπ' τὴ καρέκλα καί τό φόρεσε. Τέντωσε τό χέρι του μέ τό δάχτυλό του νά σημαδεύει τὴν κοιλιά τοῦ Γκάτμαν. Σκέψου το ξανά, εἶπε, καί ὅσο καλύτερα μπορεῖς. Ἐχεις καιρό μέχρι τίς πεντέμιση. Μετά, εἶσαι στό κόλπο, ἢ ἔξω ἀπ' αὐτό, καί γιὰ τά καλά. Ἄφησε τό μπράτσο του νά πέσει, κύτταξε ἄγρια τόν παχύ ἄντρα, μετά τό νεαρό καί προχώρησε πρός τὴν πόρτα ἀπ' ὅπου εἶχε μπεῖ. Ἀνοίγοντάς την, γύρισε καί τοὺς ξανακύτταξε. Πεντέμιση, εἶπε σκληρά. Μετά, ἡ αὐλαία.

'Ο νεαρός, κυτώντας τόν Σπαίηντ στό στήθος, ἐπανελάβε τίς δύο λέξεις πού εἶχε πεῖ τό πρωῒ στό Μπελβεντέρε. 'Η φωνή του δέν ἦταν δυνατή. Ἦταν πικρή.

'Ο Σπαίηντ βγήκε χτυπώντας τὴν πόρτα.

Καρναβάλι

‘Ο Σπαίηντ κατέβηκε μέ τό άσσανσέρ άπό τό διαμέρισμα τοῦ Γκάτμαν. Τό στόμα του ήταν ξερό, καί ένιωθε τό πρόσωπό του ιδρωμένο. Ήταν χλωμό. “Όταν έβγαλε τό μαντήλι του γιά νά σκουπιστεῖ είδε ότι τό χέρι του έτρεμε. Χαμογέλασε πλατιά καί ξεφύσηξε δυνατά, έτσι πού τό παιδί τοῦ άσσανσέρ τόν κύτταξε περίεργα πάνω άπ’ τόν ώμο του.

Διέσχισε τήν Γκήρυ στρήτ πρός τό ξενοδοχείο Παλλάς, όπου έφαγε μπρέκφαστ. Τό πρόσωπό του είχε χάσει τή χλωμάδα του, τά χέρια του δέν έτρεμαν πιά, καί μόλις έφαγε αίσθάνθηκε καλύτερα. “Έφαγε άργά καί μέ όρεξη, καί μετά πήγε στό γραφεῖο τοῦ Σίντ Γουάιζ.

Καθώς μπήκε ό Σπαίηντ, ό Σίντ δάγκωνε τά νύχια του καί κυττοῦσε μέ άπλανές βλέμμα τό παράθυρο. Τράβηξε τό χέρι άπ’ τό στόμα του, γύρισε τήν καρέκλα του νά άντικρύσει τόν Σπαίηντ καί μίλησε βαριεστημένα.

— Γειά σου. Πάρε μιά καρέκλα.

‘Ο Σπαίηντ μετακίνησε μιά καρέκλα στό γεμάτο χαρτιά γραφεῖο, κι’ έκατσε.

— Ήρθε ή κυρία “Αρτσερ; ρώτησε.

— Ναί. Μιά άμυδρή λάμψη υπήρχε στά μάτια του. Πρόκειται νά παντρευτεῖς τήν κυρία, Σάμ;

— “Ω, μήν ξαναρχίζεις πάλι! ρουθούνισε θυμωμένα ό Σπαίηντ.

— “Αν όχι, χαμογέλασε κουρασμένα ό δικηγόρος, τότε έχεις ένα μπλέξιμο στά χέρια σου.

— Θέλεις νά πεις ότι έσύ έχεις τό πρόβλημα. Καί γι’ αὐτό πληρώνεσαι. Τί σοῦ είπε; ρώτησε ό Σπαίηντ στυφά.

— Γιά σένα;

— Γιά τ’ ότιδ ήποτε θάπρεπε νά ξέρω.

— Μοῦ είπε ότι προσπάθησε νά πάρει διαζύγιο άπ’

τόν Μάιλς, είπε ὁ Γουάιλς περνώντας τό χέρι στά μαλλιά του καί γεμίζοντάς το πιτυρίδα, ἔτσι ὥστε νά...

— Τά ξέρω αὐτά, τόν διέκοψε ὁ Σπαίηντ. Πιο κάτω. Σ' αὐτά πού δέν ξέρω.

— Ποῦ θές νά ξέρω πόσα...

— Ἄς τά μισόλογα Σίντ, τί σοῦ εἶπα ἀπ' αὐτά πού θέλησε νά κρύψει ἀπό μένα; ἐπέμεινε ὁ Σπαίηντ φέροντας τή φλόγα τοῦ ἀναπτήρα κοντά στό τσιγάρο του.

— Ἐλα τώρα Σάμμου, εἶπε ἐπιτιμητικά ὁ Γουάιλς κυττώντας τον, αὐτό εἶναι κάτι πού...

— Θεέ μεγαλοδύναμε, εἶπε ὁ Σπαίηντ κυττώντας στόν οὐρανό, μέσω τοῦ ταβανιοῦ, εἶναι ὁ δικηγόρος μου πού ἔχει πλουτίσει ἀπό μένα, καί θά πρέπει νά πέφτω στά γόνατα καί νά τόν ἱκετεύω νά μοῦ μιλήσει!

Ὁ Γουάιλς ἔκανε μιά γκριμάτσα βαριεστημένος.

— Ἄλλος ἓνας πελάτης σάν κι' ἑσένα Σάμμου, καί θά καταλήξω στό τρελλοκομεῖο, ἤ στό Σάν Κουέντιν.

— Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τούς περισσότερους πελάτες σου. Σοῦ εἶπε πού βρισκόταν τή νύχτα τοῦ φόνου;

— Ναί.

— Ποῦ;

— Τόν ἀκολούθησε.

Ὁ Σπαίηντ τινάχτηκε ἐπάνω, ἀνοιγοκλείνοντας τά μάτια του.

— Χριστέ, αὐτές οἱ γυναῖκες! φώναξε. Λοιπόν, καί τί εἶδε; εἶπε χαμογελώντας, χαλαρωμένος.

— Ὅχι καί πολλά. Ὅταν γύρισε στό σπίτι τους γιά δεῖπνο ἐκεῖνο τό βράδυ, τῆς εἶπε ὅτι εἶχε ραντεβοῦ μ' ἓνα κορίτσι στό Σαίντ Μάρκ, κι' ἄρχισε νά τῆς κάνει τόν ἔξυπνο λέγοντάς της ὅτι αὐτή ἦταν ἡ εὐκαιρία γιά νά πάρει τό διαζύγιο πού ἤθελε. Ἐκεῖνη νόμισε στήν ἀρχή ὅτι ἀπλῶς ἤθελε νά τῆς κάνει φασαρία. ἤξερε ὅτι...

— Ξέρω τήν οἰκογενειακή τους ἱστορία, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Παρακάτω. Πές μου τί ἔκανε.

— Θά σοῦ πῶ ἄν σταματήσεις νά μέ διακόπτεις. Ἀφοῦ ὁ Ἄρτσερ βγήκε, ἐκεῖνη ἄρχισε νά σκέφτεται ὅτι πιθανῶς καί νά εἶχε αὐτό τό ραντεβοῦ πραγματικά. Ξέρεις τόν Μάιλς. Ἦταν σύμφωνο μέ τό χαρακτήρα του νά...

— Μπορεῖς ἐπίσης νά παραλείψεις τά σχετικά μέ τό χαρακτήρα τοῦ Μάιλς.

— Δέν θάπρεπε νά σοῦ πῶ τίποτα, διάβोλε! εἶπε ὁ δικηγόρος. Ἐτσι, πῆρε τό αὐτοκίνητό τους ἀπ' τό γκαράζ,

καί πήγε στο Σαίντ Μάρκ, όπου καί παραφύλαξε μέσα στ' άμάξι, στο άπέναντι πεζοδρόμιο. Τόν είδε νά βγαίνει άπ' τό ξενοδοχείο καί πρόσεξε ότι άκολουθούσε έναν άντρα καί μία γυναίκα, τήν ίδια πού σέ είδε μαζί της χτές βράδυ, πού είχε βγει λίγο πιό μπροστά από εκείνον. Κατάλαβε ότι βρισκόταν σέ δουλειά, κι' ότι τήν είχε κοροϊδέσει. 'Υποθέτω ότι ένιωσε άπογοητευμένη καί εξαγριωμένη τουλάχιστον έτσι φαινόταν όταν μου τά διηγόταν. 'Ακολούθησε τόν Μάιλς άρκετά ώστε νά πειστεί ότι άκολουθούσε τό ζευγάρι, καί μετά ήρθε σ' έσένα. "Ελειπες.

— Τί ώρα έγινε αυτό; ρώτησε ό Σπαίηντ.

— "Όταν ήρθε σπίτι σου; Τήν πρώτη φορά, μεταξύ ενιάμιση καί δέκα.

— Τήν πρώτη φορά;

— Ναί. "Εκανε βόλτα περίπου γιά μισή ώρα, καί μετά ξαναδοκίμασε. Αυτό θά έγινε περίπου στίς δέκα καί μισή. Δέν ήσουν πάλι εκεί, έτσι πήγε μέ τ' αυτοκίνητο στο κέντρο καί μπήκε σ' ένα κινηματογράφο μέχρι τά μεσάνυχτα γιά νά περάσει τήν ώρα της, όποτε σκέφτηκε ότι θάταν πιό πιθανό νά σέ βρεί σπίτι σου.

— Πήγε στόν κινηματογράφο στίς δέκα καί μισή;

— "Ετσι λέει, στήν Πάουελ στρήτ, όπου μένει άνοιχτός μέχρι τίς μία τό πρωί. Είπε ότι δέν ήθελε νά γυρίσει σπίτι της, γιατί δέν ήθελε νά βρίσκεται εκεί όταν θά γύριζε ό Μάιλς. Αυτό πάντα τόν εξαγρίωνε, είπε, ιδιαίτερα όταν συνέβαινε γύρω στά μεσάνυχτα. Λέει ότι έμεινε στόν κινηματογράφο μέχρι πού έκλεισε. Λέει, συνέχισε ό Γουάϊζ μιλώντας άργά καί χαμογελώντας σαρδώνεια, ότι μέχρι τότε είχε πάρει άπόφαση νά μήν έρθει σπίτι σου πάλι. Δέν ήταν σίγουρη ότι θά τήν ήθελες εκεί τέτοια ώρα. "Ετσι, πήγε στού Ταίητ, στήν "Ελλι στρήτ, έφαγε κάτι καί γύρισε σπίτι μόνη της, είπε ό Γουάϊζ καί έσπρωξε τήν πολυθρόνα του πρός τά πίσω, περιμένοντας τόν Σάμ νά μιλήσει.

— Τήν πιστεύεις; είπε εκείνος άνέκφραστα.

— 'Εσύ δέν τήν πιστεύεις;

— Πού θές νά ξέρω; Πού νά ξέρω άν όλ' αυτά δέν τά συννενοηθήκατε μεταξύ σας;

— Δέν έχεις καί πολλή έμπιστοσύνη στους άλλους, έ Σάμμυ; Χαμογέλασε ό Γουάϊζ.

— "Οχι καί τόσο. Λοιπόν, από κεί καί πέρα; "Ο Μάιλς δέν βρισκόταν σπίτι. Πρέπει νά ήταν τουλάχιστον δύο ή ώρα τότε, καί ήταν νεκρός.

— 'Ο Μάϊλς ἔλειπε, εἶπε ὁ Γουαῖζ. Αὐτό φαίνεται ὅτι τὴν ἐξαγρίωνε, μέ τό νά μήν εἶναι πρῶτος αὐτός σπίτι ἔτσι ὥστε νά τόν ἐξαγριώσει αὐτή. "Ἐτσι, ἔβγαλε πάλι τό αὐτοκίνητο ἀπ' τό γκαράζ καί ξαναπῆγε σπίτι σου.

— Καί δέν ἤμουν ἐκεῖ. Κυττοῦσα τό πτώμα τοῦ Μάϊλς. Χριστέ, σέ τί καρναβάλι ἔχουμε μπλέξει ὅλοι μας. Μετά;

— Γύρισε σπίτι της, ὁ ἄντρας της ἀκόμα δέν ἦταν ἐκεῖ, κι' ἐνῶ γδυνόταν ἦρθε ὁ ἀγγελιαφόρος σου μέ τά νέα τοῦ θανάτου τοῦ Μάϊλς.

'Ο Σπαίηντ δέν μίλησε, παρά μόνο ἀφοῦ τέλειωσε τό στρίψιμο ἐνός τσιγάρου μέ ἀφάνταστη προσοχή.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι μιὰ καλή προσπάθεια. Φαίνεται νά ταιριάζει μ' ὅλα τά γνωστά δεδομένα. Μᾶλλον στέκεται.

Τά δάχτυλα τοῦ Σίντ ξανάμπλεξαν μέ τά μαλλιά του, τινάζοντας ἀκόμα περισσότερη πυτιρίδα στούς ὤμους του.

— Δέν τό πιστεύεις; ρώτησε ἀργά, μελετώντας τό πρόσωπο τοῦ Σπαίηντ.

— Οὔτε ναί, οὔτε ὄχι, εἶπε βγάζοντας τό τσιγάρο ἀπ' τό στόμα του. Δέν ξέρω τό παραμικρό.

"Ἐνα πονηρό χαμόγελο φάνηκε στό πρόσωπο τοῦ δικηγόρου. Κούνησε τούς ὤμους του βαριεστημένα, καί μίλησε στόν ἴδιο τόνο.

— Σωστά, σέ πούλησα. Γιατί δέν βρίσκεις ἕναν τίμιο δικηγόρο; Κάποιον πού νά ἐμπιστευέσαι;

— 'Ο τύπος αὐτός εἶναι νεκρός, εἶπε ὁ Σπαίηντ καί σηκώθηκε ὀρθίος. "Αρχισες νά γίνεσαι εὐαίσθητος, ἔ; Δέν μοῦ φτάνουν τά ὅσα ἔχω ἤδη νά σκεφτῶ; Πρέπει νά θυμᾶμαι καί νά σοῦ φέρνομαι εὐγενικά; Τί συνέβη, ξέχασα νά γονατίσω μόλις μπῆκα μέσα;

— Εἶσαι κάθαρμα, εἶπε χαμογελώντας ἀγαθά ὁ Γουαῖζ, Σάμνυ.

'Η "Εφφι Περίν στεκόταν στή μέση τοῦ ἐξωτερικοῦ δωματίου στό γραφεῖο τοῦ Σπαίηντ, ὅταν ἐκεῖνος μπῆκε μέσα. Τόν κύταξε ἐρωτηματικά.

— Τί συνέβη;

— Τί συνέβη ποῦ; ρώτησε ὁ Σπαίηντ, καθώς τά χαρακτηριστικά του σκλήρυναν ἀπότομα.

— Γιατί δέν ἦρθε;

— Δέν ἦρθε; γαύγισε ὁ Σπαίηντ στό φοβισμένο πρό-

σωπό της, αρπάζοντάς την απ' τούς ώμους.

— Περίμενα τόση ώρα, είπε τό κορίτσι κουνώντας τό κεφάλι του πέρα - δώθε βίαια, καί δέν φάνηκε, καί δέν μπορούσα νά σέ βρῶ στό τηλέφωνο, ἔτσι ἦρθα ἐδῶ.

‘Ο Σπαίηντ τράβηξε τά χέρια του απ' τούς ώμους της καί τά ἔχωσε ἀπότομα στίς τσέπες του.

— Κι' ἄλλο καρναβάλι, εἶπε μέ δυνατή, ἐξαγριωμένη φωνή καί μπῆκε στό γραφεῖο του. Βγῆκε ἀμέσως. Τηλεφώνησε στή μητέρα σου, διέταξε. Δές μήπως ἔφτασε. Ἄρχισε νά πηγαينوέρχεται πάνω - κάτω ὅσο τό κορίτσι τηλεφωνοῦσε.

— Ὅχι, εἶπε μόλις τελείωσε τό τηλεφῶνημα. Τήν... τήν ἔστειλες μέ ταξί;

Τό μουγκρητό του μᾶλλον σήμαινε ναί.

— Εἶσαι σίγουρος ὅτι... μήπως τήν παρακολούθησε κανείς;

‘Ο Σπαίηντ σταμάτησε τό πέρα - δώθε στό γραφεῖο του. Ἔβαλε τά χέρια στή μέση καί κάρφωσε τό βλέμμα του στό κορίτσι. Ἄρχισε νά μιᾷ δυνατά, ἐκνευρισμένα.

— Κανένας δέν τήν ἀκολούθησε. Νομίζεις ὅτι εἶμαι κανένα ἀναθεματισμένο μαθητούδι; Σιγουρεύτηκα γι' αὐτό πρὶν τήν βάλω στό ταξί, καί πῆγα μαζί της γιά καμιά ντουζίνα τετράγωνα, καί γιά νάμαι σίγουρος τήν ἀκολουθήσα πίσω απ' τό ταξί ἄλλα ἔξι.

— Ναί, ἀλλά...

— Ἀλλά δέν ἔφτασε ἐκεῖ. Μοῦ τό εἶπες αὐτό. Τό πιστεύω. Σοῦ ἔφερα καμιά ἀντίρρηση;

— Σίγουρα φέρνεσαι σάν ἀναθεματισμένο μαθητούδι, εἶπε ἡ Ἐφφι Περίν.

‘Ο Σπαίηντ ἔκανε ἓνα ἄσχημο θόρυβο μέ τό λαιμό του καί προχώρησε πρὸς τήν ἔξοδο.

— Θά βγῶ καί θά ψάξω, καί θά τήν βρῶ ἀκόμα κι' ἂν χρειαστεῖ ν' ἀνοίξω καί τούς ὑπονόμους. Στάσου ἐδῶ μέχρι νά γυρίσω, ἢ νά σοῦ στείλω νέα μου. Γιά τ' ὄνομα τοῦ θεοῦ, ἃς κάνουμε καί μιὰ φορά κάτι σωστά. Βγῆκε, προχώρησε μέχρι τή μέση τοῦ διαδρόμου καί ξαναγύρισε. Ἡ Ἐφφι Περίν καθόταν στό γραφεῖο της. Θά ἔπρεπε νά ἔχεις τή γνώση, τῆς εἶπε, νά μήν μοῦ δίνεις καί τόση προσοχή ὅταν μιλάω μ' αὐτόν τόν τρόπο.

— Ἄν νομίζεις ὅτι σοῦ δίνω τόση σημασία εἶσαι τρελλός, ἀπάντησε ἐκείνη, μόνο πού — δίπλωσε τά χέρια στό στήθος της καί ψαχούλεψε τούς ὤμους της ἐνῶ τό

στόμα της στράβωνε — δέν θά μπορῶ νά φορέσω βραδυνό φόρεμα γιά дуό βδομάδες, γορίλλα.

— Πράγματι, γλυκειά μου, γέλασε ταπεινά ὁ Σπαίηντ, εἶμαι ἀναθεματισμένα ἀπαίσιος, εἶπε, καί κάνοντας μιά υπερβολικά τονισμένη ὑπόκλιση, βγήκε.

Δυό κίτρινα ταξί ἦσαν σταματημένα στή γωνία πού κατευθύνθηκε ὁ Σπαίηντ. Οἱ σωφέρ στεκόνταν κουβεντιάζοντας.

— Ποῦ εἶναι ἐκεῖνος ὁ κοκκινοπρόσωπος ξανθομάλλης πού ἦταν ἐδῶ χτές τό μεσημέρι; τούς ρώτησε.

— Πῆρε πελάτη, ἀπάντησε ὁ ἕνας ἀπό τούς ὁδηγούς.

— Θά ξαναγυρίσει;

— Μᾶλλον.

— Νάτος, εἶπε ὁ ἄλλος, κυττώντας ἀνατολικά.

Ὁ Σπαίηντ προχώρησε πρὸς τή στροφὴ καί στάθηκε περιμένοντας τὸν κοκκινοπρόσωπο ξανθομάλλη νά παρκάρεי τό ταξί καί νά βγεῖ ἀπ' αὐτό. Τότε τὸν πλησίασε.

— Μπῆκα στό ταξί σου μέ μιά κυρία τό μεσημέρι.

Ἀνεβήκαμε τή Σακραμέντο στρήτ, ἀπ' τό Στόκτον, καί μετὰ τὴν Τζόουνς, ὅπου καί κατέβηκα.

— Ναί, εἶπε ὁ κοκκινοπρόσωπος. Τό θυμᾶμαι.

— Σοῦ εἶπα νά τὴν πᾶς σ' ἕναν ἀριθμὸ στὴν Ἐνάτη Λεωφόρο. Ποῦ τὴν πήγες;

— Δέν ἔχω ἰδέα, εἶπε ὁ σωφέρ τρίβοντας τό πρόσωπό του.

— Ὅλα εἶν' ἐντάξει, εἶπε ὁ Σπαίηντ δίνοντάς του μιά ἀπ' τίς κάρτες του. Ἄν θέλεις νά σιγουρευτεῖς, μποροῦμε νά πᾶμε ἐπάνω στό γραφεῖο, καί θ' ἀναλάβω ἐγὼ τὴν εὐθύνη στὸν ἐπικεφαλῆς.

— Νομίζω πὼς εἶσαι ἐντάξει. Τὴν πῆγα στό μέγαρο Φέρρυ.

— Μόνη της;

— Ναί, βέβαια.

— Δέν πήγατε πούθενά ἄλλοῦ προηγουμένως;

— Ὅχι. Νά πῶς ἔγινε: Ἀφοῦ σ' ἀφήσαμε, ἀνεβήκαμε τή Σακραμέντο, καί μόλις φτάσαμε στό Πόλκ μοῦ χτύπησε τό τζάμι καί μοῦ εἶπε νά σταματήσω γιά ν' ἀγοράσει ἔφημερίδα. Σταμάτησα, σφύριξα σ' ἕνα μικρό, καί τὸν ἔστειλα ν' ἀγοράσει μία.

— Ποιά;

— Τὴ «Φωνή». Μετὰ, συνεχίσαμε γιά λίγο στή Σακραμέντο, καί μόλις περάσαμε τὴ Βάν Νές μοῦ χτύπησε

τό τζάμι ξανά κι' εἶπε νά τήν πάω στό μέγαρο Φέρρυ.

— Ήταν ταραγμένη;

— Όχι, ἀπ' ὅσο πρόσεξα.

— Καί μόλις πήγατε στό Φέρρυ;

— Μέ πλήρωσε, κατέβηκε, κι' αὐτό εἶν' ὅλο.

— Τήν περίμενε κανεῖς ἐκεῖ;

— Ἄν ναί, δέν τόν εἶδα.

— Πρός τά ποῦ πήγε;

— Στό Φέρρυ; Δέν ἔχω ἰδέα. Ἴσως ἀπάνω, ἴσως στό ἰσόγειο.

— Πῆρε τήν ἐφημερίδα μαζί της;

— Ναί, τήν εἶχε διπλωμένη στή μασχάλη ὅταν μέ πλήρωσε.

— Διπλωμένη πρὸς τά μέσα, ἢ ἀδίπλωτη;

— Πού νά πάρει, ἀφεντικό, αὐτό δέν τό θυμᾶμαι.

— Πάρε κανένα πακέτο τσιγάρα, εἶπε ὁ Σπαίηντ στόν σωφέρ, εὐχαριστώντας τον, δίνοντάς του ἓνα ἀσημένιο δολλάριο.

Ὁ Σπαίηντ ἀγόρασε ἓνα ἀντίτυπο τῆς «Φωνῆς» καί τό πῆρε μαζί του στήν εἴσοδο τοῦ κτιρίου γιά νά τό μελετήσει μέ τήν ἡσυχία του μακριά ἀπ' τόν ἀέρα.

Τό βλέμμα του ἔτρεξε γρήγορα πάνω ἀπ' τά περιεχόμενα καί τοὺς τίτλους τῆς πρώτης, δεύτερης καί τρίτης σελίδας. Σταμάτησε γιά λίγο ἐξετάζοντας ἓνα τίτλο πού ἔγραφε «ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΟΥ» στήν τέταρτη, καί σ' ἄλλον ἓνα, «ΦΟΝΟΣ ΝΕΑΡΟΥ ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ». Ἡ ἔκτη καί ἑβδομη δέν εἶχαν τίποτα τό ἐνδιαφέρον. Στήν ὄγδοη, ὁ τίτλος «3 ΝΕΑΡΟΙ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΔΙΑΡΡΗΞΙΝ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΑΝΤΑΛΛΑΓῆ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΩΝ» κράτησε τή ματιά του γιά μερικές στιγμές, καί ἀπό κεῖ καί πέρα τίποτα, μέχρι τήν τριακοστή πέμπτη, ὅπου ὑπῆρχε τό μετεωρολογικό δελτίο, ἀκτοπλοϊκό δελτίο, ἐμπορικά νέα, κοινωνικά, καί χρηματιστήριο. Διάβασε τή λίστα τῶν θανάτων, ἔριξε μιά ματιά στήν τριάντα ἔξη καί τριάντα ἑπτὰ — οἰκονομικά νέα —, δέν βρῆκε τίποτα ἐνδιαφέρον στήν τριανταοχτώ καί τελευταία, ἀναστέναξε, δίπλωσε τήν ἐφημερίδα, τήν ἔβαλε στήν τσέπη του κι' ἄναψε ἓνα τσιγάρο.

Γιά πέντε λεπτά ἔμεινε ἀκίνητος, κοντά στό βεστιάριο τοῦ κτιρίου καπνίζοντας καί κυττώντας τό κενό μουτρωμένο. Μετά, προχώρησε στή Στόκτον στρήτ, φώναξε ἓνα ταξί, καί πῆγε μέχρι τό Κόρονετ.

Μπήκε στο ξενοδοχείο και άνοιξε τό διαμέρισμα της Μπρίτζιντ. Ο ΄Σώνεσσυ μέ τό κλείδι πού τοῦ εἶχε δώσει πρωτύτερα. Τό μπλέ φόρεμα πού φοροῦσε τήν προηγούμενη μέρα κρεμόταν στά πόδια τοῦ κρεβατιοῦ. Στό πάτωμα ἦσαν ριγμένα οἱ κάλτσες καί τά γαλάζια γοβάκια της. Τό πολύχρωμο κουτί πού εἶχε τά κοσμήματά της ἦταν τώρα ἀνοιχτό, πάνω στό τραπεζάκι τῆς τουαλέτας. Ὁ Σπαίηнт μόλις τό εἶδε μόρφασε, πέρασε τή γλώσσα πάνω ἀπ' τά χεῖλια του, προχώρησε ἄσκοπα μέσα στά δωμάτια κυττώντας παντοῦ ἀλλά μήν ἀγγίζοντας τίποτα, καί σέ λίγο ἔφυγε ἀπ' τό Κόρονετ καί κατευθύνθηκε πρὸς τό κέντρο.

Μπροστά στό κτίριο τοῦ γραφείου του, ἦρθε πρόσωπο μέ πρόσωπο μέ τό νεαρό πού εἶχε δεῖ στόν Γκάτμαν. Ἔβαλε τό σῶμα του στήν πορεία τοῦ Σπαίηнт, κλείνοντάς του τό δρόμο.

— Πᾶμε, εἶπε. Θέλει νά σέ δεῖ.

Τά χέρια τοῦ νεαροῦ ἦταν χωμένα στίς τσέπες τοῦ παλτοῦ του, πού φούσκωναν περισσότερο ἀπ' ὅσο ἦταν φυσικό.

— Δέν σέ περίμενα πρίν ἀπό τίς πέντε καί εἰκοσιπέντε εἶπε ὁ Σπαίηнт χαμογελώντας κοροϊδευτικά. Ἐλπίζω ὅτι δέν σ' ἔκανα νά περιμένεις.

Ὁ νεαρός σήκωσε τά μάτια του καί κύτταξε τόν Σπαίηнт, μιλώντας μέ τήν προσπάθεια κάποιου πού βρίσκεται σέ φυσικό σχεδόν πόνο.

— Συνέχισε νά μοῦ κολλᾷς καί θά καταλήξεις νά μαζεύεις μολύβι ἀπ' τόν ἀφαλό σου.

Ὁ Σπαίηнт χαχάνισε.

— Ὅσο πιό φτηνός εἶναι ὁ γκάγκστερ, τόσο πιό χοντρές βλακεῖες λέει, εἶπε χαρούμενα. Λοιπόν, πᾶμε.

Προχώρησαν δίπλα - δίπλα στή Σάττερ στρήτ. Ὁ νεαρός συνέχισε νά κρατᾷ τά χέρια του στίς τσέπες. Περπάτησαν λίγο περισσότερο ἀπό ἓνα τετράγωνο χωρίς νά μιλοῦν. Ξαφνικά, ὁ Σπαίηнт εἶπε μ' εὐχάριστο ὕφος:

— Δέ μοῦ λές νεαρέ, ἐδῶ καί πόσο καιρό ἔφυγες ἀπό τά φουστάνια τῆς μαμᾶς σου;

Ὁ νεαρός δέν ἔδειξε ὅτι εἶχε ἀκούσει τήν ἐρώτηση.

— Ἐχεις ποτέ... ἄρχισε νά λέει ὁ Σπαίηнт, ἀλλά σταμάτησε. Ἐνα ἀπαλό κίτρινο φῶς ἔπαιζε στά μάτια του. Δέν ξαναμίλησε στό νεαρό.

Μπήκαν στό Ἀλεξάνδρεια, ἀνέβηκαν στό δωδέκατο ὄροφο καί προχώρησαν στό διάδρομο πρὸς τό διαμέρι-

σμα τοῦ Γκάτμαν. Ὁ διάδρομος ἦταν ἄδειος.

Ὁ Σπαίηντ καθυστέρησε λίγο, ἔτσι ὥστε ὅταν εἶχαν φτάσει σ' ἀπόσταση πέντε μέτρων ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ Γκάτμαν, βρισκόταν περίπου ἓνα μέτρο πίσω ἀπ' τὸ νεαρό. Ἐκανε ἓνα ἀπότομο βῆμα στοῦ πλάϊ καὶ τὸν ἄρπαξε ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τοὺς ἀγκῶνες. Ἐσπρωξε μπροστά, ἔτσι πού τὸ παλτό τοῦ νεαροῦ ἀνασηκώθηκε στοὺς ὤμους. Ἐκεῖνος ἔστριψε καὶ προσπάθησε νά κινηθεῖ, ἀλλὰ τοῦ ἦταν ἀδύνατο. Κλώτησε πρὸς τὰ πίσω, ἀλλὰ τὸ πόδι του πέρασε ἀνάμεσα ἀπ' τ' ἀνοιχτά πόδια τοῦ Σπαίηντ.

Ὁ Σπαίηντ τὸν ἀνασήκωσε καὶ τὸν ἄφησε νά πέσει ἀπότομα. Ὁ ἦχος ἀκούστηκε πνιγμένος πάνω στοῦ χαλί. Ἀμέσως ὁ Σπαίηντ κατέβασε τὰ χέρια του καὶ ἔπιασε τὸ νεαρό ἀπ' τοὺς καρπούς. Ἐκεῖνος, μέ σφιγμένα δόντια συνέχισε νά τεντώνεται καὶ νά τινάζεται γιὰ νά ξεφύγει ἀπ' τὴ λαβὴ τοῦ μεγαλόσωμου ἄντρα χωρὶς ἀποτέλεσμα, χωρὶς νά μπορεῖ νά ἐμποδίσει τὰ χέρια τοῦ Σπαίηντ πού ἔμοιαζαν μέ τανάλλες νά κρατοῦν τὰ δικά του. Τὰ δόντια τοῦ νεαροῦ ἔκαναν ἓναν ἀπαίσιο θόρυβο καθὼς τὰ ἔτριξε, πού ἀνακατευόταν μέ τὴν ἀναπνοή τοῦ Σπαίηντ καθὼς τοῦ ἔσφιγγε τὰ χέρια μέ πρωτόγονη δύναμη.

Στάθηκαν ἀκίνητοι καὶ γεμάτοι ἔνταση γιὰ ἓνα ἀτέλειωτο λεπτό. Ξαφνικά τὰ χέρια τοῦ νεαροῦ ἔπαψαν ν' ἀντιστέκονται καὶ κρεμάστηκαν χαλαρωμένα, νεκρά. Ὁ Σπαίηντ τὸν ἄφησε κι' ἔκανε ἓνα βῆμα πίσω. Σέ κάθε χέρι του, μόλις τὰ τράβηξε ἀπὸ τίς τσέπες τοῦ νεαροῦ, ὑπῆρχε καὶ ἀπὸ ἓνα βαρὺ αὐτόματο πιστόλι.

Ὁ νεαρός γύρισε καὶ τὸν ἀντίκρουσε. Τό πρόσωπό του εἶχε πάρει ἓνα ἄσχημο λευκὸ χρῶμα. Κράτησε τὰ χέρια του στίς τσέπες. Κύτταξε τὸν Σπαίηντ στοῦ στήθος κι' ἔμεινε ἀκίνητος.

Ὁ Σπαίηντ μετέφερε τὰ πιστόλια στίς δικές του τσέπες, καὶ χαμογέλασε ἄθῳα.

— Πάμε, εἶπε. Αὐτό θά σέ βάλει στὴν ἴδια μοίρα μέ τὸ ἀφεντικό σου.

Προχώρησαν στὴν πόρτα τοῦ Γκάτμαν καὶ ὁ Σπαίηντ χτύπησε.

Τό δῶρο τοῦ αὐτοκράτορα

Ὁ Γκάτμαν ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἕνα χαμόγελο γεμάτο εὐχαρίστηση φώτισε τὸ παχὺ πρόσωπό του.

— Ἀ! πέρασε κύριε! Σ' εὐχαριστῶ πού ἦρθες! εἶπε ἀπλώνοντας τὸ χέρι του. Πέρασε.

Ὁ Σπαίηντ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ μπῆκε. Ὁ νεαρός προχώρησε πίσω του. Ὁ παχὺς ἄντρας ἔκλεισε τὴν πόρτα. Ὁ Σπαίηντ πῆρε τὰ πιστόλια τοῦ νεαροῦ καὶ τὰ ἄπλωσε πρὸς τὸν Γκάτμαν.

— Πάρε αὐτά, εἶπε. Δέν θά πρέπει νά τόν ἀφήσεις νά γυρίζει μέ κάτι τέτοια στίς τσέπες του. Μπορεῖ νά πάθει τίποτα.

Ὁ παχὺς ἄντρας γέλασε χαρούμενα καὶ πῆρε τὰ πιστόλια.

— Μπά, μπά, φώναξε, τί εἶναι τοῦτα; Ἀρχισε νά κυττᾷ μία τὸν Σπαίηντ καὶ μία τὸ νεαρό.

— Ἕνας ἀνάπηρος τοῦ τὰ βούτηξε, ἀλλὰ τόν ἔκανε νά τοῦ τὰ ξαναδώσει, σχολίασε ὁ Σπαίηντ.

Ὁ νεαρός, χλωμός σάν πεθαμένος, πῆρε τὰ πιστόλια ἀπ' τὸν Γκάτμαν καὶ τὰ ἔβαλε στίς τσέπες του, ἀμίλητος.

Ὁ Γκάτμαν γέλασε ξανά.

— Μά τὸ Θεό κύριε, εἶπε πρὸς τὸν Σπαίηντ, εἶσαι ἕνας τύπος πού θά πρέπει νά γνωρίσει κανεὶς. Ἐκπληκτικός χαρακτήρας. Πέρασε. Κάθησε. Δῶσε μου τὸ καπέλλο σου.

Ὁ νεαρός βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο ἀπὸ τὴν πόρτα πού βρισκόταν δεξιὰ τῆς εἰσόδου.

Ὁ παχὺς ἄντρας ἔβαλε τὸν Σπαίηντ νά κάτσει στὴν πράσινη πολυθρόνα δίπλα στό τραπέζι, τὸν πίεσε νά πάρει ἕνα ποῦρο, τοῦ τὸ ἄναψε, σερβίρισε οὐίσκυ καὶ σόδα, ἔβαλε τὸ ἕνα ποτήρι στό χέρι τοῦ Σπαίηντ καὶ κρατώντας τὸ ἄλλο ἔκατσε ἀντίκρυ του.

— Καί τώρα κύριε, είπε, έπίτρεψέ μου νά ζητήσω συγνώμη γιά...

— "Άς τ' άφήσουμε' αὐτά, τόν διέκοψε ὁ Σπαίηντ. "Άς μιλήσουμε γιά τό μαῦρο πουλί.

Ὁ παχύς άντρας κρέμασε τό κεφάλι του πρὸς τ' άριστερά καί κύτταξε τόν ντέτεκτιβ μέ τρυφερό βλέμμα.

— Έντάξει κύριε, είπε, άς μιλήσουμε. Ρούφηξε μιά γουλιά άπ' τό ποτήρι του. Αὐτό, συνέχισε, θά εἶναι τό πιό εκπληκτικό πράγμα πού ἔχεις άκούσει ποτέ, κύριε καί τό λέω αὐτό ξέροντας ὅτι ένας άνθρωπος τῆς δικῆς σου ὕψῃς θά ἔχει δεῖ ὄχι καί λίγα εκπληκτικά πράγματα στή ζωή του.

Ὁ Σπαίηντ ένευσε εὐγενικά.

— Τί ξέρεις κύριε, ρώτησε ὁ παχύς άντρας μέ μισόκλειστα μάτια, γιά τό Τάγμα τοῦ Νοσοκομείου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τῆς Ἱερουσαλήμ, άργότερα γνωστό σάν Τάγμα τῶν Ἱπποτῶν τῆς Ρόδου, μεταξύ άλλων;

Ὁ Σπαίηντ έκανε μιά άδιάφορη χειρονομία μέ τό ποῦρο του.

— "Όχι καί πολλά, μόνο ὅτι θυμᾶμαι άπ' τήν Ἱστορία στό σχολεῖο, Σταυροφόροι ἤ κάτι τέτοιο.

— Πολύ καλά. Θά θυμᾶσαι επίσης ὅτι ὁ Σουλεϊμάν ὁ Μεγαλοπρεπῆς τοὺς ἔδωξε άπό τήν Ρόδο τό 1523;

— "Όχι.

— Λοιπόν κύριε, αὐτό άκριβῶς έκανε καί ἔτσι εγκαταστάθηκαν στήν Κρήτη. Κι' ἔμειναν ἐκεῖ γιά ἑπτά χρόνια, μέχρι πού ἔπεισαν τόν Αὐτοκράτορα Κάρολο τόν πέμπτο νά τοὺς δώσει — ἔδῳ ὁ Γκάτμαν ἄρχισε νά μετρά μέ τά δάχτυλα — τή Μάλτα, τήν Τρίπολη καί τό Γκόζο.

— Ναί;

— Ναί, κύριε, αλλά μέ τίς παρακάτω συνθήκες. "Επρεπε κάθε χρόνο νά προσφέρουν στόν Αὐτοκράτορα μιά συμβολική πληρωμή ενός — ἔδῳ ὁ Γκάτμαν σήκωσε τό δάχτυλό του — γερακιοῦ, σ' άναγνώριση ὅτι ἡ Μάλτα ἦταν ὑποτελής τῆς Ἱσπανίας κι' άν ποτέ ἄφηναν τό νησί τότε αὐτό θά ξαναγύριζε στήν Ἱσπανία. Καταλαβαίνεις; Τοὺς τό ἔδινε, μόνο στήν περίπτωση πού θά τό χρησιμοποιοῦσαν καί δέν μποροῦσαν νά τό δώσουν ἤ νά τό πουλήσουν σέ κανέναν ἄλλον.

— Ναί.

Ὁ παχύς άντρας κύτταξε πάνω άπ' τόν ὦμο του στίς τρεῖς κλειστές πόρτες καί πλησίασε τήν καρέκλα του

μερικές ἴντσες κοντύτερα στὸν Σπαίηντ κι' ἐλάττωσε τή φωνή του σ' ἓνα βραχνό ψίθυρο.

— "Ἐχεις ἰδέα γιὰ τὸν ἐξαιρετικό, τὸν ἀμέτρητο πλοῦτο τοῦ Τάγματος ἐκείνη τὴν ἐποχή;

— "Ἀν θυμᾶμαι καλά, ἀπάντησε ὁ Σπαίηντ, μᾶλλον ζοῦσαν ἄνετα.

· Ὁ Γκάτμαν χαμογέλασε μέ ἀπόλαυση.

— Τό «μᾶλλον» εἶναι ἴσως μιά ἔκφραση, κύριε, πού δέν ἀποδίδει στήν πραγματικότητα ὅσο θά ἔπρεπε. Ὁ ψίθυρός του ἔγινε ἀκόμα πιό βραχνός καί πιό ὑπόκωφος. Κολυμποῦσαν στά πλούτη κύριε. Δέν μπορεῖς νά φανταστεῖς. Κανένας μας δέν μπορεῖ. Γιὰ χρόνια εἶχαν πλιατσικολογήσει τοὺς Σαρακηνοὺς, εἶχαν πάρει ἓνας Θεός ξέρεي πόσα λάφυρα ἀπὸ πολύτιμες πέτρες, ἀκριβά μέταλλα, μετάξια, ἐλεφαντόδοντο, τὸν ἀφρό τοῦ ἀφροῦ τῆς Ἀνατολῆς. Αὐτὴ εἶναι Ἱστορία, κύριε. Ὅλοι ξέρουμε ὅτι γι' αὐτοὺς, ὅπως καί γιὰ τοὺς Ἱππότες τοῦ Ἀγίου Τάφου, οἱ Ἱεροὶ πόλεμοι δέν ἦταν τίποτ' ἄλλο παρά ἀφορμές γιὰ πλιατσικο.

Λοιπὸν, τώρα, ὁ Αὐτοκράτορας Κάρολος τοὺς δίνει τὴ Μάλτα καί τό μόνο πού ζητᾶ εἶναι ἓνα ἀσήμαντο πουλί, ἓνα κάθε χρόνο, ἀπλῶς σάν θέμα ἐθιμοτυπίας. Τί μποροῦσε νάταν πιό φυσικό γι' αὐτοὺς, τοὺς ἀμύθητα πλούσιους Ἱππότες νά ψάξουν γιὰ κάποιο τρόπο νά ἐκδηλώσουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους; Λοιπὸν, κύριε, αὐτό ἀκριβῶς ἔκαναν, καί τοὺς κατέβηκε ἡ χαρούμενη ἰδέα νά στείλουν στὸν Κάρολο, σάν εἰσφορά γιὰ τὸν πρῶτο χρόνο, ὄχι ἓνα ἀσήμαντο ζωντανό πουλί, ἀλλὰ ἓνα θαυμάσιο χρυσό γεράκι, γεμάτο ἀπὸ τὴν κορυφή ὥς τὰ νύχια μέ τὰ καλύτερα διαμάντια πού μποροῦσαν νά βροῦν στίς κάσες τους. Καί, θυμήσου κύριε, εἶχαν πράγματι ὁμορφα διαμάντια, τὰ ὁμορφότερα στήν Ἀσία. Ὁ Γκάτμαν σταμάτησε νά ψιθυρίζει. Τὰ εὐκίνητα μαῦρα μάτια του ἐρεῦνησαν τό ἀτάραχο πρόσωπο τοῦ Σπαίηντ. Λοιπὸν κύριε, ρώτησε, τί γνώμη ἔχεις γιὰ ὅλ' αὐτά;

— Δέν ξέρω.

· Ὁ παχύς ἄντρας χαμογέλασε ἀγαθά.

— Αὐτά εἶναι γεγονότα, εἶπε. Ἱστορικά γεγονότα κι' ὄχι σχολικὴ ἱστορία, οὔτε καί τοῦ κυρίου Γουέλς, ἀλλὰ πάντως Ἱστορία. Ἐσκυψε μπροστά. Τὰ ἀρχεῖα τοῦ Τάγματος ἀπὸ τό δωδέκατο αἰῶνα βρίσκονται ἀκόμα στή Μάλτα. Δέν εἶναι πλήρη, ἀλλὰ περιμένουν ὄχι λιγότερες ἀπὸ τρεῖς — σήκωσε τρία δάχτυλα ψηλά — ἀναφορές σέ

κάτι πού δέν μπορεί νάναι τίποτ' ἄλλο παρά αὐτό τό ἀδαμαντοκόλλητο γεράκι. Στά « Ἀρχεῖα τοῦ Τάγματος τοῦ Ἀγίου Ἰωάννη », τοῦ Ζ.Ντελαβίλ Λέ Ρού, ὑπάρχει μιά παράγραφος πού ἀναφέρεται σ' αὐτό, ἀσαφῆς ὅπωςδήποτε, ἀλλά ὑπάρχει. Καί τό ἀνέκδοτο — γιατί ἀσυμπλήρωτο ἕως τήν ἡμέρα τοῦ θανάτου του — συμπλήρωμα στό « Περὶ τῶν πηγῶν καί ἰδρύσεως τοῦ ἁγίου στρατιωτικοῦ τάγματος » τοῦ Πάολι, περιέχει μιά καθαρή καί ἀλάνθαστη περιγραφή τῶν ὧσων γεγονότων διηγήθηκα μόλις τώρα.

— Ὠραῖα, εἶπε ὁ Σπαῖντ.

— Ὠραῖα κύριε. Ὁ Μεγάλος Μαίτρ Βιλλιέ ντέ λ' Ἰλ Ἀντάμ ἔβαλε Τούρκους σκλάβους νά φτιάξουν αὐτό τό ἀδαμαντοκόλλητο γεράκι, περίπου τριάντα ἑκατοστά ψηλό, στό κάστρο τοῦ Σαῖντ Ἀντζελο καί τό ἔστειλε στόν Κάρολο, πού βρισκόταν στήν Ἰσπανία. Τό ἔστειλε μέ μιά γαλέρα, ὀδηγημένη ἀπό ἓνα Γάλλο ἱππότη ὀνόματι Κορμιέ ἢ Κορβέρ, μέλος τοῦ Τάγματος. Ἡ φωνή του ξανάγινε ψιθυριστή. Δέν ἔφτασε στήν Ἰσπανία ποτέ. Ξέρεις τίποτε γιά τόν Χαϊρεντίν, ἢ Κοκκινογέννη, ἢ Μπαρμπαρόσσα; Ὁχι; Ἕνας διάσημος ἀρχηγός πειρατῶν τοῦ Ἀλγερίου, ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Λοιπόν, κύριε, ἄρπαξε τή γαλέρα τοῦ βασιλιᾶ καί μαζί τό γεράκι. Τό μαῦρο πουλί κατέληξε στό Ἀλγέρι. Αὐτό εἶναι γεγονός. Αὐτό εἶναι γεγονός, πού ὁ Γάλλος ἱστορικός Πιέρ Ντάν ἔβαλε σ' ἓνα ἀπ' τά γράμματά του ἀπό ἐκεῖ. Ἐγραψε ὅτι τό πουλί βρισκόταν στό Ἀλγέρι γιά πάνω ἀπό ἑκατό χρόνια, ὥσπου ὁ Σέρ Φράνσις Βερναί, ὁ διάσημος Ἀγγλος τυχοδιώκτης πού ἔζησε γιά λίγο μέ τούς Πειρατές τοῦ Ἀλγερίου, τό πήρε μαζί του. Ἴσως καί ὄχι, ἀλλά ἀφοῦ τό ἀναφέρει ὁ Πιέρ Ντάν, ἐμένα μοῦ ἀρκεῖ.

Πάντως, δέν ὑπάρχει τίποτα στά ἀπομνημονεύματα τῆς οἰκογένειας Βερναί κατά τό δέκατο ἑβδόμο αἰῶνα, ὅπως γράφτηκαν ἀπό τή Λαίδη Βερναί, γιά τό γεράκι. Τά κύτταξα. Καί εἶναι ἐπίσης σίγουρο ὅτι τό γεράκι δέν βρισκόταν πάνω στόν Σέρ Φράνσις, ὅταν πέθανε στό νοσοκομεῖο τῆς Μεσσίνα τό 1615. Ἦταν ἀπένταρος. Ἀλλά κύριε, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τό γεράκι πῆγε στή Σικελία. Ἐκεῖ βρέθηκε στήν κατοχή τοῦ Βίκτωρ Ἀμεντέους τοῦ δευτέρου, λίγο μετά ἀφότου στέφθηκε βασιλιάς τό 1713 καί βρισκόταν ἀνάμεσα στά δῶρα πρὸς τή σύζυγό του ὅταν παντρεύτηκε στό Σαμπερρύ μετά τήν παραίτησή του. Αὐτό εἶναι γεγονός, κύριε. Ὁ ἴδιος ὁ

Καρούττι, ὁ συγγραφέας τῆς ἱστορίας τοῦ Βίκτωρα Ἀμεντέους τοῦ δευτέρου, τό ἐγγυᾶται.

Ἰσως αὐτοί οἱ δύο, ὁ Ἀμεντέους καί ἡ γυναίκα του, τό πῆραν μαζί τους στό Τουρίνο ὅταν προσπάθησε ν' ἀκυρώσει τήν παραίτησή του. Ὅπως καί νά ἔχει τό πράγμα, βρέθηκε ἀργότερα στήν κατοχή ἑνός Ἰσπανοῦ, πού εἶχε πάρει μέρος στήν ἐκστρατεία καί κατάληψη τῆς Νάπολης τό 1734, πατέρα τοῦ Δόν Χοσέ Μονίνο υ Ρεντόντο, κόμη τῆς Φλόριντα - μπλάνκα, πού ἀργότερα ἐγίνε ὁ κυριώτερος ὑπουργός τοῦ Κάρολου τοῦ τρίτου. Δέν ὑπάρχει τίποτα πού νά δείχνει ὅτι τό γεράκι ἐγκατέλειψε αὐτήν τήν οἰκογένεια μέχρι τά τέλη τουλάχιστον τοῦ πολέμου τῶν Καρλιστῶν, τό '40. Τότε ἐμφανίστηκε στό Παρίσι, ἀκριβῶς τήν ἐποχή πού ἦταν γεμάτο ἀπό Καρλιστές πού εἶχαν ἀναγκαστεῖ νά ἐγκαταλείψουν τήν Ἰσπανία. Κάποιος ἀπ' αὐτούς θά πρέπει νά τό ἔφερε μαζί του, χωρίς νά ξέρει τήν πραγματική του ἀξία. Γιά νά τό προφυλάξουν, χωρίς ἀμφιβολία ἀπό τίς φασαρίες τῶν Καρλιστῶν στήν Ἰσπανία, τό εἶχαν βάψει ἢ τό εἶχαν βουτήξει σέ χρῶμα, ὥστε νά φαίνεται σάν τίποτ' ἄλλο παρά τό ἀγαλματάκι ἑνός πουλιοῦ. Καί κάτω ἀπ' αὐτήν τή μεταμφίεση, θά μπορούσαμε νά ποῦμε κύριε, ὅτι γυρνοβόλησε τό Παρίσι γιά ἑβδομήντα χρόνια μεταξύ ἰδιωτῶν συλλεκτῶν καί ἐμπόρων ἀντικῶν πού ἦσαν ἀρκετά ἡλίθιοι ὥστε νά μήν καταλάβουν τήν πραγματική του ἀξία.

Ὁ παχύς ἄντρας σταμάτησε μιά στιγμή γιά νά κουνήσει τό κεφάλι του λυπημένα. Ἐπειτα συνέχισε νά μιλά. Γιά ἑβδομήντα χρόνια, Κύριε, αὐτό τό θαυμαστό ἀντικείμενο ἦταν, οὕτως εἰπεῖν, ἓνα κλωτσοσκοῦφι στά χαντάκια τοῦ Παρισιοῦ, μέχρι πού τό 1911 ἓνας ἀντικαίρ, Ἑλληνας ὀνόματι Χαρίλαος Κωνσταντινίδης τό βρῆκε σ' ἓνα μαγαζί ὑπόπτου φήμης. Δέν πῆρε καί πολύ χρόνο στό Χαρίλαο ν' ἀντιληφθεῖ καί νά διαπιστώσει περί τίνος ἐπρόκειτο καί νά τό ἀποκτήσει. Κανένα στῶμα μπογιᾶς, ὅσο παχύ καί νά ἦταν, δέν θά μπορούσε νά κρύψει κάτι τό ἀκριβό ἀπ' τά μάτια καί τή μύτη του. Λοιπόν κύριε, ὁ Χαρίλαος ἦταν ὁ ἄνθρωπος πού ἀνασκεύασε τήν περισσότερη ἱστορία τοῦ γερακιοῦ καί τό ἀναγνώρισε γι' αὐτό πού πραγματικά ἦταν. Πληροφορήθηκα γι' αὐτό καί τελικά τόν ἀνάγκασα νά μοῦ πεῖ τά περισσότερα, ἂν καί μπόρεσα προσωπικά νά προσθέσω μερικές λεπτομέρειες ἀπό τότε.

Ὁ Χαρίλαος δέν βιαζόταν νά μετατρέψει τίς γνώσεις του σέ χρῆμα. Ἦξερε ὅτι, ἐκτός ἀπό τήν τρέχουσα ἀξία

του, μιά άλλη, άπειρώς μεγαλύτερη θά μπορούσε νά ζητηθεῖ μόλις άποδεικνυόταν ἡ αὐθεντικότητά του πέρα από κάθε άμφιβολία. Εἶναι πιθανό ὅτι ἤθελε νά κλείσει τῇ δουλειά μέ κάποιον από τούς ἐπιζῶντες άπογόνους τοῦ Τάγματος, τόν Ἑγγλικό, Πρωσσικό, Ἑταλικό ἢ Γερμανικό κλάδο τοῦ κυρίαρχου Τάγματος τῶν Ἑποτοῶν τῆς Μάλτας, καί ὅλοι τους ἦσαν πάμπλουτοι. Ἐρχίζεις νά μέ πιστεύεις λίγο; ρώτησε ὁ παχύς άντρας σηκώνοντας τό ἄδειο ποτήρι του καί χαμογελώντας στόν Σπαίηντ. Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νά χειρίζεται τό σιφόν.

— Δέν εἶπα πῶς ὄχι.

— Ὅχι, σάρκασε ὁ Γκάτμαν, ἀλλά μέ κυττοῦσες διαφορετικά προηγούμενως. Ἐκατσε πάλι στήν καρέκλα του, ἤπιε μιά γερή γουλιὰ καί σκούπισε τό στόμα του μ' ἕνα λευκό μαντήλι. Λοιπόν Κύριε, συνέχισε, γιά νά σιγουρέψει τίς κινήσεις του καθώς ἔψαχνε στήν ἱστορία τοῦ γερακιου, ὁ Χαρίλαος ξανάβασε, πιθανῶς μέ τῇ σημερινή του ὄψι. Ἐκριβῶς ἕνα χρόνο μετά από τήν ἡμέρα πού τό ἀπόκτησε — περίπου τρεῖς μήνες από τότε πού τόν ἔκανα νά ὁμολογήσει — πήρα τούς Τάϊμς στό Λονδίνο καί διάβασα ὅτι τό κατάστημά του εἶχε διαρρηχθεῖ καί ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε δολοφονηθεῖ. Βρισκόμουν στό Παρίσι τήν ἐπόμενη μέρα. Τό πούλι εἶχε ἐξαφανιστεῖ, εἶπε κουνώντας τό κεφάλι του λυπημένα. Μά τόν Θεό Κύριε, ἔνιωσα ἐξαγριωμένος. Πίστευα ὅτι κανείς ἄλλος δέν ἤξερε τίποτε ἄλλο γιά τό γεράκι. Τά πράγματα πού εἶχαν κλαπεῖ ἦσαν πολλά. Αὐτό μ' ἔκανε νά πιστέψω ὅτι ὁ κλέφτης εἶχε πάρει μαζί του τό γεράκι, ἁπλῶς μαζί μέ τήν ὑπόλοιπη λεία του, χωρίς νά ξέρει γιά τί πραγματικά ἐπρόκειτο. Γιατί, σέ βεβαιώνω, ἂν ἦταν κάποιος πού ἤξερε τί πραγματικά ἦταν, δέν θά φορτωνόταν μέ τά ὑπόλοιπα ἄχρηστα πράγματα, ὦ ὄχι, ἢ τουλάχιστον μέ τίποτα λιγότερο από τά διαμάντια τοῦ Στέμματος.

Ἐκλείσε τά μάτια του καί χαμογέλασε καλοκάγαθα σέ μιά δικιά του σκέψη. Ἄνοιξε τά μάτια του καί συνέχισε νά μιλά. Αὐτό ἔγινε ἐδῶ καί δεκαεπτὰ χρόνια. Λοιπόν κύριε, μοῦ πῆρε δεκαεπτὰ χρόνια γιά νά ἐντοπίσω τό μαῦρο πούλι, ἀλλά τό κατάφερα. Τό ἤθελα, καί δέν εἶμαι ὁ ἄνθρωπος πού άπογοητεύεται εὐκολα ὅταν θέλει κάτι. Τό ἤθελα καί τό βρήκα, εἶπε χαμογελώντας πλατιά. Τό θέλω καί θά τό ἀποκτήσω. Ἦπιε, σκούπισε τά χεῖλη του ξανά κι' ἔχωσε τό μαντήλι στήν τσέπη του. Ἐκολούθησα τά ἔχνη του

μέχρι τό σπίτι ενός Ρώσσου στρατηγού, κάποιου Κέμιντωφ, σ' ένα προάστειο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Δέν εἶχε ἰδέα περί τίνος ἐπρόκειτο. Γι' αὐτόν δέν ἦταν τίποτα ἄλλο, παρά ἓνα μαῦρο, γυαλιστερό, βαμμένο πουλί, ἀλλά ἡ φυσική του ἐχθρότητα, ἡ φυσική ἐχθρότητα ενός Ρώσσου στρατηγού, τόν ἐμπόδισε νά μοῦ τό πουλήσει ὅταν τοῦ ἔκανα μιὰ προσφορά. Ἴσως στήν ἀνυπομονησία μου νά ὑπῆρξα λίγο ἔρασιτέχνης, ἄν καί ὄχι πολύ. Δέν ξέρω. Αὐτό πού ξέρω εἶναι ὅτι τό ἤθελα κι' αὐτός ὁ ἡλίθιος караβανάς μπορεῖ ν' ἀρχίζει νά ἐρευνᾷ τήν περιουσία του, ἡ ἴσως νά ἔξυνε λίγο χρῶμα ἀπ' τό γεράκι. Ἔτσι, ἔστειλα μερικούς... μερικούς πράκτορές μου νά τό πάρουν. Λοιπόν Κύριε, τό ἔχουν αὐτοί καί ὄχι ἐγώ. Ἀλλά θά τό πάρω. Τό ποτήρι σου, Κύριε.

— Τότε, ρώτησε ὁ Σπαῖντ, τό πουλί δέν ἀνήκει σέ κανένα σας, ἀλλά στό στρατηγό Κέμιντωφ;

— Ἀνήκει; εἶπε εὐχάριστα ὁ παχύς ἄντρας. Λοιπόν κύριε, μπορεῖς νά πεῖς ὅτι ἀνήκει στό Βασιλιά τῆς Ἰσπανίας, ἀλλά πέρ' ἀπ' αὐτό δέν βλέπω πῶς μπορεῖς ν' ἀπονείμεις ἄλλους τίτλους ἰδιοκτησίας γιά τό γεράκι. Ὁ Γκάτμαν χαχάνισε. Ἐνα ἀντικείμενο τέτοιας ἀξίας πού ἔχει περάσει ἀπό χέρι σέ χέρι καί μέ τέτοιο τρόπο, ἀνήκει καθαρά σ' ὅποιον μπορέσει νά τό ἀποκτήσει.

— Τότε λοιπόν ἀνήκει στήν μίς Ὁ Σῶνεσσου τώρα;

— Ὁχι κύριε, ἐκτός σάν ἀντιπρόσωπός μου.

— ὦ, εἶπε εἰρωνικά ὁ Σπαῖντ.

— Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τό ἔχει ἐκείνη τώρα; ρώτησε ὁ παχύς ἄντρας κυττώντας σκεπτικός τό βούλωμα ἀπό τό μπουκάλι τό οὐῖσκυ στά χέρια του.

— Ὁχι καί πολύ.

— Ποῦ;

— Δέν ξέρω ἀκριβῶς.

— Ἀλλά εἶπες ὅτι ἤξερες! διαμαρτυρήθηκε ὁ παχύς ἄντρας χτυπώντας τό μπουκάλι στό τραπεζάκι.

— Θέλω νά πῶ ὅτι ξέρω ποῦ θά τό βρῶ ὅταν ἔρθει ἡ κατάλληλη ὥρα, ἀπάντησε ὁ Σπαῖντ ἀφηρημένα.

Τά ρόζ ἐξογκώματα τοῦ λίπους στό πρόσωπο τοῦ Γκάτμαν ἤρθαν στή θέση τους μ' εὐχαρίστηση.

— Καί τό ξέρεις αὐτό; ρώτησε.

— Ναί.

— Ποῦ βρίσκεται;

— Αὐτό ἀφησέ το σέ μένα, χαμογέλασε ὁ Σπαῖντ.

Ἀνήκει στό δικό μου ρόλο.

— Πότε;

— “Όταν είμαι έτοιμος.

‘Ο παχύς άντρας έσφιξε τά χείλια του καί χαμογέλασε άμυδρά, μ’ ένα άνησυχητικό χαμόγελο.

— Κύριε Σπαίηντ, πού βρίσκεται ή μίς Ο’Σώνεσσου τώρα;

— Στά χέρια μου, σέ μέρος καλά ασφαλισμένο.

— Σοῦ έχω έμπιστοσύνη σ’ αυτό κύριε, είπε κυττώντας τον έπιδοκιμαστικά. Λοιπόν κύριε, πρίν αρχίσουμε νά κουβεντιάσουμε γιά τιμές, άπάντησέ μου σ’ αυτό: Πόσο σύντομα μπορείς — ή έχεις τήν διάθεση — νά μου προμηθεύσεις τό γεράκι;

— Σέ καναδυό μέρες.

— Αυτό είναι ίκανοποιητικό. Θά... αλλά ξέχασα τά ποτά μας. Γύρισε πρós τό τραπέζι, έβαλε καινούργιο ούισκυ, σόδα, έβαλε τό ένα ποτήρι δίπλα στόν άγκώνα του Σπαίηντ καί σήκωσε τό δικό του. Λοιπόν κύριε, στήν ύγεια ενός δίκαιου διακανονισμού καί σέ κέρδη άρκετά καί γιά τούς δυό μας.

“Ηπιαν κι’ ο παχύς άντρας εκατοσε στήν πολυθρόνα του.

— Τί έννοεις έσύ σάν δίκαιο διακανονισμό; ρώτησε ο Σπαίηντ.

‘Ο Γκάτμαν κράτησε τό ποτήρι του στό φώς, τό κύτταξε τρυφερά, ήπιε άλλη μιά μεγάλη γουλιά κι’ άναστέναξε.

— “Έχω δυό προτάσεις νά σοῦ κάνω κύριε καί ή κάθε μιά άπ’ αυτές είναι συμφέρουσα. Διάλεξε. Θά σοῦ δώσω είκοσιπέντε χιλιάδες, δολλάρια όταν μου παραδώσεις τό γεράκι κι’ άλλες είκοσιπέντε μόλις φτάσω στήν Νέα ‘Υόρκη. ‘Αλλιώς, θά σοῦ δώσω τό ένα τέταρτο, είκοσιπέντε τοίς εκατό, άπ’ ότι θά πιάσω όπό τό γεράκι. Νάτο λοιπόν: “Η ένα σχεδόν άμεσο ποσόν πενήντα χιλιάδων δολλαρίων, ή ένα άπείρως ύψηλότερο ποσό, σέ... άς πούμε, δυό μήνες.

— Πόσο μεγαλύτερο; ρώτησε ο Σπαίηντ πίνοντας μιά γουλιά.

— ‘Απείρως, επανέλαβε ο παχύς άντρας. Ποιός ξέρει; Νά πώ εκατό χιλιάδες, ή διακόσιες πενήντα; Θά μέ πιστέψεις άν πώ τό ποσό πού μου φαίνεται σάν ελάχιστο δυνατό;

— Γιατί όχι;

‘Ο παχύς άντρας χτύπησε τά χείλια του καί χαμήλωσε τή φωνή του σ’ ένα μουρμουρητό πού μόλις άκουγόταν.

— Τί θά ἔλεγες κύριε, σέ μισό ἑκατομμύριο;

— Τότε, νομίζεις ὅτι αὐτό τό μαραφέτι πιάνει δυό ἑκατομμύρια δολλάρια; ρώτησε ὁ Σπαίηντ στενεύοντας τὰ μάτια του.

— Γιατί ὄχι; Ἐσύ τό εἶπες, ἀπάντησε ὁ παχύς ἄντρας γαλήνια.

Ἦ ὁ Σπαίηντ ἀκούμπησε τό ποτήρι του στό τραπέξι, ἔβαλε τό ποῦρο στό στόμα του, τό ἔβγαλε, τό κύτταξε προσεκτικά καί τό ξανάβαλε. Τά γκριζοκίτρινα μάτια του ἦσαν λίγο θολά.

— Εἶναι ἓνα ἀναθεματισμένα μεγάλο ποσό.

— Ἀναθεματισμένα μεγάλο, συμφώνησε ὁ παχύς ἄντρας. Ἐσκυψε μπροστά καί χτύπησε χαϊδευτικά τόν Σπαίηντ στό γόνατο. Αὐτό, εἶπε, τό ἀπόλυτο μίνιμουμ, ἔκτός κι' ἂν ὁ Χαρίλαος Κωνσταντινίδης ἦταν ἓνας ἡλίθιος πού παραληροῦσε, καί εἶναι σίγουρο πὼς δέν ἦταν.

Ἦ ὁ Σπαίηντ τράβηξε πάλι τό ποῦρο ἀπ' τό στόμα του, τό κύτταξε μέ ἀηδία καί τό ἔβαλε στό τασάκι. Ἐκλείσε τὰ μάτια του σφιχτά καί τὰ ξανάνοιξε.

— Τό μίνιμουμ, ἔ; Καί τό μάξιμουμ; Τά σύμφωνα ἄρχισαν νά βγαίνουν ἀπό τό στόμα του μέ μιά περίεργα παχειά προφορά.

— Τό μάξιμουμ; ρώτησε ὁ Γκάτμαν ἀπλώνοντας τὰ χέρια του μέ τίς παλάμες πρὸς τὰ ἑπάνω. Ἄρνούμαι νά ὑποθέσω. Θά μέ νόμιζες τρελλό. Δέν ξέρω. Δέν μπορεῖ νά πεῖ κανεῖς πόσο ψηλά θά μπορούσε νά πάει κύριε κι' αὐτὴ εἶναι ἡ μία καί μοναδική ἀλήθεια γι' αὐτό.

Ἦ ὁ Σπαίηντ ἔσφιξε τό σαγόνι του πού κρεμόταν. Κούνησε τό κεφάλι του ἀνυπόμονα. Μιά φοβισμένη, ἀπότομη λάμψη φάνηκε στά μάτια του κι' ἔσβησε ἀπὸ τό θόλωμα πού τὴν κυρίεψε. Σηκώθηκε μέ δυσκολία, στηρίζοντας μέ τὰ χέρια τό σῶμα του στά μπράτσα τῆς πολυθρόνας. Τίναξε τό κεφάλι του ξανά κι' ἔκανε ἓνα ἀβέβαιο βῆμα ἔμπρός. Γέλασε παχειά καί ψέλλισε:

— Ὁ διάβολος νά σέ πάρει.

Ἦ ὁ Γκάτμαν τινάχτηκε κι' ἔσπρωξε τὴν πολυθρόνα του πίσω. Τά παχιά μέλη του τρεμούλιασαν. Τὰ μάτια του ἦσαν δυό μικρές μαῦρες τρύπες σ' ἓνα λιγδερό ρόζ πρόσωπο.

Ἦ ὁ Σπαίηντ κούνησε τό κεφάλι του ξανά καί στήλωσε τό θαμπό βλέμμα του στὴν πόρτα. Ἐκανε ἄλλο ἓνα ἀβέβαιο βῆμα.

— Γουῆλμερ! εἶπε ἀπότομα ὁ παχύς ἄντρας.

Μιά πόρτα άνοιξε κι' ό νεαρός μπήκε στο δωμάτιο.

‘Ο Σπαίηντ έκανε ένα τρίτο βήμα. Τό πρόσωπό του τώρα ήταν γκρίζο κι' ένιωθε τούς μυς στο σαγόνι του σαν όγκους από μολύβι. Τά γόνατά του άρνήθηκαν νά συνεχίσουν μετά από τό τέταρτο βήμα και τά μάτια του είχαν σχεδόν κλείσει. Έκανε ένα πέμπτο βήμα.

‘Ο νεαρός προχώρησε και στάθηκε στο πλάϊ του, μισοκλείνοντάς του τό δρόμο για τήν πόρτα. Τό χέρι του ήταν χωμένο στή μέσα τσέπη τοῦ πανωφοριού του. Οί άκρες άπ' τό στόμα του τινάζονταν νευρικά.

‘Ο Σπαίηντ προσπάθησε ένα έκτο βήμα.

Τό πόδι τοῦ νεαροῦ τινάχτηκε μπροστά. ‘Ο Σπαίηντ μπερδεύτηκε και έπεσε μέ τά μούτρα στο πάτωμα. ‘Ο νεαρός, μέ τό χέρι στήν τσέπη τόν κύτταξε. ‘Ο Σπαίηντ προσπάθησε ν' άνασηκωθεί. ‘Ο νεαρός τράβηξε τό πόδι του πίσω και κλώτσησε τόν Σπαίηντ στόν κρόταφο και τόν έκανε νά κυλήσει στο πλευρό του. Άλλη μία φορά προσπάθησε ν' άνασηκωθεί, δέν τά κατάφερε κι' άποκοιμήθηκε.

Λά Παλόμα

Ὁ Σπαίηντ, βγαίνοντας ἀπ' τὸ ἀσσανσέρ γιὰ τὸ γραφεῖο του λίγα λεπτά πρὶν ἀπὸ τίς ἑξι τὸ πρωτ', εἶδε φῶτα στὸ ἐξωτερικὸ δωματίο. Σταμάτησε ἀπότομα, κύτταξε δεξιὰ - ἀριστερά καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα του μέ ἀπαλά, σίγουρα βήματα.

Ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸ πόμολο τῆς πόρτας καὶ τὸ γύρισε προσεκτικά, ἀθόρυβα. Τὸ γύρισε μέχρι τὸ τέρμα. Ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη. Κρατώντας το στήν ἴδια θέση, ἄλλαξε χέρι καὶ μέ τὸ ἄλλο ἔβγαλε τὰ κλειδιά του ἀπὸ τὴν τσέπη του, προσεκτικά ὥστε νὰ μὴν χτυπήσουν μεταξύ τους. Ξεχώρισε τὸ κλειδί τοῦ γραφείου του ἀπὸ τ' ἄλλα καὶ κρατώντας τὰ ὑπόλοιπα σφιχτά στήν παλάμη του, τὸ ἔβαλε στήν κλειδαριά. Τὸ κατάφερε χωρὶς ν' ἀκουστεῖ κανένας ἦχος. Ζυγίστηκε στίς φτέρνες του, πῆρε μιά βαθεὶά ἀναπνοή, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τινάχτηκε μέσα.

Ἡ Ἔφφι Περὶν κοιμόταν ἀκουμπισμένη στὸς ἀγκῶνες της, πάνω στὸ γραφεῖο. Φοροῦσε τὸ παλτό της καὶ εἶχε ρίξει ἐπάνω της ἓνα ἀπὸ τὰ παλτά τοῦ Σπαίηντ, σάν κάπα.

Ὁ Σπαίηντ ξεφύσηξε σ' ἓνα ἀθόρυβο γέλιο, ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του καὶ προχώρησε πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ δωματίο. Ἦταν ἀδειο. Προχώρησε πρὸς τὸ κορίτσι κι' ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο της.

Ἐκείνη κουνήθηκε, σήκωσε τὸ κεφάλι της νυσταγμένα καὶ τὰ βλέφαρά της τρεμόπαιζαν. Ξαφνικά, τεντώθηκε πρὸς τὰ πίσω, μέ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα. Εἶδε τὸν Σπαίηντ, χαμογέλασε, ἀκούμπησε πίσω στήν καρέκλα της κι' ἔτριψε τὰ μάτια της.

—Ὡστε ξαναγύρισες τελικά, εἶπε. Τί ὥρα εἶναι;

—Ἐξί. Τί κάνεις ἐδῶ;

Ἀνατρίχιασε καὶ τρᾶβηξε τὸ παλτό τοῦ Σπαίηντ πιὸ σφιχτά γύρω της.

— Έσύ μου είπες νά σέ περιμένω μέχρι νά γυρίσεις ή νά τηλεφωνήσεις.

— Α, είσαι ή αδελφή του καπετάνιου πού βυθίστηκε μαζί μέ τό πλοίο του, καί...

— Δέν ἐπρόκειτο νά... ἄρχισε νά φωνάζει θυμωμένη, καθώς σηκώνοταν ὀρθια καί τό παλτό του Σπαίηντ ἔπεφτε στήν καρέκλα πίσω της. Κύτταξε ξαφνικά μέ ἐκπληκτα μάτια τό σημάδι στόν κρόταφό του κάτω ἀπό τό μπόρ του καπέλλου του καί ἔβαλε τίς φωνές.

— Ω Σάμ, τό κεφάλι σου! Τί συνέβη;

— Δέν ξέρω ἄν ἔπεςα ή ἄν μέ χτύπησαν. Δέν πιστεύω νά εἶναι τίποτα σοβαρό, ἀλλά μ' ἔχει τρελλάνει στόν πόνο. Τό ἄγγιξε ἐλαφριά μέ τά δάχτυλά του, ἔκανε μιά γκριμάτσα πόνου, χαμογέλασε ξαφνικά κι' ἐξήγησε: Πῆγα σέ μιά ἐπίσκεψη, μέ ταΐσαν ναρκωτικό καί συνῆλθα δώδεκα ὥρες ἀργότερα στό διαμέρισμα ἐνός ἄντρα.

— Εἶναι φρικτό, εἶπε τό κορίτσι, ἀπλώνοντας τό χέρι της καί βγάζοντάς του τό καπέλλο. Θά πρέπει νά δεῖς ἕνα γιατρό. Δέν μπορεῖς νά κυκλοφορεῖς μέ μιά τέτοια πληγή στό κεφάλι.

— Δέν εἶναι τόσο ἄσχημο ὅσο φαίνεται, ἐκτός ἀπ' τόν πονοκέφαλο κι' αὐτό ὀφείλεται μᾶλλον στό ναρκωτικό. Ἔγινε τίποτα ὅσο ἔλειπα; ρώτησε καθώς προχώρησε στό νιπτήρα κι' ἄρχισε νά βρέχει μέ κρύο νερό τό μαντήλι του.

— Βρήκες τή Μίς Ο' Σώνεσσυ, Σάμ;

— Όχι ἀκόμα. Συνέβη τίποτα ὅσο ἔλειπα;

— Τηλεφώνησαν ἀπ' τό γραφεῖο τοῦ περιφερειακοῦ εἰσαγγελέως. Θέλει νά σέ δεῖ.

— Ὁ ἴδιος;

— Ναί, ἀπ' ὅτι κατάλαβα. Καί ἕνας νεαρός ἦρθε μ' ἕνα μήνυμα, ὅτι ὁ κύριος Γκάτμαν θά ἤθελε νά σέ δεῖ πρίν ἀπό τίς πέντε καί μισή.

— Ὁ Σπαίηντ γύρισε τό κεφάλι του ἀπ' τό νιπτήρα, ἔστιψε τό μαντήλι του καί προχώρησε πρὸς τό μέρος της, ἀκουμπώντας το στόν κρόταφό του.

— Τό πῆρα, εἶπε καί μιλώντας μέ τόν κύρο Γκάτμαν βρέθηκε σ' αὐτήν τήν κατάσταση.

— Αὐτός εἶναι ὁ Γ. πού τηλεφώνησε, Σάμ;

— Ναί.

— Καί τί...

— Ὁ Σπαίηντ κύτταξε τό κορίτσι κι' ἄρχισε νά μιλά, σάν νά ἤθελε νά ὀργανώσει τίς σκέψεις του.

— Θέλει κάτι πού νομίζει πώς έχω. Κατάφερα νά τόν πείσω ὅτι δέν θά μπορούσε νά κάνει τίποτα πρὶν ἔρθει σέ συμφωνία μαζί μου πρὶν τίς πεντέμισι. Τότε, ναι, μάλιστα, ἦταν ἀφοῦ τοῦ εἶπα ὅτι θά ἔπρεπε νά περιμένει καναδυό μέρες, μέ τᾶϊσε αὐτές τίς ἀηδίες. Δέν νομίζω ὅτι τόκανε γιά νά μέ καθαρίσει. Θά ἤξερε ὅτι θά συνερχόμουν καί ὅτι θά ξανάμπαινα στήν κυκλοφορία, πρὶν περάσουν δέκα, δώδεκα ὥρες τό πολῦ. Ἴσως λοιπόν ἡ ἀπάντηση νά βρίσκεται στό ὅτι σκέφτηκε πώς θά μπορούσε νά τό ἀποκτήσει χωρίς ἐμένα καί θά τά κατάφερνε ἂν βρισκόμουν σέ τέτοια κατάσταση πού νά μήν μπορῶ νά μπερδευτῶ στά πόδια του. Εὐχομαι νά μήν ἔγινε ἔτσι, μούγκρισε θυμωμένος. Δέν εἶχες κανένα νέο ἀπ' τή μίς Ὁ Σῶνεσσου;

— Ὁχι. Ἔχει νά κάνει τίποτε μ' ἐκείνη;

— Ἀρκετά.

— Αὐτό τό πράγμα πού θέλει τῆς ἀνήκει;

— Σ' αὐτήν ἢ τό βασιλιά τῆς Ἰσπανίας. Γλυκειά μου, δέν ἔχεις κάποιον θεῖο ἢ κάτι τέτοιο, πού διδάσκει ἱστορία στό Πανεπιστήμιο;

— Ξάδελφος. Λοιπόν;

— Ἄν τοῦ ζωντανεῦσαμε λιγάκι τή ζωή μ' ἓνα μυστικό ἡλικίας τετρακοσίων ἔτῶν, θά μπορούσαμε νά τόν ἐμπιστευτοῦμε ὅτι θά τό κρατοῦσε γιά λίγο γιά τόν ἑαυτό του;

— Ὡ ναι, εἶναι καλός τύπος.

— Θαῦμα. Πάρε μολύβι καί χαρτί.

Τά πήρε κι' ἔκατσε στήν καρέκλα τῆς. Ὁ Σπαίηντ ἔριξε κι' ἄλλο κρύο νερό στό μαντήλι του, στάθηκε μπροστά τῆς καί τῆς ὑπαγόρευε τήν ἱστορία μέ τό γεράκι ὅπως τήν εἶχε ἀκούσει ἀπ' τόν Γκάτμαν ἀπό τό Δῶρο τοῦ Καρόλου τοῦ πέμπτου στούς Ἰωαννίτες Ἰππότες, μέχρι — ἀλλά ὄχι πιο πέρα — τήν ἀφίξη τοῦ γερακιοῦ στό Παρίσι μέ τήν ἐξέγερση τῶν Καρλιστῶν. Τό μπερδεψε λίγο μέ τά ὀνόματα τῶν συγγραφέων καί τῶν ἱστορικῶν πού εἶχε ἀναφέρει ὁ Γκάτμαν, ἀλλά κατάφερε στό τέλος νά τοὺς δώσει μιά φωνητική ὁμοιότητα. Ὅσο γιά ὅλη τήν ὑπόλοιπη συζήτηση, τήν ἐπανέλαβε λέξη πρὸς λέξη, μέ ἀκρίβεια μαγνητοφώνου.

Ὅταν τελείωσε, τό κορίτσι ἔκλεισε τό σημειωματάριο τῆς καί τόν κύτταξε μέ κατακόκκινο πρόσωπο.

— Ὡ Σάμ, φώναξε, δέν εἶναι ἐκπληκτικό; Εἶναι...

— Ναί, ἢ γελοῖο. Θά τόν ρωτήσεις τή γνώμη του; Ἔχει συναντήσει τίποτα πού νά ἔχει κάποια σχέση μ' αὐτό; Εἶναι

δυνατό; Είναι πιθανό, ακόμα κι' ελάχιστα; "Η πρόκειται για βλακείες; "Αν θέλει περισσότερο καιρό για νά τό έρευνήσει, έντάξει, αλλά προσπάθησε νά τοῦ πάρεις τέτοια γνώμη. Καί για όνομα τοῦ Θεοῦ, προσπάθησε νά τόν πείσεις νά κρατήσει τό στόμα του κλειστό.

— Πηγαίνω τώρα άμέσως, καί σύ δές κάποιο γιατρό για τό κεφάλι σου.

— Πρῶτα θά φάμε μπρέκφαστ.

— "Οχι, θά φάω στό Μπέρκλεϋ. "Ανυπομονῶ νά μάθω τί γνώμη έχει ό Τέντ για όλη αὐτή τήν ιστορία.

— Πάντως, εἶπε ό Σπαίηντ, μήν αρχίσεις νά κλαψουρίζεις άν σέ πάρει στό ψιλό.

Μετά από ένα τεμπέλικο μπρέκφαστ στό Πάλλας, στη διάρκεια τοῦ όποίου διάβασε καί τίς δυό πρωινές εφημερίδες, ό Σπαίηντ γύρισε σπίτι του, ξυρίστηκε, έκανε μπάνιο, έτριψε λίγο πάγο στόν κρόταφό του κι' άλλαξε ρούχα.

Πήγε στό διαμέρισμα τής Μπρίτζιντ Ο' Σώνεσσου στό Κόρονετ. "Ηταν άδειο κι' όπως τό είχε αφήσει.

Πήγα στό "Αλεξάνδρεια. "Ο Γκάτμαν είχε φύγει. Τό ίδιο καί ό νεαρός καί ή υπόλοιπη ακολουθία του, δηλαδή ή κόρη του Ρέα, ένα κορίτσι μέ ξανθά μαλλιά, μικροκαμωμένη, γύρω στά δεκαεπτά καί πού τό προσωπικό τοῦ ξενοδοχείου εἶπε ότι ήταν όμορφη. "Ο Σπαίηντ έμαθε ότι ή ομάδα τοῦ Γκάτμαν είχε φτάσει πρίν δέκα μέρες άπ' τή Νέα "Υόρκη καί δέν είχαν εγκαταλείψει ακόμα τό ξενοδοχείο.

"Ο Σπαίηντ πήγε στό Μπελβεντέρε καί βρήκε τόν ντέτεκτιβ τοῦ ξενοδοχείου στην καφετερία νά τρώει μπρέκφαστ.

— Καλημέρα Σάμ. Κάτσε νά τσιμπήσεις κάτι. "Εριξα μιά ματιά στόν κρόταφο τοῦ Σπαίηντ. Διάβολε, κάποιος σέ τσαλάκωσε για τά καλά Σάμ!

— Εὐχαριστῶ, έφαγα εἶπε ό Σπαίηντ καθώς καθόταν, καί μιλώντας για τόν κρόταφό του, συνέχισε: Φαίνεται χειρότερο άπ' ότι εἶναι στην πραγματικότητα. Πῶς τά πάει ό φίλος μου ό Κάιρο;

— Βγήκε μισή ὥρα μετά από σένα χτές κι' ακόμα δέν έχει φανεϊ. Δέν κοιμήθηκε έδῶ χτές τό βράδυ.

— Αρχίζει κι' άποκτᾶ κακές συνήθειες.

— "Ε, ένας τύπος σάν κι' αὐτόν, σέ μιά πόλη σάν κι' αὐτή... Ποιός σέ χτύπησε Σάμ;

—“Όχι ὁ Κάϊρο. Ὁ Σπαίηντ κύτταξε προσεκτικά τὸ σκέπασμα ἀπ’ τ’ αὐγὰ τοῦ ντέτεκτιβ. Τί δυνατότητα ἔχουμε νὰ ρίξουμε μιὰ ματιά στοῦ δωμάτιο του ὅσο λείπει;

—Ἐντάξει. Ξέρεις ὅτι εἶμαι διατεθειμένος νὰ σ’ ἀκολουθήσω σ’ ὅ,τι κάνεις. Ὁ Λιούκ ἔσπρωξε τὸ φλυτζάνι του, ἔβαλε τοὺς ἀγκῶνες του στοῦ τραπέζι καὶ μισόκλεισε τὰ μάτια του μιλώντας στὸν Σπαίηντ. Ἀλλὰ ἔχω ἓνα προαίσθημα ὅτι ἐσύ δὲν παίζεις ἀνοιχτὰ μαζί μου. Τί τρέχει μ’ αὐτόν τὸν τύπο Σάμ; Δὲν χρειάζεται νὰ μοῦ κρύβεις πράγματα. Ξέρεις ὅτι εἰμ’ ἐντάξει.

Ὁ Σπαίηντ σήκωσε τὰ μάτια του. Ἦσαν καθαρὰ καὶ γεμάτα ἀγαθότητα.

— Τὸ ξέρω, εἶπε. Δὲν κρατᾶω μυστικά. Σοῦ ἔχω πεῖ ὅτι ξέρω. Ἐχω ἀναλάβει μιὰ δουλειά γι’ αὐτόν ἀλλὰ ἔχει μερικοὺς φίλους πού δὲν μ’ ἀρέσουν καὶ ἀνησυχῶ.

— Ὁ νεαρὸς πού πετάξαμε ἔξω χτές ἦταν ἀπὸ τοὺς φίλους του;

— Ναὶ Λιούκ.

— Καὶ ἦταν ἓνας ἀπ’ αὐτοὺς πού καθάρισε τὸν Μάϊλς;

— Ὁ Θέρσμπυ σκότωσε τὸν Μάϊλς, εἶπε ὁ Σπαίηντ κουνώντας τὸ κεφάλι του.

— Κι’ αὐτόν ποιὸς τὸν σκότωσε;

— Αὐτό ὑποτίθεται ὅτι εἶναι μυστικό, χαμογέλασε ὁ Σπαίηντ, ἀλλὰ ἐμπιστευτικά, ἐγὼ τὸ ἔκανα, ἂν πιστέψουμε τὴν ἀστυνομία.

Ὁ Λιούκ σηκώθηκε ὀρθιος.

— Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ σέ καταλάβει κανεὶς Σάμ, εἶπε. Ἐλα, ἔχουμε δουλειά.

Στάθηκαν λίγο στὴ ρεσεψιὸν ἔτσι ὥστε νὰ κανονίσει ὁ Λιούκ νὰ τοὺς εἰδοποιήσουν μόλις φαινόταν ὁ Κάϊρο, κι’ ἀνέβηκαν στοῦ δωματίου του. Τὸ κρεβάτι του ἦταν στρωμένο, ἀλλὰ διάφορα τσαλακωμένα χαρτιά στοῦ καλάθι τοῦ γραφείου, στραβά ἀνεβασμένα στόρια καὶ ἓνα ζευγάρι μεταχειρισμένες πετσέτες ἔδειχναν ὅτι ἡ καμαριέρα δὲν εἶχα ἔρθει ἀκόμα στοῦ δωματίου.

Οἱ ἀποσκευές τοῦ Κάϊρο ἀποτελοῦνταν ἀπὸ ἓνα μεγάλο μπαούλο, μιὰ βαλίτσα καὶ μιὰ τσάντα γκλάντιστοουν. Τὸ ντουλαπάκι τοῦ μπάνιου του ἦταν γεμάτο κολώνιες, κουτιά, τενεκεδάκια, βαζάκια καὶ κουτάκια μέ σκόνες, κρέμες, κολώνιες, λοσιόν καὶ τόνικ. Δυὸ κουστούμια κι’ ἓνα πανωφόρι κρέμονταν στὴν ντουλάπα, πάνω ἀπὸ τρία ζευγάρια καλογουλισμένα παπούτσια.

‘Η βαλίτσα καί ή τσάντα ήσαν ξεκλειδωτες. ‘Ο Λιούκ είχε ξεκλειδώσει καί τό μπαούλο μέχρι τή στιγμή πού ό Σπαίηντ είχε τελειώσει τήν έρευνα στά ύπόλοιπα.

— Μέχρι έδω, τίποτα, είπε ό Σπαίηντ καθώς βυθίζονταν στην έρευνα του σεντουκιού.

Δέν βρήκαν τίποτα πού νά τούς ενδιαφέρει.

— Ψάχνουμε γιά τίποτα τό ιδιαίτερο; ρώτησε ό Λιούκ.

— ‘Οχι. ‘Υποτίθεται ότι είχε έρθει από τήν Κωνσταντινούπολη. Θά ήθελα νά ξέρω αν αυτό είναι αλήθεια. Μέχρι τώρα δέν βρήκα τίποτα πού νά δείχνει τό αντίθετο.

— Τί δουλειά κάνει;

— Αυτό είναι κάτι άλλο πού θά ήθελα νά ξέρω. Προχώρησε μέχρι τό γραφείο κι’ έσκυψε πάνω άπ’ τό καλάθι τών άχρήστων. Λοιπόν, αυτή είναι ή τελευταία μας ευκαιρία, είπε.

Τράβηξε μιá τσαλακωμένη έφημερίδα από τό καλάθι. Τά μάτια του άστραψαν μόλις είδε ότι έπρόκειτο γιά τή «Φωνή» τής προηγούμενης ήμέρας. Ήταν διπλωμένη στη σελίδα τών διαφημίσεων. Τήν άνοιξε καί δέν είδε τίποτα τό ιδιαίτερο.

Γύρισε τήν έφημερίδα στό μέρος πού είχε διπλωθεί από μέσα, τή σελίδα μέ τά οικονομικά καί ναυτιλιακά νέα, γάμους, θανάτους καί διαζύγια. Στην κάτω άριστερή μεριά, έλειπε ένα κομμάτι γύρω στις δυό ίντσες, στό τέλος τής δεύτερης στήλης.

‘Ακριβώς από πάνω, ό τίτλος ήταν «ΑΦΙΞΕΙΣ», καί πιό κάτω διέκρινε τά εξής:

12.20 π.μ.: Κείπακ από ‘Αστόρια.

5.05 π.μ.: ‘Ελεν Π.Ντρού από Γκρήγγουντ.

5.06 π.μ.: ‘Αλβαράντο από Μπαντόν.

‘Ακριβώς σ’ αυτό τό σημείο ή σελίδα είχε κοπεί, αφήνοντας μόνο τά γράμματα «άπό Σίντνεϋ» νά διακρίνονται.

‘Ο Σπαίηντ άκούμπησε τή «Φωνή» στό γραφείο καί έσκυψε ξανά στό καλάθι. Βρήκε ένα μικρό κομμάτι από χαρτί περιτυλίγματος, ένα κομμάτι σπάγγο, δυό έτικέτες από ρούχα, μιá απόδειξη ενός μικρομάγαζου γιά μισή ντουζίνα κάλτσες καί στό βάθος ένα μικρό κομμάτι χαρτί, τσαλακωμένο σέ μιá μικρή μπαλλίτσα.

Τό ξεδίπλωσε προσεκτικά, τό άπλωσε στό γραφείο καί τό ταίριαξε μέ τό κομμάτι πού έλειπε από τή «Φωνή». Τό κομμάτι ταίριαζε άκριβώς, αλλά μεταξύ τής μιās άκρης του,

καί τῆς φράσης «ἀπό Σίντεϋ», ἔλειπε κάπου μισή ἴντσα, χῶρος ἀρκετός γιά πέντε - ἔξη ἀφίξεις. Γύρισε τή σελίδα ἀνάποδα καί εἶδε ὅτι τό πίσω μέρος περιεῖχε μιά ἀσχετη διαφήμιση κάποιου μεσίτη.

— Βρῆκες τίποτα; ρώτησε ὁ Λιούκ σκύβοντας πάνω ἀπ' τόν ὧμο του.

— Φαίνεται πῶς ὁ κύριος ἐνδιαφέρεται γιά κάποιο πλοῖο.

— Λοιπόν, δέν ὑπάρχει κανείς νόμος πού νά τό ἀπαγορεύει, ἔτσι δέν εἶναι; ρώτησε, καθῶς ὁ Σπαίηντ δίπλωνε τήν ἐφημερίδα καί τό σκισμένο κομμάτι μαζί, βάζοντάς τα στήν τσέπη του. Τελειώσαμε ἀπό ἐδῶ;

— Ναί Λιούκ, σ' εὐχαριστῶ. Θά μοῦ δώσεις σῆμα μόλις ἐμφανιστεῖ;

— Φυσικά.

Ὁ Σπαίηντ πῆγε στά γραφεῖα τῆς «Φωνῆς», ἀγόρασε τό ἀντίτυπο τῆς προηγούμενης ἡμέρας, τό ἀνοιξε στά ναυτιλιακά νέα, καί τό σύγκρινε μέ τή σελίδα πού εἶχα στά χέρια του.

Τό κομμάτι πού ἔλειπε, εἶχε τά ἐξῆς:

5.17 π.μ.: Ταῖτή ἀπό Σίντενϋ καί Παπήτι.

6.05 π.μ.: Ἀντιμιραχ Πήπλς ἀπό Ἀστορία.

8.05 π.μ.: Λά Παλόμα ἀπό Χόνγκ - Κόνγκ.

8.07 π.μ.: Κάντοπηκ ἀπό Σάν Πέδρο.

8.07 π.μ.: Σιλβεάδο ἀπό Σάν Πέδρο.

9.30 π.μ.: Νταίζη Γκρέϋ ἀπό Σκάτλ.

Διάβασε τή λίστα ἀργά καί ὅταν τέλειωσε, ὑπογράμμισε τό Χόνγκ - Κόνγκ μέ τό νύχι του, ἔκοψε ὅλο τό κομμάτι μέ τό σουγιαδάκι του, ἔριξε καί τίς δυό ἐφημερίδες στό καλάθι τῶν σκουπιδιῶν καί γύρισε στό γραφεῖο του.

Ἐκατσε στήν πολυθρόνα του, βρῆκε ἕναν ἀριθμό στόν κατάλογο, καί σήκωσε τό τηλέφωνο.

— Κήρην 401 παρακαλῶ... Μπορεῖτε νά μοῦ πεῖτε ποῦ βρίσκεται ἀραγμένο τό «Λά Παλόμα», χτεσινή ἀφίξη ἀπό Χόνγκ - Κόνγκ; Ἐπανελάβε ἄλλη μιά φορά τήν ἐρώτηση. Ναί... ναί... εὐχαριστῶ. Κράτησε τό τηλέφωνο κλειστό γιά μιά στιγμή, καί ἀμέσως μετά, σχημάτισε ἕνα νούμερο. Ντάβενπορτ 2020, παρακαλῶ... Τό γραφεῖο τῶν ντέτεκτιβ... ναί, εἶναι ἐκεῖ ὁ ὑπαστυνόμος Πόλχαους;... εὐχαριστῶ... ναί, γειά Τόμ, ἐδῶ Σάμ Σπαίηντ. Ναί, προσπάθησα νά sé

βρῶ χτές τό ἀπόγευμα... ἐντάξει, ἄς πᾶμε μαζί νά τσιμπήσουμε κάτι... ἐντάξει.

Κράτησε τό τηλέφωνο κλειστό γιά λίγο, καί συνέχισε.

— Ντάβενπορτ 0170 παρακαλῶ,... ναί, ἐδῶ Σάμ Σπαίηντ. Ἡ γραμματεὺς μου μοῦ εἶπε ὅτι τηλεφωνήσατε χτές ὅτι ὁ κύριος Μπράϊαν θά ἤθελε νά μέ δεῖ. Θά μπορούσατε νά τόν ρωτήσετε τί ὥρα θά ἦταν βολικὴ γι' αὐτόν; Ναί, Σπαίηντ. Σπαί-η-ντ... ναί, дуόμιση; εὐχαριστῶ.

Πῆρε ἓναν τέταρτο ἀριθμό.

— Γειά σου γλυκειά μου, δῶσε μου τόν Σίντ... γειά σου Σίντ, Σάμ ἐδῶ. Ἐχῶ ἓνα ραντεβοῦ μὲ τόν περιφερειακὸ εἰσαγγελεά στίς дуόμιση τό ἀπόγευμα. Θά μοῦ τηλεφωνήσεις κατὰ τίς τέσσερις, ἔτσι γιά νά βεβαιωθεῖς ὅτι δέν ἔχω μπλέξει;... Ὁ διάβολος νά πάρει τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου σου, ἡ δουλειά σου εἶναι νά μέ κρατᾷς ἔξω ἀπ' τὴ φυλακή... ἐντάξει Σίντ, γειά σου.

Ἐσπρωξε τό τηλέφωνο μακριά, χασμουρήθηκε, τεντώθηκε, ἔφαξε τό χτυπημένο του κρόταφο, κύτταξε τό ρολοῖ μου κι' ἔστριψε ἓνα τσιγάρο. Ἀρχισε νά καπνίζει βαριεστημένα, μέχρι τὴν στιγμή πού ἦρθε ἡ Ἐφφι Περίν.

Ἦρθε χαμογελώντας, μέ λαμπερά μάτια καί ξαναμμένο πρόσωπο.

— Ὁ Τέντ λέει ὅτι μπορεῖ νά εἶν' ἀλήθεια, εἶπε καί ἐλπίζει ὅτι ἔτσι εἶναι. Λέει ὅτι δέν εἶναι εἰδικός σ' αὐτὴν τὴν περίοδο, ἀλλὰ τὰ ὀνόματα καί οἱ ἡμερομηνίες εἶναι σωστά καί τουλάχιστον κανένας ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς καί τὰ ἔργα τους πού ἀνέφερες δέν εἶναι παραμύθια. Εἶναι ἐνθουσιασμένος.

— Αὐτό εἶναι καλὸ, ἀρκεῖ ὁ ἐνθουσιασμός του νά μὴν τόν σπρώξει σέ παραπάνω ἔρευνες.

— Ὡ, ὄχι, ὄχι ὁ Τέντ! Παραεῖναι καλὸς στὴ δουλειά του γιά νά κάνει κάτι τέτοιο.

— Μμμ, ὀλόκληρη ἡ τρελλο - οἰκογένεια τῶν Περίν εἶναι θαυμάσια, εἶπε ὁ Σπαίηντ, καί πρώτη - πρώτη ἐσύ, μ' αὐτὴν τὴ θαυμάσια μουτζούρα στὴ μύτη σου.

— Ὁ ξάδελφός μου δέν εἶναι Περίν, εἶναι Κρίστν. Ἐσκυψε τό κεφάλι της γιά νά κυτταχτεῖ στό καθρεφτάκι της. Θά πρέπει νάναί ἀπὸ τὴ φωτιά, εἶπε γιά τὴ μουτζούρα, σκουπίζοντάς την μ' ἓνα μαντηλάκι.

— Ὁ ἐνθουσιασμός τῶν Περίν — Κρίστν ἄναψε τό Μπέρκλεϋ; ρώτησε ὁ Σπαίηντ.

Τοῦ ἔκανε μιά ἀστεία γκριμάτσα καθώς διόρθωνε τό μακιγιάζ της.

— Ἕνα πλοῖο εἶχε ἀρπάξει φωτιά ὅταν γύριζα. Τό ρυμουλκοῦσαν ἔξω ἀπ' τήν ἀποβάθρα καί ὁ καπνός εἶχε γεμίσει τά πάντα.

— Ἦσουν κοντά γιά νά διακρίνεις τ' ὄνομά του; ρώτησε ὁ Σπαίηντ πιάνοντας τά μπράτσα τῆς πολυθρόνας του.

— Ναί. Ἦταν τό «Λά Παλόμα». Γιατί;

— Νά μέ πάρει ὁ διάβολος ἀδελφούλα ἂν ξέρω γιατί, εἶπε ὁ Σπαίηντ χαμογελώντας σαρδώνεια.

"Ολοι οί περίεργοι

‘Ο Σπαίηντ κι’ ό ντέτεκτιβ - ύπαστυνόμος Πόλχαους
έτρωγαν ποδαράκια χοιρινά μαρινάτα σ’ ένα άπ’ τά
τραπέζια τοϋ Μπίγκ Τζών, στό Στέητς Χόφ Μπράου.

‘Ο Πόλχαους, ίσορροπώντας τήν άνοιχτοκίτρινη
πηχτή στό πηρούνι κοντά στό στόμα του, άρχισε νά μιλά.

—“Ελα τώρα Σάμ! Ξέχασε τά προχτεσινά. Είχα
όπωςδήποτε άδικο, αλλά ξέρεις ότι ό καθένας μπορεί νά
έκνευριστεί έτσι όταν τοϋ κολλάνε μ’ αυτόν τόν τρόπο.

— Γι’ αυτό ήθελες νά μέ δείς; ρώτησε σκεπτικός ό
Σπαίηντ.

— Σχεδόν, άπάντησε ό Πόλχαους, φέρνοντας τό
πηρούνι στό στόμα του, καταπίνοντας τή μπουκιά του καί
κουνώντας τό κεφάλι του.

— ‘Ο Ντάντν σ’ έστειλε;

— Τό ξέρεις πώς όχι, έκανε άηδιασμένος ό ντέτεκτιβ.
Είναι κι’ αυτός ξεροκέφαλος όπως καί σύ.

— “Οχι, δέν είναι, είπε ό Σπαίηντ κουνώντας τό κεφάλι
του. Μόνο πού τό νομίζει.

‘Ο Τόμ έβγαλε ένα μουγκρητό κι’ άρχισε νά πετσοκό-
βει μέ τό μαχαίρι του τό χοιρινό ποδαράκι πού βρισκόταν
μπροστά του.

— Δέν πρόκειται ποτέ νά μεγαλώσεις; ρώτησε. Τί σ’
έχει πιάσει; Δέν πρόκειται νά σέ πειράξει. Έσύ βγήκες από
πάνω. Ποιός ό λόγος νά τοϋ τό κρατάς; Έσύ στεναχωριέ-
σαι στό τέλος.

‘Ο Σπαίηντ άκούμπησε τό μαχαίρι καί τό πηρούνι του
προσεκτικά στό πιάτο του. Άκούμπησε τά χέρια του στό
τραπέζι, στίς δυό πλευρές του. Τό χαμόγελό του ήταν
άμυδρό καί χωρίς θερμή.

— ‘Υπάρχουν τόσοι πολλοί ήλίθιοι σ’ αυτή τήν πόλη

πού προσπαθοῦν νά μοῦ φέρουν φασαρίες, πού ἕνας παραπάνω δέν πειράζει. Οὔτε πού θά τόν καταλάβω.

— Αὐτό εἶναι πολύ εὐγενικό ἀπό μέρους σου, εἶπε ὁ Πόλχαους σκυθρωπά.

‘Ο Σπαίηντ ξανάρχισε νά τρώει. ‘Ο Πόλχαους ἔκανε τό ἴδιο.

— Εἶδες τό πλοῖο πού ἔπιασε φωτιά στήν ἀποβάθρα; ρώτησε ὁ Σπαίηντ ξαφνικά.

— Εἶδα τόν καπνό. Γίνε λογικός Σάμ. ‘Ο Ντάντου εἶχε λάθος καί τό ξέρει. Γιατί δέν τό ἀφήνεις νά ξεχαστεῖ;

— Μήπως θά ἔπρεπε νά πάω καί νά τοῦ ζητήσω συγγνώμη ἂν τό σαγόνι μου πόνεσε τή γροθιά του;

‘Ο Πόλχαους ἔριξε μιά μαχαιριά στό χοιρινό ποδαράκι στό πιάτο του.

— ‘Ο Φίλ Ἄρτσερ ξανάρθε μέ καμιά καινούργια φαεινή ἰδέα; συνέχισε ὁ Σπαίηντ.

— “Ω, διάβολε! ‘Ο Ντάντου δέν νομίζει ὅτι ἐσύ πυροβόλησες τόν Μάιλς, ἀλλά τί ἄλλο ἠθελές νά κάνει, ἀπό τό νά ἐρευνήσῃ κι’ αὐτήν τήν περίπτωση; Τό ἴδιο θά εἶχες κάνει καί σύ στή θέση του, καί τό ξέρεις.

— Ναί; εἶπε ὁ Σπαίηντ μέ κακία. Τί τόν κάνει νά πιστεύει ὅτι εἶμαι ἄθῳς; Ἡ ἐσένα; ἢ μήπως νομίζεις τό ἀντίθετο;

Τό παχύ πρόσωπο τοῦ Πόλχαους κοκκίνισε.

— ‘Ο Θέρσμπυ σκότωσε τόν Μάιλς, εἶπε.

— “Ετσι νομίζεις ἐσύ.

— “Ετσι ἔγινε. Τό Γουέμπλεϋ ἦταν δικό του καί ἡ σφαῖρα πού χτύπησε τόν Μάιλς, ἦταν ἀπ’ αὐτό.

— Εἶσαι σίγουρος; ἐπέμεινε ὁ Σπαίηντ.

— Ναί. Βρήκαμε κάποιο νεαρό πού δουλεύει στό ξενοδοχεῖο πού ἔμεινε ὁ Θέρσμπυ καί τό εἶχε δεῖ στό δωμάτιό του ἐκεῖνο τό πρωτ. Τό πρόσεξε ἰδιαίτερα γιατί δέν εἶχε δεῖ ποτέ ἄλλο παρόμοιο. Οὔτε κι’ ἐγώ. Εἶχες πεί ὅτι δέν τά φτιάχνουν τώρα πιά. Εἶναι λοιπόν ἀπίθανο νά κυκλοφορεῖ ἕνα δεύτερο καί ἐν πάσει περιπτώσει, ἂν δέν ἀνῆκε στόν Θέρσμπυ, τί ἔγινε τό δικό του; Καί ἡ σφαῖρα πού χτύπησε τόν Μάιλς εἶναι ἀπ’ αὐτό. Πῆγε νά βάλει μιά μπουκιά ψωμί στό στόμα του, σταμάτησε καί συνέχισε. Εἶχες πεί ὅτι τά εἶχες ξαναδεῖ. Ποῦ;

— Στήν Ἀγγλία, πρίν ἀπ’ τόν πόλεμο.

— Νάτο, βλέπεις;

— Τότε λοιπόν, εἶπε ὁ Σπαίηντ κουνώντας τό κεφάλι

του, έχω σκοτώσει μόνο τόν Θέρσμπυ.

‘Ο Πόλχαους τινάχτηκε στη καρέκλα του, και τό πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο γιά ἄλλη μιά φορά.

— Γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ποτέ δέν πρόκειται νά τό ξεχάσεις; παραπονέθηκε. Αὐτό τελείωσε. Τό ξέρεις ὅσο κι’ ἐγώ. Θά νόμιζε κανεῖς ὅτι ἔχεις πάθει κάποια ἔμμνη ἰδέα. Ποτέ δέν ἔχεις κάνει σέ κανέναν τό ἴδιο πράγμα πού σου κάναμε;

— Προσπαθήσατε νά μοῦ κάνετε Τόμ, ἀπλῶς προσπαθήσατε.

‘Ο Πόλχαους ἄφησε μιά ὑπόκωφη βρισιά καί συνέχισε τήν ἐπίθεσή του στό χοιρινό ποδαράκι.

— Ἐντάξει, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Ξέρεις καί ξέρω ὅτι τέλειωσε. Τό ξέρεῖ ὁ Ντάντυ;

— Ναί.

— Καί γιατί ξεσηκώθηκε πάλι;

— Ὡ Σάμ, ὁ Ντάντυ ποτέ δέν πίστευε ὅτι... τέλος πάντων, βρήκαμε διάφορες πληροφορίες στό φάκελλο τοῦ Θέρσμπυ.

— Ναί; Ποιός ἦταν;

‘Ο Πόλχαους τόν κύτταξε μέ μισόκλειστα μάτια. ‘Ο Σπαίηντ ἐξαγριώθηκε.

— Διάβολε! Μακάρι νά ἤξερα τά μισά ἀπ’ αὐτή τήν ἱστορία, ἀπ’ ὅσα ἐσεῖς οἱ ἐξυπνάκηδες νομίζετε ὅτι ξέρω!

— Τό ἴδιο ἰσχύει γιά ὅλους μας. Λοιπόν, ἀπ’ ὅτι ἔχουμε μάθει κατ’ ἀρχήν, ἦταν ἓνας γκάγκστερ ἀπό τό Σαῖν Λουῖς. Τόν εἶχαν τσιμπήσει ἐκεῖ ἀρκετές φορές γιά διάφορα ἀδικήματα, ἀλλά ἦταν μέρος τῆς συμμορίας τοῦ Ἡγκαν καί ἔτσι ποτέ δέν τοῦ ἔκαναν τίποτε σοβαρό. Δέν ξέρω πῶς ἔγινε κι’ ἄφησε τά λημέρια του, ἀλλά τόν ἔπιασαν λίγο ἀργότερα στή Νέα Ὑόρκη γιά κάποιον καυγά σέ τυχερά παιχνίδια, τόν εἶχε καρφώσει ὁ συνεταῖρος του καί ἔκατσε ἓνα χρόνο μέσα, πρὶν τόν ξελασπώσει ὁ Φάλλον. Κάνα δυό χρόνια ἀργότερα, ἔκανε λίγο καιρό στήν Τζόλιετ γιά χτύπημα μέ πιστόλι σέ κάποιον ἄλλον πού τόν εἶχε καρφώσει ἀλλά μετά ἀπ’ αὐτό μπλέχτηκε μέ τήν συμμορία τοῦ Ντίξι Μόναχαν καί δέν ἀντιμετώπισε κανένα πρόβλημα μέ τό νά βγαίνει κάθε φορά πού τόν χώναμε μέσα. Ἦταν ἡ ἐποχή πού ὁ Ντίξι Μόναχαν ἦταν τόσο διάσημος ὅσο σχεδόν ὁ Νίκ δὴ Γκρήκ στά χαρτοπαίγνια τοῦ Σικάγου. ‘Ο Θέρσμπυ ἦταν ὁ σωματοφύλακας τοῦ Ντίξι καί ἔφυγε μαζί του ὅταν ὁ Ντίξι ἐμπλεξε μέ τούς ὑπόλοιπους πάνω σέ

ορισμένα χρέη πού δέν μπόρεσε ἢ δέν θέλησε νά ξεπληρώσει. Αὐτό ἐγινε ἐδῶ καί κάνα - δυό χρόνια, τήν ἐποχή πού ἔκλεισε τό Μπήτς Κλάμπ τοῦ Νιοῦπορτ. Δέν ξέρω ἂν ὁ Ντίξι ἦταν ἀνακατεμένος σ' αὐτό. Ἐν πάσει περιπτώσει, ἦταν ἡ τελευταία φορά πού αὐτός ἡ ὁ Θέρσμπυ ἐθεάθησαν στήν κυκλοφορία.

— Ὁ Ντίξι ἐξαφανίστηκε;

— Ναί, εἶπε ὁ Πόλχαους καί τά μικρά μάτια του γέμισαν ξαφνικά μέ καχυποψία. Ἐκτός ἂν ἐσύ ἦ κανένας ἄλλος τόν ἔχει δεῖ.

Ὁ Σπαίηнт ἐγειρε πίσω στήν καρέκλα του κι' ἄρχισε νά στρίβει ἓνα τσιγάρο.

— Ὅχι, εἶπε μαλακά. Δέν τόν ἔχω δεῖ. Ὅλ' αὐτά τ' ἀκούω γιά πρώτη φορά.

— Βέβαια, ρουθούνισε ὁ Πόλχαους.

— Ποῦ βρῆκες ὅλες αὐτές τίς πληροφορίες γιά τόν Θέρσμπυ; ρώτησε χαμογελώντας ὁ Σπαίηнт.

— Τά περισσότερα, ἀπό τοὺς φακέλλους. Τά ἄλλα, ἀπό δῶ κι' ἀπό κεῖ.

— Ἀπό τόν Κάϊρο φερ' εἰπεῖν;

— Οὔτε κουβέντα. Μᾶς ἔκαψες μ' αὐτόν τόν τύπο.

— Θέλεις νά πεῖς, γέλασε ὁ Σπαίηнт, ὅτι δυό λαγωνικά ὑψηλῆς ποιότητος σάν καί σᾶς, δουλέψατε πάνω σ' αὐτό τό λουλούδι ὅλη τή νύχτα καί δέν καταφέρατε νά τόν σπάσετε;

— Τί θές νά πεῖς — ὅλη τή νύχτα; διαμαρτυρήθηκε ὁ Πόλχαους. Οὔτε πού ἀσχοληθήκαμε μαζί του περισσότερο ἀπό δυό ὥρες. Εἶδαμε ὅτι δέν γινόταν τίποτα καί τόν παρατήσαμε.

Ὁ Σπαίηнт γέλασε καί κύτταξε τό ρολοῖ του. Εἶδα τή ματιά τοῦ Πόλχαους καί ζήτησε τό λογαριασμό.

— Ἐχω ἓνα ραντεβού μέ τόν εἰσαγγελέα τό μεσημέρι, εἶπε καθῶς περίμενε τά ρέστα του.

— Ἐστεῖλε νά σέ καλέσουν;

— Ναί.

— Δέν θά μοῦ κάνεις καμιά χάρη, εἶπε ὁ Πόλχαους σπρώχνοντας πίσω τήν καρέκλα του, καθῶς σηκωνόταν ὀρθιος, ἤρεμα, ἂν τοῦ πεῖς ὅτι σοῦ μίλησα ὅπως σοῦ μίλησα προηγουμένως.

Ἕνας λιγδερός νεαρός μέ πεταχτά αὐτιά ὁδήγησε τόν Σπαίηнт στό γραφεῖο τοῦ Περιφερειακοῦ Εἰσαγγελέα. Ὁ

Σπαίηντ μπήκε χαμογελώντας άνετα.

— Γειά σου Μπράϊαν, είπε επίσης άνετα.

‘Ο Περιφερειακός Εισαγγελέας Μπράϊαν σηκώθηκε και τέντωσε τό χέρι του πάνω άπ’ τό γραφείο. ‘Ηταν ένας ξανθός άντρας, μετρίου άναστήματος, μέ επιθετικά γαλάζια μάτια πίσω από γυαλιά μέ μαύρο κοκάλινο σκελετό, διαθέτοντας τό τονισμένο στόμα ενός όμιλητή κι’ ένα πλατύ σαγόνι μέ φακίδες.

— Τί κάνεις Σπαίηντ; ρώτησε μέ φωνή γεμάτη ισχύ.

“Εσφιξαν τά χέρια κι’ έκατσαν.

‘Ο Περιφερειακός Εισαγγελέας άκούμπησε τό δάχτυλό του σ’ ένα κουμπί από μία σειρά μέ τέσσερα όμοιά του στο γραφείο του και μίλησε στο λιγδερό νεαρό πού άνοιξε τήν πόρτα.

— Πές στον κύριο Τόμας και στον Χήλυ νά έρθουν, είπε και γέρνοντας πίσω στην καρέκλα του κύτταξε τον Σπαίηντ εύχάριστα. ‘Εσύ και ή άστυνομία δέν τά πάτε και τόσο καλά τώρα τελευταία, δέν είν’ έτσι;

—“Ω, τίποτα τό σοβαρό, έκανε ό Σπαίηντ μέ μία άνέμελη χειρονομία. ‘Απλώς, τον Ντάντυ τον πιάνουν οι ένθουσιασμοί του πότε πότε.

‘Η πόρτα άνοιξε και δυό άντρες μπήκαν στο γραφείο. ‘Ο ένας, πού ό Σπαίηντ χαιρέτησε σαν Τόμας ήταν ένας γεροδεμένος άντρας γύρω στά τριάντα, μ’ άτμηλέτο ντύσιμο. Χτύπησε τον Σπαίηντ στην πλάτη, τον ρώτησε πώς πάνε τά πράγματα κι’ έκατσε δίπλα του. ‘Ο δεύτερος ήταν νεαρότερος και πιο άχρωμος. “Έκατσε λίγο παράμερα και άνοιξε ένα μπλόκ στενογραφίας μπροστά του, κρατώντας ένα γκριζο μολύβι.

—“Ο,τι θά πω θά χρησιμοποιηθεί έναντίον μου; χασκογέλασε ό Σπαίηντ και έριξε τό βλέμμα του στον Μπράϊαν.

— Πάντοτε γίνεται αυτό, χαμογέλασε και κείνος. “Εβγαλε τά γυαλιά του, τά κύτταξε και τά ξαναφόρεσε. Κύτταξε από μέσα του τον Σπαίηντ. Ποιός σκότωσε τον Θέρσμπυ; ρώτησε.

— Δέν ξέρω.

—“Ισως, είπε ό Μπράϊαν παίζοντας τήν κορδέλλα των γυαλιών του στα δάχτυλά του, αλλά θά μπορούσες νά μαντέψεις μέ μεγάλη έπιτυχία.

—“Ισως, αλλά δέν θά τό κάνω.

‘Ο Περιφερειακός Εισαγγελέας σήκωσε τά φρύδια του.

— Δέν θά τό κάνω, ἐπανελάβε ὁ Σπαίηντ γαλήνια. Ἡ ὑπόθεσή μου μπορεῖ νά εἶναι ἀκριβέστατη ἢ μποῦρδες, ἀλλά ἡ κυρία Σπαίηντ δέν μεγάλωσε παιδιά τόσο ἡλίθια πού νά κάνουν ὑποθέσεις μπροστά στόν Περιφερειακό Εἰσαγγελέα, στό βοηθό Περιφερειακό Εἰσαγγελέα καί στό στενογράφο τους.

— Γιατί ὄχι, ἂν δέν ἔχεις τίποτα νά κρύψεις;

— "Ολοι, εἶπε ὁ Σπαίηντ μαλακά, ἔχουμε κάτι νά κρύψουμε.

— Καί σύ;

— Αὐτά πού σκέφτομαι, κατ' ἀρχήν.

Ἡ Περιφερειακός Εἰσαγγελέας κύτταξε τό γραφεῖο του καί μετά τόν Σπαίηντ. Ἐστρωσε τά γυαλιά στή μύτη του.

— Ἄν προτιμᾷς νά μήν ὑπάρχει στενογράφος, μπορεῖ νά φύγει. Τό ὅτι τόν φέραμε, εἶναι ἀπλῶς θέμα εὐκολίας.

— Δέν δίνω δεκαράκι γι' αὐτόν, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Εἶμαι πρόθυμος νά γράψετε ὅ,τι πῶ καί νά τό ὑπογράψω.

— Δέν χρειάζεται νά ὑπογράψεις τίποτα, διαβεβαίωσε ὁ Μπράϊαν. Θά ἤθελα νά μήν θεωρεῖς αὐτήν τή συζήτηση σάν ἐπίσημη. Καί μήν νομίζεις ὅτι πιστεύω ἢ δέχομαι ὅλες αὐτές τίς θεωρίες τῆς ἀστυνομίας.

— Ὅχι;

— Βεβαίως.

— Χαίρομαι γι' αὐτό, εἶπε ὁ Σπαίηντ ἀναστενάζοντας καί σταυρώνοντας τά πόδια του. Ἐψαξε τήν τσέπη του γιά καπνό καί τσιγαρόχαρτο. Ποιά εἶναι ἡ δικιά σου θεωρία;

Ἡ Μπράϊαν ἔσκυψε μπροστά στήν καρέκλα του καί τά μάτια του γυάλισαν σκληρά.

— Πές μου γιά ποιόν παρακολουθοῦσε ὁ Ἄρτσερ τόν Θέρσμπυ καί θά σοῦ πῶ ποιός σκότωσε τόν Θέρσμπυ, εἶπε.

— Κάνεις τό ἴδιο λάθος μέ τόν Ντάντυ, εἶπε γελώντας κοφτά καί κοροϊδευτικά ὁ Σπαίηντ.

— Μήν μέ παρεξηγεῖς Σπαίηντ, εἶπε ὁ Μπράϊαν χτυπώντας τή γροθιά του στό γραφεῖο. Δέν λέω ὅτι ὁ πελάτης σου σκότωσε ἢ ἔβαλε νά σκοτώσουν τόν Θέρσμπυ, ἀλλά ἂν ξέρω ποιός εἶναι αὐτός, γρήγορα θά μάθω καί ποιός εὐθύνεται γιά τό φόνο του.

— Δέν τό κατάλαβα καλά αὐτό, σχολίασε ὁ Σπαίηντ ἀνάβοντας τό τσιγάρο του καί ξεφυσώντας τόν καπνό μέ περδεμένο ὕφος.

— Ἀλήθεια; Τότε ἄς τό πῶ ἀλλιῶς: Ποῦ εἶναι ὁ Ντίξι Μόναχαν;

— Ούτε έτσι κάνεις τίποτα, συνέχισε ο Σπαίηντ μέ τόν ίδιο τόνο. Καί πάλι δέν καταλαβαίνω.

‘Ο Περιφερειακός Είσαγγελέας έβγαλε τά γυαλιά του κι’ άρχισε νά τά κραδαίνει γιά νά δώσει μεγαλύτερη έμφαση στά λόγια του.

— Ξέρουμε ότι ό Θέρσμπυ ήταν ό σωματοφύλακας του Μόναχαν και ότι πήγε μαζί του όταν αυτός θεώρησε καλό νά εξαφανιστεί άπ’ τό Σικάγο. Ξέρουμε ότι ό Μόναχαν πήρε μαζί του κάπου διακόσιες χιλιάδες δολλάρια σέ στοιχήματα όταν τ’όβαλε στά πόδια. Δέν ξέρουμε — άκόμα — ποιοί ήσαν οί πιστωτές του. ‘Αλλά όλοι ξέρουμε τί παθαίνει ένας χαρτοπαίκτης, συνέχισε βάζοντας τά γυαλιά του, πού εξαφανίζεται μαζί μέ τά λεφτά πού του έχουν εμπιστευτεί γιά νά παίξει και στό σωματοφύλακά του, όταν τούς βρούν οί πιστώτές τους. Έχει συμβεί και παλιότερα.

‘Ο Σπαίηντ έγλειψε τά χείλια του κι’ έκανε μιá άσχημη γκριμάτσα πού θύμιζε χαμόγελο. Τά μάτια του γυάλισαν κάτω άπό μαζεμένα φρύδια. ‘Ο λαιμός του φούσκωσε κόκκινος γύρω άπ’ τό κολλάρο του και ή φωνή του άκούστηκε βραχνή, σιγανή και γεμάτη ένταση.

— Λοιπόν και τί συμπεράνατε; Τόν σκότωσα έκ μέρους τών πιστωτών του; ‘Η τόν βρήκα και τούς άφησα νά τόν καθαρίσουν μόνοι τους;

— ‘Όχι, όχι! διαμαρτυρήθηκε ό Περιφερειακός Είσαγγελέας. Μέ παρεξηγείς.

— Τό έλπίζω στό Θεό, είπε ό Σπαίηντ.

— Δέν ήθελε νά πεί αυτό, παρενέβη ό Τόμας.

— Τότε τί ήθελε νά πεί;

— Τό μόνο πού έννοούσα, κούνησε τό χέρι του ό Μπράϊαν, είναι ότι μπορεί νά ανακατευτήκες χωρίς νά τό ξέρεις. Αυτό....

— Μάλιστα, χλεύασε ό Σπαίηντ. Δέν νομίζετε ότι είμαι δολοφονικός τύπος. ‘Απλώς ήλίθιος.

— Κουταμάρες, επέμεινε ό Μπράϊαν. ‘Ας πούμε ότι κάποιος έρχεται και σου αναθέτει νά βρείς τόν Μόναχαν, λέγοντάς σου ότι είχε λόγους νά πιστεύει ότι βρισκόταν στην πόλη. Πιθανώς θά σου έδινε μιá τελείως ψεύτικη δικαιολογία, άπ’ αυτές ύπάρχουν ντουζίνες ή άπλως λέγοντάς σου ότι του χρωστούσε λεφτά κι’ είχε εξαφανιστεί, χωρίς νά σου δώσει λεπτομέρειες. Πώς μπορούσες νά ξέρεις ποιός κρύβεται άπό πίσω; Πώς μπορούσες νά ξέρεις

ὅτι δέν ἐπρόκειτο γιά μιά συνηθισμένη δουλειά τοῦ γραφείου σου. Καί σ' αὐτήν τήν περίπτωση προφανῶς δέν μπορεῖς νά χαρακτηριστεῖς ὑπεύθυνος, ἐκτός καί ἂν, συνέχισε ὁ Μπράϊαν μ' ἐντυπωσιακό ὕφος καί διαλέγοντας τίς λέξεις, κάνεις μόνος σου τόν ἑαυτό σου συνένοχο κρύβοντας τά ὅσα ξέρεις γιά τήν ταυτότητα τοῦ δολοφόνου ἢ πληροφορίες πού θά ὀδηγοῦσαν στήν ἀνακάλυψή του.

Τό πρόσωπο τοῦ Σπαίηντ χαλάρωσε καί ἡ φωνή του ἀκούστηκε ἡρεμῇ.

— Αὐτό ἐννοοῦσες;

— Ἀκριβῶς.

— Καλῶς. Ἐντάξει. Ἀλλά κάνεις λάθος.

— Ἀπόδειξέ το.

— Ὅχι τώρα, εἶπε ὁ Σπαίηντ κουνώντας τό κεφάλι του.

— Πές μου, τουλάχιστον.

— Κανείς δέν μέ πλήρωσε γιά νά κάνω τό ὅτιδήποτε σχετικά μέ τόν Ντίξι Μόναχαν.

Ὁ Μπράϊαν καί ὁ Τόμας κυττάχτηκαν. Ὁ Μπράϊαν κάρφωσε πάλι τό βλέμμα του στόν Σπαίηντ.

— Ἀλλά, μέ τή δική σου δήλωση, κάποιος σέ πλήρωσε γιά νά κάνεις κάτι σχετικό μέ τό σωματοφύλακά του, τόν Θέρσμπυ.

— Τόν πρώην σωματοφύλακά του, Θέρσμπυ.

— Πρώην;

— Ναί, πρώην.

— Ξέρεις ὅτι ὁ Θέρσμπυ δέν εἶχε νά κάνει τίποτα μέ τόν Μόναχαν; Τό ξέρεις θετικά;

Ὁ Σπαίηντ τέντωσε τό χέρι του κι' ἔριξε τό ἀποτσιγαρό του στό τασάκι, πάνω στό γραφεῖο. Οἱ τρόποι του ἔδειχναν πλήρη ἀδιαφορία.

— Δέν ξέρω τίποτα θετικό, ἐκτός τό ὅτι ὁ πελάτης μου δέν ἐνδιαφερόταν γιά τόν Μόναχαν καί οὔτε εἶχε ποτέ ἐνδιαφερθεῖ γιά τόν Μόναχαν. Ἄκουσα ὅτι ὁ Θέρσμπυ ταξίδεψε μαζί του στήν Ἀνατολή καί τόν ἔχασε.

Ξανά οἱ δύο εἰσαγγελεῖς ἀντάλλαξαν ματιές. Ὁ Τόμας, μέ ἀσχημα προσποιητή, ἡρεμῇ φωνή, μίλησε.

— Αὐτό ἀνοίγει καινούργιες προοπτικές. Οἱ φίλοι τοῦ Μόναχαν μπορεῖ νά καθάρισαν τόν Θέρσμπυ, ἐπειδὴ τόν παράτησε.

— Οἱ νεκροί χαρτοπαῖχτες δέν ἔχουν φίλους, εἶπε ὁ Σπαίηντ.

— Ὑπάρχουν δύο καινούργιες περιπτώσεις, εἶπε ὁ

Μπράϊαν. "Εγειρε πρὸς τὰ πίσω κι' ἀπότομα τινάχτηκε μπροστά. Τό μέρος τοῦ Μπράϊαν — ὁμιλητῇ εἶχε ξυπνήσει. Ὑπάρχουν τρεῖς, εἶπε. Ἐνα: ὁ Θέρσμπυ σκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς χαρτοπαίκτες πού πούλησε στοῦ Σικάγο. Χωρίς νά ξέρουν ὅτι εἶχε παρατήσει τὸν Μόναχαν ἢ χωρίς νά τὸ πιστεύουν, τὸν καθάρισαν ἐπειδὴ ἦταν συνεργάτης του ἢ γιὰ νά φτάσουν στον Μόναχαν βγάζοντας αὐτόν πρῶτα ἀπ' τῇ μέση ἢ γιατί ἀρνήθηκε νά τοὺς βοηθήσει. Δύο: σκοτώθηκε ἀπὸ φίλους τοῦ Μόναχαν. Τρία: πούλησε ὁ ἴδιος τὸν Μόναχαν στοὺς ἐχθροὺς του κι' ἔπειτα δὲν συμφώνησαν στὴ μοιρασιά καὶ τὸν καθάρισαν.

— Ἡ τέσσερα, εἶπε ὁ Σπαίηντ, πέθανε ἀπὸ βαθεῖα γεράματα. Παιδιά, δὲν τὰ λέτε σοβαρά ὅλ' αὐτά, δὲν εἶν' ἔτσι;

Οἱ δύο ἄντρες κύτταξαν τὸν Σπαίηντ ἀμίλητοι. Ἐκεῖνος τοὺς ἀνταπόδωσε τὸ βλέμμα κουνώντας τὸ κεφάλι του μέ προσποιητό οἶκτο.

Ὁ Μπράϊαν χτύπησε τὴ γροθιά του στὴν παλάμη τοῦ ἄλλου χεριοῦ.

— Ἡ λύση βρίσκεται σέ μιά ἀπὸ τίς τρεῖς αὐτές περιπτώσεις, φώναξε. Τίναξε τὸ χέρι του μέ τεντωμένο τὸ δάχτυλο πρὸς τὸν Σπαίηντ. Κι' ἐσύ θά μᾶς δώσεις τίς πληροφορίες γιὰ τὸ ποιά κατηγορία τὴν περιέχει.

Ὁ Σπαίηντ εἶπε «Ναί;» τεμπέλικα. Τό πρόσωπό του ἦταν σοβαρό. Ἀγγίξε τὸ στόμα του μέ τὸ δάχτυλο, τὸ κύτταξε καὶ μετὰ ἔξυσε τὸ πίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ του. Μικρές, ἐνοχλημένες ρυτίδες ἄρχισαν νά φαίνονται στοῦ μέτωπό του. Φύσηξε τὴν ἀναπνοή του ρουθουνίζοντας καὶ ἡ φωνή του ἀκούστηκε σάν νά ἔλεγε κάποιο ἄσχημο ἄστειο.

— Δέν θά ἤθελες τίς πληροφορίες πού ἔχω, Μπράϊαν. Δέν θά μπορούσες νά τίς χρησιμοποιήσεις. Θ' ἀναποδογύριζαν αὐτὴν τὴν ἱστορία μέ τὸ χαρτοπαίκτη, πού ἔχεις φτιάξει.

— Δέν θά κρίνεις ἐσύ αὐτό, εἶπε ὁ Μπράϊαν αὐστηρά. Καλῶς ἢ κακῶς, συνεχίζω νά εἶμαι ὁ Περιφερειακὸς Εἰσαγγελέας.

— Νόμιζα πὼς αὐτὴ ἦταν μιά ἀνεπίσημη κουβέντα, εἶπε ὁ Σπαίηντ, δείχνοντας τὰ δόντια του μ' ἓνα χαμόγελο.

— Εἶμαι ταγμένος νά ὑπηρετῶ τὸ νόμο εἰκοσιτέσσερις ὥρες τὴν ἡμέρα καὶ οὔτε ἡ ἐπισημότητα, οὔτε ἡ ἀνεπισημότητα σοῦ ἐπιτρέπει νά κατακρατᾷς πληροφορίες

ένός ἐγκλήματος, ἐκτός ἂν ἔχεις τούς λόγους σου, εἶπε μέ νόημα.

— Θέλεις νά πεῖς ὅτι πιθανόν νά μέ ἐνοχοποιήσουν; ἀπάντησε ὁ Σπαίηντ μέ ἤρεμη φωνή, σχεδόν διασκεδάζοντας. Λοιπόν, ἔχω καλύτερους λόγους ἀπ' αὐτό, λόγους πού μοῦ ταιριάζουν. Οἱ πελάτες μου δικαιοῦνται ἕνα λογικό ποσοστό μυστικότητας. Ἴσως ἀναγκαστῶ νά μιλήσω μπροστά σέ τακτικό δικαστήριο ἢ σέ ἐνορκο ἀνάκριση, ἀλλά δέν βλέπω τίποτα τέτοιο καί νάστε σίγουροι ὅτι δέν θά διαφημίσω τίς δουλειές τῶν πελατῶν μου, ἐκτός ἂν ἀναγκαστῶ νά τό κάνω. Ἐπίσης, ἐσεῖς καί ἡ ἀστυνομία μ' ἔχετε ἐπανειλημμένως κατηγορήσει ὅτι εἶμαι ἀνακατεμένος στούς προχτεσινούς φόνους. Εἶχα φασαρίες καί μέ σᾶς τούς δύο παλιότερα. Ἀπ' ὅτι βλέπω, ἡ καλύτερη εὐκαιρία πού ἔχω γιά νά ἀπαλλαγῶ ἀπ' ὅλ' αὐτά πού προσπαθεῖτε νά μοῦ φορτώσετε, εἶναι νά σᾶς φέρω τούς φονιάδες, δεμένους. Καί ἡ μόνη μου εὐκαιρία γιά νά τούς βρῶ, νά τούς πιάσω καί νά τούς φέρω, εἶναι μέ τό νά κρατιέμαι μακριά ἀπό σᾶς καί τήν ἀστυνομία, γιατί κανεῖς ἀπό τούς δύο σας δέν δίνει σημεῖα ὅτι ἔχει καί τήν ἐλάχιστη ἰδέα γιά τό ὅτι συμβαίνει. Σηκώθηκε καί γύρισε πρὸς τό στενογράφο. Μέ προλαβαίνεις μικρέ; Ἡ τὰ λέω πολύ γρήγορα;

Ὁ στενογράφος τόν κύτταξε μ' ἐκπληκτα μάτια.

— Ὁχι κύριε, τὰ προλαβαίνω.

— Θαυμάσια, εἶπε ὁ Σπαίηντ καί ξαναγύρισε πρὸς τόν Μπράϊαν. Τώρα ἂν θέλεις νά πᾶς στό Σῶμα καί νά τούς πεῖς ὅτι ἐμποδίζω τό ἔργο τῆς δικαιοσύνης ζητώντας τους νά μοῦ ἀνακαλέσουν τήν ἄδεια, ἄντε, πηγαινε. Τό ἔχεις προσπαθήσει καί παλιότερα καί τό μόνο πού κατάφερες ἦταν νά γελᾶνε ὅλοι μαζί σου. Σήκωσε τό καπέλλο του.

— Ἀλλά κύτταξε ἐδῶ... προσπάθησε νά πεῖ ὁ Μπράϊαν.

— Καί δέν θέλω ἄλλες ἀπ' αὐτές τίς ἀνεπίσημες συζητήσεις. Δέν ἔχω τίποτα νά πῶ οὔτε σέ σένα, οὔτε καί στήν Ἀστυνομία καί εἶμαι ἀναθεματισμένα κουρασμένος νά ἀκούω βρισιές ἀπό τόν κάθε περίεργο τύπο πού εἶναι γραμμένος στή μισθοδοσία τοῦ Δήμου. Ἄν μέ θές, στεῖλε νά μέ συλλάβουν, ἢ βγάλε κάποιο ἔνταλμα ἢ ὀτιδήποτε καί θάρθω μέ τό δικηγόρο μου. Φόρεσε τό καπέλλο του λέγοντας «θὰ σᾶς δῶ στήν ἀνάκριση» κι' ἔφυγε.

Τό τρίτο έγκλημα

‘Ο Σπαίηντ τηλεφώνησε στό ‘Αλεξάνδρεια από τό Σάττερ. ‘Ο Γκάτμαν έλειπε. Τό ίδιο καί ή συντροφιά του. ‘Ο Σπαίηντ τηλεφώνησε στό Μπελβεντέρε. ‘Ο Κάϊρο δέν είχε φανεϊ, οϋτε καί τήν προηγούμενη ήμέρα. Πήγε στό γραφείο του.

“Ένας κοντόχοντρος άντρας μέ καλορραμένα ροϋχα περίμενε στό έξω δωμάτιο.

— ‘Ο κύριος σέ περίμενε Σάμ, είπε ή “Έφφι Περίν.

‘Ο Σπαίηντ χαμογέλασε, ύποκλίθηκε κι’ άνοιξε τήν ενδιάμεση πόρτα.

— Περάστε. Είχαμε νέα από τό άλλο ζήτημα; τή ρώτησε.

— “Οχι.

‘Ο κοντόχοντρος άντρας ήταν ό ιδιοκτήτης ενός κινηματογράφου στή Μάρκετ στρήτ. ‘Υποπτευόταν μιά άπ’ τίς ταμίες του κι’ έναν ταξιθέτη ότι τόν εκλεβαν. ‘Ο Σπαίηντ τόν έκανε νά του πεί τήν ιστορία γρήγορα, είπε ότι θά «τό φρόντιζε», ζήτησε καί πήρε πενήντα δολλάρια καί τόν ξεφορτώθηκε σέ λιγότερο από μισή ώρα.

Μόλις ή έξώπορτα εκλείσε πίσω άπ’ τόν κοντόχοντρο άντρα, ή “Έφφι Περίν μπήκε στό έσωτερικό δωμάτιο. Τό ήλιοκαμένο της πρόσωπο ήταν ανήσυχο κι’ έρωτηματικό.

— Δέν τήν βρήκες ακόμα; ρώτησε.

Κούνησε τό κεφάλι του άρνητικά, τρίβοντας μέ τά δάχτυλά του τό χτυπημένο του κρόταφο μέ σιγανές κυκλικές κινήσεις.

— Πώς είναι; τόν ρώτησε.

— Έντάξει, αλλά έχω πεθάνει στόν πονοκέφαλο.

Πήγε πίσω του, του κατέβασε τό χέρι κι’ άρχισε νά του τρίβει τούς κροτάφους μέ τά λεπτά δάχτυλά της. ‘Ο

Σπαίρντ ξγειρε πίσω τό κεφάλι του, μέχρι πού άκούμπησε στό στήθος της.

— Είσαι ένας άγγελος, μουρμούρισε.

Έκείνη έσκυψε τό κεφάλι της καί τόν κύτταξε στό πρόσωπο.

— Πρέπει νά τή βρεΐς, Σάμ. Εΐναι περισσότερο από μιά μέρα πού έχει εξαφανιστεί, καί...

Κουνήθηκε ένοχλημένος.

— Δέν έχω νά κάνω τίποτα, αλλά άν μέ αφήσεις νά ξεκουράσω αυτό τό άναθεματισμένο κεφάλι γιά λίγο, θά βγῶ καί θά τή βρῶ.

— Φτωχό μου κεφάλι, μουρμούρισε καί συνέχισε νά τόν χαϊδεύει γιά λίγο. Δέν ξέρεις πού βρίσκεται; ρώτησε ξανά μετά από λίγα λεπτά. Δέν μπορείς νά φανταστείς;

Τό τηλέφωνο χτύπησε. Τό σήκωσε ό Σπαίρντ.

— Ναΐ... ναΐ Σίντ, όλα εντάξει, εύχαριστώ. "Οχι... βέβαια. Στήν άρχή θύμωσε, αλλά τό ίδιο καί εγώ... Νταντεύει μιά καινούργια θεωρία γιά όλοκληρωτικό πόλεμο μεταξύ χαρτοπαικτών... τέλος πάντων, δέν φιληθήκαμε όταν έφυγα. Τοῦ είπα ότι είχα νά πῶ κι' έφυγα.... Αυτό εΐναι δικό σου πρόβλημα... Σωστά. Γεια σου. Άκούμπησε κάτω τό τηλέφωνο καί ξάπλωσε ξανά στήν καρέκλα του. 'Η Έφφι Περίν ήρθε μπροστά του.

— Ξέρεις πού βρίσκεται Σάμ;

— Ξέρω πού πήγε, είπε γκρινιαζοντας.

— Ποῦ; είπε έρεθισμένη.

— Στο πλοίο πού είδες νά καίγεται.

— Πήγες εκεί! φώναξε μέ όρθάνοιχτα μάτια.

— "Οχι.

— Σάμ! οὔρλιαξε, μπορεί νά...

— Πήγε εκείνη, είπε ό Σπαίρντ μέ σίγουρη φωνή. Δέν τήν άπήγαγαν. Πήγε εκεί, αντί νά πάει στό σπίτι σου, μόλις έμαθε ότι τό καράβι αυτό είχε φτάσει. Καί, τί στό διάβολο! Έγώ είμαι αυτός πού υποτίθεται ότι θά πρέπει νά τρέχω πίσω άπ' τούς πελάτες μου ίκετεύοντάς τους νά μ' αφήσουν νά τούς βοηθήσω;

— Άλλά Σάμ! "Οταν σοῦ είπα ότι τό πλοίο καιγόταν!

— Αυτό έγινε τό μεσημέρι καί είχα ένα ραντεβού κι' άλλο ένα μέ τόν Μπραΐαν.

Τόν κύτταξε μέ σφιγμένα χείλια καί μισόκλειστα μάτια.

— Σάμ Σπαίρντ, είπε, είσαι ό πιο άξιοκατάκριτος

άνθρωπος πού ξφτιαξε ὁ Θεός, ὅταν τό θέλεις. Ἐπειδὴ ἐκείνη ἔκανε κάτι χωρὶς νά στό ἐκμυστηρευτεῖ, κάθεσαι ἐδῶ τή στιγμή πού ἴσως ξέρεις ὅτι βρίσκεται σέ κίνδυνο, ὅταν ξέρεις πῶς...

— Εἶναι ἀρκετά ἱκανή νά προστατέψει μόνη της τόν ἑαυτό της, εἶπε ὁ Σπαίηντ κατακόκκινος καί πεισματάρικα, καί ξέρει ποῦ νά ψάξει γιά βοήθεια ὅταν νομίζει ὅτι θά τήν χρειαστεῖ, καί ὅταν τή βολέψει.

— Αὐτό εἶναι πείσμα, φώναξε τό κορίτσι, καί τίποτ' ἄλλο. Εἶσαι τσαντισμένος γιατί ἔκανε κάτι ἀπό δικιά της πρωτοβουλία, χωρὶς νά στό πεί. Καί γιατί; Δέν ἦσουν τόσο ἀναθεματισμένα τίμιος μαζί της, ἔτσι πού νά σ' ἐμπιστευτεῖ ἀπόλυτα.

— Ἀρκετά ἄκουσα, εἶπε ὁ Σπαίηντ.

Ὁ τόνος του ἔφερε μιά ἀμήχανη ὄψη στό βλέμμα της, ἀλλά τίναξε τό κεφάλι της ψηλά. Τό στόμα της σφίχτηκε.

— Ἄν δέν πᾶς ἀμέσως ἐκεῖ αὐτή τή στιγμή Σάμ, θά πάω ἐγώ, καί θά πάρω καί τήν ἀστυνομία μαζί μου! Ξαφνικά, ἡ φωνή της τρεμούλιασε, καί χαμήλωσε σ' ἓνα θρηνητικό κλαψούρισμα. ὦ Σάμ, πῆγαινε!

Ὁ Σπαίηντ σηκώθηκε βλαστημώντας.

— Χριστέ, εἶπε, θά εἶμαι καλύτερα ἐκεῖ, παρά ἐδῶ καί ν' ἀκούω τά οὐρλιαχτά σου. Κύτταξε τό ρολοῖ του. Καλύτερα νά κλειδώσεις καί νά πᾶς σπíti σου, εἶπε.

— Ὅχι. Θά κάτσω ἐδῶ καί θά περιμένω νά γυρίσεις.

— Κάνε ὅ,τι διάβολο θέλεις, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Πῆρε τό καπέλλο του, τό φόρεσε, ἔκανε μιά ἀνυπόμονη κίνηση, τό ἔβγαλε κι' ἔφυγε κρατώντας το στό χέρι του.

Μιάμιση ὥρα ἀργότερα, στίς πέντε καί εἴκοσι, ὁ Σπαίηντ γύρισε. Ἦταν χαρούμενος.

— Τί σέ κάνει τόσο δύσκολη νά συνεννοεῖσαι μέ τούς ἄλλους γλυκειά μου; ρώτησε μπαίνοντας.

— Ἐμένα;

— Ναί, ἐσένα. Ἐβαλε τό δάχτυλό του στή μύτη της, τή ζούληξε ἔβαλε τά χέρια του κάτω ἀπ' τούς ὤμους της, τή σήκωσε ψηλά καί τή φίλησε στό πηγούνι. Τήν ἀκούμπησε πάλι κάτω καί συνέχισε νά μιλά. Ἐγινε τίποτα ὅσο ἔλειπα;

— Ὁ Λιούκ — πῶς τόν λένε— ἀπ' τό Μπελβεντέρε τηλεφώνησε γιά νά σοῦ πεί ὅτι ὁ Κάϊρο ξαναγύρισε. Ἐδῶ καί μισή ὥρα περίπου.

‘Ο Σπαίηντ σταμάτησε ξαφνικά, γύρισε απότομα κι’ ἄρχισε νά περπατᾷ πρὸς τὴν πόρτα.

— Τὴ βρῆκες; φώναξε τὸ κορίτσι.

— Θά σοῦ πῶ ὅταν γυρίσω, ἀπάντησε χωρίς νά σταματήσει, κι’ ἔφυγε βιαστικά.

“Ἐνα ταξί ἔφερε τὸν Σπαίηντ στοῦ Μπελβεντέρε μέσα σέ δέκα λεπτά ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἔφυγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Βρῆκε τὸν Λιούκ στὴν εἴσοδο. ‘Ο ντέτεκτιβ τοῦ ξενοδοχείου τὸν πλησίασε χαμογελώντας καὶ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

— “Αργήσες δεκαπέντε λεπτά, εἶπε. Τό πουλάκι πέταξε.

‘Ο Σπαίηντ βλαστήμησε τὴν τύχη του.

— “Ἐφυγε, μέ βαλίτσα καὶ τσάντα, εἶπε ὁ Λιούκ. “Ἐβγαλε ἓνα ταλαιπωρημένο σημειωματᾶριο ἀπ’ τὴν τσέπη του, σάλιωσε τὸ δάχτυλό του, ἄρχισε νά γυρίζει σελίδες καὶ τὸ ἄπλωσε πρὸς τὸν Σπαίηντ. Νά ὁ ἀριθμὸς τοῦ ταξί πού τὸν πῆρε. Τό μόνο πού μπόρεσα νά βρῶ.

— Εὐχαριστῶ. ‘Ο Σπαίηντ κράτησε τὸν ἀριθμὸ, στοῦ πίσω μέρος ἑνὸς φακέλλου. “Αφησε καμιά διεύθυνση;

— Τίποτα. Μπῆκε κουβαλώντας μιά μεγάλη βαλίτσα καὶ ἀνέβηκε πάνω, κατέβηκε μέ τὰ πράγματά του, πλήρωσε τὸ λογαριασμό, πῆρε ἓνα ταξί κι’ ἔφυγε χωρίς νά μπορέσει κανεὶς νά ἀκούσει τί εἶπε στὸν ταξιτζή.

— Τί ἔγινε μέ τὸ μπαούλο του;

— Θεέ! τὸ ξέχασα! “Ἐλα μαζί μου.

“Ανέβηκαν στοῦ δωμάτιο τοῦ Κάιρο. Τό μπαούλο ἦταν ἐκεῖ, κλειστό, ἀλλὰ ὄχι κλειδωμένο. Τό ἀνοιξαν. “Ἦταν ἄδειο.

— Κύτταξε νά δεῖς! εἶπε ὁ Λιούκ.

‘Ο Σπαίηντ ἔμεινε σιωπηλός.

‘Ο Σπαίηντ γύρισε στοῦ γραφεῖο του. “Ἡ “Ἐφφι Περίν τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά.

— Τὸν ἔχασα, μούγκρισε ὁ Σπαίηντ καὶ προχώρησε στοῦ μέσα δωμάτιο.

Τὸν ἀκολούθησε. “Ἐκατσε στὴν καρέκλα του κι’ ἄρχισε νά στρίβει ἓνα τσιγάρο. “Εκείνη ἔκατσε στοῦ γραφεῖο του κι’ ἀκούμπησε τὴν ἄκρη ἀπὸ τὰ παπούτσια της στὴν καρέκλα του.

— Τί ἔγινε μέ τὴ μίς Ο’ Σώνεσσου; ρώτησε.

— Τὴν ἔχασα κι’ αὐτὴν, ἀπάντησε, ἀλλὰ εἶχε πάει ἐκεῖ.

— Στό «Λά Παλόμα»;

— Τό «Λά» ἀκούγεται ἄσχημα.

— Σταμάτα. Γίνε εὐγενικός Σάμ, εἶπε τό κορίτσι.

Ἄναψε τό τσιγάρο του, ἔβαλε τόν ἀναπτήρα στήν τσέπη του κι' ἄρχισε νά μιλά.

— Ναί, «Λά Παλόμα». Πῆγε ἐκεῖ χτές τό ἀπόγευμα. Αὐτό σημαίνει ὅτι πῆγε ἀπ' εὐθείας μόλις τήν ἄφησα στό ταξί, στό μέγαρο Φέρρυ. Ἀπέχει μερικές ἀποβάθρες. Ὁ καπετάνιος δέν βρισκόταν ἐκεῖ. Τ' ὄνομά του εἶναι Τζακόμπι, καί ζήτησε τόν ἴδιο. Βρισκόταν στήν πόλη γιά δουλειά. Αὐτό σημαίνει ὅτι δέν τήν περίμενε, ἢ ὄχι τουλάχιστον ἐκείνη τήν ὥρα. Τόν περίμενε μέχρι πού γύρισε στίς τέσσερις. Ἀπό ἐκείνη τήν ὥρα ἔμεινε στήν καμπίνα του μέχρι τό βράδυ πού ἔφαγαν δείπνο. Ὁ Σπαίηντ τράβηξε μιὰ ρουφηξιὰ ἀπ' τό τσιγάρο του, φύσηξε τόν καπνό, ἔστριψε τό κεφάλι του ἀπ' τήν ἄλλη μεριά γιά νά φτύσει ἕνα μικρό κομμάτι καπνό πού εἶχε σταθεῖ στό χεῖλος του καί συνέχισε. Μετά τό φαγητό, ὁ καπετάνιος Τζακόμπι εἶχε τρεῖς ἀκόμα ἐπισκέπτες. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Γκάτμαν, ὁ ἄλλος ὁ Κάϊρο καί ὁ τρίτος, ὁ νεαρός πού ἔφερε τό μήνυμα τοῦ Γκάτμαν χτές. Ἦρθαν καί οἱ τρεῖς μαζί καί μετά ὅλοι μαζί εἶχαν μιὰ μεγάλη συζήτηση στήν καμπίνα τοῦ καπετάνιου. Εἶναι δύσκολο νά πάρεις κουβέντα ἀπ' τό πλήρωμα, ἀλλά φαίνεται ὅτι καυγάδισαν καί κατά τίς ἔντεκα ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμός στήν καμπίνα. Ὑπάρχει ἡ τρύπα μιᾶς σφαίρας, ἀρκετά ψηλά γιά νά υποθέσει κανεῖς ὅτι δέν πέρασε μέσα ἀπό κανέναν μέχρι νά σφηνωθεί ἐκεῖ πάνω. Ἀπ' ὅσο ἔμαθα, ὑπῆρξε μόνο ἕνας πυροβολισμός. Ἀλλά δέν κατόρθωσα νά μάθω ὅσα ἤθελα.

Ἔβγαλε ἕνα θυμωμένο θόρυβο καί τράβηξε ἄλλη μιὰ ρουφηξιὰ. Ἐν πάσει περιπτώσει, ἔφυγαν κατά τά μεσάνυχτα, ὁ Καπετάνιος καί οἱ τέσσερις ἐπισκέπτες του καί φαινόταν ὅτι ὅλοι ἦσαν ἐντάξει. Μοῦ τό εἶπε ὁ φύλακας τῆς νυχτερινῆς βάρδιας. Δέν μπόρεσα νά βρῶ τοὺς τελωνειακοὺς πού εἶχαν ὑπηρεσία ἐκεῖνο τό βράδυ. Αὐτό εἶν' ὅλο. Ὁ καπετάνιος δέν ἔχει γυρίσει ἀκόμα. Δέν πῆγα στό ραντεβού πού εἶχε μέ ὀρισμένους ναυτιλιακοὺς πράκτορες, καί δέν ἔχουν μπορέσει νά τόν βροῦν, γιά νά τοῦ ποῦν γιά τήν πυρκαγιά.

— Καί ἡ φωτιά;

— Δέν ξέρω, σήκωσε τοὺς ὤμους του ὁ Σπαίηντ. Τήν ἀνακάλυψαν στήν πρύμνη, ἀργά τό πρωῒ. Τό πιθανό εἶναι ὅτι ἄρχισε ἀργά χτές. Τήν ἔσβησαν τελικά, ἂν καί φαίνεται

ὅτι ἔχει κάνει ἀρκετὴ ζημιὰ. Κανείς δὲν φαίνεται πρόθυμος νὰ τὸ συζητήσει, ὅσο λείπει ὁ Καπετάνιος. Εἶναι...

Ἡ πόρτα τοῦ διαδρόμου ἀνοίξε. Ὁ Σπαίηντ ἔκλεισε τὸ στόμα του. Ἡ Ἔφφι Περὶν τινάχτηκε ὀρθια, ἀλλὰ ἕνας ἄντρας ἀνοίξε τὴν ἐνδιάμεση πόρτα πρὶν προλάβει ἐκείνη.

— Ποῦ εἶναι ὁ Σπαίηντ; ρώτησε ὁ ἄντρας.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἔκανε τὸν Σπαίηντ νὰ κάτσει στητός καὶ γεμάτος προσοχὴ στὴν καρέκλα του. Ἦταν μιά φωνὴ κοφτὴ καὶ ξερὴ, βραχνὴ ἀπὸ ἀγωνία καὶ γεμάτη ἀπὸ τὴν προσπάθεια νὰ κρατήσει τίς λέξεις καθαρά, μακριὰ ἀπ' τὸν γουργουριστό ἤχο πού ἔκανε τὸ αἷμα πού ἔτρεχε κάτω καὶ πίσω του.

Ἡ Ἔφφι Περὶν τρομοκρατημένη, ἔκανε ἕνα βῆμα στὸ πλάϊ. Ὁ ἄντρας στεκόταν στὴν πόρτα μέ τὸ μαλακὸ του καπέλλο τσαλακωμένο ἀνάμεσα στὸ κεφάλι του καὶ στὸ κούφωμα. Ἦταν σχεδὸν δυὸ μέτρα ψηλός. Ἐνα μαῦρο παλτὸ κομμένο μακρὺ καὶ στενὸ σὰν θήκη σπαθιοῦ, κουμπωμένο ἀπ' τὸ λαιμὸ ὥς τὰ γόνατα, τόνιζε τὸ ὕψος του ἀκόμα περισσότερο. Οἱ ὠμοὶ του πετάγονταν πρὸς τὰ ἔξω, ἀδύνατοι, ὅλο γωνίες. Τὸ κοκκαλιάρικο πρόσωπό του, σκληρυμένο ἀπ' τὸν καιρὸ καὶ τὸν χρόνον, εἶχε τὸ χρῶμα τῆς ὑγρῆς ἄμμου καὶ ἦταν μουσκεμένο στὸν ἰδρώτα. Τὰ μάτια του ἦσαν μαῦρα καὶ αἱματώδη καὶ γεμάτα ἀγριὰδα κάτω ἀπὸ βαριά βλέφαρα. Κρατημένο σφιχτὰ στὴν ἀριστερὴ πλευρά τοῦ στήθους του ἀπὸ ἕνα χέρι τυλιγμένο σ' ἕνα ἀτέλειωτο μαῦρο μανίκι, καὶ πού κατέληγε σέ μιά χλωμὴ γροθιά σὰν πόδι ἀρπακτικοῦ, ἦταν ἕνα δέμα τυλιγμένο σέ καφέ χαρτί καὶ ψιλὸ σπάγγο, ἕνα ἑλλειψοειδὲς σχῆμα, λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ μιά μπάλλα τοῦ ράγκμπυ.

Ὁ ψηλὸς ἄντρας στάθηκε στὴν πόρτα καὶ τίποτα δὲν ἔδειξε ὅτι ἀντελήφθη τὸν Σπαίηντ. Ἀρχισε νὰ λέει «Ξέρεις...», ἀλλὰ τὸ κόκκινο ὑγρὸ γέμισε τὸ στόμα του καὶ ἔπνιξε τὰ ὑπόλοιπα λόγια του. Ἐπιασε τὸ δέμα μέ τὰ δυὸ του χέρια. Κρατώντας τὸ σῶμα του στητό, χωρὶς νὰ προφυλαχτεῖ μέ τὰ χέρια του, ἔπεσε μονοκόμματα ἐμπρός, σὰν δέντρο.

Ὁ Σπαίηντ, τόση ὥρα ἀκίνητος, τινάχτηκε ἀπ' τὴ καρέκλα του καὶ τὸν ἄρπαξε. Μόλις τὸν ἄγγιξε, ὁ ψηλὸς ἄντρας ἀνοίξε τὸ στόμα του, ἀλλὰ αἷμα βγῆκε ἀπὸ μέσα του, καὶ τὸ καφέ δέμα κύλησε ἀπὸ τὰ χέρια του πάνω στὸ πάτωμα, μέχρι πού σταμάτησε στὴν ἄκρη τοῦ γραφείου. Τότε, τὰ γόνατα τοῦ ψηλοῦ ἄντρα λύγισαν καὶ γέρνοντας μπροστὰ

ἄρχισε νά χαλαρώνει μέσα στό σάν θήκη σπαθιοῦ πανωφόρι του, καί νά κρέμεται μέσα στά μπράτσα τοῦ Σπαίηντ, ἔτσι πού δέν μπόρεσε νά τόν κρατήσῃ πρὶν πέσει στό πάτωμα.

Ὁ Σπαίηντ προσπάθησε νά τοῦ μαλακώσῃ τήν πτώση, μέχρι πού ἀκούμπησε κάτω, στό ἀριστερό πλευρό. Τά μάτια τοῦ ψηλοῦ ἄντρα, μαῦρα κι' αἱματώδη, ἀλλά τώρα ἥρεμα, ἦσαν ἀκίνητα. Τό στόμα του ἦταν ἀνοιχτό ὅπως προηγουμένως, μόνο πού τώρα πιά δέν ἔτρεχε ἅμα, καί ὁλόκληρο τό σῶμα του ἦταν ἀκίνητο σάν τό πάτωμα πού ἐπάνω του ἀκουμποῦσε.

— Κλείδωσε τήν πόρτα, εἶπε ὁ Σπαίηντ.

Ἐνῶ ἡ Ἐφφι Περίν, μέ τά δόντια της νά χτυποῦν πάλευε μέ τήν κλειδαριά τῆς πόρτας, ὁ Σπαίηντ γονάτισε δίπλα ἀπ' τόν ἀδύνατο ἄντρα, τόν γύρισε ἀνάσκελα, καί ἔβαλε τό χέρι του μέσα στό παλτό του. Ὄταν τό τράβηξε, εἶδα ὅτι ἦταν πασαλειμμένο μ' αἷμα. Τό θέαμα τοῦ αἵματος δέν ἔφερε τήν παραμικρότερη ἀλλαγὴ στήν ἔκφραση τοῦ Σπαίηντ. Κρατώντας τό χέρι του ψηλά, ἔτσι ὥστε νά μήν ἀγγίξει τίποτα, ἔβγαλε τόν ἀναπτῆρα ἀπό τήν τσέπη του μέ τό ἄλλο χέρι. Τόν ἄναψε καί πλησίασε τή φλόγα στά μάτια τοῦ ξαπλωμένου ἄντρα πρῶτα στό ἓνα καί μετὰ στό ἄλλο. Ἐμειναν ἀκίνητα. Οὔτε τά βλέφαρα, οὔτε οἱ κόρες ἔδειχναν τό παραμικρό.

Ὁ Σπαίηντ ἔσβησε τόν ἀναπτῆρα καί τόν ἔβαλε στή τσέπη του. Μετακινήθηκε στήν ἄλλη μεριά τοῦ νεκροῦ ἄντρα καί μέ τό καθαρό χέρι του τοῦ ξεκούμπωσε τό παλτό. Τό σακκάκι του καί τό ἐσωτερικό τοῦ παλτοῦ του ἦσαν βουτηγμένα στό αἷμα. Τά πέτα τοῦ παλτοῦ καί τά πλευρά ἦσαν γεμάτα ἀπό μουσκεμένες τρύπες.

Ὁ Σπαίηντ σηκώθηκε καί πῆγε στό νιπτήρα στό ἐξωτερικό γραφεῖο.

Ἡ Ἐφφι Περίν, τρέμοντας ὁλόκληρη, μέ τραβηγμένα χαρακτηριστικά, στεκόταν ὀρθια ἀκουμπώντας τήν πλάτη της στό τζάμι τῆς πόρτας.

— Εἶναι... εἶναι... προσπάθησε νά ψιθυρίσει.

— Ναί. Τόν πυροβόλησαν στό στήθος, περίπου μισή ντουζίνα φορές.

— Δέν θάπρεπε νά... ἄρχισε νά λέει.

— Εἶναι πολύ ἀργά γιά γιατρό τώρα τή διέκοψε, καί θά πρέπει νά σκεφτῶ πρῶτα, πρὶν κάνουμε ὅτιδήποτε. Σταμάτησε νά πλένει τά χέρια του κι' ἄρχισε νά σκουπίζει

τό νεροχύτη. Δέν θά μπορούσε νά πάει μακριά, μέ τόσες σφαῖρες μέσα του. "Αν... γιατί διάβoλε δέν ἄντεξε λίγο παραπάνω, ὥστε νά μᾶς πεῖ κάτι; Μόρφασε στό κορίτσι, ξανάπλυνε τά χέρια του καί σήκωσε μιά πετσέτα. Σύνελθε. Γιά τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ μήν τά βγάλεις ὅλα ἐδῶ μέσα, τώρα! Πέταξε κάτω τήν πετσέτα καί πέρασε τό χέρι του μέσα στά μαλλιά του. Θά ρίξουμε μιά ματιά στό δέμα.

Προχώρησε πάνω ἀπ' τόν νεκρό ἄντρα, καί σήκωσε τό δέμα στό καφέ χαρτί. Μόλις ἔνιωσε τό βάρος του, τά μάτια ἔλαμψαν. Τό ἔβαλε στό γραφεῖο του, μέ τούς κόμπους πρὸς τά ἑπάνω. Οἱ κόμποι ἦσαν σφιχτοί. "Εβγαλε τό σουγιὰ του κι' ἔκοψε τούς σπάγγους.

Τό κορίτσι εἶχε ἀφήσει τήν ἐνδιάμεση πόρτα ἀνοιχτή, καί κάνοντας τό γύρο τοῦ δωματίου κρατώντας τό βλέμμα της μακριά ἀπ' τό νεκρό πλησίασε τόν Σπαίηντ. Καθὼς στάθηκε δίπλα του μέ τά χέρια στό γραφεῖο, παρατηρώντας τον νά τραβᾷ τούς σπάγγους καί νά ξεδιπλώνει τό καφέ χαρτί, ὁ ἐρεθισμός ἄρχισε νά ἀντικαθιστᾷ τή ναυτία στό πρόσωπό της.

— Νομίζεις ὅτι αὐτό εἶναι; ψιθύρισε.

— Θά ξέρουμε σύντομα, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Τά χοντρά δάχτυλά του ἦσαν ἀπασχολημένα μέ τόν ὄγκο τοῦ καφέ χαρτιοῦ, μέ τό ὅποιο ἦταν τό δέμα τυλιγμένο τρεῖς φορές. Τά μάτια της ἔλαμψαν. "Αφοῦ τράβηξε τό χαρτί, ἀποκάλυψε ἕνα στῤῥωμα ἀπὸ πριονίδια, τυλιγμένο σφιχτά γύρω ἀπὸ τό ἀντικείμενο τοῦ δέματος. Τά δάχτυλά του τό διέλυσαν, καί κράτησε στά χέρια του τό ἀγαλματάκι τοῦ μαύρου πουλιοῦ, ψηλό περίπου τριάντα ἑκατοστά, μαῦρο σάν κάρβουνο καί γυαλιστερό παντοῦ ἐκτός ἀπ' τά σημεῖα ὅπου τό πριονίδι καί τό προστατευτικό κάλυμμα τό εἶχαν θαμπώσει.

"Ο Σπαίηντ γέλασε. "Εβαλε τό χέρι του πάνω στό γεράκι. Τά ἀπλωμένα του δάχτυλα εἶχαν κάτι τό κατακτητικό, καθὼς τυλίγονταν γύρω του. "Εβαλε τό χέρι του γύρω ἀπὸ τήν "Εφφι Περίν καί τήν ἔσφιξε πάνω του.

— Γλυκεριά μου, τό ἀποκτήσαμε τ' ἀναθεματισμένο, εἶπε.

— "Ωχ, μέ πονᾷς, εἶπε τό κορίτσι.

Τράβηξε τό χέρι του, καί ἔπιασε τό γεράκι καί μέ τά δυό του χέρια. Μετά, ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω καί τό κράτησε μπροστά του, φυσώντας τά πριονίδια ἀπὸ πάνω του, χαμογελώντας θριαμβευτικά.

‘Η “Εφφι Περίν έκανε ένα μορφασμό κι’ έδειξε ούρλιάζοντας τό νεκρό.

‘Ο Σπαίηντ κάνοντας ένα βήμα πίσω είχε πατήσει τό χέρι του νεκρού άντρα, πιέζοντας μιά ίντσα από τή χλωμή παλάμη του μεταξύ του τακουνιού του και του πατώματος. Τίναξε τό πόδι του μακριά!

Τό τηλέφωνο χτύπησε.

“Εκανε νόημα στό κορίτσι. Γύρισε στό γραφείο κι’ έβαλε τ’ ακουστικό στ’ αὐτί της.

— Ναί... ναί, ποιός;... “Ω, ναί!... ναί... ναί.. περιμένετε. Τά μάτια της έλαμψαν και τό πρόσωπό της πήρε μιά τρομαγμένη έκφραση. Ναί... εμπρός; εμπρός; φώναξε, κι’ άρχισε νά χτυπάει τόν διακόπτη του τηλεφώνου. Ξαναφώναξε «εμπρός» δυό φορές. “Εβγαλε ένα λυγμό, και γύρισε πρós τόν Σπαίηντ. ‘Ηταν ή μίς Ο’ Σώνεσσου, είπε ύστερικά. Σέ ήθελε. Βρίσκεται στό ‘Αλεξάντρεια, σέ... σέ κίνδυνο. ‘Η φωνή της ήταν... ήταν φοβερό,... ω Σάμ, κάτι τής συνέβη πρίν προλάβει νά συνεχίσει. Πήγαινε Σάμ, βοήθησέ την!

— Πρέπει νά καταπιαστώ μέ τό φιλαράκο από έδω πρῶτα, είπε μ’ ένα μουγκρητό, ακουμπώντας τό γεράκι στό γραφείο, δείχνοντας τόν αδύνατο νεκρό άντρα στό πάτωμα.

“Αρχισε νά χτυπά τίς γροθιές της στό στήθος του.

—“Οχι, όχι! Πρέπει νά πās σ’ εκείνη! Δέν καταλαβαίνεις Σάμ; ‘Ηταν δικό της, κι’ αὐτός τό ‘φερε σέ σένα και τόν σκότωσαν και τώρα... “Ω! πρέπει νά πās!

— ‘Εντάξει.

‘Ο Σπαίηντ τήν έσπρωξε μακριά και έγειρε πάνω από τό γραφείο του, βάζοντας τό γεράκι πάλι στό προστατευτικό του κάλυμμα και τυλίγοντας τό καφέ χαρτί γύρω του γρήγορα, φτιάχνοντας ένα μεγαλύτερο και πιό όγκῶδες δέμα.

— Μόλις φύγω, είπε, τηλεφώνησε στήν αστυνομία. Πές τους τί έγινε, αλλά μήν αναφέρεις κανένα όνομα. Δέν ξέρεις τίποτα. Πήρα ένα τηλέφωνο και έφυγα, αλλά δέν ξέρεις ποῦ. “Αρχισε νά βρίζει τό μπερδεμένο σπάγγο, τόν ξεμπλεξε και καταπιάστηκε νά δένει τό δέμα. Ξέχασε τό γεράκι, συνέχισε. Πές τους τα όπως έγιναν, αλλά ξεχασε τό δέμα. Δάγκωσε τό χεῖλος του. ‘Εκτός κι’ άν σου κολλήσουν άσχημα. ‘Αλλά δέν νομίζω. “Αν ξέρουν γι’ αὐτό, τότε θα τό παραδεχτείς. “Αν γίνει έτσι, πήρα τό δέμα μαζί μου χωρίς νά τό ανοίξω. Τέλειωσε μέ τούς κόμπους και πήρε τό δέμα παράμαχαλα. “Όλα συνέβησαν όπως

συνέβησαν, αλλά λέξη γι' αυτό τό μαραφέτι, ἔκτός κι' ἂν ξέρουν γι' αυτό. Μήν τό ἄρνηθεῖς, ἀπλῶς μήν τό ἀναφέρεις. Καί τό τηλεφώνημα τό πῆρα ἐγώ, ὄχι ἐσύ. Καί δέν ξέρεις τίποτα γιά κανέναν πού νά εἶχε σχέση μ' αὐτόν ἐδῶ. Δέν ἔχεις ἰδέα, καί δέν μπορεῖς νά βγάλεις λέξη γιά τίς ὑποθέσεις τοῦ γραφείου, πρίν μέ δεῖς. Κατάλαβες;

— Ναί, Σάμ. Ποιός... ποιός νομίζεις ὅτι εἶναι;

— Μμμ, χαμογέλασε σάν λύκος, ὑποθέτω ὅτι ἦταν ὁ κάπτain Τζακόμπι, ἐπικεφαλῆς τοῦ «Λά Παλόμα». Σήκωσε τό καπέλλο του καί τό φόρεσε. Κύτταξε σκεπτικός τό νεκρό καί τό δωμάτιο γύρω του.

— Βιάσου Σάμ! ἱκέτεψε τό κορίτσι.

— Σίγουρα, εἶπε ἀφηρημένος. Θά βιαστώ. Δέν θά ἦταν ἄσχημο νά μαζέψεις αὐτά τά κομματάκια ἀπό ροκανίδια στό πάτωμα μέχρι νά ἔρθει ἡ ἀστυνομία. Καί ἴσως θάπρεπε νά τηλεφωνήσεις στόν Σίντ. "Ὁχι. "Ἐξυσε τό σαγόνι του σκεπτικός. Θά ἦταν καλύτερα νά τόν κρατάγαμε μακριά, στήν ἀρχή. Θά φανεῖ καλύτερο. Στή θέση σου θά κλείδωνα μέχρι νᾶρθουν. Τῆς χαῖδεψε τό μάγουλο. Εἶσαι ἕνα ἀναθεματισμένα καλό παιδί ἀδελφούλα, εἶπε, κι' ἔφυγε.

Σαββατόβραδο

Κουβαλώντας ανάλαφρα τό δέμα στή μασχάλη του, προχωρώντας βιαστικά μέ μόνο τό ανήσυχο βλέμμα του νά προδίνει κάποια ένταση ὁ Σπαίηντ, πότε χρησιμοποιώντας τούς πίσω σκοτεινοὺς δρόμους καί πότε ἓνα στενό διάδρομο πίσω ἀπ' τό γραφεῖο του, ἔφτασε στή διασταύρωση τοῦ Κήρνυ καί τῆς Πόστ στρήτ, ὅπου φώναξε ἓνα περαστικό ταξί.

Τό ταξί τόν μετέφερε στό σταθμό τοῦ Πίγκουϊκ Σκέητζ, στήν Πέμπτη ὁδό. Ἄφησε τό δέμα στίς θυρίδες ἐκεῖ, ἔβαλε τήν ἀπόδειξη σ' ἓνα φάκελλο μέ γραμματόσημο, ἔγραψε «Μ.Φ.Χόλλαντ» ἐπάνω, μαζί μέ μιά διεύθυνση πόστ - ρεστάντ, τόν ἐκλείσε καί ἔριξε τό φάκελλο σ' ἓνα ταχυδρομικό κουτί.

Ἀπό ἐκεῖ, ἓνα ἄλλο περαστικό ταξί τόν πῆγε στό Ἀλεξάντρεια.

Ὁ Σπαίηντ ἀνέβηκε στή σουῖτα 12γ καί χτύπησε τήν πόρτα. Ἦταν ξεκλείδωτη κι' ἄνοιξε μέ τό δεύτερο χτύπημα. Στό κατώφλι στεκόταν ἓνα μικρόσωμο ξανθό κορίτσι μέ μιά γυαλιστερή κίτρινη ρόμπα, ἓνα μικρό κορίτσι μέ πρόσωπο ἄσπρο καί σβησμένο καί πού ἀκουμποῦσε ἀπελπισμένα στό πόμολο μέ τά δυό της χέρια.

— Ὁ κύριος Σπαίηντ; ρώτησε.

— Ναί, ἀπάντησε καί τήν ἄρπαξε καθὼς ἔπεσε.

Τό σῶμα της λύγισε πρὸς τά πίσω πάνω ἀπ' τό χέρι του καί τό κεφάλι της ἔπεσε ἔτσι πού τά ἀπαλά ξανθὰ μαλλιά της κρέμασαν πρὸς τά κάτω καί ὁ λαιμός της σχημάτισε μιά τέλεια καμπύλη ἀπ' τό σαγόνι στό στήθος της.

Ὁ Σπαίηντ προσπάθησε νά τή σηκώσει, βάζοντας τό ἄλλο χέρι του κάτω ἀπ' τά γόνατά της, ἀλλά ξαφνικά τό

κορίτσι ἄρχισε ν' ἀναδεύεται καί ν' ἀντιστέκεται, καί μέσα ἀπ' τὰ μισάνοιχτα χεῖλη της ἀκούστηκε ἓνα θαμπό μουρμουρητό.

— "Ὁχι... ἐγώ... ἤμουν... ἐγώ...

Ὁ Σπαίηнт τὴν ἀνάγκασε νά περπατήσει. Κλώτσησε τὴν πόρτα πίσω του, κι' ἄρχισε νά τὴν περπατάει πάνω - κάτω, πάνω στό πράσινο χαλί, ἀπὸ τὸν ἓναν τοῖχο στὸν ἄλλον. Κρατοῦσε τὸ ἓνα χέρι του γύρω ἀπ' τὸ μικρὸ σῶμα της καί μέ τὸ ἄλλο στήριζε τὸ μπράτσο της, κρατώντας τὴν ὀρθία, ἰσορροπώντας τὴν, πιέζοντάς τὴν νά περπατᾷ καί ἀναγκάζοντάς τὴν νά μεταφέρει ὅλο τὸ βάρος στὰ πόδια της. Προχωροῦσαν μπρός καί πίσω στό δωμάτιο, τὸ κορίτσι παραπατώντας καί ὁ Σπαίηнт σταθερά, χωρὶς νά ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸ βάρος της, ἰσορροπώντας στίς φτέρνες του. Τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνει λευκὸ σάν κιμωλία, τὰ μάτια της ἦσαν κλειστά, τὸ δικό του σκληρὸ καί γεμάτο ἔνταση.

Τῆς μιλοῦσε μονότονα.

— Μπράβο. "Ετσι. Ἀριστερό, δεξί, ἀριστερό, δεξί. "Ετσι μπράβο. "Ενα, δύο, τρία, τέσσερα, ἓνα, δύο, τρία, τέσσερα, στροφή τώρα. Τὴν ἔστριψε καθὼς πλησίαζαν τὸν τοῖχο. Πίσω τώρα. "Ενα, δύο, τρία, τέσσερα. Κράτα τὸ κεφάλι σου ψηλά. "Ετσι μπράβο. Μπράβο, καλὸ κορίτσι. Ἀριστερό, δεξί, ἀριστερό, δεξί. Πίσω τώρα, πάλι. Τὴν τράνταξε ξανά. Μπράβο, κορίτσι μου. Περπάτα, περπάτα, περπάτα, περπάτα. "Ενα, δύο, τρία, τέσσερα. Τώρα θά γυρίσουμε. Τὴν τράνταξε πάλι, πιὸ βίαια καί ἄρχισε νά τὴν περπατάει πιὸ γρήγορα. "Ετσι μπράβο. Ἀριστερό, δεξί, ἀριστερό, δεξί. Γρήγορα. "Ενα, δύο, τρία...

Ἀνατρίχιασε καί κατάπιε μέ θόρυβο. Ὁ Σπαίηнт ἄρχισε νά τῆς τρίβει τὰ χέρια καί τὴν πλάτη, καθὼς μιλοῦσε δυνατὰ στ' αὐτὴ της.

— Μπράβο. Τὰ καταφέρνεις μιά χαρά. "Ενα, δύο, τρία, τέσσερα. Πιὸ γρήγορα, πιὸ γρήγορα, πιὸ γρήγορα. "Αντε μπράβο. Βῆμα, βῆμα, βῆμα, βῆμα. Πάνω τὸ πόδι, κάτω τὸ πόδι. "Ετσι μπράβο. Στροφή τώρα. Δεξί, ἀριστερό, δεξί, ἀριστερό. Τί ἐγινε, σέ νάρκωσαν; Τὸ ἴδιο πού ἔδωσαν καί σέ μένα;

Τὰ βλέφαρά της τρέμισαν γιὰ μιά στιγμή πάνω ἀπὸ τὰ σβησμένα μάτια της καί κατάφερε νά πῇ «ναί», μέ φωνή πού μόλις ἀκουγόταν.

Περπατοῦσαν συνέχεια, τὸ κορίτσι παραπατώντας στὴν προσπάθειά του νά προλάβει τὸ βῆμα τοῦ Σπαίηнт,

καθώς εκείνος τῆς ἔτριβε καί χτυποῦσε τὴν πλάτη καί τὰ χέρια, πάνω ἀπὸ τὴν κίτρινη ρόμπα, μιλώντας συνέχεια ἐνῶ τὰ μάτια του παρέμεναν γεμάτα ἔνταση καί προσοχή.

— Δεξί, ἀριστερό, δεξί, ἀριστερό, στροφή, δεξί, ἀριστερό. Μπράβο, καλὸ κορίτσι. Ἔνα, δύο, τρία, τέσσερα, ἔνα, δύο, τρία, τέσσερα. Ψηλά τὸ σαγόνι. Μπράβο. Ἔνα, δύο...

Τὰ βλέφαρά της ἀνοιξαν ἐλάχιστα καί τὰ μάτια της φάνηκαν νὰ κινοῦνται ἀργά, δεξιὰ - ἀριστερά.

— Μπράβο. Ἔτσι μπράβο, τῆς εἶπε μέ ξερὴ φωνή, σταματώντας νὰ μιλᾷ μονότονα. Κράτα τα ἀνοιχτά. Ἄνοιξέ τα, ἀνοιχτά... ἀνοιχτά! Τὴν τράνταξε.

Τὸ κορίτσι βόγγηξε, ἀλλὰ τὰ βλέφαρά της ἀνοιξαν ἀκόμα πιὸ πολὺ, ἂν καί τὰ μάτια της φαίνονταν νεκρά, χωρὶς τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον. Σήκωσε τὸ χέρι του καί τὴ χαστούκισε πέντ - ἕξη φορές γρήγορα. Βόγγηξε ξανά καί προσπάθησε νὰ τραβηχτεῖ μακριὰ του. Τὴν κράτησε γερά μέ τὸ χέρι του κι' ἄρχισε νὰ τὴν τραντάζει πέρα - δῶθε.

— Περπάτα, τῆς εἶπε μέ σκληρὴ φωνή. Ποιὰ εἶσαι; ρώτησε.

— Ἡ Ρέα Γκάτμαν, κατόρθωσε νὰ ψελλίσει τὸ κορίτσι.

— Ἡ κόρη του;

— Ν.. Ναί.

— Ποῦ εἶναι ἡ Μπρίτζιντ;

Ἄρχισε νὰ στρέφεται ἀπεγνωσμένα μέσα στὰ χέρια του, κι' ὁ Σπαίηντ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι σφιχτά. Ἀπότομα, τὸ τράβηξε πίσω. Κύτταξε τὴ ράχη τῆς παλάμης της κι' εἶδε ἓνα σκίσιμο στὸ δέρμα, πέντε πόντους μακρὺ.

— Τί στὸ διάβολο; φώναξε. Τῆς ἀνοίξε τὸ δεξί χέρι καί μέσα του βρισκόταν μιὰ ἀγκράφα ἀπὸ ζάντ, μέ μιὰ βελόνα δέκα ἑκατοστῶν. Τί στὸ διάβολο; μούγκρισε πάλι κυττώντας τὸ κορίτσι.

Ὅταν ἐκείνη εἶδε τὴν ἀγκράφα, ἄρχισε νὰ κλαίει μέ λυγμούς κι' ἀνοίξε τὴν ρόμπα της. Ὁ Σπαίηντ εἶδε τὸ κορμί της, κάτω ἀπ' τὸ δεξί της στήθος, χαρακωμένο ἀπὸ μικρὲς κόκκινες γραμμὲς καί γεμάτο ἀπὸ μικρὰ πορφυρά στίγματα, στὰ σημεῖα ὅπου μόνη της εἶχε γδαρθεῖ καί τρυπηθεῖ.

— Γιὰ νὰ μὴν κοιμηθῶ... περπατοῦσα... μέχρι νᾶρθεις... εἶχε πεῖ ὅτι θὰ ἐρχόσουν... ἄργησες... τόσο... ψέλλισε τὸ κορίτσι.

— Περπάτα. 'Ο Σπαίηντ τήν ξπιασε σφιχτά άπ' τούς ώμους.

— "Οχι... θά πώ... πρίν... κοιμηθώ... σώστε την, άρχισε νά λέει ή Ρέα Γκάτμαν μισοκοιμισμένη.

— Η Μπρίτζιντ; ρώτησε ό Σπαίηντ.

— Ναί... τήν πήραν... Μπ... Μπέρλινγκαίημ... είκοσιέ-ξι... "Ανκ... γρήγορα... πολύ... άργά..., κατάφερε νά πεί, πρίν ριχτεί στήν άγκαλιά του Σπαίηντ.

'Ο Σπαίηντ τήν τίναξε άγρια.

— Ποιός τήν πήγε εκεί; 'Ο Πατέρας σου;

— Ναί, ό... Γουίλμερ... Κάίρο... σκοτώσουν... Τό κεφάλι της ξανάπесе στόν ώμο του καί τήν τίναξε ξανά.

— Ποιός πυροβόλησε τόν Τζακόμπι;

Φάνηκε σάν νά μήν άκουσε τήν έρώτησή του. Προσπάθησε νά κρατήσει τό κεφάλι της όρθιο, ν' άνοίξει τά μάτια της. "Αδिका.

— Πήγαινε... εκείνη... μουρμούρισε χωρίς νά τελειώσει τή φράση της.

— Προσπάθησε νά μήν κοιμηθείς! Θα σου φέρω γιατρό, είπε ό Σπαίηντ τινάζοντάς την.

Φόβος φάνηκε στά μάτια του κοριτσιού.

— "Οχι... όχι... ό πατέρας... σκοτώσει... μή... τής ύποσχέθηκα,... κοιμηθώ... πρωί... έντάξει...

— Θα μπορέσεις ν' άντέξεις τό ναρκωτικό; ρώναξε ό Σπαίηντ.

— Ν.. ναί. Τό κεφάλι της έπесе ξανά.

— Ποϋ είναι τό κρεβάτι σου;

— Προσπάθησε γά σηκώσει τό χέρι της γιά νά του δείξει, αλλά ή προσπάθεια ήταν πάρα πολλή γιά κείνην καί μέ τόν αναστεναγμό μικρού παιδιού, άφησε τόν έαυτό της νά πέσει χαλαρωμένος στά χέρια του.

'Ο Σπαίηντ τήν άρπαξε στά χέρια του, μαζεύοντάς την καθώς έπεφτε καί κρατώντας την μέ άνεση στό στήθος του πλησίασε τήν πόρτα πού βρισκόταν κοντύτερα. Γύρισε τό πόμολο τής πόρτας, τήν έσπρωξε μέ τό πόδι του καί προχώρησε σ' ένα διάδρομο πού οδηγούσε μπροστά άπό τήν κουζίνα καί τό μπάνιο. Μπήκε σέ μία κρεβατοκάμαρα πού φαινόταν ότι άνήκε στό κορίτσι. Ξέστρωσε τό κρεβάτι καί τήν άκούμπησε επάνω, τής έβγαλε τά παπούτσια, τήν έγειρε στό πλάι γιά νά τής βγάλει τή ρόμπα, έβαλε ένα μαξιλάρι κάτω άπ' τό κεφάλι της καί έριξε τά σκεπάσματα άπαλά επάνω της.

Μετά, άνοιξε τά δύο παράθυρα τοῦ δωματίου κι' απόμεινε νά κυττάζει τό κορίτσι γιά λίγο, μέ τήν πλάτη γυρισμένη σ' αὐτά. Ἡ ἀναπνοή της ἦταν βαρειά, ἀλλά κανονική. Σκυθρώπιασε καί κύτταξε γύρω του, μορφάζοντας. Τό ἀπόγευμα σκοτείνιαζε τό δωμάτιο. Στάθηκε ἐκεῖ, μέσα στό μισόφωτο γιά περίπου πέντε λεπτά. Στό τέλος, ἀνασήκωσε τούς χοντρούς κυρτούς ὤμους του ἀνυπόμονα καί βγήκε ἀφήνοντας τήν πόρτα τῆς σουίτας ἀνοιχτή.

Ὁ Σπαίηντ πήγε στήν Τηλεφωνική Ἑταιρεία στήν Πάουελς Στρήτ καί τηλεφώνησε στό Ντάβενπορτ 2020.

— Νοσοκομεῖο; Τίς ἔκτακτες περιπτώσεις παρακαλῶ... ναί; Ὑπάρχει ἓνα κορίτσι στή σουίτα 12γ τοῦ Ἀλεξάντρεια, πού ἔχει καταπιεῖ ναρκωτικά... ναί, θά ἦταν καλύτερα νά στέλνατε κάποιον νά τῆς ρίξει μιὰ ματιά.

Ἔβαλε τ' ἀκουστικό στή θέση του καί γέλασε. Πῆρε ἓνα δεῦτερο νούμερο.

— Ναί, Φράνκ; Ἐδῶ Σάμ Σπαίηντ... Μπορεῖς νά μοῦ δανείσεις ἓν' αὐτοκίνητο μέ σωφέρ πού νά ξέρει νά κρατᾷ τό στόμα του κλειστό;... Θέλω νά κατέβω πρὸς τή χερσόνησο, ἀμέσως.... Ναί, κάνα δυὸ ὥρες... ἐντάξει. Στοῦ Τζῶν, Ἑλλίς στρήτ, ὅσο πιό γρήγορα γίνεται.

Πῆρε ἓναν τρίτο ἀριθμό, τοῦ γραφείου του, κράτησε γιά λίγο τ' ἀκουστικό στ' αὐτί του ἀμίλητος κι' ἔπειτα ἔκλεισε τό τηλέφωνο.

Πήγε στοῦ Τζῶν ζήτησε νά τοῦ βιαστοῦν τήν μπριτζόλα του, ψητὴ πατάτα καί ντοματοσαλάτα, ἔφαγε γρήγορα καί κάπνιζε τό τσιγάρο του ὅταν ἓνας νεαρός μέ κασκέτο τόν ζήτησε στό τραπέζι του.

— Ὅλα ἐντάξει κύριε Σπαίηντ. Γεμάτο βενζίνα κι' ἔτοιμο.

— Θαυμάσια. Ὁ Σπαίηντ ἄδειασε τό φλυτζάνι του καί βγήκε ἔξω μέ τό νεαρό. Ξέρεις πού βρίσκεται ἡ ὁδός ἡ λεωφόρος Ἀνκο, μπορεῖ νά ναι καί ἀδιέξοδο, κάπου στό Μπέρλινγκαίημ;

— Ὁχι, ἀλλά ἂν βρίσκεται ἐκεῖ θά τή βροῦμε.

— Φύγαμε, εἶπε ὁ Σπαίηντ καθώς καθόταν δίπλα στόν ὁδηγό στή μαύρη Κάντιλλακ. Ὁ ἀριθμός πού θέλουμε εἶναι εἴκοσι ἔξι, ἀλλά δέν θά σταματήσουμε μπροστά στήν πόρτα.

— Σωστά.

— Ὁ συνέταιρός σας σκοτώθηκε, δέν εἶν' ἔτσι κύριε

Σπαίρντ; ρώτησε ὁ σωφέρ μετά ἀπό μερικά τετράγωνα.

— Μμμ.

— "Ασχημη δουλειά... μουρμούρισε ὁ σωφέρ. Δέν θά τήν ἤθελα.

— Πάντως καί οἱ ἐπικίνδυνοι ὁδηγοί δέν ζοῦν γιά πάντα, εἶπε ὁ Σπαίρντ.

— "Ισως νάναι κι' ἔτσι, εἶπε ὁ ὁδηγός, ἀλλά θά ἐκπλαγῶ πολύ ἂν γίνει διαφορετικά.

Ὁ Σπαίρντ ἄρχισε νά κυτᾶ ἐμπρός του ἀδιάφορα καί σέ λίγο ὁ σωφέρ βαρέθηκε ν' ἀρχίζει συζητήσεις, καθώς τοῦ ἀπαντοῦσε μέ κοφτά μονοσύλλαβα.

Σ' ἓνα φαρμακεῖο στό Μπέρλινγκαίημ, ὁ σωφέρ ἔμαθε ποῦ βρισκόταν ἡ "Ανκο "Αβενιου. Δέκα λεπτά ἀργότερα, σταμάτησε τό σεντάν κοντά σέ μιά σκοτεινή γωνία, ἔσβησε τά φῶτα κι' ἔδειξε τό ἐπόμενο τετράγωνο.

— Νάτο, εἶπε. Θά πρέπει νά βρίσκεται στήν ἄλλη πλευρά, τρίτο ἢ τέταρτο σπίτι.

— Ἐντάξει, εἶπε ὁ Σπαίρντ. Κράτα τήν μηχανή ἀναμμένη. "Ισως χρειαστεῖ νά φύγουμε βιαστικά.

Διέσχισε τό δρόμο στήν ἄλλη μεριά. Μακριά μπροστά του ἓνας φανοστάτης ἔφεγγε. Πιό δυνατά φῶτα φαίνονταν καί στίς δυό πλευρές τοῦ δρόμου, ἀπό ἀραιοκατοικημένα σπίτια, ἔξι σέ κάθε τετράγωνο περίπου. Τό φεγγάρι ψηλά ἔλαμπε ἀδύναμο, μ' ἓνα ψυχρό φῶς πού ἔμοιαζε μέ τοῦ φανοστάτη. Ἐνα ραδιόφωνο ἀκουγόταν ἀπό κάποιο ἀνοιχτό παράθυρο σ' ἓνα ἀντικρυστό σπίτι.

Μπροστά στό δεύτερο σπίτι ἀπ' τή γωνία, ὁ Σπαίρντ σταμάτησε. Πάνω στήν ἐξώπορτα, ὑπερβολικά μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες κοντά της, ἓνα 2 κι' ἓνα 6 ἀντιφέγγιζαν τό λιγοστό φῶς. Μιά τετράγωνη ἄσπρη ταμπέλα ἦταν καρφωμένη λίγο ψηλότερα. Πλησιάζοντας τό πρόσωπό του, ὁ Σπαίρντ διάβασε «ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ Η ΠΩΛΕΙΤΑΙ». Δέν ὑπῆρχε σιδεριά. Προχώρησε πρὸς τό σπίτι, περπατώντας στό μικρό δρόμο ἀπό τσιμέντο. Στάθηκε ἀκίνητος στό κεφαλόσκαλο τῆς πόρτας, γιά μιά στιγμῇ. Κανεῖς ἤχος δέν ἀκουγόταν ἀπό μέσα. Τό σπίτι ἦταν κατασκότεινο.

Ὁ Σπαίρντ ἀφουγκράστηκε στήν πόρτα. Δέν ἄκουσε τίποτα. Προσπάθησε νά διακρίνει μέσα ἀπ' τό θολό τζάμι. Δέν ὑπῆρχε κουρτίνα, ἀλλά τό σκοτάδι ἦταν ἀπόλυτο. Προχώρησε στίς μύτες τῶν ποδιῶν του στά δύο παράθυρα. Τό ἴδιο ὅπως κι' ἡ πόρτα. Δοκίμασε νά τ' ἀνοίξει, ἀλλά

ήσαν κλειδωμένα. Δοκίμασε τήν πόρτα. Τό ίδιο.

“Αφησε τό κεφαλόσκαλο καί περπατώντας στό σκοτάδι μέσα από τούς θάμνους ἔκανε τό γύρο τοῦ σπιτιοῦ. Τά πλαϊνά παράθυρα ἦσαν πολύ ψηλά γιά νά τά φτάσει. Τά πίσω παράθυρα καί ἡ πόρτα ἦσαν κι’ αὐτά κλειδωμένα.

“Ο Σπαίηнт ξαναγύρισε στήν ἐξώπορτα καί ἀνάβοντας τόν ἀναπτῆρα του φώτισε τό ἐνοικιαστήριο. Ἐπάνω του ἔγραφε τῇ διεύθυνση καί τ’ ὄνομα ἐνός μεσίτη στό Σάν Ματέο καί τῇ φράση «ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ 31» ὑπογραμμισμένη μέ μπλέ μολύβι.

Ξαναγύρισε στ’ αὐτοκίνητο καί μίλησε στό σωφέρ.

— “Ἐχεις ἓνα φακό;

— Ναί. Τόν ἔδωσε στόν Σπαίηнт. Μπορῶ νά σέ βοηθήσω σέ τίποτα;

— “Ἴσως. Ὁ Σπαίηнт μπῆκε στό αὐτοκίνητο. Θά πᾶμε μέχρι τό τριάντα ἓνα. Ἄναψε τά φῶτα σου.

Τό τριάντα ἓνα ἦταν ἓνα τετράγωνο γκρί σπίτι, ἀπέναντι καί λίγο παραπάνω ἀπό τό 26. Τά κάτω παράθυρα ἦσαν φωτισμένα. Ὁ Σπαίηнт ἀνέβηκε τά σκαλιά καί χτύπησε τό κουδούνι. Μιά γυναίκα μέ μαῦρα μαλλιά, τοῦ ἀνοίξε τῇ πόρτα. Ὁ Σπαίηнт ὑποκλίθηκε καί χαμογέλασε.

— Θά ἤθελα τό κλειδί γιά τό εἴκοσι ἔξι.

— Θά φωνάξω τόν Μπαμπά, εἶπε καί ξαναμπῆκε στό σπίτι. Ὁ Σπαίηнт τήν ἄκουσε νά μιλά δυνατά σέ κάποιον.

“Ενας παχύς, φαλακρός καί κοκκινοπρόσωπος ἄντρας φάνηκε μέ μιᾷ ἑφημερίδα καί τεράστιο μουστάκι. Ἐμοιαζε δύσπιστος.

— Τό ρεῦμα εἶναι κομμένο, εἶπε. Δέν θά μπορέσεις νά δεῖς τίποτα.

— “Ἐχω φανάρι, εἶπε ὁ Σπαίηнт χτυπώντας τήν τσέπη του.

“Ο παχύς ἄντρας φάνηκε νά δυσπιστεῖ περισσότερο. Ἐβῆξε ἀμήχανα καί τσαλάκωσε τήν ἑφημερίδα στά χέρια του.

“Ο Σπαίηнт τοῦ ἔδειξε μιᾷ κάρτα του καί τήν ξανάβαλε στήν τσέπη του.

— “Ἐχουμε πληροφορίες ὅτι κάτι μπορεῖ νά κρύβεται ἐκεῖ μέσα, εἶπε.

— Περιμένετε, εἶπε ὁ παχύς ἄντρας ἀλλάζοντας ἑκφραση. Θάρθω μαζί σας.

“Ενα λεπτό ἀργότερα ξαναγύρισε φέρνοντας ἓνα μπρούτζινο κλειδί μέ μιᾷ ἀσπροκόκκινη ἐτικέτα. Ὁ

Σπαίηντ ἔκανε νόημα στό σωφέρ, πού βγήκε ἀπ' τ' ἀμάξι καί τούς πλησίασε.

— Ρώτησε κανείς ἄλλος γιά τό σπίτι τελευταῖα; ρώτησε ὁ Σπαίηντ.

— "Οχι, ἀπ' ὅσο ξέρω, ἀπάντησε ὁ παχύς ἄντρας. Κανένας, ἐδῶ καί δυό μῆνες.

Ὁ παχύς ἄντρας προχώρησε μπροστά κρατώντας τό κλειδί, μέχρι πού ἔφτασαν στό κεφαλόσκαλο.

— Ἐδῶ εἴμαστε, μουρμούρισε βάζοντας τό κλειδί στό χέρι τοῦ Σπαίηντ καί κάνοντας ἕνα βῆμα στό πλάι.

Ὁ Σπαίηντ ξεκλείδωσε καί ἀνοίξε τήν πόρτα ὀρθάνοιχτη. Ἦσυχία καί σκοτάδι. Κρατώντας τό φανάρι σβηστό στό χέρι του, μπῆκε στό σπίτι. Ὁ σωφέρ προχώρησε δίπλα του κι ὁ παχύς ἄντρας ἀκολούθησε λίγα μέτρα πιό πίσω. Ἐψαξαν τό σπίτι παντοῦ, προσεκτικά στήν ἀρχή καί μετά, ἄφοβα. Ἦταν χωρίς ἀμφιβολία ἄδειο καί τίποτα δέν ἔδειχνε ὅτι εἶχε μπεῖ κανείς γιά μῆνες.

— Εὐχαριστῶ, αὐτό εἶν' ὅλο, εἶπε ὁ Σπαίηντ, καί γύρισε μέ τό αὐτοκίνητο στό Ἀλεξάντρεια. Μπῆκε στό ξενοδοχεῖο ὅπου καί ἕνας νεαρός μέ μελαχροινό πρόσωπο τόν καλησπέρισε.

— Καλησπέρα, ἀπάντησε ὁ Σπαίηντ. Οἱ Γκάτμαν, εἶπε στό νεαρό σιγά, στό 12γ, ἦρθαν;

— "Οχι, ἀπάντησε ὁ νεαρός κυττώντας τον κλεφτά. Ἐπειτα, χαμηλώνοντας τή φωνή του, μουρμούρισε. Κάτι περίεργο ἔγινε μ' αὐτούς τό ἀπόγευμα κύριε Σπαίηντ. Κάποιος τηλεφώνησε στό νοσοκομεῖο καί τούς εἶπε ὅτι ἐκεῖ βρισκόταν ἕνα ναρκωμένο κορίτσι.

— Καί δέν ἦταν;

— Κανένας. Βγήκαν νωρίς τό ἀπόγευμα.

— Λοιπόν, ἔχουμε γεμίσει στούς φαρσέρ, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Εὐχαριστῶ. Πῆγε σ' ἕνα τηλεφωνικό θάλαμο, καί σχημάτισε ἕνα νούμερο.

— Ναί... ἡ κυρία Περίν; Εἶναι ἡ Ἐφφι ἐκεῖ;... Ναί, παρακαλῶ... εὐχαριστῶ. Γειά σου, ἀγγελέ μου! Τί γίνεται;... Θαῦμα, ὑπέροχα! Περίμενε. Θά βρίσκομαι ἐκεῖ σέ εἴκοσι λεπτά. Ἐντάξει.

Μισή ὥρα ἀργότερα, ὁ Σπαίηντ χτύπησε τό κουδούνι ἐνός δίπατου σπιτιοῦ στήν Ἐνάτη Λεωφόρο. Ἡ Ἐφφι Περίν τοῦ ἀνοίξε τήν πόρτα. Τό παιδικό της πρόσωπο ἦταν κουρασμένο καί χαμογελαστό.

— Γειά σου ἀφεντικό, εἶπε. Ἄν ἡ μαμά σοῦ πεῖ τίποτα,

μήν στεναχωρηθείς, είναι τόσο εκνευρισμένη, συνέχισε με χαμηλή φωνή.

— Ο Σπαίηντ χαμογέλασε ένθαρρυντικά και τή χτύπησε στον ώμο.

— Η μίς Ο' Σώνεεσσυ; τόν ρώτησε βάζοντας τό χέρι της στό μπράτσο του.

— Όχι, μουγκρίσε. Ήταν στημένο τό κόλπο. Ήσουν σίγουρη ότι ήταν ή φωνή της;

— Ναί.

— Λοιπόν, ήταν παραμύθια, μόρφασε άσχημα.

Τόν οδήγησε σ' ένα φωτεινό λίβινγκ - ρούμ, άναστέναξε και σωριάστηκε στην άκρη ενός καναπέ, χαμογελώντας του κουρασμένα.

— Όλα πήγαν καλά; τή ρώτησε άφοϋ έκατσε δίπλα της. Είπαν τίποτα για τό δέμα;

— Τίποτα. Τούς είπα ό,τι μέ είχες συμβουλέψει και φαίνεται ότι δέχτηκαν τό ότι τό τηλέφωνο είχε νά κάνει μέ αυτό και ότι έφυγες για ν' άνακαλύψεις τί συνέβη.

— Ο Ντάντυ ήταν εκεί;

— Όχι. Ο Χόφφ κι' ό Ο' Γκάρ και μερικοί άλλοι πού δέν τούς ήξερα. Μίλησα μέ τόν Άρχηγό, επίσης.

— Σέ πήγαν στό τμήμα;

— Ω, ναί και μέ ρώτησαν ένα σωρό πράγματα, αλλά ξέρεις... ρουτίνα.

— Θαυμάσια, είπε ό Σπαίηντ τρίβοντας τά χέρια του, αλλά, συνέχισε σκυθρωπά, θά έχουν άνακαλύψει ένα βουνό ιστορίες νά μου φορτώσουν όταν θά μέ ξανασυναντήσουν. Ή, έν πάσει περιπτώσει, ό Ντάντυ κι' ό Μπράϊαν. Έσκυψε μπροστά. Ήρθε κανείς εκτός άπ' τήν άστυνομία;

— Ναί. Τεντώθηκε στη θέση της. Έκείνος ό νεαρός, πού είχε φέρει τό μήνυμα του Γκάτμαν. Δέν μπήκε μέσα, αλλά ή άστυνομία είχε άφήσει τήν έξώπορτα άνοιχτή και τόν είδα στον διάδρομο.

— Δέν είπες τίποτα;

— Ω, όχι. Μοϋ είχες πεί όχι. Έτσι δέν του έδωσα προσοχή και τήν επόμενη φορά πού ξανακύτταξα δέν βρισκόταν εκεί.

— Αυτό ήταν πολύ τυχερό για σένα, άδελφούλα, είπε ό Σπαίηντ χαμογελώντας, πού οί άστυνομικοί έφτασαν πρώτοι.

— Γιατί;

— Είναι κάθαρμα αυτός ό νεαρός, σκέτο δηλητήριο.
 'Ο νεκρός ήταν ό Τζακόμπι;

— Ναί.

— Φεύγω τώρα, είπε ό Σπαίηντ καί σηκώθηκε άπ' τόν καναπέ. Καλύτερα νά πās για ύπνο. Φαίνεσαι χάλια.

— Σάμ, τί...

— "Αστα για τή Δευτέρα, τή διέκοψε μέ τό χέρι του στό στόμα της. Καλύτερα νά τό σκάσω πρίν μπει ή μητέρα σου καί μ' άρχίσει στήν κατσαδά έπειδή σέρνω τό ρόζ προβατάκι της στό βούρκο.

Τά μεσάνυχτα ήταν κοντά όταν ό Σπαίηντ έφτασε σπίτι του. "Εβαλε τό κλειδί του στήν κλειδαριά. Τακούνια άκούστηκαν νά πλησιάζουν γρήγορα. 'Ο Σπαίηντ σταμάτησε καί γύρισε άπότομα. 'Η Μπρίτζιντ Ό'Σώνεσσου τόν πλησίασε, τρέχοντας στό πεζοδρόμιο.

— "Ω, νόμισα ότι δέν θά σ' έβλεπα! φώναξε μέ τραβηγμένο, κουρασμένο πρόσωπο, τρέμοντας άπό φόβο, άπό τήν κορυφή ως τά νύχια.

Μέ τό ελεύθερο χέρι του ό Σπαίηντ έψαξε για τό κλειδί, άνοιξε τήν πόρτα, καί τήν έσπρωξε μέσα.

— Μέ περίμενες; ρώτησε.

— Ναί, άπάντησε εκείνη λαχανιάζοντας. Σέ μία πόρτα... λίγο πιό πάνω.

— Θα τά καταφέρεις; ρώτησε ή θέλεις νά σέ άνεβάσω;

— Θα είμαι... έντάξει, είπε κουνώντας τό κεφάλι της στόν ώμο του... μόλις... άνέβω επάνω.

'Ανέβηκαν μέ τό άσανσέρ στόν δροφο του Σπαίηντ, καί άρχισαν νά προχωρούν πρós τό διαμέρισμά του. "Αφησε τό χέρι του καί στάθηκε δίπλα του λαχανιάζοντας καί κρατώντας τό στήθος της. "Αναψε τό φώς του διαδρόμου. Μπήκαν στό διαμέρισμά του, ό Σπαίηντ έκλεισε τήν πόρτα καί προχώρησαν πρós τό λίβινγκ - ρούμ. Μόλις είχαν μπει ένα βήμα στό δωμάτιο, τά φώτα άναψαν.

Τό κορίτσι ούρλιαξε κι' άγκάλιασε τόν Σπαίηντ.

Στό κέντρο του λίβινγκ - ρούμ στεκόταν ό Γκάτμαν, χαμογελώντας καλοκάγαθα. 'Ο νεαρός, ό Γουίλμερ βγήκε άπ' τήν κουζίνα, πίσω τους. Τά μαύρα πιστόλια φαίνονταν τεράστια στά μικρά χέρια του. 'Ο Κάϊρο βγήκε άπ' τό μπάνιο. Κρατούσε κι' αυτός πιστόλι.

— Λοιπόν κύριε, είπε ό Γκάτμαν, όπως βλέπεις βρισκόμαστε όλοι εδώ. "Ας κάσουμε λοιπόν κάπου άναπαυτικά κι' άς μιλήσουμε.

Τό θύμα

‘Ο Σπαίηντ, χαμογέλασε κρατώντας τά μπράτσα του γύρω άπ’ τήν Μπρίτζιντ Ο’Σώνεσσυ.

— Βέβαια, θά μιλήσουμε.

Προχώρησε στό δωμάτιο μαζί μέ τό κορίτσι. ‘Ο νεαρός κι’ ό Κάϊρο τόν άκολούθησαν. Τά λίπη του Γκάτμαν χοροπήδησαν καθώς έκανε τρία βήματα πίσω, γρήγορα. ‘Ο Κάϊρο σταμάτησε στην πόρτα, καθώς ό νεαρός έκανε ένα βήμα εμπρός και άκούμπησε ένα πιστόλι στην πλάτη του Σπαίηντ.

‘Ο Σπαίηντ γύρισε τό κεφάλι του κι’ αντίκρυσε τό νεαρό ψυχρά.

— Φεύγα, είπε. Δέν πρόκειται νά μέ ψάξεις.

— Στάσου άκίνητος. Βούλωστο, είπε ό νεαρός.

— Δρόμο. Τά ρουθούνια του Σπαίηντ άνοιγόκλειναν.

‘Ακούμπα τό ξερό σου άπάνω μου και θά σέ κάνω νά χρησιμοποιήσεις τό παιχνιδάκι σου. Ρώτα τό άφεντικό σου αν μέ θέλει νεκρό πριν κουβεντιάσουμε.

— Δέν περιάζει Γουίλμερ, είπε ό Γκάτμαν στό νεαρό. Μόρφασε εύχαριστημένα στον Σπαίηντ. Είσαι ένας άκρως πεισματάρικος χαρακτήρας κύριε, είπε. Λοιπόν, άς καθήσουμε.

— Σου είπα ότι δέν μ’ άρέσει αυτός ό λεχρίτης, είπε ό Σπαίηντ και όδήγησε τήν Μπρίτζιντ Ο’Σώνεσσυ στον καναπέ. Έκατσαν κοντά, εκείνη άκουμπώντας τό κεφάλι της στους ώμους του κι’ εκείνος κρατώντας την άπ’ τούς ώμους. Είχε σταματήσει νά τρέμει και νά λαχανιάζει. ‘Η εμφάνιση του Γκάτμαν και των άλλων φαινόταν σαν νά τήν είχαν στερήσει άπ’ τόν πανικό της, αφήνοντάς την ήσυχη και άποχαυνωμένη σαν φυτό.

‘Ο Γκάτμαν βυθίστηκε στην κουνιστή καρέκλα. ‘Ο

Καίρο διάλεξε τήν πολυθρόνα δίπλα στο τραπέζι. 'Ο νεαρός Γουίλμερ έμεινε όρθιος. Στάθηκε στην πόρτα όπου ήταν ό Καίρο, αφήνοντας τό χέρι μέ τό πιστόλι του νά κρέμεται στο πλάι, κυττάζοντας τόν Σπαίηντ κάτω από τίς μακριές βλεφαρίδες του. 'Ο Καίρο άκούμπησε τό πιστόλι του στο τραπέζι δίπλα του.

'Ο Σπαίηντ έβγαλε τό καπέλλο του καί τό πέταξε στην άλλη άκρη του καναπέ. Χαμογέλασε στόν Γκάτμαν. 'Η χαλαρότητα του στόματος καί τά μισόκλειστα βλέφαρά του μαζί μέ τίς γωνίες στο πρόσωπό του, τόν έκαναν νά μοιάζει μέ σάτυρο.

—'Η κόρη σου, είπε, έχει πολύ όμορφη κοιλιά. 'Αρκετά όμορφη γιά νά γδέρνεται μέ άγκράφες.

Τό χαμόγελο του Γκάτμαν ήταν φιλικό καί ύπουλο. 'Ο νεαρός στην πόρτα έκανε ένα βήμα μπροστά σηκώνοντας τό πιστόλι του στο ύψος του γοφού του. "Όλοι στο δωμάτιο έριξαν τά μάτια τους πάνω του. Στά άδρανή βλέμματα πού του έριξαν ό Καίρο καί ή Μπρίτζιντ Ο'Σώνεσσου ύπηρεχε κάτι περίεργα άποδοκιμαστικό. 'Ο νεαρός κοκκίνισε, τράβηξε πίσω τό πόδι του καί γύρισε στη θέση του κυττώντας τόν Σπαίηντ πίσω από μισόκλειστα μάτια. Τό κοκκίνισμά του κράτησε γιά ένα λεπτό μονάχα, αλλά φάνηκε ύπερβολικά έντονο στο τόσο ψυχρό καί ήρεμο πρόσωπό του.

'Ο Γκάτμαν γύρισε τά εύκίνητα μάτια του προς τόν Σπαίηντ.

— Ναι κύριε, είπε μ' ένα ύπουλο γουργουρητό, αυτό ήταν άξιοκατάκριτο, αλλά πρέπει νά παραδεχτείς ότι έξυπνήρετσε τό σκοπό του.

—'Οτιδήποτε θά τόν έξυπηρετούσε, είπε ό Σπαίηντ μαζεύοντας τά φρύδια του. Φυσικά καί ήθελα νά σās δώ μόλις τό γεράκι έπεσε στά χέρια μου. Πελάτες πού πληρώνουν μετρητά, δέν είν' έτσι; Πήγα στο Μπέρλινγκ-καίημ περιμένοντας νά βρώ τήν όμήγυρι, όπως έδω, χωρίς νά ξέρω ότι στο μεταξύ έσεις γυρνούσατε γύρω - γύρω ψάχνοντας γιά τόν Τζακόμπι, προτού μέ βρεί.

'Ο Γκάτμαν γέλασε. Τό γέλιο του φαινόταν νά μήν δείχνει τίποτε άλλο παρά ίκανοποίηση.

— Λοιπόν κύριε, είπε, έν πάσει περιπτώσει, νά πού έχουμε τή μικρή μας συνάντηση, όπως τήν ήθελες.

—'Όπως τήν ήθελα. Πότε θά μπορείς νά πληρώσεις τήν πρώτη δόση καί νά πάρεις τό γεράκι άπ' τά χέρια μου;

Ἡ Μπρίτζιντ Ο' Σώνεσσυ ἔκατσε στητά καί κύτταξε τόν Σπαίηντ μ' ἔκπληκτα μπλέ μάτια. Τῆς χაΐδεψε τόν ὦμο ἀφηρημένα. Τά μάτια του ἦσαν καρφωμένα στόν Γκάτμαν. Τοῦ Γκάτμαν ἀνοιγόκλεισαν, πίσω ἀπό βλέφαρα γεμάτα λίπος.

— Λοιπόν κύριε, ὅσον ἀφορᾶ στό θέμα αὐτό, ἄρχισε νά λέει κι' ἔβαλε τό χέρι του στή μέσα τσέπη τοῦ παλτοῦ του.

Ὁ Κάϊρο, μέ τά χέρια στό γόνατα, ἔγειρε μπροστά ἀνασαίνοντας βαριά. Τά μαῦρα μάτια του γυάλιζαν παίζοντας ἀπ' τόν Σπαίηντ στόν Γκάτμαν κι' ἀντίστροφα.

— Λοιπόν κύριε, ὅσον ἀφορᾶ στό θέμα μας, ἐπανελάβε ὁ Γκάτμαν κι' ἔβγαλε ἀπ' τήν τσέπη του ἓνα λευκό φάκελλο. Δέκα μάτια καρφώθηκαν ἐπάνω του. Γυρίζοντας τον στά χέρια του, τόν κύτταξε ἀφηρημένος γιά λίγο κι' ἀπ' τίς δύο μεριές, ἀνοιχτό μέ τό σκέπασμα διπλωμένο πρός τά μέσα. Σήκωσε τό κεφάλι του, χαμογέλασε φιλικά καί τόν πέταξε στά γόνατα τοῦ Σπαίηντ.

Ὁ φάκελλος, ὄχι χοντρός ἀλλά ἀρκετά βαρὺς, χτύπησε τόν Σπαίηντ στό στήθος κι' ἔπεσε στά πόδια του. Τόν σήκωσε καί τόν ἄνοιξε ἀργά, χρησιμοποιώντας καί τά δύο χέρια του, ἔχοντας τραβήξει τό ἀριστερό του χέρι ἀπό τοὺς ὦμους τοῦ κοριτσιοῦ. Τό περιεχόμενο τοῦ φακέλλου ἦταν χιλιοδόλλαρα, καινούργια, φρέσκα κι' ἀτσαλάκωτα. Δέκα ἀπ' αὐτά. Ὁ Σπαίηντ σήκωσε τό κεφάλι του χαμογελώντας.

— Μιλήσαμε γιά πολύ περισσότερο ἀπ' αὐτά, εἶπε μαλακά.

— Ναί κύριε, εἶπε ὁ Γκάτμαν χαμογελώντας, ἀλλά μιλούσαμε τότε. Αὐτά εἶναι ἀληθινά λεφτά, γνήσια, τοῦ κράτους, κύριε. Μ' ἓνα δολλάριο ἀπ' αὐτά, μπορείς ν' ἀγοράσεις δέκα δολλάρια κουβέντας. Ταρακουνήθηκε ἀπό ἓνα σιγανό γέλιο. Ὅταν τά λίπη του ἠρέμησαν, συνέχισε νά μιᾷ σοβαρά, ἀλλά ὄχι καί τόσο σοβαρά. Ὑπάρχουν περισσότεροι ἀπό μᾶς τώρα στό κόλπο. Γύρισε τά μάτια του πρός τόν Κάϊρο. Καί μέ δύο λόγια κύριε, ἡ κατάσταση ἔχει ἀλλάξει.

Ἐνῶ ὁ Γκάτμαν μιλοῦσε, ὁ Σπαίηντ ταχτοποιοῦσε τά λεφτά καί τά ξανάβαζε στό φάκελλο, διπλώνοντας πάλι τό σκέπασμά του πρός τά μέσα. Τώρα, μέ τοὺς ἀγκῶνες στά γόνατα, καθόταν σκυφτός, κουνώντας τό φάκελλο μπροστά του κρατημένον ἀπ' τό δείκτη καί τόν ἀντίχειρα,

ανάμεσα στά πόδια του. Ἡ ἀπάντησή του στὸν παχύ ἄντρα ἦταν ἀδιάφορη.

— Ναί, εἰσαστε πολλοί τώρα, ἀλλά τό γεράκι τό ἔχω ἐγώ.

Ὁ Τζόελ Κάϊρο τὸν διέκοψε, σκύβοντας μπροστά καί κρατώντας τὰ μπράτσα τῆς πολυθρόνας του μέ τ' ἄσχημα χέρια του.

— Δέν νομίζω ὅτι θά ἦταν ἀναγκαῖο νά σοῦ ὑπενθυμίσουμε κύριε Σπαίηντ ὅτι μπορεῖ νά ἔχεις τό γεράκι, ἀλλά ἐμεῖς ἔχουμε ἐσένα.

— Προσπαθῶ νά μὴν ἀφήσω κάτι τέτοιο νά μ' ἀνησυχεῖ, εἶπε ὁ Σπαίηντ χαμογελαστά. Ἐκατσε ὀρθίος, ἔβαλε τό φάκελλο δίπλα του στὸν καναπέ καί μίλησε στὸν Γκάτμαν. Θά ἔρθουμε στό θέμα τῶν χρημάτων ἀργότερα. Ὑπάρχει κάτι ἄλλο πού θά πρέπει νά φροντίσουμε πρῶτα. Πρέπει νά βρεθεῖ ἓνα θύμα.

Ὁ παχὺς ἄντρας σκυθρόπιασε μὴ καταλαβαίνοντας, ἀλλά πρὶν προλάβει νά μιλήσει, ὁ Σπαίηντ συνέχισε.

— Ἡ ἀστυνομία πρέπει νά ἔχει ἓναν ἔνοχο. Κάποιον πού νά μπορέσουν νά τοῦ φορτώσουν τοὺς τρεῖς φόνους. Ἐμεῖς θά...

— Δυό! διέκοψε ὁ Κάϊρο μέ ἔντονο ὕφος. Δύο. Ὁ Θέρσμπυ ἀναμφίβολα σκότωσε τό συνέταιρό σου.

— Ἐντάξει, δύο, μούγκρισε ὁ Σπαίηντ. Τί διαφορά ἔχει; Τό θέμα εἶναι ὅτι θά πρέπει νά φορτώσουμε στήν ἀστυνομία ἓνα...

— Λοιπὸν κύριε, διέκοψε τώρα ὁ Γκάτμαν χαμογελώντας καί μιλώντας μέ καλοαναθρεμμένη βεβαιότητα, ἀπ' ὅτι εἶδαμε καί ἀκούσαμε ἀπὸ σένα, δέν νομίζω ὅτι θά πρέπει νά ἀπασχοληθοῦμε μέ κάτι τέτοιο. Μποροῦμε ἄνετα ν' ἀφήσουμε τοὺς ἀστυνομικούς σ' ἐσένα. Δέν θά χρειαστοῦν καθόλου τὴν χωρίς πείρα βοήθειά μας.

— Ἄν σκέφτεσαι ἔτσι, εἶπε ὁ Σπαίηντ, δέν εἶδα ἀρκετά.

— Ἐλα τώρα κύριε Σπαίηντ. Δέν μπορεῖς νά μᾶς πείσεις τώρα, τὴν τελευταία στιγμή, ὅτι φοβᾶσαι τὴν ἀστυνομία ἢ ὅτι δέν μπορεῖς νά τοὺς κάνεις ὅτι...

Ὁ Σπαίηντ ρουθούνησε ἐκνευρισμένα. Ἐσκυψε μπροστά, ἀκουμπώντας πάλι τοὺς ἀγκῶνες του στά γόνατα καί διέκοψε τὸν Γκάτμαν ἐνοχλημένος.

— Δέν τοὺς φοβᾶμαι στό ἐλάχιστο καί ξέρω πῶς νά τοὺς μεταχειρισθῶ. Αὐτό προσπαθῶ νά σοῦ πῶ. Ὁ τρόπος

γιά νά τούς μεταχειριστείς είναι νά τούς ρίξεις ἕνα θύμα κάποιον πού νά τοῦ φορτώσουν ὅλα τά στολίδια.

— Παραδέχομαι κύριε ὅτι αὐτός εἶναι ἕνας τρόπος, ἀλλά....

— Διάβολε! φώναξε ὁ Σπαίηντ. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος. Τά μάτια του ἔλαμπαν κάτω ἀπ' τό κατακόκκινο μέτωπό του. Ἡ πληγή στόν κρόταφό του εἶχε πάρει τό χρῶμα τοῦ χαλασμένου κρέατος. Ξέρω τί λέω. Τόχῳ ξαναπεράσει καί περιμένω νά τό ξαναπεράσω. Σχεδόν πάντα ἡμουν ἀναγκασμένος νά στείλω κάποιον ἀπό τό Ἀνώτατο Δικαστήριο στό διάβολο καί πάντα τά κατάφερνα νά ξεφύγω. Καί ξέφευγα γιατί πάντα κράταγα στό μυαλό μου ὅτι θά ἐρχόταν ἡ μέρα πού οἱ λογαριασμοί πληρώνονται. Καί ἐκείνη τή μέρα ἔμπαιναν πάντοτε στό τμήμα, σπρώχνοντας ἕνα θύμα μπροστά μου, λέγοντας «ὀρίστε μάγκες, νά ὁ ἔνοχος». Ὅσο μπορῶ νά κάνω κάτι τέτοιο, μπορῶ καί νά βάζω τό δάχτυλο στή μύτη καί νά τούς περιπαίζω, αὐτούς καί ὅλους τούς νόμους στό βιβλίο. Τήν πρώτη φορά πού δέν θά μπορέσω νά τό κάνω, χαίρετε. Τήν πάτησα. Δέν ἔχει ὑπάρξει αὐτή ἡ πρώτη φορά, καί δέν θά ὑπάρξει καί τώρα. Τέρμα.

Τά μάτια τοῦ Γκάτμαν ἔπαιζαν καί ἡ πονηριά τους φάνηκε νά κλονίζεται, κράτησε ὅμως ὅλα του τά χαρακτηριστικά στό παχύ ρόζ πρόσωπό του ἀνέκφραστα καί μίλησε μέ ἄνετη φωνή.

— Μά τό Θεό, κύριε, αὐτό εἶναι ἕνα σύστημα ἀξιέπαινο, βεβαίως. Καί ἂν αὐτή τή φορά μπορούσαμε νά τό ἐφαρμόσουμε, θά ἔλεγα ναι κύριε, ἄς τό ἐφαρμόσουμε. Ἀλλά τώρα δυστυχῶς, κάτι τέτοιο εἶναι ἀδύνατο. Ἔτσι γίνεται ἀκόμα καί μέ τά καλύτερα συστήματα. Ὑπάρχουν φορές πού πρέπει νά κάνει κανεῖς ἐξαιρέσεις καί ὁ σοφός ἄνθρωπος τίς κάνει χωρίς νά διστάσει. Λοιπόν, ἔτσι καί τώρα καί δέν δειλιάζω νά πῶ ὅτι ἔτσι συμβαίνει καί τώρα, καί πληρώνεσαι πολύ καλά κύριε, γιά νά κάνεις αὐτήν τήν ἐξαίρεση. Ἴσως ἔχεις λίγο περισσότερες φασαρίες παρά ὅταν ἔβρισκες ἕνα θύμα νά τούς προσφέρεις, ἀλλά δέν εἶσαι κάποιος πού φοβᾶται ν' ἀντιμετωπίσει λίγη φασαρία παραπάνω, εἶπε γελώντας κι' ἀνοίγοντας τά χέρια του. Ξέρεις πῶς ν' ἀντιμετωπίζεις τά πράγματα καί ξέρεις ὅτι στό τέλος θά τά καταφέρεις, ὅτι καί νά συμβεῖ. Ἐκλείσε τό στόμα του καί μισόκλεισε τό ἕνα του μάτι. Θά τά καταφέρεις κύριε.

— Ξέρω τί σου λέω είπε σιγά, μ' ὑπομονετική φωνή. Τά μάτια του ἦταν ἀνέκφραστα. Τό πρόσωπό του ἦταν σκυθρωπό καί κρεμασμένο. Αὐτή εἶναι ἡ πόλη μου. Ξέρω τό παιχνίδι. Θά μπορούσα νά τά καταφέρω, σίγουρα, κι' αὐτή τή φορά, ἀλλά τήν ἐπόμενη φορά πού θά προσπαθοῦσα νά τοὺς τή σκάσω θά μέ σταμάταγαν μέ τέτοιο τρόπο, πού θά κατάπινα τά δόντια μου. Στό διάβολο. 'Εσεῖς πουλάκια μου μπορεῖ νά βρίσκεστε στήν Κωνσταντινούπολη ἢ στή Νέα 'Υόρκη, ἢ κάπου ἄλλοῦ. 'Η δουλειά μου ὁμως ἐμένα εἶναι ἐδῶ.

— 'Αλλά ὁμως, ἄρχισε νά λέει ὁ Γκάτμαν, μπορεῖς νά...

— "Οχι, δέν μπορῶ, εἶπε ὁ Σπαίηντ σταθερά. Καί δέν πρόκειται. "Αρχισε νά χαμογελᾷ εὐχάριστα, καί νά μιλᾷ γρήγορα, πειστικά. "Ακουσέ με Γκάτμαν. Σοῦ λέω τί εἶναι τό καλύτερο γιά ὄλους μας. "Αν δέν δώσουμε στήν ἀστυνομία κάποιο θύμα, δέκα πρὸς ἓνα ὅτι θά βροῦνε πληροφορίες κάποια στιγμή, γιά τό γεράκι. Τότε, θά πρέπει νά κρυφτεῖς, ὅπου καί νάσαι καί δέν θά βγάλεις οὔτε δολλάριο ἀπ' αὐτό. Δῶσε τους ἓνα θύμα καί θά σταματήσουν ἐκεῖ πού βρίσκονται.

— Μά, αὐτό ἀκριβῶς εἶναι τό θέμα, εἶπε ὁ Γκάτμαν μέ μιὰ σκιά ἀμνηχανίας στό βλέμμα του. Θά σταματήσουν; "Η τό θύμα θά εἶναι μιὰ καινούργια ἀφορμή νά ψάξουν γιά τό γεράκι; Καί, ἀπ' τήν ἄλλη, νομίζεις ὅτι τώρα δέν ἔχουν σταματήσει, καί καλύτερα ν' ἀφήσουμε τά πράγματα ὅπως ἔχουν;

— Χριστέ! φώναξε ὁ Σπαίηντ ἐνῶ μιὰ φλέβα φάνηκε νά χτυπᾷ στό μέτωπό του. Φαίνεται ὅτι δέν ἔχεις ἰδέα γιά τό τί συμβαίνει, εἶπε συγκρατημένα. Δέν κοιμοῦνται, Γκάτμαν. Περιμένουν, παραφυλᾷνε. Δέν μπορούμε νά τ' ἀποφύγουμε. Κατάλαβέ το. Εἶμαι χωμένος μέχρι τό λαιμό, καί τό ξέρουν. Δέν τοὺς πειράζει, ἐφ' ὅσον πρόκειται νά κάνω κάτι. 'Αλλά θά τοὺς πειράζει, ἂν δέν κάνω. 'Η φωνή του ξανάγινε πειστική. "Ακουσε, Γκάτμαν, πρέπει ὅπωςδήποτε νά τοὺς δώσουμε ἓνα θύμα. Δέν γίνεται ἄλλιῶς. Δῶσε τους τό λεχρίτη ἀπό 'δῶ. "Εκανε ἓνα νόημα χαμογελώντας στό νεαρό. Στήν πραγματικότητα τοὺς πυροβόλησε καί τοὺς δύο, τόν Θέρσμπυ καί τόν Τζακόμπι, ἔτσι δέν εἶναι; Εἶναι κομμένος καί ραμμένος γιά τό ρόλο. "Ας τοῦ φορτώσουμε τίς ἀναγκαῖες ἀποδείξεις καί νά τοὺς τόν παραδώσουμε.

'Ο νεαρός στήν πόρτα ἔσφιξε τά δόντια του καί ἔκανε

μιά γκριμάτσα πού έμοιαζε γιά μιά στιγμή μέ χαμόγελο. Κατά τά άλλα, έμεινε άτάραχος από τήν πρόταση του Σπαίηντ. Τό πρόσωπο του Κάϊρο τούς κύτταζε έκπληκτο, χλωμό καί μ' όρθάνοιχτα μάτια. 'Ανέπνεε μέ τό στόμα καί τό στήθος του άνεβοκατέβαινε καθώς κυττούσε τόν Σπαίηντ. 'Η Μπρίτζιντ Ο' Σώνεσσυ είχε άπομακρυνθει άπό κοντά του καί τόν κυττούσε από τήν άλλη πλευρά του καναπέ. Τό μπερδεμένο βλέμμα της έδειχνε ότι θά ξέσπαγε σέ ύστερικά γέλια σέ λίγο.

Ο Γκάτμαν έμενε άκίνητος καί άπαθής γιά ένα άτέλειωτο λεπτό. Τότε άποφάσισε νά γελάσει. Τό έκανε μέ φανερή εύχαρίστηση καί γιά άρκετή ώρα καί δέν σταμάτησε παρά μόνο άφού τό γέλιο μεταδόθηκε καί στά μάτια του.

— Μά τό Θεό κύριε, είσαι άπίθανος τύπος, αυτό πρέπει νά τό παραδεχτώ. Πήρε ένα τεράστιο μαντήλι άπ' τήν τσέπη του καί σκούπισε τά μάτια του. Ναι κύριε, ποτέ δέν μπορεϊ νά προβλέψει κανείς τί θά πεις ή τί θά κάνεις τήν έπόμενη στιγμή, έκτός από τό ότι πρόκειται νά είνai κάτι πού θά προκαλέσει έκπληξη.

— Δέν βλέπω πού είνai τό άστεϊο, είπε ό Σπαίηντ, χωρίς νά φανεί ένοχλημένος από τό γέλιο του άλλου. Μιλούσε μέ τόν τρόπο πού μιλά κανείς σ' έναν πεισματάρη, αλλά όχι παράλογο φίλο. Είνai τό καλύτερο πού έχουμε νά κάνουμε. Μ' αυτόν στά χέρια τους, ή άστυνομία θά...

— Μά, άγαπητέ μου, διέκοψε ό Γκάτμαν, δέν βλέπεις ότι ούτε γιά μιά στιγμή δέν σκέφτομαι νά τό κάνω; 'Αλλά, είνai γελοϊο. Αισθάνομαι τόν Γουίλμερ σάν παιδί μου. Πραγματικά. 'Αλλά καί νά τό έκανα, τί σέ κάνει νά πιστεύεις ότι θά κρατούσε τόν Γουίλμερ από τό νά τούς πει τά πάντα γιά τό γεράκι καί γιά μās.

— Άν γινόταν κάτι τέτοιο, είπε ό Σπαίηντ στυφά, θά τόν καθарίζαμε, επειδή άντιστάθηκε όταν πήγα νά τόν συλλάβω. 'Αλλά δέν χρειάζεται νά φτάσουμε εκεί. Άστον νά πει ότι θέλει. Σου ύπόσχομαι ότι δέν πρόκειται νά γίνει τίποτα. Αυτό διορθώνεται εύκολα.

Τό ρόζ λιπαρό δέρμα στό μέτωπο του Γκάτμαν ζάρωσε. Έγειρε μπροστά, στριμώνχοντας τά προγούλια του στό κολλάρο του καί ρώτησε:

— Πώς;

Τότε, γυρίζοντας άπότομα έτσι πού όλα τά έξογκώματα επάνω του τρεμούλιασαν καί κυμάτισαν τό ένα πάνω στ'

ἄλλο, σήκωσε τό κεφάλι του, γύρισε νά κυττάξει τό νεαρό καί φώναξε γελαστά.

— Πῶς τό βρίσκεις Γουίλμερ; Δέν εἶν' ἄστεϊο;

— Ναί, εἶν' ἄστεϊο, εἶπε ὁ νεαρός μέ παγωμένα μάτια, σιγανά καί καθαρά. Ἀστεϊο, τό κάθαρμα.

Ὁ Σπαίηντ μιλοῦσε στό κορίτσι.

— Πῶς αἰσθάνεσαι τώρα γλυκειά μου; Καλύτερα;

— Ναί, πολύ καλύτερα, μόνο πού... φοβᾶμαι, πρόσθεσε μέ πολύ χαμηλή φωνή, τόσο πού ὁ Σπαίηντ δυσκολεύτηκε νά τήν ἀκούσει.

— Δέν ὑπάρχει λόγος, τῆς εἶπε ἀδιάφορα, κι' ἔβαλε τό χέρι του στό γόνατό της μέ τήν γκριζα κάλτσα. Δέν πρόκειται νά συμβεῖ τίποτα τό σοβαρό. Θέλεις ἓνα ποτό;

— Ὅχι τώρα, εὐχαριστῶ. Πρόσεχε, Σάμ.

Ὁ Σπαίηντ χαμογέλασε καί κύτταξε τόν Γκάτμαν. Ὁ παχύς ἄντρας χαμογέλασε εὐγενικά, ἔμεινε ἀμίλητος γιά μιά στιγμή, καί ρώτησε.

— Πῶς;

— Πῶς τί; εἶπε ὁ Σπαίηντ ἡλίθια.

— Λοιπόν κύριε, ἂν μιᾶς σοβαρά γιά... γιά αὐτήν τήν πρότασή σου, τό λιγότερο πού μποροῦμε νά κάνουμε εἶναι νά σέ ἀκούσουμε μέχρι τό τέλος. Αὐτό ἀπαιτοῦν οἱ καλοὶ τρόποι. Πῶς τώρα θά τά καταφέρεις ἔτσι πού ὁ Γουίλμερ — γέλασε πάλι — νά μήν μπορέσει νά μᾶς κάνει κακό;

Ὁ Σπαίηντ κούνησε τό κεφάλι του.

— Ὅχι, εἶπε, δέν θά ἤθελα νά ἐκμεταλλευτῶ τήν εὐγένεια κανενός, ὅσο καλός καί νάναι. Ξέχασέ το.

Ὁ παχύς ἄντρας στράβωσε τά λίπη τοῦ προσώπου του.

— Μά, ἔλα τώρα κύριε Σπαίηντ, εἶπε, μέ κάνεις καί νιώθω σαφῶς στεναχωρημένος. Δέν ἔπρεπε νά γελάσω, καί ζητῶ συγνώμη ταπεινά καί εἰλικρινά. Δέν θέλω νά φανεῖ ὅτι κοροΐδεσα αὐτά πού μᾶς προτείνεις κύριε Σπαίηντ, ἄσχετα ἀπό τό πόσο διαφωνῶ μαζί σου, γιατί πρέπει νά ξέρεις ὅτι ἔχω τό μεγαλύτερο σεβασμό γιά τήν εὐθύτητά σου. Πάντως, ἔχε ὑπ' ὄψη σου ὅτι διατηρῶ τίς μεγαλύτερες ἀμφιβολίες γιά τό κατά πόσον τό σχέδιό σου εἶναι ἐφαρμόσιμο, ἀφήνοντας ἔξω τό γεγονός ὅτι γιά τόν Γουίλμερ τρέφω αἰσθήματα περισσότερα κι' ἀπό τό ἂν ἦταν αἷμα μου, ἀλλά θά τό θεωρήσω σάν προσωπική χάρη ἂν δεχόσουν τή συγνώμη μου, κύριε, καί μᾶς ἀνέπτυσσες τό σχέδιό σου.

— Καλῶς, εἶπε ὁ Σπαίηντ, Ὁ Μπράϊαν μοιάζει μέ τούς

περισσότερους περιφερειακούς εισαγγελείς. Αυτό πού ενδιαφέρεται περισσότερο είναι τό κατά πόσον καλός θά φαίνεται ὁ φάκελλος μέ τίς ὑποθέσεις τους. Θά προτιμοῦσε νά παρατήσῃ μιά ἀμφίβολη περίπτωση, παρά νά τήν ἀναλάβῃ καί νά στραφεῖ ἐναντίον του στό τέλος. Δέν πιστεῦω ὅτι ποτέ μάντρωσε κανέναν πού νά ἦταν ἀθῶος, ἀλλά δέν μπορῶ νά τόν φανταστῶ νά πιστεῦει στήν ἀθωότητά του ἀν προηγουμένως δέν εἶχε στρίψει, παραμορφώσει καί μαζέψει ἀπ' ὅπουδῆποτε, ἀποδείξεις γιά τήν ἐνοχή του. Προκειμένου νά ἐνοχοποιήσῃ κάποιον σίγουρα, εὐχαρίστως θά ἄφηνε ἄλλους δέκα ἐλεύθερους, ἀν κάτι τέτοιο ἔκανε τά πράγματα ἀπλούστερα γι' αὐτόν.

Αὕτῃ εἶναι ἡ λύση πού θά τοῦ προσφέρουμε καί θά τήν καταπιεῖ ἀμάσητη. Οὔτε πού θά ἤθελε νά ξέρεῖ γιά τό γεράκι. Μόνος του θά πειστεῖ ὅτι ὅτιδῆποτε τοῦ πεί αὐτός ὁ ἀλήτης θά εἶναι παραμύθια πού θά προσπαθήσουν νά τοῦ μπερδέψουν τήν ὑπόθεση. Αὐτό ἄφησέ το σέ μένα. Μπορῶ νά τοῦ ἀποδείξω ὅτι ἀν ἀρχίσει καί τριγυρνᾷ προσπαθώντας νά μᾶς ἀρπάξῃ ὅλους, θά καταλήξῃ μέ μιά ὑπόθεση τόσο μπλεγμένη, πού καμμιᾷ ὁμάδα ἐνόρκων δέν θά μπορέσει νά ξεμπερδέψῃ, ἐνῶ ἀν κολλήσῃ στό λεχρίτη ἀπό 'δῶ, θά καταφέρει μιά καταδικαστική ἀπόφαση μέ δέκα μέ τόνο.

— "Ὅχι κύριε, εἶπε ὁ Γκάτμαν κουνώντας τό κεφάλι του ἀποδοκιμαστικά, φοβᾶμαι ὅτι δέν μοῦ κάνει αὕτῃ ἡ λύση. Δέν βλέπω πῶς αὐτός ὁ Περιφερειακός Εἰσαγγελεύς θά μπορέσει νά μπλέξῃ τόν Θέρσμπυ καί τόν Τζακόμπι καί τόν Γουίλμερ μαζί, χωρίς νά χρειαστεῖ νά...

— Δέν ξέρεις τοὺς περιφερειακοὺς εισαγγελεῖς, τὸν διέκοψε ὁ Σπαίηντ. Τό θέμα τοῦ Θέρσμπυ εἶναι εὐκόλο. 'Ἦταν γκάγκστερ, ὅπως κι' ὁ λεχρίτης σου. 'Ο Μπράϊαν ἤδη ἔχει φτιάξῃ μιά θεωρία γι' αὐτόν. Δέν ὑπάρχει πρόβλημα, καί Χριστέ! δέν μποροῦν νά κρεμάσουν αὐτόν ἐδῶ τόν ἀλήτη παρά μόνο μιά φορά. Γιατί νά τόν ξαναδικάσουν γιά τό φόνο τοῦ Τζακόμπι; 'Απλῶς θά κλείσουν τό φάκελλο καί θά τοῦ τόν φορτώσουν μετά. "Αν μάλιστα ἔχει χρησιμοποιοῦν καί τό ἴδιο πιστόλι, θά ταιριαζοῦν κι' οἱ σφαῖρες. "Ὅλοι θά μείνουν εὐχαριστημένοι.

— Ναί ἀλλά... ἄρχισε νά λέει ὁ Γκάτμαν, ἀλλά σταμάτησε κυττάζοντας τό νεαρό.

'Ο Γουίλμερ εἶχε προχωρήσῃ ἄκαμπτα ἀπό τήν πόρτα,

μέχρι πού ἔφτασε ἀνάμεσα στὸν Γκάτμαν καὶ στὸν Κάϊρο, σχεδὸν στὴ μέση τοῦ δωματίου. Σταμάτησε ἐκεῖ, σκύβοντας ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἔμπρὸς, μέ κυρτοὺς ὤμους. Τό πιστόλι του κρεμόταν χαλαρὰ στὸ πλευρὸ του ἀλλὰ τὰ δάχτυλά του εἶχαν ἀσπρίσει καθὼς ἔσφιγγαν τὴ λαβή. Τό ἄλλο χέρι του σχημάτιζε μιὰ σφιχτὰ κλεισμένη γροθιά. Ἡ ἐκπληκτικὴ νεότητα τοῦ προσώπου του ἔδινε μιὰ ἀνώμαλη κι' ἀπάνθρωπη ὄψη στὸ κρῦο μίσος καὶ τὴν κακία πού εἶχε γεμίσει τὸ βλέμμα του.

— Μπάσταρδε, σήκω ἀπάνω καὶ πιάσε τὸ πιστόλι σου, εἶπε σφυριχτὰ στὸν Σπαίηντ.

Ὁ Σπαίηντ τοῦ χαμογέλασε. Τό χαμόγελό του ἦταν συκρατημένο ἀλλὰ ἡ διασκέδαση φαινόταν καθαρὴ καὶ γνήσια.

— Μπάσταρδε, ξαναεἶπε ὁ νεαρός, σήκω ἐπάνω καὶ πυροβόλησε, ἂν ἔχεις τὸ κουράγιο. Ἀντεξα τίς ἀηδίες σου μέχρι ἐδῶ.

Ἡ διασκέδαση στὸ βλέμμα τοῦ Σπαίηντ ἔγινε ἐντονώτερη.

— Τό νεαρό ἄγριο Γουέστ, εἶπε κυττώντας τὸν Γκάτμαν, μέ φωνή πού ταίριαζε στὸ χαμόγελό του. Πές του ὅτι ἴσως, ἂν μέ πυροβολήσει πρὶν μάθετε πού εἶναι τὸ γεράκι, νὰ κάνει κακὸ στὴν ἐπιχείρηση.

Ἡ προσπάθεια πού ἔκανε ὁ Γκάτμαν νὰ χαμογελάσει ἦταν μιὰ ἀποτυχία, ἀλλὰ τοῦ ἄφησε μιὰ ἄσχημη γκριμάτσα στὸ πρόσωπό του. Ἐγλειψε τὰ στεγνὰ χεῖλια του μέ στεγνὴ γλώσσα. Ἡ φωνή του, βραχνή καὶ σκληρή, ἀπέτυχε νὰ δώσει τὸν πατρικὸ τόνο πού περίμενε.

— Ἐλα τώρα Γουίλμερ, δέν μποροῦμε ν' ἀσχοληθοῦμε μ' αὐτὰ τώρα. Δέν θὰ πρέπει νὰ συνδέεις τόσο ἰσχυρὰ συναισθήματα μέ...

— Κάντον νὰ μ' ἀφήσει ἡσυχο, τότε, εἶπε ὁ νεαρός κυττώντας τὸν Σπαίηντ καὶ μιλώντας μέ τὴν ἄκρη τοῦ στόματός του, θὰ τὸν καθαρίσω ἂν δέν σταματήσει καὶ δέν πρόκειται νὰ μ' ἐμποδίζει κανένας.

— Ἐλα, Γουίλμερ, εἶπε ὁ Γκάτμαν, καὶ γύρισε πρὸς τὸν Σπαίηντ. Τό πρόσωπο καὶ ἡ φωνή του ἦταν κοντρολαρισμένη τώρα. Τό σχέδιό σου κύριε, εἶναι ὅπως εἶπα καὶ στὴν ἀρχή, μὴ ἐφαρμόσιμο. Ἀς μὴν ξαναποῦμε τίποτα γι' αὐτό.

Ὁ Σπαίηντ τοὺς κύτταξε διαδοχικὰ. Τό χαμόγελό του

είχε εξαφανιστεί τώρα. Τό πρόσωπό του ήταν απόλυτα ανέκφραστο.

— Θά λέω ὅ,τι θέλω, εἶπε.

— Ὅπως δὴποτε, εἶπε ὁ Γκάτμαν βιαστικά, κι' αὐτό εἶναι κάτι πού πάντοτε θαύμαζα σ' ἐσένα. Ἀλλά αὐτό τό σχέδιο εἶναι, ὅπως εἶπα, τελείως ἀνεφάρμοστο, κι' ἔτσι δέν χρησιμεύει στό παραμικρό νά τό συζητᾶμε τώρα πιά, ὅπως βλέπεις καί μόνος σου.

— Δέν τό βλέπω, εἶπε ὁ Σπαίηντ, καί δέν μέ ἔπεισες, οὔτε καί μπορεῖς νά μέ πείσεις. Ἄς τό ξεκαθαρίσουμε, εἶπε σκυθρωπά. Χάνω τήν ὥρα μου μιλώντας μαζί σου; Νόμιζα ὅτι ἐσύ ἦσουν ἐπικεφαλῆς τῆς παράστασης. Μήπως θάπρεπε νά μιλήσω μέ τό λεχρίτη; Ξέρω νά τό κάνω αὐτό.

— Ὅχι κύριε, εἶπε ὁ Γκάτμαν, κάνεις ἀπολύτως σωστά πού συννενοεῖσαι μ' ἐμένα.

— Ἐντάξει. Τώρα, ἔχω ἄλλη μιά πρόταση. Δέν εἶναι καλή ὅπως ἡ πρώτη, ἀλλά καλύτερη ἀπ' τό τίποτα. Θές νά τήν ἀκούσεις;

— Ὅπως δὴποτε.

— Δῶσε τους τόν Κάϊρο.

Ὁ Κάϊρο ἄρπαξε βιαστικά τό πιστόλι του ἀπ' τό τραπέζι. Τό κράτησε σφιχτά μέ τά δυό του χέρια. Ἡ κἀνη σκόπευε στό πάτωμα, λίγο πιο πέρα ἀπ' τόν καναπέ. Τό πρόσωπό του εἶχε κιτρινίσει ξανά. Τά μαῦρα μάτια του ξπαιζαν στά πρόσωπά τους. Ἡ θαμπάδα τους τά ἔκανε νά φαίνονται ἐπίπεδα, δισδιάστατα.

Ὁ Γκάτμαν, μή πιστεύοντας ὅτι εἶχε ἀκούσει, φώναξε:

— Τί;

— Δῶσε τόν Κάϊρο στήν ἀστυνομία.

Ὁ Γκάτμαν προσπάθησε νά γελάσει, σταμάτησε, καί φώναξε ξανά, ἀβέβαια:

— Μά τό Θεό!

— Δέν εἶναι τόσο καλά σάν νά τοὺς δώσουμε τόν ἀλήτη, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Ὁ Κάϊρο δέν εἶναι γκάγκστερ καί τό ὄπλο του εἶναι μικρότερο ἀπ' αὐτό πού σκοτώθηκε ὁ Θέρσμπυ κι' ὁ Τζακόμπι. Θά ἔχουμε περισσότερες φασαρίες μέ τό νά τόν ἐνοχοποιήσουμε, ἀλλά θά εἶναι καλύτερο ἀπό τό νά μήν τοὺς δώσουμε κανέναν.

— Ἄς ὑποθέσουμε, οὐρλιαξε ὁ Κάϊρο μέ τσιριχτή φωνή, ὅτι τοὺς δίνουμε ἐσένα, κύριε Σπαίηντ, ἢ τή μίς Ο' Σώνεσσυ. Τί λές γι' αὐτό ἀφοῦ ἐπιμένεις νά τοὺς δώσουμε κάποιον;

‘Ο Σπαίηντ χαμογέλασε στό Λεβαντίνο.

— Θέλετε τό γεράκι. Τό ἔχω ἐγώ. Τό θύμα εἶναι μέρος τῆς τιμῆς πού ζητῶ. Ὅσον ἀφορᾷ στή μίς Ὁ Σώνεσσου, ἔριξε τό βλέμμα του ἐπάνω της καί μετά στόν Κάϊρο ἀνασηκώνοντας ἀδιόρατα τοὺς ὤμους του, ἂν νομίζετε ὅτι μπορεῖτε νά τήν ἐνοχοποιήσετε κατάλληλα, εἶμαι πρόθυμος νά τό συζητήσω μαζί σας.

Τό κορίτσι ἔφερε τὰ χέρια στό λαιμό του, ἔβγαλε μιά μικρή πνιγμένη κραυγή κι’ ἀπομακρύνθηκε ἀκόμα περισσότερο ἀπό κοντά του.

— Φαίνεται, φώναξε ὁ Κάϊρο τινάζοντας τό σῶμα του νευρικά, πῶς δέν καταλαβαίνεις ὅτι δέν βρίσκεσαι σέ θέση γιά νά ὑπαγορεύεις λύσεις.

‘Ο Σπαίηντ γέλασε, ἓνα κοφτό εἰρωνικό ρουθούνισμα.

— Ἐλάτε τώρα κύριοι, εἶπε ὁ Γκάτμαν μέ προσποιητή σταθερότητα, ἄς κρατήσουμε αὐτήν τή συζήτησι σέ φιλική βάση. Ὑπάρχει ὅμως, συνέχισε, μιά βάση σ’ αὐτό πού λέει ὁ κύριος Κάϊρο. Πρέπει νά λάβεις ὑπ’ ὄψη σου ὅτι...

— Παραμύθια θά λάβω ὑπ’ ὄψη μου, πέταξε ὁ Σπαίηντ ἀδιάφορα, κάτι πού ἔδωσε στά λόγια του ἓνα ἰδιαίτερο βάρος, περισσότερο ἀπό ἂν τὰ ἔλεγε ἔντονα. Ἄν μέ καθαρίσετε, πῶς θά βρεῖτε τό γεράκι; Ξέρω ὅτι δέν μπορεῖτε νά τό κάνετε μέχρι νά τό βρεῖτε καί μέ ποιό τρόπο θά μέ τρομάξετε ὥστε νά σᾶς τό δώσω;

‘Ο Γκάτμαν κρέμασε τό κεφάλι του πρὸς μιά μεριά καί φάνηκε νά μελετᾷ αὐτές τίς ἐρωτήσεις. Τά μάτια του ἄστραψαν πίσω ἀπ’ τὰ χοντρά βλέφαρά του. Μίλησε εὐχάριστα:

— Λοιπόν κύριε, ὑπάρχουν κι’ ἄλλα μέσα πειθοῦς ἐκτός ἀπό τό φόνο καί τήν ἀπειλή.

— Σύμφωνοι, εἶπε ὁ Σπαίηντ, ἀλλά δέν εἶναι καί τόσο ἀποτελεσματικά, ἐκτός κι’ ἂν ἡ ἀπειλή τοῦ θανάτου κρατᾷ ὑποταγμένο τό θύμα. Καταλαβαίνεις τί ἐννοῶ; Ἄν προσπαθήσετε κάτι πού δέν μ’ ἀρέσει, δέν θά τό ἀνεχτῶ. Θά προσπαθήσω νά σᾶς κάνω νά τό ματαιώσετε, ἢ νά μέ καθαρίσετε. Καί ξέρω ὅτι δέν σᾶς συμφέρει νά μέ καθαρίσετε.

— Καταλαβαίνω τί ἐννοεῖς, εἶπε ὁ Γκάτμαν. Αὐτή ἡ συμπεριφορά, κύριε, ἀπαιτεῖ τήν πιό ἐκλεπτυσμένη κρίση κι’ ἀπ’ τίς δυό πλευρές, γιατί ὅπως ξέρεις, ὑπάρχουν ὀρισμένοι πού μπορεῖ νά παρασυρθοῦν ἀπό τὰ συναισθήμα-

τά τους καί στή θέρμη τῆς συζήτησης νά ξεχάσουν ποῦ κεῖται τό συμφέρον τους.

‘Ο Σπαίηντ ἦταν γεμάτος χαμογελαστή ἀδιαφορία.

— Αὐτό εἶναι τό κόλπο μου, εἶπε. Νά ἀγριεύω τό παιχνίδι μου τόσο ὥστε νά μήν μπορεῖτε νά κάνετε τίποτα, ἀλλά ὄχι καί τόσο πού νά μέ καθαρίσετε, ἀντίθετα πρὸς τά συμφέροντά σας.

— Μά τό Θεό κύριε, εἶσαι τύπος! εἶπε τρυφερά ὁ Γκάτμαν.

‘Ο Τζόελ Κάιρο πήδηξε ἀπ’ τή καρέκλα του καί προχώρησε πίσω ἀπ’ τό νεαρό καί τόν Γκάτμαν. Ἐσκυψε πάνω ἀπ’ τόν παχύ ἄντρα καί σκεπάζοντας τό στόμα του μέ τό χέρι του πού δέν κράταγε πιστόλι, ἄρχισε νά ψιθυρίζει στ’ αὐτί του. ‘Ο Γκάτμαν ἄκουσε προσεκτικά, κλείνοντας τά μάτια του.

‘Ο Σπαίηντ χαμογέλασε στήν Μπρίζιντ Ὁ Σώνεσσου. Τά χεῖλια της, μουδιασμένα, τοῦ τό ἀνταπόδωσαν ἀλλά τά μάτια της διατηροῦσαν τή ναρκωμένη τους ἔκφραση. ‘Ο Σπαίηντ γύρισε πρὸς τό νεαρό.

— Δυό πρὸς ἓνα ὅτι σέ πουλᾶνε αὐτὴ τῇ στιγμῇ γιέ μου, εἶπε.

‘Ο νεαρός ἔμεινε ἀμίλητος. Τά γόνατά του φάνηκαν νά τρέμουν.

‘Ο Σπαίηντ ξαναμίλησε στὸν Γκάτμαν.

— Ἐλπίζω ὅτι δέν ἀφήνεις τὸν ἑαυτό σου νά ἐπηρεάζεται ἀπ’ αὐτές τίς παιδικές ἐκδόσεις γκάγκστερ καί τά νεροπίστολά τους...

‘Ο Γκάτμαν ἄνοιξε τά μάτια του. ‘Ο Κάιρο σταμάτησε νά μιλᾷ καί σηκώθηκε ὀρθιος, πίσω ἀπ’ τὴν καρέκλα του.

— Ἐχω ἐξασκηθεῖ, συνέχισε ὁ Σπαίηντ, νά τοὺς τά παίρνω κι’ ἀπ’ τά δυό χέρια, ἔτσι λοιπόν σ’ αὐτό δέν ὑπάρχει πρόβλημα. ‘Ο ἀλήτης εἶναι...

— Ἐντάξει λοιπόν! φώναξε ὁ νεαρός πνιχτά, καί σήκωσε τ’ ὄπλο μπροστά ἀπ’ τό στήθος του.

‘Ο Γκάτμαν τίναξε τό παχύ χέρι του στὸν καρπὸ τοῦ νεαροῦ, τὸν ἔπιασε καί τὸν κατέβασε, καθὼς τό χοντρὸ του σῶμα τιναζόταν ἀπ’ τὴν καρέκλα. ‘Ο Τζόελ Κάιρο ὄρμησε στό ἄλλο πλευρὸ του καί τοῦ ἄρπαξε τό ἄλλο χέρι. Ἀρχισαν νά παλεύουν, προσπαθώντας νά ἀκινητοποιήσουν τά χέρια τοῦ Γουίλμερ, κρατώντας τα χαμηλά ἐνῶ ὁ νεαρός προσπαθοῦσε νά ξεφύγει, χωρὶς ἐπιτυχία. Διάφορα πνιχτά μισόλογα ἀκούγονταν ἀπ’ τίς συμπλεκόμενὴ ὁμάδα.

Κομμάτια από κραυγές πού άφηνε ό νεαρός — άφησέ με... τώρα... μπάσταρδε... άπάτη... — τό «έλα τώρα Γουίλμερ», καί τοῦ Κάϊρο τό «Μή, μή όχι Γουίλμερ» πού έπαναλαμβά-
νονταν συνέχεια.

‘Ο Σπαίηντ μέ ξύλινο πρόσωπο κι’ όνειροπόλο βλέμμα σηκώθηκε άπ’ τόν καναπέ καί πλησίασε τούς συμπλεκόμε-
νους. ‘Ο νεαρός, άνήμπορος νά νικήσει τό βάρος τών δυό άλλων, είχε σταματήσει ν’ άντιστέκεται. ‘Ο Κάϊρο, συνεχίζοντας νά τοῦ κρατᾶ τό χέρι, στεκόταν έμπρός του μιλώντας του παρηγορητικά. ‘Ο Σπαίηντ τόν έσπρωξε μαλακά στό πλάϊ κι’ έφερε τήν άριστερή γροθιά του στό σαγόνι τοῦ νεαροῦ. Τό κεφάλι του τινάχτηκε πίσω, όσο τοῦ επέτρεψαν τά έγκλωβισμένα χέρια του, καί ξανάρθε μπροστά. ‘Ο Γκάτμαν άρχισε νά λέει — “Ε! τί... — όταν ό Σπαίηντ όδήγησε καί τή δεξιά γροθιά του στό σαγόνι τοῦ νεαροῦ.

‘Ο Κάϊρο άφησε νά πέσει τό χέρι πού κρατοῦσε, αφήνοντας τό νεαρό νά πέσει πάνω στό Γκάτμαν. Τινάχτηκε πάνω στόν Σπαίηντ, προσπαθώντας νά τόν γρατζουνίσει στό πρόσωπο μέ τά νύχια καί τών δυό χεριών του. ‘Ο Σπαίηντ ξεφύσηξε καί τόν έσπρωξε πέρα. ‘Ο Κάϊρο όρμησε ξανά. Δάκρυα έτρεχαν άπ’ τά μάτια του καί τά κοκκινισμένα χείλια του σχημάτιζαν ύστερικά άφωνες λέξεις.

— Χριστέ, μοῦ παρακόλλησες, μούγκρισε ό Σπαίηντ γελώντας καί χτύπησε τόν Κάϊρο στό πρόσωπο μέ άνοιχτή τήν παλάμη, ρίχνοντάς τον πάνω στό τραπέζι. ‘Ο Κάϊρο άνέκτησε τήν ίσορροπία του καί ρίχτηκε στόν Σπαίηντ γιά τρίτη φορά. ‘Ο Σπαίηντ άπλώνοντας τά χέρια του τόν κράτησε άπ’ τό πρόσωπο, σταματώντας τον. ‘Ο Κάϊρο, μή φτάνοντάς τον, άρχισε νά τοῦ δίνει γροθιές στά χέρια.

— Σταμάτα, μούγκρισε ό Σπαίηντ. Θά σέ χτυπήσω.

— Δειλέ! φώναξε ό Κάϊρο κι’ όπισθοχώρησε.

‘Ο Σπαίηντ σήκωσε τ’ όπλο τοῦ Κάϊρο καί τοῦ νεαροῦ άπ’ τό πάτωμα. Σηκώθηκε έχοντάς τα νά κρέμονται άπό τίς σκανδάλες, στό άριστερό του χέρι.

‘Ο Γκάτμαν είχε βάλει τό νεαρό στήν κουνιστή καρέκλα καί τόν παρατηροῦσε άνήσυχος μέ τό χοντρό πρόσωπό του. ‘Ο Κάϊρο γονάτισε δίπλα του κι’ άρχισε νά τοῦ τρίβει τό χέρι.

‘Ο Σπαίηντ ψαχούλεψε τό σαγόνι τοῦ νεαροῦ μέ τά δάχτυλά του.

— Δέν ἔσπασε τίποτα, εἶπε. Θά τόν ξαπλώσουμε στὸν καναπέ. Σήκωσε τὸ νεαρό ἀπὸ τίς μασχάλες καὶ τὰ γόνατα, χωρὶς φανερὴ προσπάθεια καὶ τὸν μετέφερε στὸν καναπέ.

Ἡ Μπρίτζιντ Ο' Σώνεσσυ σηκώθηκε βιαστικά καὶ ὁ Σπαίηντ τὸν ξάπλωσε. Μὲ τὸ δεξί του χέρι ψαχούλεψε τὰ ρούχα του, βρῆκε τὸ δεύτερο πιστόλι, τὸ πρόσθεσε στ' ἄλλα δύο στ' ἀριστερό του καὶ γύρισε τὴν πλάτη στὸν καναπέ. Ὁ Κάϊρο εἶχε ἤδη καθήσει δίπλα στοῦ κεφάλι τοῦ νεαροῦ.

Ὁ Σπαίηντ κουδούνισε τὰ ὄπλα στοῦ χέρι του καὶ κύτταξε τὸν Γκάτμαν χαρούμενος.

— Λοιπόν, εἶπε, νά τὸ θύμα μας.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γκάτμαν εἶχε γίνει γκριζο καὶ τὰ μάτια του εἶχαν θολώσει. Ἀπόφυγε νά κυττάξει τὸν Σπαίηντ. Κυττοῦσε στοῦ πάτωμα ἀμίλητος.

— Μὴν γίνεσαι βλάκας πάλι, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Ἀφῃσες τὸν Κάϊρο νά σοῦ ψιθυρίζει στ' αὐτί καὶ τὸν κράτησες ὅσο τὸν περιποιήθηκα. Δέν μπορεῖ νά τὸ περνᾷς γιὰ ἀστεῖο, καὶ ἴσως σέ καθαρίσουν στὴν διάρκειά του.

Ὁ Γκάτμαν μετακίνησε τὰ πόδια του στοῦ χαλί κι' ἔμεινε σιωπηλός.

— Καὶ ἡ ἄλλη λύση εἶναι ὅτι ἡ συμφωνεῖς ἐδῶ καὶ τώρα, ἢ δίνω τὸ γεράκι κι' ὀλόκληρη τὴν ἀναθεματισμένη παρέα σας στὴν ἀστυνομία.

— Δέν μ' ἀρέσει αὐτό κύριε, εἶπε ὁ Γκάτμαν μέσα ἀπὸ σφιγμένα δόντια.

— Δέν θά σ' ἀρέσει. Λοιπόν;

Ὁ παχύς ἄντρας ἀναστέναξε κι' ἔκανε μιὰ στυφὴ γκριμάτσα.

— Πάρτον, εἶπε.

— Θαυμάσια, εἶπε ὁ Σπαίηντ.

Ὁ νεαρός ἔμενε μὲ τὴν πλάτη ξαπλωμένος στὸν καναπέ, μιὰ μικρόσωμη φιγούρα πού ἔμοιαζε μὲ πεθαμένη, ἐκτός ἀπ' τὴν ἀναπνοή του. Ὁ Τζόελ Κάϊρο στεκόταν δίπλα του, σκυμμένος ἀπὸ πάνω του, τρίβοντάς του τὸ πρόσωπο καὶ τοὺς καρπούς, παραμερίζοντας τὰ μαλλιά ἀπ' τὸ πρόσωπό του, ψιθυρίζοντάς του καὶ κυττώντας τὸ χλωμό πρόσωπό του ἀνήσυχος.

Ἡ Μπρίτζιντ Ο' Σώνεσσυ στεκόταν στὴ γωνία πού σχημάτιζε τὸ τραπέζι μὲ τὸν τοῖχο. Τὸ ἓνα τῆς χέρι

ἀκουμποῦσε πάνω του, τό ἄλλο στό στήθος της. Δάγκωνε τὰ χεῖλια της καί κυττοῦσε κλεφτὰ τόν Σπαῖντ, κάθε φορά πού αὐτός ἔριχνε ἄλλοῦ τό βλέμμα του. Κάθε φορά πού τήν κυττοῦσε, ἔριχνε τό βλέμμα της στόν Κάϊρο καί στό νεαρό.

Τό πρόσωπο τοῦ Γκάτμαν εἶχε χάσει τή στεναχωρημένη του ἔκφραση καί ξαναγινόταν ρόζ σιγά - σιγά. Εἶχε βάλει τὰ χέρια της στίς τσέπες τοῦ παντελονιοῦ του. Στεκόταν καί κυττοῦσε τόν Σπαῖντ ἀδιάφορα.

Ὁ Σπαῖντ, παίζοντας τεμπέλικα μέ τὰ πιστόλια στήν παλάμη του, ἔνευσε πρός τόν Κάϊρο καί ρώτησε τόν Γκάτμαν.

— Εἶναι ἐντάξει μ' αὐτόν;

— Δέν ξέρω, ἀπάντησε ἡσυχα ὁ παχύς ἄντρας. Αὐτό τό μέρος εἶναι στήν εὐθύνη σου, κύριε.

Ὁ Σπαῖντ χαμογέλασε καί οἱ γωνίες στό πρόσωπό του ἔγιναν πιό ἔντοντες.

— Κάϊρο, εἶπε.

Ὁ Λεβαντίнос γύρισε ἀνήσυχα τό κεφάλι πάνω ἀπ' τοὺς ὧμους του.

— Ἀφῆσε τον νά ἡσυχάσει λίγο, εἶπε ὁ Σπαῖντ. Θά τόν παραδώσουμε στήν ἀστυνομία. Θά πρέπει νά κανονίσουμε τίς λεπτομέρειες πρὶν συνέλθει.

— Δέν νομίζεις ὅτι ἤδη τοῦ ἔχεις κάνει ἀρκετά; ρώτησε πικρόχολα ὁ Κάϊρο.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Σπαῖντ.

Ὁ Κάϊρο ἄφησε τόν καναπέ καί πλησίασε τόν Γκάτμαν.

— Σᾶς παρακαλῶ κύριε Γκάτμαν, εἶπε, μὴν τό κάνετε αὐτό. Θά πρέπει ν' ἀναγνωρίσετε ὅτι...

— Τέλειωσε, τόν διέκοψε ὁ Σπαῖντ. Τό πρόβλημα εἶναι τί θά κάνεις. Εἰσαι μαζί; Ἔξω;

Ἄν καί τό χαμόγελο τοῦ Γκάτμαν ἦταν θλιμμένο ἀκόμα καί γεμάτο οἶκτο μέ τόν τρόπο του, κούνησε τό κεφάλι του.

— Οὔτε καί ἐγώ συμφωνῶ, εἶπε στό Λεβαντίνο, ἀλλά δέν μπορούμε νά τό ἀντιμετωπίσουμε μόνοι μας τώρα. Πραγματικά, εἶναι ἀδύνατο.

— Τί θά κάνεις Κάϊρο; ρώτησε ὁ Σπαῖντ. Μέσα ἡ ἔξω;

Ὁ Κάϊρο σάλιωσε τὰ χεῖλια του καί στράφηκε στόν Σπαῖντ.

— Ἄν ὑποθέσουμε... εἶπε καί ξεροκατάπτε. Ἔχω... μπορῶ νά διαλέξω;

— Βεβαίως, εἶπε ὁ Σπαῖντ βεβαιώνοντάς τον, μόνο

πού ἔχε ὑπ' ὄψη σου ὅτι ἂν ἀπαντήσεις «ὄχι», θά σέ παραδώσω στήν ἀστυνομία μαζί του.

— «ὦ, ἔλα κύριε Σπαίηντ, διαμαρτυρήθηκε ὁ Γκάτμαν, αὐτό....

— Τόν παρατᾶμε ἔτσι ὅπως εἶναι, εἶπε ὁ Σπαίηντ. «ὦ θά εἶναι μαζί μας, ἢ ἐναντίον μας. Δέν μποροῦμε ν' ἀφήσουμε ἀνοιχτές ὑποθέσεις. Διάβολε! φώναξε ἐνοχλημένος, εἶναι ἡ πρώτη φορά πού κλέβετε κάτι; Ὁραῖοι λουκουμάδες εἴσαστε! Τί θά κάνετε μετά; Θά γονατίσετε καί θ' ἀρχίσετε τίς προσευχές; Λοιπόν; φώναξε στόν Κάϊρο. Τί θά γίνει;

— Δέν μοῦ ἀφήνεις ἄλλη λύση, εἶπε γέροντας τοὺς ὧμους του μπροστά. Εἶμαι μαζί σας.

— Καλῶς, εἶπε ὁ Σπαίηντ καί κύτταξε τόν Γκάτμαν καί τήν Μπρίτζιντ Ὁ Σῶνεσσου. Καθῆστε.

Τό κορίτσι ἔκατσε διστακτικά στήν ἄκρη τοῦ καναπέ, δίπλα στά πόδια τοῦ νεαροῦ. Ὁ Γκάτμαν γύρισε στήν κουνιστή καρέκλα κι' ὁ Κάϊρο στήν πολυθρόνα. Ὁ Σπαίηντ ἀκούμπησε τά πιστόλια στό τραπέζι κι' ἔκατσε στή γωνία του, δίπλα τους. Κύτταξε τό ρολοῖ στόν καρπό του.

— Δύο ἡ ὥρα, εἶπε. Δέν μπορῶ νά πάρω τό γεράκι παρά ἀφοῦ ξημερώσει ἢ ἴσως κατά τίς ὀκτώ. Ἔχουμε ἀρκετή ὥρα γιά νά κανονίσουμε τά πάντα.

— Ποῦ βρίσκεται; ρώτησε ὁ Γκάτμαν καθαρίζοντας τό λαιμό του, κι' ἔπειτα μίλησε βιαστικά. Στήν πραγματικότητα, δέν μ' ἐνδιαφέρει, κύριε. Αὐτό πού σκεφτόμουν εἶναι ὅτι θά ἦταν καλύτερα γιά ὅλους τοὺς ἐνδιαφερομένους ἂν κανεῖς δέν ἄφηνε τόν ἄλλον ἀπό τά μάτια του μέχρι τήν ὥρα τῆς παράδοσης. Κύτταξε ἀπότομα τόν Σπαίηντ. Ἔχεις τό φάκελλο;

Ὁ Σπαίηντ κούνησε τό κεφάλι του, κυττώντας στόν καναπέ κι' ἔπειτα χαμογέλασε μέ τά μάτια.

— Ἡ μίς Ὁ Σῶνεσσου τόν ἔχει... εἶπε.

— Ναί, ἐγώ τόν ἔχω, μουρμούρισε τό κορίτσι βάζοντας τό χέρι της στήν τσέπη τοῦ παλτοῦ της. Τόν σήκωσα...

— Δέν πειράζει. Κράτησέ τον, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Δέν χρειάζεται νά παρακολουθήσει ὁ ἕνας τόν ἄλλον, εἶπε στόν Γκάτμαν. Μπορῶ νά φέρω τό γεράκι ἐδῶ.

— Ὑπέροχα, εἶπε ὁ Γκάτμαν. Τότε κύριε, γιά τό ἀντίτιμο τῶν δέκα χιλιάδων δολλαρίων καί τοῦ Γουίλμερ θά μᾶς παραδώσεις τό γεράκι καί μία - δύο ὥρες προπορεία

έτσι ώστε να έχουμε προλάβει να φύγουμε όταν τόν παραδώσεις στις αρχές.

— Δέν χρειάζεται να εξαφανιστείτε, είπε ό Σπαίηντ. 'Η υπόθεση θά είναι σίγουρη.

— 'Ισως κύριε, αλλά ούτως ή άλλως θά αισθανόμαστε όλοι άσφαλέστεροι όταν ό Περιφερειακός Εισαγγελέας άνακρίνει τόν Γουίλμερ.

— Όπως σās βολεύει, άπάντησε ό Σπαίηντ. Μπορώ να τόν κρατήσω έδω όλη μέρα αν θέλετε. 'Αρχισε να στρίβει ένα τσιγάρο. 'Ας κανονίσουμε τίς λεπτομέρειες. Γιατί σκότωσε τόν Θέρσμπυ; Καί γιατί, πώς καί ποϋ σκότωσε τόν Τζακόμπι;

— Έλα τώρα κύριε, γουργούρισε κατευναστικά, κουνώντας τό κεφάλι του ό Γκάτμαν, δέν μπορεί να περιμένεις κι' αυτό. Σοϋ δώσαμε τά λεφτά καί τόν Γουίλμερ. Αυτό συμφωνήσαμε.

— Κι' αυτό περιμένω, άπάντησε ό Σπαίηντ. Κράτησε τόν άναπτήρα του κοντά στό τσιγάρο του. Ζήτησα ένα θύμα καί δέν είναι θύμα, εκτός αν σιγουρέψουμε ότι θά άντέξει τήν πτώση. Καί γιά να τό σιγουρέψω εγώ, θά πρέπει να ξέρω τί έχει γίνει. Μάζεψε τά φρύδια του. Γιατί φοβάσαι τόσο; Δέν θά αισθανθείς καί τόσο όμορφα αν κατορθώσει καί γλυτώσει τήν κρεμάλα.

'Ο Γκάτμαν έγειρε μπροστά κι' έδειξε τά πιστόλια πάνω στό τραπέζι στόν Σπαίηντ.

— 'Υπάρχουν άφθονες άποδείξεις γιά τήν ένοχή του, κύριε. Καί οι δύο σκοτώθηκαν μ' αυτά τά όπλα. Είναι πολύ άπλό γιά τούς ειδικούς τής άστυνομίας να καθορίσουν άπό ποιο όπλο βγήκε ποιά σφαίρα. Τό ξέρεις, τό έχεις πει μόνος σου. Καί νομίζω, ότι αυτό είναι άρκετή άπόδειξη τής ένοχής του.

— 'Ισως, είπε ό Σπαίηντ, αλλά τό πράγμα είναι πολύ πιο μπλεγμένο καί θά έπρεπε να ξέρω τά πάντα, έτσι πού να είμαι σίγουρος ότι τά κομμάτια θά πέσουν άκριβώς στη θέση τους.

— Προφανώς, φώναξε ό Κάϊρο μέ θερμή καί κατακόκκινα μάτια, ξέχασες ότι στήν αρχή μās είχες πει ότι έπρόκειτο γιά μιá πολύ άπλή υπόθεση. Είδες! είπε γυρίζοντας πρός τόν Γκάτμαν. Σοϋ είχα πει να μήν τό αναλάβεις. Δέν νομίζω...

— Δέν μ' ενδιαφέρει τό τί σκέπτεστε κι' οι δύο σας, είπε ξερά ό Σπαίηντ. Είναι πολύ άργά τώρα καί είσαστε

χωμένοι μέχρι τό λαιμό σ' αὐτή τήν ἱστορία. Γιατί σκότωσε τόν Θέρσμπυ;

— Ὁ Γκάτμαν σταύρωσε τά δάχτυλα πάνω ἀπ' τήν κοιλιά του καί κούνησε τήν καρέκλα του μπρός - πίσω. Τό χαμόγελο καί ἡ φωνή του ἦσαν γεμάτα ἀποδοκιμασία.

— Εἶσαι ἓνας τύπος πού σπάνια μπορεῖ νά συνεργαστεῖ κανεῖς μαζί σου, κύριε, εἶπε. Ἀρχίζω καί νομίζω ὅτι κάναμε λάθος πού δέν σ' ἀφήσαμε ἀπ' τήν ἀρχή ἤσυχο. Μά τό Θεό, ἔτσι εἶναι!

— Δέν τά κατάφερες ἄσχημα, κούνησε τό κεφάλι του ὁ Σπαίηντ. Μένεις ἔξω ἀπ' τή φυλακή καί παίρνεις καί τό γεράκι. Ἔβαλε τό τσιγάρο στήν ἄκρη τῶν χειλιῶν του. Τέλος πάντων, ξέρεις ποῦ βρίσκεται τώρα. Γιατί σκότωσες τόν Θέρσμπυ;

— Ὁ Γκάτμαν σταμάτησε νά κουνιέται.

— Ὁ Θέρσμπυ ἦταν ἓνας φημισμένος ἐγκληματίας, καί ἡ μίς Ὁ Σῶνεσσου σύμμαχός του. Ξέραμε ὅτι ἂν τόν ξεφορτωνόμασταν μ' αὐτόν τόν τρόπο, θά τήν κάναμε νά σταματήσει καί νά σκεφεῖ ὅτι ἴσως θά ἦταν καλύτερα νά κλείσει τίς διαφορές της μαζί μας, ἀφοῦ θά τήν εἶχαμε οὕτως ἢ ἄλλως ἀφήσει χωρίς ἓναν τόσο ἰσχυρό προστάτη. Βλέπεις κύριε, εἶμαι εἰλικρινής μαζί σου.

— Ναί. Συνέχισε ἔτσι. Δέν νομίζατε ὅτι ἔχει τό γεράκι;

— Οὔτε γιά ἓνα λεπτό, κούνησε τά παχιά του μάγουλα ὁ Γκάτμαν. Εἶχαμε τό πλεονέκτημα νά ξέρουμε τή μίς Ὁ Σῶνεσσου ἀρκετά καλά μέχρι τότε καί ἐνῶ δέν ξέρουμε ὅτι εἶχε δώσει τό γεράκι στόν καπετάνιο Τζακόμπι στό Χόνγκ - Κόνγκ γιά νά τό φέρει μέ τό «Λά Παλόμα» ἐνῶ εἶχαν πάρει ἓνα γρηγορότερο πλοῖο, οὔτε γιά μιὰ στιγμή δέν σκεφτήκαμε ὅτι ἂν κάποιος ἤξερε ποῦ βρισκόταν τό γεράκι, αὐτός θά ἦταν ὁ Θέρσμπυ.

— Ὁ Σπαίηντ κούνησε τό κεφάλι του σκεπτικός.

— Δέν προσπαθήσατε νά ἔρθετε σέ συμφωνία μαζί του πρὶν τόν περιποιηθεῖτε;

— Ναί κύριε, φυσικά. Τοῦ μίλησα ὁ ἴδιος ἐκείνη τήν νύχτα. Ὁ Γουίλμερ τόν εἶχε ἐντοπίσει δυό μέρες πρὶν καί εἶχε προσπαθήσει νά τόν ἀκολουθήσει στά μέρη ὅπου συναντιόταν μέ τή μίς Ὁ Σῶνεσσου, ἀλλά ὁ Θέρσμπυ παραῆταν ἐξυπνος γιά κάτι τέτοιο, ἀκόμα κι' ὅταν δέν ἤξερε ὅτι τόν παρακολουθοῦσαν. Ἔτσι ἐκεῖνο τό βράδυ ὁ Γουίλμερ πῆγε στό ξενοδοχεῖο του, ἔμαθε ὅτι δέν βρισκόταν ἐκεῖ καί τόν περίμενε ἔξω. Ὑποθέτω ὅτι ὁ

Θέρσμπυ γύρισε άμέσως μόλις σκότωσε τό συνεταίρο σου. "Όπως κι' άν είναι, ό Γουτλμερ μου τόν έφερε για νά συζητήσουμε. Δέν μόρεσα νά κάνω τίποτα. 'Υπήρξε άπόλυτα κι' άποφασιστικά άφοσιωμένος στή μίς Ο'Σώνεσσου. Λοιπόν κύριε, ό Γουτλμερ τόν άκολούθησε στο ξενοδοχείο του και έκανε ό,τι έκανε.

— Αυτό φαίνεται έντάξει, είπε σκεφτικά ό Σπαίηντ. 'Ο Τζακόμπι τώρα.

— 'Ο θάνατος του καπετάνιου Τζακόμπι ήταν όλοκληρωτικά λάθος εκ μέρους της μίς Ο'Σώνεσσου, είπε ό Γκάτμαν σοβαρά.

Τό κορίτσι έβγαλε μιά κραυγή και σκέπασε τό στόμα με τό χέρι της.

'Ο Σπαίηντ μίλησε βαριά και άχρωμα.

— Δέν μäs ενδιαφέρουν τώρα αυτά, είπε. Πés μου τί έγινε.

— "Όπως τά είπες κύριε, είπε ό Γκάτμαν κυττώντας πονηρά. "Όπως ξέρεις, ό Κάιρο ήρθε σ' έπαφή μαζί μου, έγώ τόν κάλεσα, άφου έφυγε απ' τήν άστυνομία εκείνο τό βράδυ ή πρωί. 'Αναγνωρίσαμε τά άμοιβαία πλεονεκτήματα της ένώσεως των δυνάμεών μας. Χαμογέλασε στο Λεβαντίνο. 'Ο κύριος Κάιρο είναι ένας άνθρωπος με σοφή κρίση. Τό «Παλόμα» ήταν σκέψη δικιά του. Είδε τήν άφιξη του στίς έφημερίδες εκείνη τή μέρα και θυμήθηκε ότι στο Χόνγκ - Κόνγκ είχε άκούσει τόν Τζακόμπι και τή μίς Ο'Σώνεσσου νά συζητούν μαζί. Αυτό συνέβη όταν έψαχνε νά τή βρεί και νόμιζε ότι θά τδσκαγε με τό «Παλόμα», άν και άργότερα ανάκάλυψε ότι δέν έγινε έτσι. Λοιπόν, κύριε, όταν είδα τήν άφιξη στην έφημερίδα, μάντεψα ό,τι είχε συμβεί. Είχε δώσει τό γεράκι στον Τζακόμπι για νά τό φέρει έδω για λογαριασμό της. 'Ο Τζακόμπι δέν ήξερε περί τίνος έπρόκειτο φυσικά. 'Η μίς Ο'Σώνεσσου ήταν πολύ διακριτική για κάτι τέτοιο.

Χαμογέλασε στο κορίτσι, κούνησε τήν καρέκλα του μπρός - πίσω και συνέχισε. 'Ο κύριος Κάιρο, ό Γουτλμερ κι' έγώ πήγαμε νά υποβάλλουμε τά σέβη μας στον καπετάνιο Τζακόμπι και για καλή μας τύχη, φτάσαμε όταν ή μίς Ο'Σώνεσσου ήταν εκεί. 'Ηταν μιά δύσκολη συζήτηση, ποικιλοτρόπως, αλλά μέχρι τό βράδυ είχαμε πείσει τή μίς Ο'Σώνεσσου νά συνεργαστεί μαζί μας ή έτσι νομίζαμε. 'Από εκεί, φύγαμε για τό ξενοδοχείο μου όπου έπρόκειτο νά πληρώσουμε τή μίς Ο'Σώνεσσου και νά παραλάβουμε

τό πουλί. Λοιπόν κύριε, έπρεπε νά ξεράμε καλύτερα, παρά νά τή θεωρούσαμε ικανή νά συνεργαστεί μαζί μας. Στό δρόμο, αὐτή καί ὁ καπετάνιος Τζακόμπι μαζί μέ τό γεράκι ἐξαφανίστηκαν ἀπό τά χέρια μας. Μά τόν Θεό κύριε, ἔγινε πολύ ἔξυπνα.

Ὁ Σπαίηντ κύτταξε τό κορίτσι πού τοῦ ἀνταπόδωσε τό βλέμμα του, μέ ὀρθάνοιχτα μάτια γεμάτα ἱκεσία. Ὁ Σπαίηντ στράφηκε στόν Γκάτμαν.

— Πειράξατε τό πλοῖο πρίν φύγετε;

— Ὁχι μέ πρόθεση κύριε, ὄχι, ἀπάντησε ὁ παχύς ἄντρας, ἂν καί τολμῶ νά πῶ ὅτι ἐμεῖς — δηλαδή ὁ Γουίλμερ — εἴμαστε ὑπεύθυνοι γιά τή φωτιά. Ἐσαχνε νά βρεῖ τό γεράκι ὅσο μιλούσαμε στήν καμπίνα καί χωρίς ἀμφιβολία θά ὑπῆρξε ἀπρόσεκτος μέ τά σπύρτα.

— Καλά, εἶπε ὁ Σπαίηντ. Ἄν μᾶς ξεφύγει τίποτα γιά τό φόνο τοῦ Τζακόμπι, μπορούμε νά τοῦ κολλήσουμε καί μιά κατηγορία γιά ἐμπρησμό. Ἐντάξει. Γιά τούς πυροβολισμούς τώρα.

— Λοιπόν, κύριε γυρίσαμε ὅλη τή μέρα γιά νά τοὺς βροῦμε καί τοὺς βρήκαμε, ἀργά σήμερα τό ἀπόγευμα. Στήν ἀρχή βρήκαμε τό διαμέρισμα τῆς μίς Ὁ'Σώνεσσ. Ὅταν κρυφακούσαμε στήν πόρτα, τοὺς ἀκούσαμε νά περπατοῦν μέσα, ἔτσι σιγουρευτήκαμε καί πατήσαμε τό κουδούνι. Ὅταν μᾶς ρώτησε ποιός εἶναι καί τῆς ἀπάντησαμε, ἀκούσαμε κάποιο παράθυρο ν' ἀνοίγει.

Καταλάβαμε φυσικά τί συνέβαινε. Ἐτσι ὁ Γουίλμερ κατέβηκε κάτω ὅσο μπορούσε πιό γρήγορα κι' ἔτρεξε πρὸς τό πίσω μέρος τοῦ κτιρίου γιά νά καλύψει τή σκάλα πυρκαγιᾶς. Κι' ὅταν ἔστριψε τό δρόμο, ἔπεσε ἀκριβῶς πάνω στόν Τζακόμπι πού ἔφευγε μέ τό γεράκι παραμάσχαλα. Ἦταν δύσκολη κατάσταση, ἀλλά ὁ Γουίλμερ ἔκανε ὅτι μπορούσε. Πυροβόλησε τόν Τζακόμπι, περισσότερο ἀπό μιά φορά, ἀλλά ὁ Τζακόμπι παραῆταν σκληρός γιά ν' ἀφήσει τό γεράκι ἢ νά πέσει ὁ ἴδιος καί βρισκόταν πολύ κοντά στόν Γουίλμερ. Ἐτσι, ἔριξε τόν Γουίλμερ κάτω καί τῶβαλε στά πόδια. Κι' ὅλα αὐτά, καταλαβαίνεις, στό φῶς τῆς ἡμέρας. Ὅταν ὁ Γουίλμερ σηκώθηκε ὀρθιος εἶδε ἕναν ἀστυνομικό νά πλησιάζει. Ἐτσι, ἀναγκάστηκε νά τὰ παρατήρει. Χώθηκε στήν διπλανή εἴσοδο ἀπ' τό Κόρονετ, πέρασε στό δρόμο καί ἤρθε νά μᾶς συναντήσει, πολύ τυχερός κύριε, χωρίς νά τόν δοῦν.

Λοιπόν κύριε, πάλι εἴχαμε ἀποτύχει. Ἡ μίς Ὁ'Σώνεσ-

— συ είχε ανοίξει την πόρτα της στόν Κάϊρο καί σέ μένα καί — γέλασε μέ την ανάμνηση — την πείσαμε, αὐτή εἶναι ἡ λέξη κύριε, νά μᾶς πεί ὅτι εἶχε στείλει τόν Τζακόμπι μέ τό γεράκι σ' ἐσένα. Ἐμοιαζε ἀπίθανο νά μπορούσε νά πήγαινε τόσο μακριά, ἀκόμα κι' ἂν δέν τόν ἔπιανε ἡ ἀστυνομία προηγουμένως, ἀλλά ἦταν ἡ μόνη μας εὐκαιρία. Καί ἔτσι, γιά ἄλλη μιά φορά πείσαμε τήν μίς Ο' Σώνεσσυ νά μᾶς βοηθήσει. Τήν... πείσαμε... νά σοῦ τηλεφωνήσει καί νά σέ βγάλει ἀπ' τό γραφεῖο σου πρὶν προλάβει νά φτάσει ἐκεῖ ὁ Τζακόμπι καί στείλαμε τόν Γουΐλμερ νά τόν κυνηγήσει. Ἀτυχῶς, μᾶς εἶχε πάρει πολύ καιρό ν' ἀποφασίσουμε καί νά πείσουμε τήν μίς Ο' Σώνεσσυ νά...

Ὁ νεαρός στὸν καναπέ βόγγηξε καί γύρισε στοῦ πλευρό. Τά μάτια του ἀνοιγόκλεισαν πολλές φορές. Τό κορίτσι προχώρησε καί στάθηκε ξανά στή γωνία τοῦ τραπεζιοῦ καί τοῦ τοίχου.

...συνεργαστεῖ μαζί μας, κατέληξε βιαστικά ὁ Γκάτμαν, κι' ἔτσι ἀπόκτησε τό γεράκι πρὶν τό βροῦμε ἐμεῖς.

Ὁ νεαρός ἀκούμπησε τό ἓνα πόδι του στό πάτωμα, ἀνασηκώθηκε στὸν ἀγκῶνα του, ἀνοίξε τὰ μάτια του, ἔβαλε καί τό ἄλλο πόδι του κάτω, ἔκατσε καί κύτταξε γύρω του. Μόλις εἶδε τόν Σπαίηντ, τό βλέμμα του καθάρισε.

Ὁ Κάϊρο ἄφησε τήν πολυθρόνα του καί προχώρησε πρὸς τό νεαρό. Ἀγκάλιασε τοὺς ὤμους του μέ τό χέρι του κι' ἄρχισε νά λέει κάτι. Ὁ νεαρός τινάχτηκε ἐπάνω, τινάζοντας τόν Κάϊρο. Κύτταξε γύρω του στό δωμάτιο καί στήλωσε τό βλέμμα του στὸν Σπαίηντ. Κρατοῦσε τό σῶμα του τεντωμένο σέ μιά τέτοια στάση πού νόμιζε κανεῖς ὅτι ἦταν ἐτοιμος νά τιναχτεῖ μπροστά. Ὁ Σπαίηντ, στήν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, κουνώντας τὰ πόδια του ἀνέμελα, μίλησε ἡσυχα.

— Λοιπόν, ἄκουσε μικρέ. Ἄν πλησιάσεις κι' ἀρχίσεις τίς ἐξυπνάδες, θά σέ κάνω κομμάτια. Κάτσε κάτω, βούλωστο καί συμπεριφέρσου εὐγενικά καί θά ζήσεις παραπάνω.

Ὁ νεαρός κύτταξε τόν Γκάτμαν.

— Λοιπόν, Γουΐλμερ, εἶπε μαλακά ἐκεῖνος, πραγματικά λυπᾶμαι πού θά σέ χάσω καί θέλω νά ξέρεις ὅτι θά λυπηθῶ περισσότερο καί ἀπό ἂν ἦσουν γιός μου, ἀλλά, μά τό Θεό, ἂν χάσεις ἓνα γιό, μπορείς νά βρεῖς ἓναν ἄλλον, ἐνῶ τό γεράκι τῆς Μάλτας εἶναι ἓνα.

Ὁ Σπαίηντ γέλασε.

Ἦ Ὁ Καίρο πλησίασε καί ἄρχισε νά ψιθυρίζει στό αὐτί τοῦ νεαροῦ. Κρατώντας τὰ ψυχρά καστανά μάτια του πάνω στόν Σπαίηντ, ἔκατσε στόν καναπέ. Ὁ Λεβαντίνος ἔκατσε δίπλα του.

Ὁ ἀναστεναγμός τοῦ Γκάτμαν δέν ἐπηρέασε τήν ἀγαθότητα τοῦ χαμόγελοῦ του.

— Ὅταν εἶσαι νέος, δέν μπορεῖς νά καταλάβεις μερικά πράγματα, εἶπε στόν Σπαίηντ.

Ὁ Καίρο εἶχε περάσει τό χέρι του στούς ὦμους τοῦ νεαροῦ καί τοῦ ψιθύριζε πάλι στ' αὐτί. Ὁ Σπαίηντ χαμογέλασε στόν Γκάτμαν καί μίλησε στήν Μπρίτζιντ Ὁ'Σώνεσσυ.

— Θά ἦταν θαυμάσιο ἂν ἔπαχνες στήν κουζίνα γιά κάτι φαγώσιμο καί καφέ, εἶπε. Μπορεῖς νά τό κάνεις; Δέν θέλω ν' ἀφήσω τούς ἐπισκέπτες μου μόνους.

— Φυσικά, εἶπε καί προχώρησε πρὸς τήν πόρτα.

Ὁ Γκάτμαν ἔμεινε ἀκίνητος στήν καρέκλα του.

— Μιά στιγμή ἀγαπητή μου. Δέν εἶναι καλύτερα ν' ἀφήσεις τό φάκελλο ἐδῶ; Δέν θά θέλαμε νά λαδωθεῖ ἐκεῖ μέσα.

Τό κορίτσι ρώτησε τόν Σπαίηντ μέ τό βλέμμα της.

— Εἶναι ἀκόμα δικά του, εἶπε ἐκεῖνος ἀδιάφορα.

Ἔβαλε τό χέρι στό παλτό της, ἔβγαλε τό φάκελλο καί τόν ἔδωσε στόν Σπαίηντ. Ἐκεῖνος τόν πέταξε στά γόνατα τοῦ Γκάτμαν.

— Κάτσε ἐπάνω του, ἂν φοβᾶσαι μήν τόν χάσεις, εἶπε.

— Μέ παρεξηγεῖς, ἐξήγησε ὕπουλα ὁ Γκάτμαν. Δέν εἶν' αὐτό, ἀλλά οἱ δουλειές πρέπει νά γίνονται σωστά. Ἄνοιξε τό σκέπασμα τοῦ φακέλλου, ἔβγαλε τὰ χιλιοδόλλαρα, τὰ μέτρησε κι' ἔβαλε τὰ γέλια, ἔτσι πού ἡ κοιλιά του χοροπήδησε. Παραδείγματος χάριν, εἶπε, ἐδῶ μέσα βρίσκονται ἑννιά χαρτονομίσματα. Τά ἄπλωσε στά παχιά πόδια του. Ἦσαν δέκα ὅταν στά ἔδωσα, ὅπως ξέρεις καλά. Τό χαμόγελό του ἦταν χαρούμενο καί θριαμβευτικό.

Ὁ Σπαίηντ κύτταξε τήν Μπρίτζιντ Ὁ'Σώνεσσυ.

— Λοιπόν; ρώτησε.

Κούνησε τό κεφάλι της ἑντονά. Δέν εἶπε τίποτα, ἂν καί τὰ χεῖλια της κουνήθηκαν χωρίς νά βγεῖ κανένας ἦχος. Τό πρόσωπό της ἦταν φοβισμένο.

Ὁ Σπαίηντ ἄπλωσε τό χέρι του στόν Γκάτμαν, καί κεῖνος τοῦ ἔδωσε τὰ χρήματα. Ὁ Σπαίηντ τὰ μέτρησε — ἑννιά τῶν χιλίων δολларίων — καί τὰ ἐπέστρεψε στόν

Γκάτμαν. Τότε ὁ Σπαίηντ σηκώθηκε ὀρθίος. Τό πρόσωπό του ἦταν σκυθρωπό καί ἥρεμο. Σήκωσε τά τρία πιστόλια ἀπ' τό τραπέζι. "Αρχισε νά μιᾷ ἀδιάφορα.

— Θέλω νά μάθω τί ἔγινε. Οἱ δύο μας, ἔκανε νόημα στό κορίτσι χωρίς νά τήν κυττάξει — θά πᾶμε στό μπάνιο. Ἡ πόρτα θά εἶναι ἀνοιχτή καί θά κυττάω ἔξω. Δέν ὑπάρχει ἄλλη ἔξοδος, ἐκτός ἂν θέλεις νά πέσεις ἀπό τό τρίτο πάτωμα. Μήν τό προσπαθήσεις.

— Πραγματικά, κύριε, εἶπε ὁ Γκάτμαν, δέν εἶναι ἀναγκαῖο, καί ὅπωςδήποτε ὄχι εὐγενικό ἀπό μέρους σου νά μᾶς ἀπειλεῖς μ' αὐτόν τόν τρόπο. Πρέπει νά ξέρεις ὅτι δέν ἔχουμε τήν παραμικρή ἐπιθυμία νά φύγουμε.

— Θά ξέρω κι' ἄλλα ὅταν τελειώσω, εἶπε ὁ Σπαίηντ ἥρεμα κι' ἀποφασιστικά. Αὐτό τό κόλπο μπερδεψε τά πράγματα. Πρέπει νά βρῶ τί ἔγινε. Δέν θ' ἀργήσω. Πᾶμε, εἶπε ἀγγίζοντας τό κορίτσι στόν ὦμο.

Στό μπάνιο ἡ Μπρίτζιντ Ο'Σῶνεσσου ξαναβρῆκε τά λόγια της. "Εβαλε τά χέρια της στό στήθος τοῦ Σπαίηντ καί τό πρόσωπό της κοντά στό δικό του.

— Δέν πῆρα τό χαρτονόμισμα Σάμ, ψιθύρισε.

— Οὔτε καί 'γώ τό νομίζω, εἶπε, ἀλλά πρέπει νά ξέρω. Βγάλε τά ροῦχα σου.

— Δέν μέ πιστεύεις;

— "Οχι. Βγάλε τά ροῦχα σου.

— Δέν θά τά βγάλω.

— Ἐντάξει. Θά πᾶμε στό ἄλλο δωμάτιο καί θά στά βγάλω διά τῆς βίας.

"Εκανε ἓνα βῆμα πίσω φέρνοντας τό χέρι στό στόμα της. Τά μάτια της τόν κυττοῦσαν ὀρθάνοιχτα καί γεμάτα τρόμο.

— Θά τό ἔκανες; μίλησε μέσ' ἀπ' τά δάχτυλά της.

— Ναί, εἶπε. Πρέπει νά μάθω τί ἔγινε σέ κεῖνο τό χαρτονόμισμα καί δέν θά διστάσω μπροστά στήν παρθενική σεμνοφυτία κανενός.

— "Ω, δέν εἶν' αὐτό. Δέν ντρέπομαι νά γδυθῶ μπροστά σου, εἶπε βάζοντας τά χέρια της ξανά στό στήθος του, ἀλλά, δέν καταλαβαίνεις; ὄχι ἔτσι. Δέν βλέπεις ὅτι ἂν μ' ἀναγκάσεις νά τό κάνω, σκοτώνεις κάτι;

— Δέν ξέρω τίποτ' ἀπ' αὐτά, εἶπε μέ σιγανή φωνή. Πρέπει νά μάθω τί ἔγινε στό χαρτονόμισμα. Βγάλτα.

Κύτταξε τά κιτρινόγκριζα ἀτάραχα μάτια του καί τό πρόσωπό της κοκκίνισε, γιά νά γίνει χλωμό ἀμέσως μετὰ.

Στάθηκε στητή, κι' ἄρχισε νά γδύνεται. 'Ο Σπαίηντ ἔκατσε στήν ἄκρη τῆς μπανιέρας κυττάζοντας μία τό κορίτσι καί μία τήν ἀνοιχτή πόρτα. 'Απ' τό λίβινγκ - ρούμ δέν ἀκουγόταν ὁ παραμικρός ἤχος. "Εβγαλε τά ροῦχα της γρήγορα, χωρίς θόρυβο, ἀφήνοντάς τα νά πέφτουν στό πάτωμα γύρω ἀπ' τά πόδια της. "Οταν ἔμεινε γυμνή, ἔκανε ἓνα βῆμα πίσω καί ἀπόμεινε νά τόν κυττάζει. Τό βλέμμα της ἦταν περήφανο χωρίς νά δείχνει ἐπιθετικότητα ἢ ταπείνωση.

"Εβαλε τά πιστόλια του στήν τουαλέτα καί ἀντικρύζοντας τήν πόρτα, γονάτισε μπροστά στά ροῦχα της. Σήκωσε κάθε κομματί καί τό ἐξέτασε μέ τά δάχτυλα καί τά μάτια του. Δέν βρῆκε τό χιλιοδόλλaro. "Αφοῦ τελείωσε, σηκώθηκε ὀρθιος, δίνοντάς της τά ροῦχα της.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε. Τώρα ξέρω.

Πῆρε τά ροῦχα της χωρίς νά τοῦ μιλήσει. 'Ο Σπαίηντ σήκωσε τά πιστόλια του, ἔκλεισε τήν πόρτα τοῦ μπάνιου πίσω του καί μπῆκε στό λίβινγκ - ρούμ.

— Τό βρῆκες; χαμογέλασε φιλικά ὁ Γκάτμαν ἀπό τήν κουνιστή πολυθρόνα του.

'Ο Κάϊρο, καθισμένος στόν καναπέ δίπλα στό νεαρό κύτταξε τόν Σπαίηντ ἐρωτηματικά. 'Ο Γουῖλμερ ἔμεινε ἀκίνητος. "Εσκυβε μπροστά, μέ τό κεφάλι στά χέρια του, τοὺς ἀγκῶνες στά γόνατα καί τό βλέμμα καρφωμένο στό πάτωμα.

— "Οχι δέν τό βρῆκα, εἶπε ὁ Σπαίηντ στόν Γκάτμαν. 'Εσύ τό βούτηξες.

— 'Εγώ τό βούτηξα; χασκογέλασε ὁ παχύς ἄντρας.

— Ναί, εἶπε ὁ Σπαίηντ κουδουνίζοντας τά πιστόλια. Θέλεις νά τό παραδεχτεῖς ἢ νά σηκωθεῖς καί νά σέ ψάξω;

— Νά μέ...

— "Η θά τό παραδεχτεῖς, εἶπε ὁ Σπαίηντ, ἢ θά σέ ψάξω. Δέν ὑπάρχει τρίτη λύση.

'Ο Γκάτμαν κύτταξε τόν Σπαίηντ καί γέλασε δυνατά.

— Μά τό Θεό κύριε, σέ πιστεύω. Πραγματικά. Εἶσαι τύπος κύριε, ἂν δέν σέ πειράζει πού τό λέω.

— 'Εσύ τό βούτηξες.

— Ναί, κύριε, ἐγώ τό βούτηξα. 'Ο παχύς ἄντρας πῆρε ἓνα τσαλακωμένο χαρτονόμισμα ἀπό τήν τσέπη τοῦ γιλέκου του, τό ἴσιωσε στό παχύ πόδι του, πῆρε τό φάκελλο μέ τά ἑννιά χιλιοδόλλαρα ἀπό τήν τσέπη τοῦ παλτοῦ του κι' ἔβαλε τό ἴσιωμένο χαρτονόμισμα μαζί μέ τ' ἄλλα. Πρέπει νά κάνω τό μικρό μου ἀστεῖο κάθε τόσο, εἶπε,

καί ἤμουν περίεργος νά δῶ τί θά ἔκανες σ' αὐτήν τήν περίπτωση. Πρέπει νά παραδεχτῶ ὅτι πέτυχες μέ ἄριστα κύριε. Ποτέ δέν φαντάστηκα ὅτι θά ἔβρισκες ἕνα τόσο ἀπλό καί εὐθύ τρόπο γιά νά φτάσεις στήν ἀλήθεια.

Ἦ Σπαίηντ τόν κύτταξε κοροϊδευτικά, χωρίς θυμό.

— Θά περίμενα κάτι τέτοιο ἀπό ἀνθρώπους στήν ἡλικία τοῦ ἀλήτη, εἶπε.

Ἦ Γκάτμαν χαχάνισε.

Ἦ Μπρίτζιντ Ὁ Σῶνεσσου, ντυμένη ἐκτός ἀπό τό καπέλλο καί τό παλτό της, βγῆκε ἀπ' τό μπάνιο, ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τό λίβινγκ - ρούμ, σταμάτησε, μπῆκε στήν κουζίνα κι' ἄναψε τό φῶς.

Ἦ Κάϊρο πλησίασε τό νεαρό κι' ἄρχισε νά ψιθυρίζει στ' αὐτί του ξανά. Ἐκεῖνος ἀνασήκωσε τούς ὤμους του, ἐνοχλημένος.

Ἦ Σπαίηντ, κυττάζοντας τά πιστόλια στό χέρι του καί τόν Γκάτμαν, προχώρησε στό διάδρομο, ἄνοιξε τήν ντουλάπα, ἔβαλε τά ὄπλα σ' ἕνα μπαούλο, κλείδωσε τήν ντουλάπα, ἔριξε τό κλειδί στήν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του καί γύρισε πρὸς τήν πόρτα τῆς κουζίνας. Ἦ Μπρίτζιντ Ὁ Σῶνεσσου γέμιζε μιά ἀλουμινένια καφετιέρα.

— Βρῆκες ὅ,τι χρειάζεσαι; ρώτησε.

— Ναί, ἀπάντησε ψυχρά χωρίς νά σηκώσει τό κεφάλι της. Μετά, ἔβαλε τήν καφετιέρα στήν ἄκρη καί πλησίασε τήν πόρτα. Κοκκίνισε καί τά μάτια της ἦσαν ὑγρά καί σάν παιδιοῦ.

— Δέν ἔπρεπε νά κάνεις κάτι τέτοιο Σάμ, εἶπε ἀπαλά.

— Ἔπρεπε νά μάθω, ἀγγελέ μου. Ἔσκυψε, τή φίλησε στό στόμα ἐλαφριά καί γύρισε στό λίβινγκ - ρούμ.

Ἦ Γκάτμαν χαμογέλασε στόν Σπαίηντ καί τοῦ πρόσφερε τό λευκό φάκελλο.

— Σέ λίγο θά εἶναι δικά σου. Μπορεῖς νά τά πάρεις ἀπό τώρα.

— Ὑπάρχει καιρός, εἶπε ὁ Σπαίηντ χωρίς νά τά πάρει, καθώς κάθησε σέ μιά πολυθρόνα. Δέν κουβεντιάσαμε ἀρκετά γιά τά λεφτά. Θά πρέπει νά ἔχω περισσότερα ἀπό δέκα χιλιάδες.

— Δέκα χιλιάδες δολλάρια εἶναι πολλά λεφτά, εἶπε ὁ Γκάτμαν.

— Λές λόγια δικά μου, εἶπε ὁ Σπαίηντ, ἀλλά δέν εἶναι καί ὅλα τά λεφτά τοῦ κόσμου.

— Ὅχι κύριε, ὄχι. Αὐτό τ' ἀναγνωρίζω. Ἀλλά εἶναι

πολλά λεφτά για να τα βγάλει κανείς τόσο εύκολα και σέ τόσο λίγο καιρό.

— Νομίζεις ότι ήταν τόσο αναθεματισμένα εύκολο; ρώτησε ο Σπαίηντ. Τέλος πάντων αυτό είναι δικιά μου δουλειά, είπε κι' ανασήκωσε τούς ώμους του.

— Βεβαίως και είναι, συμφώνησε ο παχύς άντρας. Μισόκλεισε τα μάτια του κι' έκανε ένα νόημα προς την Κουζίνα. Τά μοιράζεσαι μαζί της; ρώτησε.

— Κι' αυτό είναι δικιά μου δουλειά.

— Βεβαίως και είναι, συμφώνησε για άλλη μία φορά ο παχύς άντρας, αλλά πρόσθεσε διστακτικά, θά ήθελα να σου δώσω μία συμβουλή.

— Έλεύθερα.

— Άν δέν — τολμῶ να πῶ ὅτι θά τῆς δώσεις μερικά χρήματα στό τέλος — ἀλλά ἂν δέν τῆς δώσεις ὅσα νομίζει ὅτι πρέπει νά πάρει, ἡ συμβουλή μου εἶναι... πρόσεχε.

— Φασαρίες; Τά μάτια τοῦ Σπαίηντ εἶχαν μία κοροϊδευτική λάμψη.

— Φασαρίες.

Ὁ Σπαίηντ χαμογέλασε κι' ἄρχισε νά στρίβει τσιγάρο.

Ὁ Κάϊρο, συνεχίζοντας νά μουρμουρίζει σι' αὐτί τοῦ νεαροῦ, εἶχε βάλει τό χέρι του πάνω ἀπ' τούς ὤμους του. Ξαφνικά, ὁ νεαρός τίναξε τό χέρι τοῦ Κάϊρο καί γύρισε νά τόν κυττάξει. Τό βλέμμα του ἔδειχνε ἀηδία καί θυμό. Ἔκανε τό χέρι του γροθιά καί χτύπησε τόν Κάϊρο στό στόμα. Ὁ Κάϊρο ἔβγαλε μία τσιριχτή φωνή καί τραβήχτηκε στήν ἄκρη τοῦ καναπέ. Ἔβγαλε ένα μεταξωτό μαντήλι ἀπ' τήν τσέπη του καί τό ἔβαλε στό στόμα του. Τό τράβηξε γεμάτο αἷμα. Τό ξανάβαλε στό στόμα του καί κύτταξε παραπονετικά τό νεαρό. Ὁ νεαρός γαύγισε ένα «κρατήσου μακριά ἀπό μένα» κι' ἔβαλε τό κεφάλι του στά χέρια πάλι. Τό μαντήλι τοῦ Κάϊρο γέμισε τό δωμάτιο μέ τή μυρωδιά τοῦ πεύκου.

Ἡ κραυγή τοῦ Κάϊρο ἔφερε τήν Μπρίτζιντ Ὁ Σώνεσσον στό δωμάτιο. Ὁ Σπαίηντ χαμογελώντας τῆς ἔκανε ένα νόημα πρὸς τόν καναπέ.

— Καυγαδάκια. Πῶς πάει τό φαῖ;

— Ἐρχεται, ἀπάντησε καί ξαναμπήκε στήν κουζίνα.

Ὁ Σπαίηντ ἀναψε τό τσιγάρο του.

— Ἀς μιλήσουμε γιά λεφτά, εἶπε.

— Πρόθυμος κύριε, μέ τήν καρδιά μου, ἀπάντησε ὁ παχύς άντρας, ἀλλά δέκα χιλιάδες δολλάρια εἶναι ὅ,τι μπόρεσα νά βρῶ, στό λόγο τῆς τιμῆς μου. Φυσικά κύριε,

καταλαβαίνεις ότι αυτή είναι η πρώτη δόση. 'Αργότερα...

‘Ο Σπαίηντ γέλασε.

— Ξέρω ότι θά μου δώσεις εκατομμύρια αργότερα, είπε, αλλά ν’ ασχοληθούμε με την πρώτη δόση τώρα. Δεκαπέντε χιλιάδες;

— Κύριε Σπαίηντ, κούνησε τό κεφάλι του ό Γκάτμαν, σου είπα αληθινά και είλικρινά και στό λόγο της τιμής μου σάν τζέντλεμαν ότι δέκα χιλιάδες δολλάρια είναι ό,τι μόρεσα νά μαζέσω. ‘Όσα έχω.

— Δέν είπες «όριστικά».

— «‘Οριστικά», είπε γελώντας ό Γκάτμαν.

— Αυτό δέν είναι και πολύ καλό, αλλά άν είναι όσο μπορείς νά καταφέρεις, δώστα μου.

‘Ο Σπαίηντ πήρε τό φάκελλο και μετέφερε τό περιεχόμενο του στίς τσέπες του, άφου πρώτα τό μέτρησε. ‘Η Μπρίτζιντ Ο’Σώνεσσν μπήκε στό δωμάτιο, κουβαλώντας ένα δίσκο.

‘Ο νεαρός δέν έφαγε. ‘Ο Κάϊρο πήρε ένα φλυτζάνι καφέ. Τό κορίτσι, ό Γκάτμαν και ό Σπαίηντ έφαγαν τ’ αυγά, τό μπέηκον, φρυγανισμένο ψωμί και μαρμελάδα πού είχε έτοιμάσει και ήπιαν άπό δυό φλυτζάνια καφέ. Μετά, βολεύτηκαν όλοι όπως μόρεσαν, για νά περάσουν τή νύχτα.

‘Ο Γκάτμαν κάπνισε ένα πούρο και διάβαζε τίς «Διάσημες έγκληματικές ύποθέσεις της ‘Αμερικής» και χαχάνιζε στά σημεία πού έβρισκε διασκεδαστικά. ‘Ο Κάϊρο περιποιόταν τό στόμα του βλοσυρά σέ μία γωνιά του καναπέ. ‘Ο νεαρός έκατσε μέ τό κεφάλι στά χέρια, μέχρι τίς πέσσερις. Μετά, γύρισε πρός τόν τοίχο, ξάπλωσε μέ τά πόδια πρός τόν Κάϊρο και κοιμήθηκε. ‘Η Μπρίτζιντ Ο’Σώνεσσν μισοκοιμόταν, άκουγε τά σχόλια του Γκάτμαν και έπιανε άραιές αδιάφορες κουβέντες μέ τόν Σπαίηντ.

‘Ο Σπαίηντ έστριβε και κάπνιζε τσιγάρα και κινιόταν μέσα στό δωμάτιο χωρίς ένταση ή άμηχανία. Έκατσε μερικές φορές στό μπράτσο της καρέκλας του κοριτσιού, στή γωνία του τραπεζιού, στό πάτωμα κοντά στά πόδια της, σέ μία καρέκλα μέ ίσια πλάτη. ‘Ηταν τελείως ξύπνιος, χαρούμενος και γεμάτος δύναμη.

Στίς πεντέμιση πήγε στήν κουζίνα κι’ έφτιαξε περισσότερο καφέ. Μισή ώρα αργότερα ό νεαρός κινήθηκε, ξύπνησε και σηκώθηκε μέ χασμουρητά. ‘Ο Γκάτμαν κύτταξε τό ρολοϊ του και μίλησε στόν Σπαίηντ.

— Μπορείς νά τό πάρεις τώρα;

— Δώσε μου μιά ὥρα ἀκόμα.

Ὁ Γκάτμαν κούνησε τό κεφάλι του καί γύρισε στό βιβλίο του.

Στίς ἑπτὰ ὁ Σπαίηντ πῆγε στό τηλέφωνο καί κάλεσε τό νούμερο τῆς Ἑφφι Περίν.

— Ναί;... κυρία Περίν; Ἐδῶ Σάμ Σπαίηντ, μπορῶ νά μιλήσω στήν Ἑφφι;... εὐχαριστῶ. Σφύριξε дуό στροφές ἀπ' τό «Ἐν Κούμπα» σιγά. Γειά σου ἄγγελέ μου, συγνώμη πού σέ ξύπνησα... ναί, πολύ. Λοιπόν, ἄκου: Στό κουτί «Χόλλαντ» στό ταχυδρομεῖο θά βρεῖς ἓνα φάκελλο μέ τό γράψιμό μου. Εἶναι μιά ἀπόδειξη γιά τό σταθμό Πίγκουϊκ μέσα, γιά ἓνα δέμα. Ναί... τό χτεσινό. Θά τό φέρεις ἐδῶ... ναί, σπίτι. Μπράβο κορίτσι μου... γειά σου.

Τό κουδούνι τῆς πόρτας χτύπησε τίς ὀκτώ παρά δέκα.

Ὁ Σπαίηντ πῆγε στό διάδρομο καί πάτησε τό κουδούνι τῆς πόρτας. Ὁ Γκάτμαν ἄφησε τό βιβλίο καί σηκώθηκε.

— Δέν θά σέ πείραζε νά κατέβουμε μαζί; ρώτησε

— Ὁκέϋ, εἶπε ὁ Σπαίηντ.

Ὁ Γκάτμαν τόν ἀκολούθησε στό διάδρομο. Ὁ Σπαίηντ ἀνοίξε τήν πόρτα. Ἡ Ἑφφι Περίν βγῆκε ἀπ' τό ἄσσανσέρ, κουβαλώντας τό δέμα μέ τό καφέ περιτύλιγμα. Τό ἀγορίστικο πρόσωπό της ἦταν χαρούμενο καί φωτεινό καί προχώρησε πρὸς τόν Σπαίηντ μέ βῆμα γεμάτο ἐνθουσιασμό, σχεδόν τρέχοντας. Μετά ἀπό μιά ματιά, δέν κύτταξε τόν Γκάτμαν. Χαμογέλασε στόν Σπαίηντ καί τοῦ ἔδωσε τό δέμα.

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ μωρό μου. Μέ συγχωρεῖς πού σοῦ χάλασα τήν ἡσυχία σου ἀλλά...

— Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά, ἀπάντησε γελώντας καί βλέποντας ὅτι δέν εἶχε σκοπό νά τήν καλέσει μέσα, ρώτησε. Τίποτ' ἄλλο;

— Ὁχι, σ' εὐχαριστῶ.

— Γειά σου, εἶπε καί προχώρησε πρὸς τό ἄσσανσέρ.

Ὁ Σπαίηντ ἐκλείσει τήν πόρτα καί πῆρε τό δέμα στό λίβινγκ - ρούμ. Τό πρόσωπο τοῦ Γκάτμαν ἦταν κόκκινο καί τά μάγουλά του ἔτρεμαν. Ὁ Κάϊρο καί ἡ Μπρίτζιντ Ὁ Σῶνεσσου πλησίασαν καθῶς τό ἀκουμποῦσε στό τραπέζι. Ὁ νεαρός σηκώθηκε, ἀλλά ἔμεινε κοντά στὸν καναπέ, γλωμός καί γεμάτος ἔνταση, κυττώντας τους κάτω ἀπὸ γυριστές βλεφαρίδες.

— 'Εδῶ εἵμαστε, εἶπε ὁ Σπαίηντ κάνοντας ἓνα βῆμα πίσω ἀπ' τὸ τραπέζι.

Τὰ δάχτυλα τοῦ Γκάτμαν κινήθηκαν γρήγορα μέ τούς σπάγγους, τὸ χαρτί καί τὸ περιτύλιγμα ἀπὸ ροκανίδια καί τὸ γεράκι σέ λίγο ἦταν στά χέρια του.

— "Α, εἶπε βραχνά, μετὰ ἀπὸ δεκαεπτὰ χρόνια. Τὰ μάτια του ἦταν ὑγρά.

Ὁ Κάϊρο στράβωσε τὰ κόκκινα χεῖλια του καί ἔτριψε τὰ χέρια του. Τό κορίτσι δάγκωνε τῇ γλώσσα της ἀπαλά. "Ολοὶ τοὺς ἀνέπνεαν βαριά. Ὁ ἀέρας στοῦ δωματίου ἦταν πνιχτός καί παγωμένος βαρὺς ἀπὸ τὸν καπνὸ τῶν τσιγάρων.

Ὁ Γκάτμαν ἔβαλε τὸ γεράκι στοῦ τραπέζι καί ἔψαξε τίς τσέπες του.

— Αὐτό εἶναι, εἶπε, ἀλλὰ θά τὸ σιγουρένω. Ὁ ἰδρώτας γυάλιζε στά χοντρά μάγουλά του. Τὰ δάχτυλά του ἔτρεμαν καθὼς ἔβγαλε ἓνα χρυσὸ σουγιαδάκι καί τὸ ἄνοιξε.

Ὁ Κάϊρο καί τὸ κορίτσι στάθηκαν στοῦ πλάϊ του. Ὁ Σπαίηντ ἔκατσε λίγο πιὸ πίσω, ἔτσι πού νά παρακολουθεῖ καί τὸ νεαρό μαζί μέ τούς ἄλλους.

Ὁ Γκάτμαν γύρισε τὸ γεράκι ἀνάποδα κι' ἔξυσε ἓνα κομμάτι ἀπὸ τῇ βάση του. Μαῦρο χρῶμα βγῆκε σέ μικρά δαχτυλίδια, φανερώνοντας ἀπὸ κάτω σκέτο μαῦρο μέταλλο. Τὸ σουγιαδάκι τοῦ Γκάτμαν βυθίστηκε λίγο στοῦ μέταλλο, τραβώντας ἓνα στριφογυριστό κομμάτι κι' ἀποκαλύπτοντας ἀπὸ κάτω περισσότερο ἀπ' τὸ ἴδιο μέταλλο, μολύβι.

Ἡ ἀνάσα τοῦ Γκάτμαν ἀκούστηκε σφυριχτὴ ἀνάμεσα στά δόντια του. Τό πρόσωπό του γέμισε αἷμα. Στριφογύρισε τὸ ἀγαλματάκι στά χέρια του καί ἄρχισε νά τὸ χτυπᾷ μέ τὸν σουγιά στοῦ κεφάλι. Κι' ἐκεῖ ἀποκάλυψε τὸ ἴδιο μουντό μέταλλο. Ἄφησε τὸ ἄγαλμα καί τὸ σουγιά του νά πέσουν μέ θόρυβο στοῦ τραπέζι, ἐνῶ γύριζε ν' ἀντικρῦσει τὸν Σπαίηντ.

— Εἶναι πλαστό, εἶπε βραχνά.

Τό πρόσωπο τοῦ Σπαίηντ εἶχε γίνει σοβαρό. Τό κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ του ἦταν ἀργό, ἀλλὰ ὄχι καί ἡ κίνηση πού ἔκανε πιάνοντας τὸν καρπὸ τῆς Μπρίτζιντ Ο'Σῶνεσσου. Τὴν τράβηξε πρὸς τὸ μέρος του, σηκώνοντας τὴν τὸ κεφάλι βίαια.

— Ἐντάξει, εἶπε. Ἐκανες τὸ ἀστεῖο σου, μούγκρισε στοῦ πρόσωπό της. Πές μας τώρα τί ἔγινε.

—“Οχι Σάμ, όχι! οὐρλιαξε. Αυτό είναι πού πήρα από τόν Κέμιντοφ. ‘Ορκίζομαι ὅτι...

‘Ο Τζόελ Κάϊρο ὀρμησε ἀνάμεσά τους κι’ ἄρχισε νά πετᾷ τίς λέξεις σ’ ἓναν τσιριχτό θυμωμένο χεῖμαρρο.

— Αυτό είναι! Αυτό είναι! ‘Ο Ρῶσσοι! “Ἐπρεπε νά τό ἤξερα! Πόσο βλάκα τόν νομίζαμε καί πόσο κοροΐδα μᾶς ἔπιασε! Δάκρυα ἄρχισαν νά τρέχουν στά μάτια τοῦ Λεβαντίνου, καθώς χοροπηδοῦσε γύρω τους. Τήν πάτησες! οὐρλιαξε στόν Γκάτμαν. ‘Εσύ καί ἡ ἡλίθια ἀπόπειρά σου νά τοῦ τό ἀγοράσεις! Χοντρέ βλάκα! Τόν ἄφησες νά καταλάβει ὅτι ἦταν πολύτιμο καί βρῆκε πόσο πολύτιμο ἦταν καί μᾶς ἔφτιαξε ἓνα ἀντίτυπο! Καμιά ἀμφιβολία γιατί τό κλέψαμε τόσο εὐκολα! Διόλου παράξενο πού ἦταν τόσο πρόθυμος νά μᾶς στείλει στά πέρατα τοῦ κόσμου γιά νά τό βροῦμε! ‘Ηλίθιε! Παραφουσκωμένε βλάκα! “Ἐβαλε τά χέρια στοῦ πρόσωπο κι’ ἄρχισε νά κλαίει.

Τό σαγόνι τοῦ Γκάτμαν κρεμόταν. Τά μάτια του ἀνοιγόκλεισαν μ’ ἄδειο βλέμμα. Μετά, τινάχτηκε, καί μέχρι νά ἔρθουν τά λίπη του στή θέση τους, εἶχε γίνει πάλι ὁ φιλικός παχύς ἄντρας.

—“Ἐλα κύριε, εἶπε μέ χάρη, δέν χρειάζονται αὐτά. “Ολοι μας κάνουμε λάθη καί νά εἶσαι βέβαιος ὅτι αὐτό τό χτύπημα ἦταν τόσο δυνατό γιά μένα, ὅσο καί γιά σένα. Ναί, χωρίς ἀμφιβολία, εἶναι τό χέρι τοῦ Ρῶσσου. Λοιπόν κύριε, τί προτείνεις θά κάτσουμε ἐδῶ νά κλαίμε καί νά βριζόμαστε; “Η — χαμογέλασε ἀγγελικά — θά πᾶμε στήν Κωνσταντινούπολη;

‘Ο Κάϊρο, ἄφωνος, τράβηξε τά χέρια του ἀπ’ τό πρόσωπό του.

— Εἶσαι... σί... σίγου... προσπάθησε νά ψελλίσει. “Εκπληξη καί κατανόηση τῶν ὅσων εἶχε πεῖ ὁ Γκάτμαν τόν ἐμπόδιζαν νά μιλήσει.

‘Ο Γκάτμαν χτύπησε τά χοντρά χέρια του. Τά μάτια του ἀνοιγόκλεισαν. ‘Η φωνή του ἦταν ἓνα ἀγαθό γουργούρισμα.

— Γιά δεκαεπτὰ χρόνια ἔχω ἀναζητήσει αὐτό τό μικρό ἀντικείμενο καί ἔχω προσπαθήσει νά τ’ ἀποκτήσω. “Αν πρόκειται νά ψάξω ἄλλον ἓνα ἀναζητώντας το, αὐτό κύριε θά εἶναι ἓνα πρόσθετο ἐξοδο σέ χρόνο, τῆς τάξεως τῶν — τά χεῖλια του κινήθηκαν σιωπηλά καθώς λογάριάζε — πέντε καί δεκαπέντε δεκάτων ἐβδόμων τοῖς ἑκατό.

—“Ἐρχομαι καί ‘γώ! φώναξε ὁ Λεβαντίνος.

Ὁ Σπαίηντ ἄφησε ξαφνικά τό κορίτσι καί γύρισε νά κυττάξει πίσω του. Ὁ νεαρός εἶχε εξαφανιστεῖ. Ἡ πόρτα τοῦ διαδρόμου ἦταν ἀνοιχτή. Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του, τήν ἐκλείσε ξανά καί γύρισε στό τραπέζι. Κύτταξε τόν Γκάτμαν καί τόν Κάϊρο. Κι' ἔπειτα, μίλησε μιμούμενος τό βραχνό γουργούρισμα τοῦ Γκάτμαν.

— Λοιπόν, κύριοι, ὠραῖοι κλέφτες εἴσαστε!

— Λίγο ἔχουμε νά ὑπερηφανευτοῦμε, χαχάνισε ὁ Γκάτμαν κι' αὐτό εἶναι γεγονός κύριε, εἶπε. Ἀλλά, κανεῖς μας δέν εἶναι νεκρός ἀκόμα καί δέν ὑπάρχει λόγος νά νομίζουμε ὅτι ὁ κόσμος τέλειωσε ἐπειδή πέσαμε σέ μιὰ ἀναποδιά. Ἀπλώσε τό παχύ χέρι του μέ τήν παλάμη πρὸς τὰ ἑπάνω. Θά πρέπει νά σοῦ ζητήσω τόν φάκελλο, κύριε.

Ὁ Σπαίηντ ἔμεινε ἀκίνητος, μέ πέτρινο πρόσωπο.

— Ἀπό τήν πλευρά μου σέ βοήθησα, εἶπε. Πῆρες τό μαραφέτι σου. Ἄν δέν εἶχες τύχη δέν φταίω ἐγώ, πῆρες ὅ,τι ἔπαχνες.

— Ἐλα τώρα κύριε, εἶπε πειστικά ὁ Γκάτμαν, ἀποτύχαμε ὅλοι καί δέν ὑπάρχει λόγος νά τὰ πληρώσει κάποιος ὅλα μαζεμένα. Ἀλλωστε... εἶπε φέρνοντας τό δεξι χέρι του μπροστά, ὀπλισμένο μ' ἓνα μικρό περιστροφό, ἓνα κομποτέχνημα ἀπό χρυσό, ἀσήμι καί μαργαριταρόπετρα. Ἀλλωστε, μέ δύο λόγια, θά πρέπει νά σοῦ ζητήσω τίς δέκα χιλιάδες μου.

Τό πρόσωπο τοῦ Σπαίηντ ἔμεινε ἀτάραχο. Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του καί ἄπλωσε τό φάκελλο. Σταμάτησε, τόν ἀνοίξε, ἔβγαλε ἓνα χιλιοδόλλαρο καί τό ἔβαλε στήν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του. Ξανάκλεισε τόν φάκελλο καί τόν ἔδωσε στόν Γκάτμαν.

— Πρέπει νά βγάλω τό χρόνο καί τὰ ἐξοδά μου, εἶπε.

Ὁ Γκάτμαν, ἀφοῦ μιμήθηκε τήν κίνηση τοῦ Σπαίηντ, πῆρε τό φάκελλο.

— Καί τώρα κύριε, θά σοῦ εὐχηθοῦμε ἀντίο, ἐκτός καί ἂν θέλεις νά μᾶς συνοδέψεις σ' αὐτήν τή μικρή ἐκδρομή στήν Κωνσταντινούπολη, εἶπε μισοκλείνοντας τὰ μάτια του. Ὁχι; Ἐντάξει, ἀλλά, εἰλικρινά κύριε, θά ἤθελα νά σ' ἔχω μαζί μου. Εἶσαι ἓνας ἄνθρωπος πού μ' ἀρέσει. Ἐνας ἄνθρωπος μέ φαντασία καί ὀρθή κρίση. Καί γι' αὐτό τό λόγο θά χωριστοῦμε, ἔχοντας τήν βεβαιότητα ὅτι δέν θά συζητήσεις μέ κανέναν τίς λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς μικρῆς μας δουλειᾶς. Ξέρουμε ὅτι μπορούμε νά βασιζόμαστε ἑπάνω σου γιατί μπορείς νά ἐκτιμήσεις τό γεγονός ὅτι κάθε νομική

δυσκολία σέ σχέση μέ τίς ἐξελίξεις τῶν τελευταίων ἡμερῶν
θά ἔπεφτε ὁμοίως πάνω σέ σένα καί στή χαριτωμένη μίς
Ο' Σώνεσσυ. Εἶσαι πολύ πονηρός ὥστε νά καταλάβεις κάτι
τέτοιο, γι' αὐτό εἶμαι σίγουρος.

— Τό καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Σπαίηντ.

— Τό φανταζόμουν. Ὅπως ἐπίσης εἶμαι σίγουρος ὅτι
θά ἀντιμετωπίσεις κατά κάποιον τρόπο τήν ἀστυνομία χω-
ρίς τό «θύμα» σου.

— Θά τά καταφέρω, εἶπε ὁ Σπαίηντ.

— Τό φανταζόμουν. Λοιπόν κύριε, τά συντομώτερα
ἀντίο εἶναι καί τά καλύτερα. Ἀντίο. Ὑποκλίθηκε ἄψογα.
Καί σέ σένα, μίς Ο' Σώνεσσυ, ἀντίο. Σᾶς ἀφήνω αὐτό τό
σπάνιο ἀντικείμενο στό τραπέζι, σάν ἐνθύμιο.

“Αν σέ κρεμάσουν

Γιά πέντε ολόκληρα λεπτά μετά την στιγμή πού ή πόρτα έκλεισε πίσω απ' τόν Κάσπερ Γκάτμαν καί τόν Τζόελ Κάϊρο, ό Σπαίηντ άκίνητος κυττοῦσε τό πόμολό της. Τά μάτια του ήσαν θολά κάτω από τά μαζεμένα φρύδια του. Οί ρυτίδες στίς άκριες τής μύτης του ήσαν βαθιές καί κόκκινες. Τά χείλια του κρέμονταν φουσκωμένα. Τά έσφιξε σέ μιά άπότομη γωνιά καί πήγε στό τηλέφωνο. Δέν είχε ρίξει οὔτε μιά ματιά στήν Μπρίτζιντ Ο' Σώνεσσου πού στεκόταν στήν άκρη τοῦ τραπεζιοῦ καί τόν κυττοῦσε διστακτικά.

Σήκωσε τό τηλέφωνο, τό κατέβασε πάλι κι' έσκυψε γιά νά ψάξει τόν τηλεφωνικό κατάλογο στό ράφι. “Αρχισε νά γυρνάει τίς σελίδες γρήγορα μέχρι πού βρήκε ό,τι ζητοῦσε, έψαξε μέ τό δάχτυλό του τίς στήλες, σηκώθηκε όρθιος καί σήκωσε τό άκουστικό. Πήρε ένα νούμερο.

— Ναί, είναι ό ύπαστυνόμος Πόλχαους εκεί;... ναί... Σάμιουελ Σπαίηντ... Γειά σου Τόμ. “Εχω κάτι γιά σένα... ναί, πολλά. Λοιπόν, άκου: “Ο Θέρσμπυ κι' ό Τζακόμπι σκοτώθηκαν από ένα νεαρό όνόματι Γουίλμερ Κούκ. Περιέγραψε τό νεαρό λεπτομερώς. Δουλεύει γιά ένα τύπο όνόματι Κάσπερ Γκάτμαν. Περιέγραψε τόν Γκάτμαν. “Εκείνος ό τύπος ό Κάϊρο πού συνάντησε, είναι μαζί τους... ναί... ό Γκάτμαν μένει στό “Αλεξάντρεια, 12γ, ή έμενε εκεί. Μόλις τό έσκασαν, γι' αυτό πρέπει νά κινηθεῖς γρήγορα, αλλά δέν νομίζω νά περιμένουν νά συλληφθοῦν... ύπάρχει κι' ένα κορίτσι, ή κόρη τοῦ Γκάτμαν. Περιέγραψε τήν Ρέα Γκάτμαν. Πρόσεχε όταν συναντηθεῖς μέ τό μικρό, ύποτίθεται ότι είναι καλός στό πιστόλι... ναί Τόμ, κι' έχω μερικά πράγματα γιά σένα έδω. Νομίζω ότι έχω τά δπλα πού χρησημοποίησε... ναί. Γρήγορα καί καλή τύχη!

“Αφησε μαλακά τό ακουστικό καί τό τηλέφωνο στό ράφι. Σάλιωσε τά χείλια του καί κύτταξε τά χέρια του. Οί παλάμες του ήσαν υγρές. Γέμισε βαθειά τό στήθος του μέ άέρα. Τά μάτια του γυάλισαν πίσω από μισόκλειστα βλέφαρα. Γύρισε καί έκανε τρία γρήγορα βήματα πρός τό λιβινγκ - ρούμ.

“Η Μπρίτζιντ Ο’Σώνεσσυ, ξαφνιασμένη άφησε ένα κοφτό γέλιο. “Ο Σπαίηντ, πρόσωπο μέ πρόσωπο πολύ κοντά της, ψηλός, χοντροκόκκαλος καί δυνατός, χαμογελώντας ψυχρά μέ τό στόμα καί τά μάτια του τής μίλησε ήσυχα.

— “Όταν τούς στριμώξουν, θά μιλήσουν γιά μās. Καθόμαστε πάνω σέ δυναμίτη καί έχουμε ελάχιστα λεπτά πρίν έρθει ή αστυνομία. Πές μου τα όλα, γρήγορα. “Ο Γκάτμαν έστειλε έσένα καί τόν Κάίρο στήν Κωνσταντινούπολη; Πές μου, πού νά πάρει ό διάβολος! Είπε βάζοντας τό χέρι του στους ώμους της. Είμαστε μαζί μπλεγμένοι καί δέν πρόκειται νά τά κάνεις θάλασσα. Μίλα. Αύτός σās έστειλε;

— Ν... ναι, αύτός. Συνάντησα τόν Κάίρο εκεί καί του ζήτησα νά μέ βοηθήσει. Τότε...

— Περίμενε. Ζήτησες άπ’ τόν Κάίρο νά σέ βοηθήσει νά τό πάρετε άπ’ τόν Κέμιντοφ;

— Ναι.

— Για τόν Γκάτμαν;

Δίστασε πάλι, φοβισμένη από τή σκληρή λάμψη των ματιών του, ξεροκατάπτε καί του άπάντησε.

— “Οχι, όχι τότε. Νομίσαμε ότι θά τό παίρναμε γιά λογαρασμό μας.

— Έντάξει. Μετά;

— Τότε άρχισα νά φοβάμαι ότι ό Κάίρο θά μέ πούλαγε καί ζήτησα άπ’ τόν Φλόουντ Θέρσμπυ νά μέ βοηθήσει.

— Καί σέ βοήθησε. Μετά;

— Μετά, τό πήραμε καί πήγαμε στό Χόνγκ - Κόνγκ.

— Μέ τόν Κάίρο; “Η τόν πούλησες πρίν άπ’ αύτό;

— Ναι. Τόν άφήσαμε στήν Κωνσταντινούπολη, στη φυλακή. Κάτι... κάτι μ’ ένα τσέκ.

— Τό φτιάξατε επίτηδες;

— Ναι, ψιθύρισε ντροπαλά.

— Σωστά. Τώρα, έσύ κι’ ό Θέρσμπυ είσαστε στό Χόνγκ - Κόνγκ, μαζί μέ τό γεράκι.

— Ναι, καί — δέν τόν ήξερα τότε καλά — δέν ήξερα άν μπορώ νά τόν έμπιστευτώ. Συνάντησα τόν καπετάνιο

Τζακόμπι καί ἤξερα ὅτι τό πλοῖο του θά ἐρχόταν ἐδῶ, ἔτσι τοῦ ζήτησα νά φέρει ἕνα δέμα γιά μένα, τό γεράκι. Δέν μπορούσα νά ἐμπιστευθῶ τόν Θέρσμπυ ἢ τόν Τζόε, ἢ κάποιος ἄνθρωπος τοῦ Γκάτμαν μπορεῖ νά μέ ἀκολουθοῦσε στό πλοῖο πού ἦρθα κι' αὐτό μοῦ φάνηκε ἡ πιό σίγουρη λύση.

— Ἐντάξει. Τότε ἐσύ κι' ὁ Θέρσμπυ πήρατε ἕνα γρηγορώτερο πλοῖο καί φτάσατε ὡς ἐδῶ. Μετά;

— Μετά — φοβόμουν τόν Γκάτμαν. Ἦξερα ὅτι εἶχε ἀνθρώπους παντοῦ καί σύντομα θά μάθαινε τί εἶχαμε κάνει. Φοβόμουν ὅτι θά μάθαινε ὅτι φύγαμε ἀπό τό Χόνγκ - Κόνγκ γιά τό Σάν Φραντσίσκο. Βρισκόταν στή Νέα Ὑόρκη, κι' ἂν τοῦ τηλεγραφοῦσαν θά μπορούσε νά φτάσει ἐδῶ γρηγορώτερα ἀπό ἐμας. Αὐτό ἔκανε. Δέν τό ἤξερα τότε, ἀλλά φοβόμουν κι' ἔπρεπε νά περιμένω κρυμμένη τόν Τζακόμπι καί τό πλοῖο του. Καί φοβόμουν ὅτι ὁ Γκάτμαν θά μ' εὑρίσκει, ἐμένα ἢ τόν Φλόϋντ Θέρσμπυ καί ὅτι θά τόν ἐξαγόραζε. Γι' αὐτό ἦρθα σ' ἐσένα καί σου ζήτησα νά τόν παρακολουθήσεις.

— Αὐτό εἶναι ψέμα. Εἶχες τόν Θέρσμπυ ἀγκιστρωμένο καί τό ἤξερες. Ἦταν μανιακός μέ τίς γυναῖκες. Τό δείχνει ἡ ζωή του, τά μόνα λάθη πού ἔκανε, ἦταν γιά γυναικοδουλεία. Καί μιά φορά βλάκας, πάντοτε βλάκας. Ἴσως νά μήν ἤξερες τή φήμη του, ἀλλά ἤξερες ὅτι ἦσουν σίγουρη γι' αὐτόν.

Κοκκίνισε καί τόν κύταξε ντροπαλά. Ὁ Σπαίηντ συνέχισε.

— Ἦθελες νά τόν ξεφορτωθεῖς πρὶν φτάσει ὁ Τζακόμπι μέ τή λεία. Ποιό ἦταν τό σχέδιό σου;

— Ἦ... ἤξερα ὅτι εἶχε φύγει ἀπό τήν Ἀμερική μέ κάποιο χαρτοπαίκτη μετὰ ἀπό κάτι φασαρίες. Δέν ἤξερα τί ἀκριβῶς, ἀλλά σκέφτηκα ὅτι ἂν ἦταν κάτι σοβαρό κι' ἔβλεπε ἕναν ντέτεκτιβ νά τόν παρακολουθεῖ θά νόμιζε ὅτι ἦταν γι' αὐτό καί θά τρόμαζε καί ἴσως ἐφευγε. Δέν νόμισα ὅτι...

— Τοῦ εἶπες ἡ ἴδια ὅτι τόν παρακολουθοῦν, εἶπε σταθερά ὁ Σπαίηντ. Ὁ Μάιλς δέν ἦταν μεγαλοφυῆς, ἀλλά εἶχε ἀρκετό μυαλό γιά νά μήν τόν πάρουν χαμπάρι ἀπ' τήν πρώτη βραδυά.

— Τοῦ τό εἶπα, ναί. Ὅταν βγήκαμε ἐκεῖνο τό βράδυ, προσποιήθηκα ὅτι κατάλαβα τόν κύριο Ἀρτσερ καί τόν ἔδειξα στόν Φλόϋντ. Ἀλλά πίστεψέ με Σάμ, εἶπε μ' ἕναν

ξαφνικό λυγμό, ότι δέν θά τό ἔκανα ἂν ἤξερα ὅτι θά τόν σκότωνε. Νόμιζα ὅτι θά φοβόταν καί θά ἔφευγε ἀπ' τήν πόλη. Δέν σκέφτηκα ὅτι θά τόν σκότωνε.

Ὁ Σπαίηντ χαμογέλασε λυκίσια.

— "Ἄν νόμιζες ἔτσι, τότε νόμισες σωστά ἄγγελέ μου, εἶπε.

Τό πρόσωπο τοῦ κοριτσιοῦ γέμισε ἐκπληξη.

— Δέν τόν σκότωσε ὁ Θέρσμπυ.

Τό κορίτσι τόν κύτταξε χωρίς νά τόν πιστεύει.

— Ὁ Μάιλς, συνέχισε ὁ Σπαίηντ, μπορεῖ νά μήν εἶχε πολύ μυαλό, ἀλλά πρὸς Θεοῦ! εἶχε τόσα χρόνια πείρας σάν ντέτεκτιβ γιά νά πιαστεῖ ἔτσι ἀπό τόν ἄνθρωπο πού παρακολουθοῦσε. Μέσα σέ ἀδιέξοδο, μέ τό πιστόλι στήν τσέπη καί τό παλτό κουμπωμένο; Οὔτε γι' ἀστεῖο. Ἦταν ἡλίθιος, ἀλλά ὄχι καί τόσο. Οἱ δύο δρόμοι ἔξω ἀπ' τό ἀδιέξοδο μποροῦσαν νά παρακολουθηθοῦν ἀπό τή γωνία τῆς Μπούς στρῆτ πάνω ἀπ' τό τοῦνελ. Μᾶς εἶπες ὅτι ὁ Θέρσμπυ ἦταν κακός ἡθοποιός. Δέν μποροῦσε νά παρασύρει τόν Μάιλς στό ἀδιέξοδο καί ἔτσι ἀπλά. Ἦταν ἡλίθιος, ἀλλά ὄχι τόσο πολύ.

Γύρισε τή γλώσσα στό στόμα του καί χαμογέλασε μέ συμπάθεια στό κορίτσι.

— Ἀλλά θά πήγαινε μαζί σου γλυκειά μου μέχρι ἐκεῖ, ἂν ἦταν σίγουρος ὅτι θά ἤσασταν μόνοι. Ἦσουν πελάτισσά του καί δέν θάχε ἀντίρρηση νά ἔρθει ἐκεῖ πάνω μαζί σου. Ἦταν ἀρκετά ἡλίθιος γι' αὐτό. Θά ἐρχόταν κοντά σου χαμογελώντας ἡλίθια καί μ' ἐμπιστοσύνη καί θά βρισκόταν ἀρκετά κοντά ὅταν θά τοῦ ἀνοιγες μιὰ ὁμορφη τρύπα μέ τ' ὄπλο πού εἶχες πάρει ἀπό τόν Θέρσμπυ νωρίτερα.

Ἡ Μπρίτζιντ Ὁ Σώνεσσυ τραβήχτηκε ὅσο μποροῦσε πιο μακριά του, κολλώντας στό τραπέζι. Τόν κύτταξε μέ τρομοκρατημένα μάτια.

— Μήν... μήν λές τέτοια πράγματα Σάμ! φώναξε. Τό ξέρεις πῶς δέν ἔγινε ἔτσι. Τό ξέρεις...

— Σταμάτα. Κύτταξε τό ρολοῖ του. Ἡ ἀστυνομία θά ἔρθει ἀπό λεπτό σέ λεπτό καί καθόμαστε πάνω σέ δυναμίτη. Μίλα!

— "Ω, πῶς μέ κατηγορεῖς γιά ἓνα τόσο τρομακτικό... εἶπε τό κορίτσι πιάνοντας τό μέτωπό της.

— Θά σταματήσεις; ρώτησε ἀνυπόμονα. Δέν εἶναι καιρός γιά τό νούμερο μέ τό κορίτσι τοῦ σχολείου. Ἀκουσέ με. Καί οἱ δύο μας καθόμαστε κάτω ἀπ' τήν

ἀγχόνη. Τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν τράνταξε. Μίλα!

— 'Εγὼ... ἐγὼ... πῶς ξέρεις ὅτι μέ πλησίασε χαμογελώντας καί...

— Ὁ Σπαῖντ γέλασε σκληρά.

— "Ἦξερα τὸν Μάιλς. 'Αλλά ἄς τ' ἀφήσουμε αὐτά. Γιατί τὸν πυροβόλησες;

Τράβηξε τοὺς καρπούς της ἀπ' τὰ χέρια του καὶ τύλιξε τὰ χέρια της γύρω ἀπ' τὸ λαιμό του. Τὸν τράβηξε κοντά της μέχρι πού τὰ στόματά τους σχεδὸν ἀκούμπησαν. Τὸ κορμί της ἀκούμπουσε ἐπάνω του. "Εβαλε τὰ χέρια του γύρω της, κρατώντας τὴν σφιχτά. Τὰ μισόκλειστα βλέφαρά της ἔκρυβαν τὰ βελούδινα μάτια της. Ἡ φωνή της ἦταν βραχνή, λυγμική.

— Δέν τό ἤθελα, στήν ἀρχή. Πραγματικά. 'Εννοοῦσα ὅ,τι σοῦ εἶπα, ἀλλά ὅταν εἶδα ὅτι ὁ Φλόυντ δέν φοβήθηκε...

— Ὁ Σπαῖντ τῆς χτύπησε τὸν ὦμο.

— Αὐτό εἶναι ψέμα. Ζήτησες ἀπὸ τὸν Μάιλς καὶ μένα νά τό ἀναλάβουμε προσωπικά. "Ἦθελες αὐτός πού θά τὸν παρακολουθοῦσε νά σέ γνωρίζει, ἔτσι ὥστε ν' ἀνέβαινε μαζί σου ἐκεῖ πάνω. Πῆρες τό ὄπλο ἀπ' τὸν Θέρσμπυ προηγουμένως. Εἶχες νοικιάσει τό διαμέρισμα στό Κόρο-νερ ἀπὸ πρὶν. Εἶχες τὰ πράγματά σου ἐκεῖ καὶ τίποτα στό ξενοδοχεῖο καὶ ὅταν ἔψαξα, βρῆκα μιά ἀπόδειξη λογαριασμοῦ ἔξι ἡμερῶν πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού μοῦ εἶπες ὅτι τό ἔπιασες.

Κατάπие μέ δυσκολία καὶ μίλησε ταπεινά.

— Ναί, ἦταν ψέμα Σάμ. Σκόπευα, ἂν ὁ Φλόυντ... δέν μπορῶ νά σέ κυτάξω καὶ νά σοῦ λέω κάτι τέτοιο Σάμ. Κατέβασε τό κεφάλι της κι' ἄρχισε νά ψιθυρίζει στ' αὐτί του. "Ἦξερα ὅτι ὁ Φλόυντ θά τρώμαζε δύσκολα καὶ ἤξερα ὅτι ἂν καταλάβαινε ὅτι κάποιος τὸν παρακολουθοῦσε τότε ἦ.... ὦ, δέν μπορῶ νά τό πῶ, Σάμ, εἶπε καὶ ἄρπάχτηκε ἐπάνω του κλαίγοντας.

— Νόμισες ὅτι ὁ Φλόυντ θά τὸν ἀντιμετώπιζε καὶ ὅτι κάποιος ἀπ' τοὺς δύο θά σκοτωνόταν. "Αν ἦταν ὁ Θέρσμπυ, τότε θά τὸν ξεφορτωνόσουν. "Αν ἦταν ὁ Μάιλς, θά φρόντιζες νά πιαστεῖ καὶ θά τὸν ξεφορτωνόσουν πάλι. Αὐτό εἶναι;

— Ν... ναί, ἂν καὶ ὄχι ἀκριβῶς.

— Καὶ ὅταν ἀνακάλυψες ὅτι ὁ Φλόυντ δέν εἶχε διάθεση νά τὸν ἀντιμετωπίσει, πῆρες τό πιστόλι καὶ τὸ κανες μόνη σου. Ναί;

— Κ... κάπως έτσι.

— Άλλά, ακριβώς έτσι. Καί είχες αυτό τό σχέδιο άπ' τήν άρχή. Νόμισες ότι ο Φλόυντ θά πιανόταν γιά τό φόνο.

— Ν... νόμισα ότι θά τον κράταγαν τουλάχιστον μέχρι νά έρθει ο καπετάνιος Τζακόμπι μέ τό γεράκι, καί...

— Καί τότε δέν ήξερες ότι ο Γκάτμαν ήταν έδω κυνηγώντας σε. Δέν σκέφτηκες ότι ούτε αυτό θά φόβιζε τον γκάγκστερ σου. Έμαθες ότι ο Γκάτμαν βρισκόταν έδω, μόλις σκοτώθηκε ο Θέρσμπυ. Τότε αποφάσισες ότι χρειάζεσαι νέο προστάτη κι' ήρθες σέ μένα. Σωστά;

— Ναι, αλλά... ω, αγάπη μου... δέν ήταν μόνο αυτό, θά έρχόμουν ούτως ή άλλως, γιατί από τήν πρώτη φορά πού συναντηθήκαμε κατάλαβα...

— Άγγελέ μου, είπε τρυφερά ο Σπαίηντ, αν τά καταφέρεις θά είσαι έξω από τό Σάν Κουέντιν σέ είκοσι χρόνια καί τότε θά ξανάρθεις σέ μένα.

Τράβηξε τό μάγουλό της από πάνω του, μέ μία έκφραση άμηχανίας στά μάτια της.

Ο Σπαίηντ ήταν ώχρός. Τής μίλησε άπαλά.

— Έλπίζω στό Θεό νά μή σέ κρεμάσουν γλυκειά μου, άπ' αυτόν τον ώραίο λαιμό σου. Τή χάιδεψε τρυφερά.

Τήν επόμενη στιγμή βρισκόταν μακριά άπ' τήν άγκαλιά του, μέ τήν πλάτη στό τραπέζι, συσπειρώνοντας τό σῶμα της, μέ τά δυό χέρια τυλιγμένα στον λαιμό της. Τό πρόσωπό της ήταν ταλαιπωρημένο, μέ άγριεμένα μάτια. Τό στεγνό στόμα της άνοιγόκλεισε.

— Δέν... είπε μέ δυσκολία, χωρίς νά μπορέσει νά συνεχίσει.

Τό πρόσωπο του Σπαίηντ ήταν σχεδόν άσπρο τώρα. Χαμογελούσε καί γύρω άπ' τά μάτια του σχηματίζονταν μικρές ρυτίδες. Μιλούσε γλυκά, άπαλά.

— Θά σέ παραδώσω. Οί πιθανότητες σου είναι ότι θά τή γλυτώσει μέ ισόβια. Αυτό σημαίνει ότι θά είσαι έξω σέ είκοσι χρόνια. Είσαι ένας άγγελος. Θά σέ περιμένω. Καθάρισε τό λαιμό του. Άν σέ κρεμάσουν, είπε, θά σέ θυμάμαι πάντα.

Κρέμασε τά χέρια της καί στάθηκε άκίνητη. Τό πρόσωπό της ξανάγινε λείο καί ήρεμο, έκτός από μία σκιά άμφιβολίας στά μάτια της. Του χαμογέλασε άπαλά.

— Όχι Σάμ, μήν τό λές αυτό, ούτε γι' άστείο. Ω, μέ τρώαξες γιά μία στιγμή. Πραγματικά νόμισα ότι... κάνεις τόσο άπρόσμενα πράγματα μερικές φορές, πού... Σταμάτη-

σε άπότομα. Πρότεινε τό πρόσωπό της καί τόν κύτταξε στά μάτια. Τά μάγουλά της έτρεμαν καί ό φόβος ξαναγύρισε στό βλέμμα της. Τί... Σάμ! φώναξε βάζοντας πάλι τά χέρια στό λαιμό της.

Ό Σπαίηντ γέλασε. Τό άσπρο του πρόσωπο ήταν μουσκεμένο στόν ιδρώτα καί τό χαμόγελό του δέν μπόρεσε νά κρύψει τή σκληράδα τής φωνής του. Ή φωνή του άκούστηκε σάν κρώξιμο.

— Μήν είσαι άνόητη. Ύφίστασαι τίς συνέπειες. Κάποιος άπό μās θά τίς ύποστει, άφού αύτοί οί λεβέντες μιλήσουν. Θά μέ κρέμαγαν στά σίγουρα. Έσύ θά τήν γλυτώσεις εύκολώτερα. Λοιπόν;

— Άλλά... άλλα Σάμ, δέν μπορείς. Όχι μετά άπό ό,τι περάσαμε... Δέν μπορείς...

— Μπορώ καί θά τό κάνω.

— Έπαιζες μαζί μου; ρώτησε παίρνοντας μιá βαθειά άναπνοή. Προσποιόσουν ότι νοιαζόσουν, γιά νά μέ παγιδέψεις έτσι; Ούτε πού σέ ένοιαξε. Δέν μ'... μ' άγαπās;

— Νομίζω πώς ναί, είπε ό Σπαίηντ. Καί λοιπόν; Οί μϋς τοϋ σαγονιοϋ του φαίνονταν σάν σκοιινιά. Δέν είμαι ό Θέρσμπυ. Δέν είμαι ό Τζακόμπι. Δέν θά πιαστῶ κοροΐδο γιά σένα.

— Δέν είναι δίκαιο! φώναξε. Άρχισε νά κλαίει. Είναι άδικο. Είναι άπαίσιο άπό μέρους σου. Ξέρεις ότι δέν ήταν έτσι. Δέν μπορείς νά τό πεις αύτό.

— Κι' όμως μπορώ, είπε ό Σπαίηντ. Ήρθες στό κρεβάτι μου γιά νά μέ κάνεις νά σταματήσω νά ρωτάω. Μέ παραπλάνησες μέ κείνο τό τηλέφωνο άπ' τόν Γκάτμαν. Χτές βράδυ ήρθες έδῶ μαζί τους καί περίμενες έξω γιά νά μπεις μαζί μου μέσα. Ήσουν στήν άγκαλιά μου όταν ή παγίδα έκλεισε καί έτσι δέν μπόρεσα νά πιάσω τό πιστόλι μου, άν είχα καί νά γίνει φασαρία, άκόμα κι' άν ήθελα. Καί τό ότι δέν σέ πήραν μαζί τους ήταν γιατί ό Γκάτμαν είχε άρκετό μυαλό γιά νά μήν σ' έμπιστευεται, παρά μόνο γιά σύντομα διαστήματα καί όταν δέν μπορούσε νά κάνει άλλιῶς καί γιατί νόμισε ότι θά επαιζα τό κοροΐδο γιά σένα καί μή θέλοντας νά σέ πληγώσω, δέν θά μπορούσα νά σέ πληγώσω.

Ή Μπρίτζιντ Ο'Σώνεσσυ έδιῶξε τά δάκρυά της άνοιγοκλείνοντας τά μάτια της. Προχώρησε ένα βήμα πρὸς τό μέρος του καί τόν κύτταξε περήφανα στά μάτια.

— Μέ είπες ψεύτρα, είπε. Τώρα λές έσύ ψέματα. Λές ψέματα άν ύποστηρίξεις ότι βαθειά στήν καρδιά σου καί σέ

πεισµα τῶν ὧσων ἐγιναν, δέν ξέρεῖς ὅτι σ' ἀγαπῶ.

Ὁ Σπαίηντ ἔσκυψε. Τά μάτια του εἶχαν κοκκινήσει ἀλλά καµιά ἄλλη ἀλλαγὴ δέν εἶχε ἔρθει στό χλωµό καί ἰδρωμένο πρόσωπό του.

— Ἰσως, ἀπάντησε. Καί λοιπόν; Θά ἔπρεπε νά σ' ἐµπιστευτῶ; Ποιός κανόνισε αὐτό τό μικρό κόλπο γιά τόν προκάτοχό μου, τόν Θέρσμπυ; Ἐσύ, πού σκότωσες τόν Μάιλς, ἕναν ἄνθρωπο πού οὔτε κἂν τόν ἤξερες, ἐν ψυχρῶ, σάν νά λιῶνεις µιά µύγα, ἀπλῶς γιά νά καρφώσεις τόν Θέρσμπυ; Ἐσύ πού κάρφωσες τόν Γκάτμαν, τόν Κάιρο, τόν Θέρσμπυ, ἕναν, δυό, τρεῖς; Ἐσύ πού ποτέ δέν ἐπαιξες τίµια μαζί μου οὔτε γιά µισή ὥρα συνέχεια ἀπό τότε πού σέ συνάντησα; Νά σ' ἐµπιστευτῶ; Ὅχι γλυκεριά μου. Δέν θά τόκανα καί νά τό ἤθελα. Καί γιά ποιό λόγο;

— Γιατί; τόν ρώτησε καρφώνοντας τό βλέμμα της ἐπάνω του καί µιλώντας μέ σταθερή φωνή. Ἄν ἐπαιξες μαζί μου, ἂν δέν µ' ἀγάπησες, δέν ὑπάρχει ἀπάντηση σ' αὐτό. Ἄν ναί, ἡ ἀπάντησι εἶναι ἄχρηστη.

— Τό νά βγάλουμε λόγους δέν ἔχει νόημα τώρα, εἶπε ὁ Σπαίηντ μέ µιά φριχτή γκριμάτσα. Ἔβαλε τό χέρι του πού ἔτρεµε, στόν ὦμο της. Δέν μέ νοιάζει ποιός ἀγαπάει ποιόν. Δέν θά παίξω τό κορόϊδο γιά σένα. Δέν θά ἀκολουθήσω τόν Θέρσμπυ καί ἕνας Θεός ξέρεῖς ποιόν ἄλλον. Σκότωσες τόν Μάιλς καί θά πληρώσεις γι' αὐτό. Μποροῦσα νά σέ βοηθήσω, καθυστερώντας τήν ἀστυνομία. Πολύ ἄργά. Καί δέν θά τό ἔκανα καί νά μποροῦσα.

— Μήν μέ βοηθᾷς, ἀλλά καί μή μέ καρφώνεις, εἶπε ἀκουμπώντας τό χέρι της στό χέρι του. Ἀφῆσέ µε νά φύγω τώρα.

— Ὅχι, εἶπε. Εἶµαι χαµένος ἂν δέν σέ παραδώσω μόλις ἔρθουν οἱ ἀστυνομικοί. Εἶναι τό μόνο πού µπορεῖ νά μέ κρατήσει ἀπό τό νά μήν καταποντιστῶ μέ τούς ἄλλους.

— Δέν θά τό κάνεις γιά μένα;

— Δέν θά παίξω τό κορόϊδο γιά χατήρι σου.

— Μήν τό λές αὐτό, σέ παρακαλῶ. Γιατί πρέπει νά µοῦ τό κάνεις αὐτό Σάµ, εἶπε πιάνοντας τό πρόσωπο μέ τό χέρι της. Σίγουρα ὁ κύριος Ἄρτσερ δέν ἦταν καί τόσο σηµαντικός γιά σένα...

— Ὁ Μάιλς, εἶπε σκληρά ὁ Σπαίηντ, ἦταν ἕνα καθαρά. Τό ἀνακάλυψα ἀπ' τήν πρώτη βδοµάδα καί σκεφτόµουν νά τόν πετάξω ἔξω μόλις τελείωνε ὁ χρόνος. Δέν µοῦ ἔκανε τίποτα πού τόν σκότωσες.

— Τότε τί;

‘Ο Σπαίηντ τραβήχτηκε μακριά της. Δέν χαμογελοῦσε πιά. Τό ιδρωμένο πρόσωπό του ἦταν σκληρό καί τά μάτια του ἔκαιγαν.

— “Ακουσέ με, εἶπε. Δέν ἔχει νόημα. Δέν θά μέ καταλάβεις ποτέ, ἀλλά θά προσπαθῶ γιά ἄλλη μιά φορά καί μετά τελείωσε. “Ακουσέ με. “Οταν ὁ συνέταιρος κάποιου σκοτώνεται, αὐτός ὁ κάποιος κάτι πρέπει νά κάνει γι’ αὐτό. Δέν ἔχει σημασία τί σκεφτόσουν γι’ αὐτόν. Δουλεύατε μαζί καί κάτι θά πρέπει νά κάνεις. Καί μετά, δουλεύουμε σέ πρακτορεῖο ντέτεκτιβ. “Οταν κάποιος σκοτώνεται, εἶναι θέμα δουλειᾶς νά πιάσεις τό δολοφόνο. Τρίτον, εἶμαι ντέτεκτιβ καί ὑποτίθεται ὅτι αὐτή εἶναι ἡ δουλειά μου. Τό νά κυνηγήσω ἕνα φονιά καί μετά νά τόν ἀφήσω, εἶναι σάν νά βάζεις ἕνα σκυλί νά πιάσει ἕνα λαγό καί μετά νά τοῦ ζητήσεις νά τόν ἀφήσει. Μπορεῖ νά γίνει, σίγουρα, ἀλλά εἶναι ἀφύσικο. ‘Ο μόνος τρόπος γιά νά σ’ ἀφήσω, ἦταν ν’ ἀφήσω τόν Γκάτμαν, τόν Κάιρο καί τό νεαρό νά φύγουν. Αὐτό...

— Δέν μιᾶς σοβαρά, τοῦ εἶπε.

— Περίμενε νά τελειώσω καί μετά μιᾶς. Τέταρτον, ὅτιδήποτε νά ἤθελα νά κάνω, θά ἦταν ἀπολύτως ἀδύνατο νά σ’ ἀφήσω, χωρίς νά τραβήξω καί μένα στήν ἀγχόνη μαζί μέ τούς ἄλλους. ‘Επίσης, δέν ἔχω κανέναν λόγο νά σ’ ἐμπιστεύομαι καί ἂν συνέβαινε ἔτσι καί γλύτωνα, θά εἶχες πάντοτε κάτι πού θά μπορούσες νά μ’ ἐκβιάσεις ὅτι ὥρα ἤθελες. Μέχρι ἐδῶ εἶναι πέντε. Τό ἕκτο εἶναι ὅτι ἀφοῦ ξέρω κάτι ἐπικίνδυνο γιά σένα, δέν θά ἤμουν ποτέ σίγουρος, ἂν κάποια μέρα ἀποφάσιζες νά μοῦ φυτέψεις ἐμένα μιά σφαῖρα. “Εβδομο, δέν ὑπάρχει οὔτε μιά εὐκαιρία στίς χίλιες πού θά ἤθελα νά σκεφτῶ ὅτι μ’ ἐπιασες κοροῖδο. Καί ὄγδοο... ἀλλά ἄρκετά. “Ολ’ αὐτά εἶναι στή μία πλευρά. “Ισως μερικά νά εἶναι ἀσήμαντα. Δέν θά τσακωθοῦμε γι’ αὐτό. ‘Αλλά κύτταξε πόσα εἶναι. Τώρα στήν ἄλλη πλευρά τί ἔχουμε; Τό μόνο πού ἔχουμε εἶναι ὅτι ἴσως μ’ ἀγαπᾶς καί ὅτι ἴσως σ’ ἀγαπῶ.

— Ξέρεις τήν ἀπάντηση, τοῦ ψιθύρισε.

— “Οχι. Εἶναι εὐκολο νά ξετρελλαθεῖ κανεῖς μαζί σου. Τήν κύτταξε λαίμαργα. ‘Αλλά δέν ξέρω σέ τί μετράει αὐτό. Ξέρει κανεῖς; ‘Αλλά ἀκόμα καί νά ἤξερα καί λοιπόν; Τόν ἐπόμενο μήνα; Τά ἔχω ξαναπεράσει αὐτά. Τά ξέρω. Καί μετά; Μετά θά νομίσω ὅτι πιάστηκα κοροῖδο. Καί ἂν μᾶ

φυσικά, θά περάσω μερικές άσχημες νύχτες, αλλά θά περάσει. Άκουσέ με, τής είπε γέρνοντας επάνω της. "Ας τά ξεχάσουμε αυτά κι' άς τό τοποθετήσουμε ως εξής: Δέν πρόκειται νά σ' άφήσω, γιατί άν και όλο μου τό είναι μου λέει νά πώ «στό διάβολο οί συνέπειες» και νά τό κάνω, πάλι όλο μου τό είναι λέει ότι μ' έπαιξες και μένα όπως έπαιξες και τούς υπόλοιπους. Τράβηξε τά χέρια του από πάνω της.

Κράτησε τό πρόσωπό του στά χέρια της και τόν πλησίασε ξανά.

— Κύτταξέ με, τοῦ είπε και πές μου τήν αλήθεια. Θά τό έκανες αυτό σέ μένα, άν τό γεράκι ήταν αληθινό και είχες πληρωθεί;

— Τί διαφορά έχει τώρα πιά; Μήν είσαι σίγουρη ότι είμαι τόσο κακός όσο φαίνομαι. Αυτό τοῦ είδους ή φήμη κάνει καλό στίς μπίζνες, φέρνει τίς καλοπληρωμένες δουλειές και διευκολύνει τό πώς αντιμετωπίζεις τόν έχθρό.

Τόν κύτταξε άμίλητη.

— Πολλά λεφτά θά ήταν ένα παραπάνω στοιχείο στην άλλη μεριά της ζυγαριάς, είπε σηκώνοντας τούς ώμους του.

— "Αν μ' αγαπούσες, δέν θά χρειαζόσουν τίποτα, είπε ψιθυριστά, κρατώντας τό πρόσωπό της κοντά στο δικό του.

— Δέν θά παίξω τό κορόϊδο για χατήρι σου, είπε ό Σπαίηντ μέ σφιγμένα δόντια.

Τόν φίλησε άργά, άγκαλιάζοντάς τον. Οί αστυνομικοί τούς βρήκαν σ' αυτή τή θέση.

*
"Ο Σπαίηντ, μέ τ' άριστερό χέρι του γύρω άπ' τήν Μπρίτζιντ Ο'Σώνεσσου, τούς άνοιξε τήν πόρτα. "Ο αστυνόμος Ντάντυ, ό ύπαστυνόμος Πόλχαους και άλλοι δυό ντέτεκτιβ μπήκαν στο δωμάτιο.

— Γειά σου Τόμ, είπε ό Σπαίηντ. Τούς πιάσατε;

— Έντάξει.

— Θαῦμα. Περάστε. "Υπάρχει και κάτι άλλο για σας. Αυτή σκότωσε τόν Μάιλς, είπε σπρώχνοντας τό κορίτσι μπροστά. Καί έχω μερικά πειστήρια, τά όπλα τοῦ μικροῦ και τό χαρτονόμισμα τών χιλίων δολλαρίων μέ τό όποιο θά μέ δωροδοκούσαν. Κύτταξε τόν Ντάντυ από κοντά, σκάζοντας στά γέλια. Τί τρέχει μέ τό φιλαράκο σου Τόμ; ρώτησε. Φαίνεται άπογοητευμένος. Γέλασε ξανά. Θεέ μου! στοιχηματίζω ότι μόλις άκουσε τήν ιστορία τοῦ Γκάτμαν, νόμισε ότι μέ είχε στο χέρι.

— Κόφτο Σάμ, γκρίνιαξε ό Τόμ. Δέν νομίσαμε ότι...

— Μένα μου λές, είπε χαρούμενα ό Σπαίηντ. Ήρθε έδω και τοῦ έτρεχαν τά σάλια, άν και έσύ θά είχες άρκετό μυαλό γιά νά καταλάβεις ότι έμπλεξα τόν Γκάτμαν.

— Κόφτο, είπε ό Τόμ κυττάζοντας άμήχανα τόν προϊστάμενό του. Πάντως, τό μάθαμε άπ' τόν Κάϊρο. Ό Γκάτμαν πέθανε. Τόν καθάρισε ό νεαρός μόλις άνεβήκαμε νά τούς πιάσουμε.

— Θάπρεπε νά τό περιμένει, είπε ό Σπαίηντ κουνώντας τό κεφάλι του.

Ή Ήφφι Περίν άκούμπησε κάτω τήν έφημερίδα της και τινάχτηκε άπ' τήν καρέκλα τοῦ Σπαίηντ, καθώς έκείνος μπήκε στό γραφείο λίγο μετά άπό τίς έννέα, τή Δευτέρα τό πρωϊ.

— Καλημέρα άγγελέ μου, είπε.

— Έγινε... έγινε όπως τό γράφουν οί έφημερίδες; ρώτησε.

— Ναί κορίτσι μου. Πέταξε τό καπέλλο του στήν κρεμάστρα κι' έκατσε. Τό πρόσωπό του είχε ένα χαλασμένο χρώμα, αλλά οί γραμμές του ήσαν άδρές και χαρούμενες, και τά μάτια του, άν και μέ κόκκινες φλέβες, ήσαν καθαρά.

Τό κορίτσι τόν κύτταξε μέ μιά περίεργη γκριμάτσα. Στεκόταν δίπλα του, άμίλητη.

— Νά λοιπόν ή γυναικεία σου ευαισθησία, είπε κοροϊδευτικά.

— Τό έκανες πραγματικά Σάμ; ρώτησε μέ μιά περίεργη ένταση στή φωνή και στό βλέμμα της.

Ένευσε καταφατικά.

— Ό Σάμ σου είναι ντέτεκτιβ, είπε και τήν κύτταξε άπότομα. Έβαλε τό χέρι του γύρω άπ' τή μέση της. Σκότωσε τόν Μάϊλς άγγελέ μου, είπε, έτσι, κι' έκανε μιά στράκα μέ τά δάχτυλά του.

Τινάχτηκε άπ' τό άγκάλιασμά του.

— Μή, όχι, σέ παρακαλώ, είπε μέ σπασμένη φωνή. Ξέρω, ξέρω ότι έχεις δίκιο αλλά... μήν μ' άγγίζεις τώρα, όχι τώρα.

Τό πρόσωπο τοῦ Σπαίηντ έγινε άσπρο σάν τό γιακά τοῦ πουκαμίσου του.

Τό πόμολο τής εξώπορτας έτριξε. Ή Ήφφι Περίν γύρισε άπότομα και μπήκε στό έξωτερικό γραφείο.

κλείνοντας τήν πόρτα πίσω της. "Όταν μπήκε πάλι μέσα, τήν ξανάκλεισε.

— 'Η "Αϊβα είναι ἐδῶ, εἶπε ἄχρωμα.

— Ναί, εἶπε ὁ Σπαίηντ κυττώντας τήν ἐπιφάνεια τοῦ γραφείου του, κάνοντας ἓνα ἀδιόρατο νεῦμα καί ἀνατριχιάζοντας. Λοιπόν, στείλε την μέσα.